

Giới thiệu Mỹ Nhân Kiều

Nàng nổi tiếng có dung mạo xinh đẹp lại tài sắc vẹn toàn bao nhiêu người theo đuổi nhưng nàng vẫn chưa để ý ai, danh tiếng nàng đồn thổi đến tai Tần vương cũng khiến hắn tò mò muốn có được nàng.

Hắn dùng đủ mọi cách nào là anh dùng cứu mỹ nhân, nhưng vẫn không làm nàng động lòng, trước mắt chưa cưới được nàng lại còn sắp nhìn nàng rơi vào tay nam nhân khác hắn không cam tâm nên đã dùng cách ép cưới để cưới nàng.

Liệu hắn có thành công và con đường sau này của hắn và nàng như thế nào mời các bạn đón xem truyện Mỹ Nhân Kiều sẽ hiểu thêm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đầu tháng hai, tiết xuân se lạnh, sau khi tiếp đón nhóm hoàng tử đến mừng hi sự, Cát Tiến liền khom lưng lặng lẽ lui xuống.

Rời khỏi thính đường, Cát Tiến sửa sang lại áo choàng thái giám trên người, khoe miệng khẽ nhếch lên, nhìn về phía mặt trời sắp lặn ở hướng tây mà lòng nóng như lửa đốt.

Hôm nay là ngày đại hi của chủ tử mà ngài ấy vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, chờ khi chủ tử tỉnh lại biết được Hoàng Thượng ban đưa con gái xấu xí của Thẩm gia cho ngài ấy làm chính thê, không biết sẽ tức giận đến mức nào?

Nữ nhân xấu xí kia là cháu gái nhà mẹ đẻ của Thẩm hoàng hậu, mắt lác miệng lệch, đầu óc thiếu một dây. Năm trước tiến cung, vừa nhìn thấy chủ tử thì lập tức nhất kiến chung tình*, một lòng muốn gả. Cho dù Hoàng Thượng không thích chủ tử thì cũng phải để ý đến thanh danh, mặt mũi nào mà đem nữ nhân xấu xí như vậy ban cho đường đường đại hoàng tử làm chính thê chứ? Nhưng hắn thật không ngờ tới Hoàng Thượng vậy mà thừa dịp chủ tử trúng độc hôn mê, lấy cơ nữ nhi Thẩm gia cam tâm tình nguyện xưng hi mà ban hôn nàng ta cho ngài ấy.

*vừa gặp đã yêu

Một người ngọc thụ lâm phong, một kẻ như quạ đen dơ bẩn, tâm tư Hoàng Thượng suy cho cùng là sâu đến đâu đây?

Nghĩ đến chuyện chủ tử bình thường giống như tiên nhân nhà mình sắp bị người ta khinh nhờn, Cát Tiến thật sự không đành lòng chút nào. Có bệnh thì vái tứ phương, hắn đưa tay nhắc lồng chim hoàng oanh mà chủ tử thích nhất bước nhanh đến thượng phòng. Đến nơi, hắn cho nhóm tiểu thái giám lui ra ngoài, còn mình thì quỳ xuống bên giường, bắt đầu huyết sáo dụ chim hoàng oanh hót, rồi lại nhìn chăm chăm vị chủ tử vì trúng độc mà gầy rộc đi trên giường.

Loại độc kia cực kì hiếm gặp, nhóm thái y không tra ra liền nói chủ tử gặp phải bệnh lạ, nhưng bất kì loại độc nào trên đời cũng trốn không được khỏi mắt hắn.

"Điện hạ, nếu ngài không tỉnh, tới đến chúng thần cũng không còn biện pháp nào giúp ngài ngăn cản nữ nhân kia đâu", Cát Tiến mặt như đưa đám khẽ nói.

Đại hoàng tử Tiêu Nguyên vẫn yên tĩnh nằm đó, hoàn toàn không hay biết gì.

Cát Tiến xách theo lồng chim lắc lắc một lúc trước mặt chủ tử, lại thở ngắn thở dài nói: "Điện hạ, ngài mau nhìn xem, ngài hôn mê lâu như vậy, con chim này không có ngài dỗ, buồn bã đến mức bắt đầu rụng lông rồi, ngài..."

"Người lại nói hươu nói vượn gì vậy!", phía sau đột nhiên truyền đến tiếng quát trách, Cát Tiến không cần nhìn cũng biết là ai, cũng không quay đầu lại khẽ giải thích: "Điện hạ yêu quý nhất con chim này, nó rụng một sợi lông ngài ấy đã cau mày, ta dọa một chút, nói không chừng vì lo lắng cho nó mà ngài ấy sẽ tỉnh lại".

Lư Tuấn là thị vệ thân cận của Tiêu Nguyên, từ trước đến nay ít nói, cực không quen nhìn Cát Tiến lại nhai nhiều lời, lúc này điện hạ trong thì tính mạng nguy hiểm, ngoài thì có xấu nữ độc nước béo cò, thế mà Cát Tiến còn có tâm tình nói linh tinh, Lư Tuấn thật sự không thể nhìn được nữa, đưa tay đoạt lấy lồng chim, giọng căm hận nói: "Người không phải tự xưng là đệ tử của thần y sao, tại sao lâu như vậy còn chưa trị hết cho điện hạ?"

Cát Tiến bị hắn hối thúc mỗi ngày đã thành thói quen, nhìn khuôn mặt hao gầy của chủ tử khẽ thở dài: "Độc đã sớm giải, còn vì sao điện hạ hôn mê, ta thật sự không hiểu được, nhưng ta dám cam đoan với người điện hạ tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên người thả lỏng tinh thần đi, chỉ sợ là khi điện hạ tỉnh lại phát hiện xấu nữ kia vào cửa, chưa kịp bình phục thì đã tức chết".

Ánh mắt chủ tử rất cao, từ trước đến giờ bên người không có đến một nữ nhân, xưa nay đều nuôi chim làm thú vui, sau khi tỉnh lại phát hiện mình bị xấu nữ kia thừa cơ bon chen thì sao có thể không tức giận đây?

Lư Tuấn trầm mặc.

Nhà mẹ đẻ chủ tử là Nhan gia, cũng chính là phủ Hộ quốc công uy danh hiển hách. Hoàng Thượng mượn thế lực nhà họ Nhan mà giành được ngôi cao, sau đó lại qua cầu rút ván, bồi dưỡng Thẩm gia vụ oan Nhan gia có dã tâm mưu nghịch, đem Nhan gia đầy tới Liêu Đông. Chuyện xảy ra năm đó, Nhan hoàng hậu chết một cách không minh bạch, bỏ lại chủ tử mới được hai tuổi, ngay lập tức Hoàng Thượng liền sắc phong nữ nhi Thẩm gia làm hoàng hậu, nhị hoàng tử vừa sinh ra đã được lập làm Thái tử, nếu so sánh với thái tử, đãi ngộ của chủ tử năm nay qua năm khác ngày càng kém, không khác gì bị đẩy vào lãnh cung.

Có lẽ độc trong người chủ tử có liên quan đến Hoàng Thượng chăng? Hay là vẫn do một kẻ khác?

Lư Tuấn cẩn thận nhớ lại những người mà chủ tử tiếp xúc qua ngày đó...

Mới nhớ tới vài người, lồng chim trong tay liền bị Cát Tiến đoạt đi, Lư Tuấn không chịu được sự quấy rầy của hắn, đưa tay muốn cướp lại. Cát Tiến cũng không để hắn như ý, hai người cứ kẻ tới ta đi, chim hoàng oanh được nuông chiều trong lồng sắt đập cánh rì rầm kêu, tiếng hót thanh thúy nhưng chứa đầy sự sợ hãi đáng thương khê truyền ra.

Trên giường, Tiêu Nguyên còn chưa mở mắt đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của chú chim yêu quý.

Hắn nhú nhú mày, thử mở to mắt thì bỗng một luồng ánh sáng liền đập vào mắt.

Tiêu Nguyên vội vàng nhắm mắt, nghe rõ hai kẻ tâm phúc đang làm gì, hắn thấp giọng nói: "Buông lồng chim".

Người bệnh nặng mới khỏi, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy vậy mà Cát Tiến với Lư Tuấn đều nghe được, không hện mà cùng nhìn về phía giường, ngay cả chim hoàng oanh bởi lâu không nghe thấy thanh âm của chủ nhân cũng lập tức yên lặng, nghiêng đầu hướng về phía tiếng nói vọng ra.

"Điện hạ ngài đã tỉnh?", Cát Tiến vừa hoàn hồn liền bỏ nhào vào bên giường, thần sắc kích động.

Tiêu Nguyên không để ý đến hắn, một tay che khuất ánh mắt, đến khi quen với ánh sáng trong phòng, mới chậm rãi ngồi dậy.

Cát Tiến thận trọng giúp Tiêu Nguyên tựa lưng vào gối dựa, hắn cực kì quan tâm đến thân thể của chủ tử nên chưa xin chỉ thị đã kéo tay ngài ấy, nghiêm túc xem mạch.

Lư Tuấn điềm tĩnh gạt đầu với chủ tử, đi ra bên ngoài canh giữ.

Tiêu Nguyên nhìn Lư Tuấn rời đi, ánh mắt liền nhìn về phía chim hoàng oanh trong lồng sắt, tâm trạng bình thản như làn nước, giống như hắn mới chỉ trải qua một giấc chiêm bao.

"Chúc mừng điện hạ, chỉ cần điện hạ chịu khó điều dưỡng, năm ngày sau hẳn là có thể khôi phục bảy tám phần", xem mạch xong, Cát Tiến mừng rỡ nói.

"Kẻ nào hạ độc?", Tiêu Nguyên rút cuộc vẫn mệt mỏi, nhắm mắt lại hỏi. Khoảnh khắc vừa ngã xuống, hắn đã biết mình mắc bẫy.

Cát Tiến có rất nhiều lời muốn nói, đầu tiên đưa cho Tiêu Nguyên một chén nước, hầu hạ ngài uống xong mới thấp giọng thỉnh tội: "Thần cùng với Lư Tuấn nghi ngờ có người ở bữa tiệc trong cung động thủ nên đã phái hai kẻ nội ứng đi thăm dò... nhưng đều không có manh mối". Trong hoàng cung này, nam chủ nhân là Hoàng Thượng, nữ chủ nhân là Thẩm hoàng hậu, cả hai vợ chồng đều đề phòng chủ tử, bọn họ không có cách nào giống trông khua chiêng tra xét, cũng không dám sử dụng quá nhiều người cho dù ít người thì tốc độ lại càng chậm, đối phương có khi đã sớm hủy thi diệt tích.

Thần sắc Tiêu Nguyên không thay đổi, nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào vậy?".

Trong Đông Tam viện có bốn hoàng tử, nhiều năm rồi chưa từng có chuyện huyên náo như vậy.

Cát Tiến khẽ chớp mắt, áp a áp ứng đem chuyện Hoàng Thượng tứ hôn nói cho chủ tử.

Hàng mi đen của Tiêu Nguyên khẽ run rẩy, ngay khi Cát Tiến cho rằng chủ tử sẽ trợn mắt nổi giận, thì Tiêu Nguyên chỉ cười cười, "Xung hi?".

Âm cuối khê vút lên, có chút châm chọc.

Cát Tiến nhất thời không biết phải nói gì.

"Lui xuống đi, ta muốn ngủ thêm một lát, đợi đến tối thì đỡ ta qua đó", Tiêu Nguyên một lần nữa nằm xuống, thuận tay đem lồng chim đặt bên cạnh giường.

Hắn hồ hững đối với hôn sự của mình như thế, trong lòng Cát Tiến cảm thấy bất ổn, đối diện với cái gáy của nam nhân khê hỏi: "Điện hạ tính lấy nàng ta thật sao?".

Thẩm gia có hai chị, nữ nhân xấu xí kia chính là thứ nữ của chi thứ hai, cho dù dung mạo tựa như thiên tiên chưa chắc đã xứng với chủ tử nữa là kẻ hoàn toàn không có chút nhan sắc như vậy.

"Tự ta có suy tính", Tiêu Nguyên uể oải đáp lời.

Hiểu rõ chủ tử không muốn nhiều lời, Cát Tiến đành phải buông màn sa xuống, nhưng vừa đi đến cửa thì hắn chợt nghĩ tới hàm ý trong lời nói của chủ tử. Đờ chủ tử qua, thì phải giấu diếm chuyện ngài ấy đã tỉnh? Khẽ ngoảnh đầu lại, nhìn xuyên qua lớp màn sa mỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng nam nhân bên trong, không biết chủ tử đã làm gì mà chim hoàng oanh hót lên như xướng khúc, khoan khoái êm tai vô cùng.

Chủ tử dường như không hề lo lắng, Cát Tiến lắc lắc đầu, đi ra dạo dò Lư Tuấn.

Chạng vạng, bầu trời dần tối đen.

Số khách nhân ít ỏi đều đã rời đi, Cát Tiến phân phó tiểu thái giám nâng Tiêu Nguyên đang "hôn mê bất tỉnh" đến tân phòng.

Tân nương tử mặc một thân xiêm y đỏ thắm, lớp trang điểm dày cộp trên mặt cũng không che hết nổi nét xấu xí, Cát Tiến vừa nhìn đã thấy ghê tởm, âm thầm chửi rủa Thảm hoàng hậu một trận. Nếu nữ nhân này không phải loại mặt hàng kém như vậy có lẽ bà ta cũng không nỡ đem cháu gái gả cho chủ tử. Cũng may chủ tử đã tỉnh, Cát Tiến tin rằng ngài ấy sẽ không để nữ nhân xấu xí kia đắc ý, liền dẫn người lui xuống.

Thảm cô nương như mở cờ trong bụng, ngồi bên giường vui mừng nhìn chằm chằm tân lang. Người ngoài đều chê cười nàng ta mơ tưởng đến Tiêu Nguyên là tự rước lấy nhục nhưng cuối cùng nàng ta đã làm được, thật sự được gả cho hắn, một mỹ nam tử như vậy chẳng sợ hắn không sống đến ngày mai, có thể cùng hắn đồng giường cộng chằm, làm một đêm vợ chồng nàng cũng đã mãn nguyện.

Tiêu Nguyên đang nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của nàng ta, cũng lười giả bộ, trực tiếp ngồi dậy.

"A, điện hạ đã tỉnh?", Thảm cô nương vui sướng nói, khăn trương đến mức tím đập loạn, tay chân luống cuống không biết đặt ở đâu.

Tiêu Nguyên không nhìn nàng ta, đứng thẳng dậy: "Hầu hạ ta tắm rửa".

Phòng trong vang lên tiếng nước, Thảm cô nương tưởng tượng đến hình ảnh bên trong liền xấu hổ cúi đầu, ngoan ngoãn bước vào.

Cát Tiến canh giữ ngay bên ngoài đang đóng tai lắng nghe, tiếng nước từng đợt truyền vào tai, ước chừng một khắc sau, liền nghe thấy chủ tử gọi hắn vào. Cát Tiến biết chủ tử chắc chắn không chạm vào nữ nhân đó, lại tò mò tiếng nước phát ra trong phòng, vừa nghe được gọi đến bèn lập tức bước nhanh vào trong, lúc vén màn lên chỉ thấy bên cạnh thùng nước nữ nhân xấu xí kia đang chắt vật nằm trên mặt đất, nửa người trên đều ẩm ướt, hắn đứng im khẽ hít vào một hơi, liền tưởng đến tiếng nước lúc nãy, hiển nhiên nàng ta là bị chủ tử dìm chết.

"Thu dọn sạch sẽ, xong việc người đến chỗ phụ hoàng bẩm báo, nói một khối tình si của hoàng tử phi khiến trời đất cảm động, xưng hi thành công, ta vừa tỉnh lại thì nàng ta đã chết bất đắc kỳ tử".

Trên người Tiêu Nguyên cũng dính nước, mặt không đổi sắc coi ngoại bào ném xuống đất, vừa nghiêm mặt phân phó.

Thê tử cũng phải do tự tay hắn chọn, nữ nhân nào không thức thời cứ sáp đến, có chết cũng là tự gieo gió gặt bão.

Nam nhân vân đạm phong khinh, giết một người mà như giẫm chết một con kiến, lòng dạ ác độc cùng với dung mạo như thiên tiên thật khó làm người ta liên tưởng đến nhau. Cát Tiến lại cực kì kính nể một chủ tử như vậy, gạt bỏ được sự khó chịu đặt trong lòng hơn một tháng, liền bận rộn lau sạch mặt của nữ nhân xấu xí kia, thậm chí còn cẩn thận giúp nàng ta tu sửa lại dung nhan.

Một lúc sau, Tuyên Đức đế đang chìm trong cơn mê thì bị đánh thức, cùng lúc nhận được tin vui trưởng tử đã tỉnh và tin dữ con dâu chết bất đắc kỳ tử.

Thảm hoàng hậu độc sủng hậu cung, hàng đêm đều ngủ cùng ông ta, lúc này đang nằm ngay bên cạnh, vừa nghe tin khuôn mặt quấy rầy chưa điểm trang lập tức trầm xuống, có chút trách cứ nhìn về phía trượng phu, một người đang sống sờ sờ, sao mà đột nhiên chết được? Chắc chắn là sau khi Tiêu Nguyên tỉnh lại, bắt nạt sắp xếp của bọn họ, liền nhân tâm giết chết cháu gái của bà ta.

Bà ta có thể đoán ra, đương nhiên Tuyên Đức đế cũng đoán được, tức giận đến mức ngực phập phồng, thấp giọng mắng: "Nghịch tử".

Xua cung nhân đi chỗ khác, ông ta đem thê tử ôm vào trong ngực, thanh âm lạnh lùng: "Nàng yên tâm, trăm sẽ không để người nhà họ Thảm chết vô ích".

Đứa cháu gái xấu xí kia sống hay chết ông ta không quan tâm, nhưng đây là đòn phản công mà tên nghịch tử kia dùng để đánh vào mặt ông ta, làm sao ông ta có thể nhịn được? Niệm tình cha con, ông ta lưu cho nó một mạng nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Thảm hoàng hậu giương mắt nhìn ông ta, "Hoàng Thượng tính thế nào? Nếu nó dám giết người, chắc chắn sẽ không để lại sơ hở, hơn nữa lúc trước nó gặp bệnh lạ mà hôn mê, chúng ta đã dùng lý do xưng hi để ban hôn, nay nó lấy chuyện một mạng đổi một mạng làm nguyên do, chính là ứng với tình huống chúng ta tạo ra lúc trước. Nếu cường chế truy xét tiếp, chỉ sợ dân chúng sẽ lấy đó để làm cớ chê trách".

Bà ta nói cũng có lý, Tuyên Đức đế không khỏi trầm mặc.

"Thiếp có một biện pháp", Thảm hoàng hậu đột nhiên nở nụ cười, ôm lấy cổ nam nhân, nhẹ nhàng thì thầm một hồi.

Tuyên Đức đế nghiêm túc nghe, càng nghe càng thấy vừa lòng, dùng sức nhéo bà ta một phen, "Nàng đó, đầu óc toàn mấy chủ ý xấu xa".

Thẩm hoàng hậu cười giảo hoạt, nhìn ánh mắt nam nhân nói: "Gần mực thì đen, thiếp tất nhiên là học từ Hoàng thượng rồi".

Nam nhân này sủng ái bà ta nhưng thân phận hai đứa con của bà ta trước sau vẫn thấp hơn Tiêu Nguyên một bậc. Tuy rằng con trưởng đã được lập làm thái tử nhưng bà ta vẫn không khỏi căm ghét cái gai trong mắt Tiêu Nguyên này, thay vì trực tiếp giết nó khiến Hoàng thượng nghi kỵ chỉ bằng khiến Tiêu Nguyên không thể cưới vợ, không nhờ cậy được thế lực nhà vợ là tốt nhất, sau lại đẩy nó đến nơi xa xôi, mắt không thấy tâm không phiền.

Nữ nhân hư hỏng vừa thức dậy xinh đẹp quyến rũ vô cùng, Tuyên Đức để lập tức động tình, ôm lấy người đè xuống.

Ba ngày sau, Tuyên Đức để vừa lâm triều đã ban một đạo chiếu thư, trên đó viết rằng đại hoàng tử Tiêu Nguyên cảm động thể tử tình sâu như biển đã nguyện hi sinh tính mạng vì mình, đáng tấu xin trọn đời không lấy vợ, lấy điều này tưởng nhớ thể tử đã khuất. Hoàng thượng cảm động, hạ chỉ chuẩn tấu, lại phong đại hoàng tử làm Tần vương, ngay hôm đó rời đến đất phong Thiểm Tây.

Văn võ bá quan ồ lên.

Mà lúc này Tiêu Nguyên còn đang trong viện thành thoi đường bệnh, khi thái giám đến tuyên chỉ hắn mới biết được việc này.

"Vương gia, tiếp chỉ đi?". Thái giám tuyên chỉ nhỏ giọng thúc giục, nhìn đến đại hoàng tử nay là Tần vương đang quỳ gối ở đó, trong lòng cực kì khinh thường. Thiểm Tây, chính là địa bàn của quốc cữu gia, Tần vương đến đó, cho dù hắn có là vương gia cũng không tránh khỏi bị hiếp đáp, đời này chỉ e không còn hi vọng xoay mình.

Tiêu Nguyên không may mắn biểu lộ chút cảm xúc, bình tĩnh tiếp nhận thánh chỉ, trong đầu hiện ra địa đồ Thiểm Tây.

Hắn nghiêng đầu, ý bảo Cát Tiến ban thưởng cho thái giám tuyên chỉ.

Thái giám tuyên chỉ ngậy người, người nọ thực không hiểu hay giả vờ không hiểu đây, thế mà còn có tâm tình ban thưởng cho hạ nhân.

Cát Tiến nhìn rõ tâm tư của hắn, chờ chủ tử đi xa, hắn sờ sờ tay áo, lấy ra một thỏi bạc nhỏ ném về phía thái giám tuyên chỉ: "Cầm lấy rồi rút đi!".

Sắp phải rời khỏi đây rồi, còn khách khí làm gì nữa.

Hừ lạnh một tiếng, nhìn sắc mặt đối phương từ hồng biến trắng, Cát Tiến xoay người đuổi theo chủ tử.

"Dậy đi Lan Âm, đã nói cùng nhau lên núi Hoa Sơn mà, hiếm khi tiết trời đẹp như hôm nay, nếu muộn không dậy, lần sau chúng ta..."

Đang say giấc nồng, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hối thúc quen thuộc, Tạ Lan Âm nhủ mảy, làm bầm một tiếng, đôi môi đầy đặn căng mọng khẽ mở, rồi lại cuộn tròn trong chăn, quay mặt về phía bên trong giường nhưng âm thanh kia vẫn không buông tha, tiếp tục quấy rầy nàng, bằng thời gian uống một ly trà nhỏ mới dứt.

Bên tai rốt cục cũng thanh tịnh, khoe miệng Tạ Lan Âm khẽ nhếch lên, hải lòng rúc mình vào ổ chăn, tiếp tục giấc ngủ còn dang dở lúc trước.

Ngoài cửa sổ, Tang Chi và Anh Ca tiễn Nhị cô nương về xe ngựa của mình, lại đóng chặt cửa xe tránh gió núi lửa vào, rồi mới trở về gian ngoài.

Anh Ca đi đến nội thất, khẽ vén rèm nhìn vào bên trong, chỉ thấy trong trướng lụa im ắng như trước, nàng mím môi cười, buông rèm cửa, đi về phía chiếc tháp, nhẹ giọng trò chuyện với Tang Chi: "Có lẽ một lúc nữa tiểu thư mới dậy, chúng ta ngủ thêm một lát đi".

Ba chi nhà họ Tạ có sáu cô nương thì vị Ngũ cô nương nhà mình là người yếu ớt nhất, không chịu nổi một chút mệt nhọc. Lần này là đi uống rượu mừng của cữu lão gia ở Tây An, đoàn người nghỉ chân ở trấn Hoa Âm, phu nhân tính dẫn các cô nương đến Hoa Sơn thưởng cảnh. Chịu xóc nảy suốt một quãng đường dài mới đến được trấn Nhạc Cung, cô nương nhà mình lại không chịu đi tiếp nên phu nhân đành phải thay đổi kế hoạch, quyết định dừng chân ở nơi này hai đêm, sáng mai mới xuống núi.

Tang Chi đang ngắm gương mặt của mình trong chiếc gương nhỏ trên tay, nói với Anh Ca: "Muội chớp mắt một chút đi, để ta trông cho, lát nữa ta đỡ phải chải đầu lại. Ở đây mới sáng mà gió to quá chừng, vừa rồi chỉ ra ngoài tiễn Nhị tiểu thư một lúc mà tóc ta đã bị gió thổi đến tán loạn hết cả".

Tang Chi vừa cẩn thận vấn tóc vừa nói chuyện.

Nàng là người làm việc có nề nếp, ngày thường xiêm y chỉ có chút nếp nhăn cũng không chịu được, Anh Ca nhìn mãi đã thành thói quen, rốt cuộc tinh thần không tốt bằng Tang Chi, nàng ngáp một cái rồi ngã người xuống tháp, nhắm mắt lịm đi ngủ.

Chịu khó là tính trời sinh của Tang Chi, sửa sang lại đầu tóc xong nàng bắt đầu làm việc, cẩn thận lau chùi bàn ghế một lượt từ trong ra ngoài.

Trời dần sáng, Anh Ca dụi mắt ngồi dậy, thấy Tang Chi đang bung nước vào bên trong, hơi nước còn đang bốc lên.

"Tỷ đi xách nước?", Anh Ca có chút ngượng ngùng, nhanh chóng đứng lên thu dọn.

Tang Chi lắc đầu, "Được rồi, vừa vặn sắp tới đường nhỏ, muội mau đi kêu tiểu thư rời giường giúp ta".

Anh Ca nở nụ cười, chuẩn bị tới đỡ dành cô nương nhà mình, Tang Chi lần nào đến đánh thức cô nương cũng chỉ biết nói liên tục câu "Tiểu thư mau thức dậy", cô nương không thấy phiền mới là lạ đó.

Nhanh chóng lau mặt, lại thoa một chút dầu hoa nhài, Anh Ca thần thanh khí sảng* bước vào phòng ngủ.

*tâm tình thư sướng, thân thể sảng khoái.

Trong trường cách một lần sa mòng trắng thuần, Tạ Lan Âm vẫn ngủ say như trước, suối tóc đen xõa tung trên gối, mi mục như họa*, hai má ửng hồng như được thoa thứ phấn tốt nhất, tinh tế nổi bật trên nước da trắng nõn, nũng nịu giống như đóa mầu đơn, đôi môi căng mọng, đỏ hồng như trái anh đào mới hái.

*mi mắt long mày như trong tranh

Được hầu hạ vị chủ tử tiền tư ngọc sắc* như vậy, Anh Ca thấy mình có chút hưởng thụ, khẽ vén màn trướng, cúi người nhẹ giọng gọi: "Tiểu thư, em nghe phu nhân nói nước giếng ngọc trên núi Hoa Sơn rất tốt, dùng nó có thể giúp dưỡng nhan, tối hôm qua còn đặc biệt dặn dò chúng em mang nước đi nấu, tiểu thư mau dậy dùng thử kéo nước nguội sẽ không còn tác dụng".

*dung mạo như tiên, khí chất như ngọc

Tạ Lan Âm qua một lát mới cọ cọ chần, ngái ngủ xoay người lại: "Thật vậy sao?".

Thanh âm của nàng mềm nhẹ lại yêu kiều. Tiếng nói vừa dứt cực kì êm tai, ai đã nghe qua giọng nói nũng nịu này thì sao còn nỡ gạt nàng.

Anh Ca cười cười, khẽ gạt đầu rồi đưa tay đỡ mỹ nhân như hoa như ngọc trên giường ngồi dậy, "Em đã khi nào lừa gạt tiểu thư chưa?".

Nước giếng ngọc của trấn Nhạc Cung đã có tiếng từ lâu, Tạ Lan Âm không hề hoài nghi, khẽ tựa vào đầu giường, nhắm mắt chờ hai nha hoàn đến hầu hạ. Tang Chi bụng chầu nước đến trước mặt, Tạ Lan Âm nhận lấy chiếc khăn đã ngâm qua nước giếng khẽ đắp lên mặt, nhiệt độ của chiếc khăn lập tức giúp nàng xua tan cơn buồn ngủ. Tạ Lan Âm lấy khăn trườn lên trán, khẽ thở dài một tiếng, "Anh Ca, em mau xoa bóp chân giúp ta, hôm qua đi đường núi hơn nửa ngày, đã tê cứng hết rồi".

Giọng nói cô nương nhà mình trời sinh đã êm tai, nghe nàng oán trách cũng khiến người khác đồng cảm, Anh Ca đau lòng, ngồi nghiêng bên giường thuận thực xoa bóp từ bắp đùi đến tận mắt cá chân cho nàng. Tang Chi đã sớm quen với thân thể yếu ớt của cô nương nhà mình, giúp nàng lau sạch mặt và tay xong liền lấy bộ tráp khắc hoa điêu đưng phần hương, mở nắp sẵn rồi đưa qua.

Hương hoa hồng lượn lờ phiêu tán quanh người, Tạ Lan Âm lấy đầu ngón tay quét chút phần hương màu trắng ở mép hộp thoa lên trán và má, tán mòng lớp phấn rồi thoa đều, hài lòng nói: "Loại phấn 'Mỹ nhân kiều' Tam biểu ca đưa đến lần này dùng thật tốt, mùi vừa thơm, thoa lên mặt cũng rất dễ chịu, ta tính về sau chỉ dùng loại này thôi, phải nhớ nhắc huynh ấy mới được".

Anh Ca lập tức cười, nói: "Tam công tử cung chiều tiểu thư nhất, chỉ cần tiểu thư nói thích nhất định ngài ấy sẽ không bán cho người ngoài".

Phu nhân sinh liên tiếp ba vị cô nương, một nhi tử cũng không có, cữu lão gia bên kia thì ngược lại, sinh liên tục ba vị công tử, mỗi người đều là kỳ tài kinh thương. Đại công tử phụ trách đồ tơ lụa, lá trà. Nhị công tử lại tinh thông đồ cổ, gốm sứ. Riêng Tam công tử thì từ nhỏ đã đặc biệt yêu thích việc điều chế các loại hương phấn. Ba vị công tử chia nhau tiếp nhận các mối buôn bán làm ăn, khiến cho danh hiệu đệ nhất phú thương ở Thiểm Tây của Tường gia ngày càng vững chắc, đã là thương nhân ai chả muốn sinh được một đứa con giống con trai nhà họ Tường.

Trong đó, Tam công tử Tường Hoài Chu lớn hơn cô nương năm tuổi nhưng sinh nhật lại cùng một ngày, đều là mừng mười tháng mười, bởi vậy ngài ấy đặc biệt cung chiều vị biểu muội này, mỗi lần chế ra được loại phần hương mới đều đưa cho cô nương dùng thử trước tiên, chỉ cần là đồ nàng thích thì về sau sẽ chỉ làm riêng cho nàng. Chỉ dựa vào điều này đã khiến không biết bao nhiêu quý nữ ở Hằng Châu ao ước, tìm cách nịnh bợ cô nương, hy vọng có thể sai thử chút đồ tốt.

Đáng tiếc Tam công tử trời sinh đã phong lưu, bằng không đôi biểu huynh biểu muội này cũng thật xứng đôi vừa lứa.

Nghĩ đến diện mạo anh tuấn, ngọc thụ lâm phong của Tam công tử, Anh Ca âm thầm tiếc hận.

Tạ Lan Âm vừa nhìn vẻ mặt biến hóa của nha hoàn thân cận đã hiểu nàng ta đang nghĩ gì, đưa tay gõ lên trán nàng: "Cả ngày chỉ nghĩ vẩn vơ cái gì không biết, em mau ra bên ngoài xem phu nhân đã trở về chưa".

Nàng có đường huynh nhưng quan hệ không thân, may mắn bên nhà cữu cữu còn có ba vị biểu ca. Cữu cữu với cữu mẩu coi ba tỷ muội nàng như con ruột, nàng cũng xem các biểu huynh như ca ca ruột, một chút tư tình nữ nhi cũng không có. Chỉ cần Tam biểu ca mãi mãi đối xử tốt với nàng thì tình cảm huynh muội giữa hai người sẽ không bao giờ thay đổi, dù huynh ấy có bao nhiêu nữ nhân thì nàng cũng không quan tâm.

Nhìn theo bóng lưng Anh Ca, Tạ Lan Âm quay đầu sang Tang Chi khẽ hừ một tiếng: "Xem ra Anh Ca đang động xuân tâm, chờ chúng ta quay về Hằng Châu, ta sẽ chọn cho em ấy một mối lương duyên thật tốt".

Tang Chi biết là nàng chỉ nói vui, cúi đầu thu dọn tráp hương: "Nếu vậy chỉ có tiểu thư phải luyện tiếu thôi, Anh Ca đi rồi còn ai làm tiểu thư vui nữa đây?".

Tạ Lan Âm bĩu môi, ánh mắt liếc ra ngoài cửa sổ, nhìn Tang Chi đầy chờ mong khẽ hỏi: "Hôm nay trời có lạnh không? Ta muốn mặc chiếc áo lụa thêu hoa anh đào".

Tang Chi vội vàng khuyên nàng: "Hay là tiểu thư chọn bộ y phục nào dày hơn đi, tuy đã vào tháng ba nhưng ở đây vẫn rất lạnh, tiểu thư mặc ít như vậy phu nhân thấy sẽ trách phạt chúng em". Vừa dứt lời lại sợ nàng mất hứng nên vội nói: "Tôi Tây An khí trời chắc sẽ ấm áp hơn, đến lúc đó tiểu thư hãy mặc chiếc áo kia ra ngoài, ngọn núi này nhiều cây, không cần thận bị cửa rách tiểu thư lại đau lòng cho coi".

Tạ Lan Âm nghĩ nghĩ, đành hậm hực thay đổi ý định: "Được rồi, đổi thành chiếc áo thêu lan điệp đi".

Đều là y phục mới nhưng ít nhất cái này cũng dày dặn hơn, Tang Chi nghe lời đưa tới.

Lúc Anh Ca trở lại, Tạ Lan Âm đã thay xong y phục, phía trên nàng mặc một thân áo đỏ thêu đàn bướm vờn hoa, phía dưới là váy dài màu trắng họa tiết hoa lan, dù mới mười ba nhưng đã cao hơn hẳn những cô nương cùng tuổi, dáng người uyển chuyển thướt tha. Nghe thấy tiếng bước chân, tiểu cô nương quay người lại, đôi khuyên mã não ánh đỏ trên tai theo động tác đó mà khẽ lay động trên làn da trắng như tuyết của nàng, trông cực kì thu hút, nếu ai đã thoáng nhìn vào ánh mắt hoa đào đang đảo quanh ấy có lẽ sẽ không thể rời mắt nổi.

"Tiểu thư thật đẹp". Cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy cô nương, Anh Ca vẫn không nhịn được mà khen ngợi.

"Mẫu thân đã trở lại rồi sao?", Tạ Lan Âm nhẹ giọng hỏi, ánh mắt lại quay về phía gương ngắm nhìn, lộ chút đắc ý.

Anh Ca cười nói: "Phu nhân vừa trở về, tiểu thư mau qua đó không phu nhân lại phải người đến thúc giục".

Tạ Lan Âm gật gù đầu, để Tang Chi ở lại trông coi phòng còn nàng dẫn Anh Ca ra cửa.

Ở tiền viện trong nhà chính, Tường thị vừa nhấp một ngụm trà nóng, vừa hướng cháu trai Tường Hoài Chu khẽ cảm khái: "Trước khi gả cho dượng của con, vì thứ nước tinh khiết mát lạnh của giếng ngọc mà mùa hè năm nào ta cũng đến trấn Nhạc Cung này nghỉ dưỡng".

Sau khi lấy chồng, thân là phu nhân nhà quan, không thể giống như lúc còn là con gái muốn làm gì thì làm, phải đoan trang lễ độ, không thể dễ dàng ra cửa. Lần trước trở về nhà mẹ đẻ cũng là do mẫu thân của bà tạ thế, giờ được trở về chốn cũ, nhớ lại vẻ ung dung tự tại, tiêu dao khoái hoạt khi còn là nữ nhi Tường gia, Tường thị không khỏi xuất thần.

Tường Hoài Chu thấy cô nhớ lại chuyện trước đây, lại nghĩ đến sự khinh thị mà bà gặp ở Tạ gia, trong lòng đột nhiên thấy không thoải mái, cất giọng nói: "Nếu cô đã thích uống nước nơi này chi bằng chúng ta ở lại đây thêm mấy ngày. Còn lâu mới đến lúc đại ca cháu đón dâu, cháu sẽ phái người đưa tin về tránh để phụ thân lo lắng".

Với quyền thế tiền tài của nhà họ Tường, cô muốn gả cho dạng người nào chả được? Cuối cùng lại bị một kẻ vô biên lừa mất tâm, rồi Thiểm Tây xuất giá đến tận Hàng Châu, một thân một mình bên ngoài. Thật ra dượng cũng tốt, thật lòng yêu thương cô, cho dù bà không sinh được con trai cũng không hề ghét bỏ, thế nhưng kẻ mẫu Trần thị của ông lại là kẻ ác phụ, hồi đó vừa bước vào Tạ gia đã có quan hệ bất chính với biểu ca của mình, khiến cho người vợ đầu của Tạ Định sâu bì thành bệnh, bà ấy vừa chết thì Trần thị vào cửa cũng không vừa mắt đứa con riêng. Người đàn bà đó giày vò dượng không được, liền chuyển sang hành hạ con dâu.

Thấy cháu trai thương tiếc mình, Tường thị vui mừng nói: "Không được, mấy năm rồi chưa được về nhà, ta muốn nhanh trở về một chút".

Nhị cô nương Tạ Lan Kiều mặc nam trang đứng bên cạnh rót cho mẫu thân thêm một ly trà, sáng khoái nói: "Nương, chúng ta đến nhà cậu trước, lúc quay về lại qua đây nghỉ chân, đến lúc đó vừa vận trời mát mẻ, dù sao trước khi chúng ta rời đi phụ thân cũng đã nói, nương muốn ở bao lâu cũng được, không cần sốt ruột trở về mà".

"Nương sẽ không luyến tiếc đâu", Tạ Lan Âm ở bên ngoài nghe lén một chút, lúc này đang mềm mại, yêu kiều bước tới, nhìn mẫu thân cười: "Tỷ tỷ đừng tin lời nói dễ nghe của phụ thân, tỷ không thấy ánh mắt phụ thân lúc đó sao, rõ ràng chỉ mong nương về sớm một chút..."

"Con im miệng cho ta, ngay cả ta mà cũng dám trêu chọc, lớn vậy rồi không sợ bị biểu ca con chê cười sao". Tường thị chính là nhớ lại chuyện cũ thì có chút buồn nhưng nhìn nữ nhi đang cười khê bên đó thì cũng tiêu tan, khẽ lườm con gái nhỏ một cái.

Tạ Lan Âm không sợ chút nào, xoay người ngồi xuống bên cạnh Tường Hoài Chu, cực kì thân thiết làm nũng: "Tam biểu ca sẽ không chê cười con đâu".

Tường Hoài Chu dùng quạt xếp gỗ nhẹ vào trán nàng, trong chớp mắt liền ngửi được mùi hương quen thuộc, cười hỏi: "Loại hương cao này dùng thấy thế nào?"

Hắn thích nhất là điều chế son phấn, bột nước, đáng tiếc trong nhà lại không có tỷ muội. Đại biểu muội nhà cô mẫu trời sinh mặt lạnh, tặng nàng son phấn Tường Hoài Chu chỉ sợ bị nàng đánh thêm, Nhị biểu muội tuy rằng hay cười nhưng tính tình y như nam nhân, cả ngày chỉ suy xét việc buôn bán, bởi vậy hắn có tí mỉa điều chế được đồ gì tốt, cũng chỉ có thể tặng cho tiểu biểu muội vừa xinh đẹp vừa thích làm điệu nhất này.

"Dùng tốt lắm, từ nay về sau ta chỉ dùng bộ 'Mỹ nhân kiều' này thôi!". Được đồ tốt, Tạ Lan Âm cười đặc biệt ngọt ngào.

Tạ Lan Kiều khê giễu muội muội, "Ta thấy muội là thích cái tên mỹ nhân thì đúng hơn? Cả ngày chỉ biết tô son điểm phấn, chút việc nghiêm chỉnh cũng không chịu làm, muội đã học tốt cầm kỳ thi họa hay chưa? ". Đại tỷ luyến võ, nàng làm kinh thương, đều không phải loại nữ nhi ôn nhu nhu thuận* mà các trưởng bối yêu thích, vì chính mình không muốn học nên Tạ Lan Kiều hy vọng muội muội có thể giúp mẫu thân nở mày nở mặt một chút.

*dịu dàng hiền thực

Tạ Lan Âm không phục, hé mắt trả lời: "Nếu đúng như tỷ nói thì châm tuyền của ta ít nhất cũng tốt hơn tỷ tỷ".

Tạ Lan Kiều cười ha hả: "Đúng, muội giỏi hơn ta, vậy sau này muội đừng tới tìm ta đòi tiền tiêu vặt nữa nhé".

"Không không, tỷ là tỷ tỷ ruột của ta, ta không tìm tỷ thì còn tìm ai đây". Tạ Lan Âm lập tức không còn chút cốt khí, chạy nhanh đến trước mặt Tạ Lan Kiều, ôm chặt cây rặng tiền của mình, "Nhị tỷ của ta là có bản lĩnh nhất... "

Ngồi trên ghế chủ vị, Tưởng thị nhìn hai tỷ muội đùa giỡn khẽ cười, cảm thấy cực kì mãn nguyện.

Vì sao phải sinh con trai chứ? Bà thích nhất là con gái, đừng nói ba đứa, dù có sinh thêm một đứa con gái nữa bà cũng sẽ coi nó như viên ngọc quý mà cưng chiều.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Dùng xong điểm tâm, Tưởng thị đi tìm tiểu đạo cô mà bà quen để ôn chuyện, Tưởng Hoài Chu dẫn hai vị biểu muội đi ngắm cảnh trí xung quanh, đáng người hấn cao lớn, mặc một thân áo trắng trông phong lưu phóng khoáng vô cùng. Tạ Lan Kiều chỉ lớn hơn Tạ Lan Âm một tuổi nhưng đã cao hơn Lan Âm nửa cái đầu, một thân trường bào màu xanh ngọc trên người khiến trông nàng càng giống một tiểu công tử mi thanh mục tú*. Tạ Lan Âm diện váy dài, trên mặt điểm chút hương phấn đi giữa hai người họ trông lại càng xinh đẹp hơn. Nhân lúc trấn Nhạc Cung còn chưa có nhiều du khách, Tạ Lan Âm tạm tháo mũ mạng xuống đưa cho Anh Ca, cực kì thích thú thưởng thức cảnh trí tú lệ xung quanh.

*thanh thoát xinh đẹp

Đáng tiếc, ở Hàng Châu nàng cũng chỉ đến nhà tỷ muội làm khách là nhiều nhất, thân thể yếu đuối nên chưa đi được bao lâu mà lòng bàn chân đã mất cảm giác. Đang định làm nũng kêu mệt thì thấy tỷ tỷ vừa đứng bên cạnh bỗng chạy vụt đến điện Dục vương ở phía trước, Tạ Lan Âm không muốn phá hỏng hứng thú dạo chơi của tỷ tỷ nên lặng lẽ chịu đựng, chỉ là nàng không ngừng thở ra hít vào, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần đỏ ửng.

"Mệt không Lan Âm?" Tạ Lan Kiều hiểu rõ thân thể kim chi ngọc điệp* của muội muội, vì muốn nàng đi thêm mấy bước rèn luyện thân thể nên mới giả vờ như không biết, tự mình dạo quanh điện Dục vương xong, cảm thấy không sai biệt lắm mới sẵn sàng hỏi.

*cánh vàng lá ngọc

Tạ Lan Âm đang muốn mở miệng, nghe tỷ tỷ nói vậy, liền vội vàng gạt đầu, đôi mắt hoa đào trong veo như nước khẽ nhìn tỷ tỷ, "Muội không đi nổi nữa..."

"Bên kia là lầu Ngọc Tinh, chúng ta qua đó nghỉ thôi", Tưởng Hoài Chu chỉ về phía tiểu lầu nhỏ ngay chính giữa con đường: "Giếng ngọc ở ngay trong đó".

Lầu Ngọc Tinh là một trong những danh cảnh của trấn Nhạc Cung, lầu hai có thể ngồi uống trà nghỉ ngơi, Tạ Lan Âm lập tức đồng ý, chỉ cần nhanh chóng được ngồi nghỉ, nơi nào nàng cũng nguyện ý đi.

Có mục tiêu, bước chân nàng liền nhanh hơn, Tạ Lan Kiều nhìn bóng dáng mảnh mai của muội muội, lắc đầu bật cười, nhận lấy mũ mạng trong tay Anh Ca, tự tay đội lên đầu muội muội, "Trong lầu có thể có khách nam". Muội muội dung mạo quá mức xuất chúng, ở nơi này giống như vưu vật* hiếm có, Tạ Lan Kiều quả thực không muốn để người ngoài trông thấy.

*người ưu tú, vật quý lạ (thường chỉ người con gái đẹp tuyệt sắc)

Cách màn lụa trắng mỏng, nhìn dung mạo thanh tú xinh đẹp của nhị tỷ đang thuần thực giúp nàng chỉnh trang, Tạ Lan Âm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, "Tỷ tỷ đối với ta thật tốt".

"Muội là muội muội của ta, ta không tốt với muội thì còn tốt với ai đây?". Bộc chắc dây đeo nhỏ xong, Tạ Lan Kiều lại đưa tay chỉnh lại mạng che trên mũ cho muội muội.

Tưởng Hoài Chu phe phẩy quạt giấy tới gần, cố ý khụ khụ mấy tiếng, nghiêm mặt răn dạy: "Chú ý chút đi Lan Kiều, muội đang mặc nam trang đó, ở chỗ đông người để người ta nhìn thấy, lại nghĩ muội đang đùa giỡn con gái nhà lành cho coi".

"Có trêu ghẹo con gái nhà lành cũng là học ở huynh, đừng cho là bọn muội không biết gì". Tạ Lan Kiều lùi về phía sau hai bước, học bộ dạng mẫu thân răn dạy biểu ca, "Huynh đã mười tám tuổi rồi, bót phóng túng lại đi, ngoan ngoãn cưới một cô nương tốt về nhà mới là việc đúng đắn, ít ra ngoài câu tam

đáp tứ ..."

Một câu kia còn chưa nói xong, đã bị Tường Hoài Chu dùng quạt giấy gõ vào trán một cái, Tạ Lan Kiều bị đau kêu hừ hừ lập tức muốn lấy cây quạt của mình ra đánh trả. Tạ Lan Âm vui vẻ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, trông thấy tỷ tỷ sắp bị biểu ca gõ thêm cái nữa, nàng lập tức nũng nịu uy hiếp: "Tam biểu ca lại bắt nạt tỷ tỷ nữa, ta sẽ mách mợ đó!"

"Chỉ suốt ngày mách lẻo", Tường Hoài Chu xoay người gõ nàng một cái, "Không muốn dùng hương cao của ta nữa hả?".

"Muốn chứ!". Tạ Lan Âm cực kì đúng lý hợp tình cười khế.

Ba huynh muội vừa cười vừa nói, đùa giỡn ầm ỹ tới tận trước cửa lầu Ngọc Tĩnh.

Lầu này chia làm hai tầng, ngay giữa tầng một chính là giếng Ngọc, nước sâu không thấy đáy, phản chiếu vài tia sáng yếu ớt.

Tạ Lan Âm ghé vào bên thành giếng nhìn ngó một lát, lập tức hiểu kì quay sang hỏi biểu ca, "Nghe đồn lúc Kim Tiên công chúa em gái của Huyền Tông để gôi đầu ở nơi này có vô ý làm rơi một cây trâm ngọc, sau lại tìm thấy nó ở trong con suối dưới chân núi Ngọc Tuyền cho nên người ta mới gọi là suối Ngọc, giếng Ngọc. Hai nơi này thật sự thông nhau sao? Hay là do người ta nói nhầm thôi?"

"Ta chưa thử qua, làm sao biết được?" Tường Hoài Chu vừa đặt thùng nước xuống, liền gọi hai biểu muội tới uống nước tự tay hắt lấy.

Tạ Lan Âm không hài lòng, định hỏi thăm tiểu nhị gần đó, nhưng trong đầu vừa xẹt qua một ý tưởng liền lảng lạng tháo chiếc khuyên tai mã não màu đỏ bên tai trái xuống, nhìn trái nhìn phải, thừa dịp không có ai chú ý liền thả xuống giếng.

Nàng tưởng đã che giấu tốt, ai ngờ khuyên tai vừa rơi xuống nước lập tức phát ra tiếng vang nhỏ, Tạ Lan Kiều và Tường Hoài Chu bên này đều nghe thấy, Tường Hoài Chu thì không sao cả nhưng Tạ Lan Kiều giận đến mức nhéo cánh tay muội muội, "Cái đồ hư hỏng nhà muội... Có phải là muội thừa tiền quá mức rồi hay không?".

Tạ Lan Kiều nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ, không muốn để người ngoài biết đó là khuyên tai của muội muội, để tránh sau bị người khác nhặt được lại rước lấy phiền toái.

Sức nàng không nhỏ chút nào, Tạ Lan Âm bị nhéo đến mức phải kêu khế, biết bản thân phạm lỗi trước nên nàng không dám già mồm với tỷ tỷ, lại sợ tỷ tỷ bốp một cái vẫn chưa hết giận, bèn nhanh chân chạy về phía lầu. Tạ Lan Kiều lập tức xoay người đuổi theo Lan Âm. Nếu là thứ khác có lẽ nàng đã không tức đến vậy, nhưng lúc thảng chập muội muội nhéo đòi nàng chiếc khuyên tai bằng được, bởi vì có người tranh mua nên nàng phải trả thêm mấy chục lạng bạc mới mua được nó, hôm nay lại thấy muội muội không chút bận tâm vứt bỏ như thế, nếu nàng không giáo huấn nó một trận có phải sau này tiểu nha đầu này sẽ càng hoang phí hơn không?

Hai vị biểu muội này cứ ở cùng nhau là y như rằng lại ồn ào, Tường Hoài Chu thấy cũng không thể trách, đành thấp giọng phân phó gã sai vặt Trường An xuống dưới chân núi Ngọc Tuyền tìm kiếm.

Bên kia Tạ Lan Âm đang đứng thờ hờn hển liền phát hiện trên lầu đã có một bàn khách nhân, nàng cảm thấy cực kì may mắn, lập tức bước nhanh đến ngồi gần chỗ họ, không chút sợ hãi nhìn tỷ tỷ đang đuổi theo. Nàng không tin tỷ ấy sẽ động tay động chân trước mặt người ngoài.

Tạ Lan Kiều liếc mắt một cái cũng nhìn ra tâm tư giao hoạt của muội muội, nàng quả thật không muốn tự mất mặt, đành hít sâu một hơi, thông dong đi đến ngồi đối diện muội muội, hung hăng ném một ánh mắt như dao găm về phía nó.

Tạ Lan Âm khe khẽ cười, đã tạm an toàn nên nàng tùy ý nhìn sang bàn khách nhân bên cạnh.

Lư Tuấn mặt không đổi sắc ngồi ngay ngắn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như đao khắc, đối diện hẳn, Cát Tiến đang len lén theo dõi vị khách mới tới nhưng bởi Tạ Lan Âm đang đội mũ che nên hắn không biết đối phương cũng đang nhìn về phía mình, lại liếc thêm mấy vòng trên người Tạ Lan Kiều mới thu hồi tầm mắt, đứng dậy bưng trà, nhân tiện hướng chủ tử khoa tay múa chân ra hiệu.

Hai người vừa đến đều là nữ.

Tiêu Nguyên thân nhiên liếc mắt nhìn hẳn.

Cát Tiến hậm hực thu tay, lại sợ bị Lư Tuấn chê cười, khoe miệng khế nhếch lên nhưng trong lòng thì cực kì ảo não. Thật là, sao hắn lại quên chứ, tuy chủ tử đưa lưng về phía bên kia nhưng vừa rồi khi đôi tỷ muội này đi vào, chắc chắn ngài ấy đã quan sát qua, đâu cần hắn nhiều chuyện?

Tạ Lan Âm quan sát xong, rất nhanh thu hồi tầm mắt. Ba người phía trước, một người y phục tối màu nhưng hết sức đẹp đẽ, quý giả đang đưa lưng về phía mình, hai người còn lại dung mạo cũng không tầm thường, người mặt lạnh có chút giống phụ thân, hẳn chắc biết chút công phu, còn một người trông lấm la lấm lét không thành thật, còn nhìn chằm chằm tỷ tỷ một lúc, chẳng lẽ hắn đã nhìn ra thân phận của tỷ tỷ?

Thật ra thì tỷ tỷ mặc nam trang để tiện làm việc, cũng không quan tâm người khác có nhìn ra hay không, lại càng không bận tâm đến chuyện người ngoài soi mói, bói móc.

"Tam biểu ca, ta muốn uống trà hoa quế, ở đây có không?" Thấy Tường Hoài Chu đi đến, Tạ Lan Âm cất giọng hỏi.

Giọng nói trong trẻo yêu kiều vừa vang lên, Cát Tiến lập tức nhìn về phía chủ tử nhà mình, vừa nãy khi thấy cô nương này nói chuyện dưới lầu, tay chủ tử

đang nâng ly trà có chút khựng lại, hiển nhiên là thích thanh âm này, bởi vậy hắn mới muốn giúp ngài ấy tìm ra chủ nhân của giọng nói.

Lúc này Tiêu Nguyên không biểu hiện ra chút khác thường nào, chỉ tĩnh tế thường trà, vừa buông chén liền hướng tầm mắt về phía phong cảnh xa xa ngoài cửa sổ.

"Có, hôm qua ta đã dặn bọn họ". Tưởng Hoài Chu hướng về phía Cát Tiến ở gần nhất khẽ gật đầu, sửa lại bộ dạng cà phơ cà phát trước mặt hai biểu muội thành dáng vẻ ôn nhuận khiêm tốn, đó là bộ dáng hắn thể hiện mỗi khi ra ngoài bàn chuyện làm ăn.

Cát Tiến khẽ quay đến mỉm cười.

Xã giao xong, Tưởng Hoài Chu lập tức chuyển tâm tiếp đãi hai vị biểu muội.

Bên này Cát Tiến thấy chủ tử cứ một chén lại một chén, không hề có ý định rời đi, không biết là chưa muốn đi hay là vẫn luyến tiếc thanh âm ngọt ngào hơn cả tiếng hót của chim hoàng oanh kia, hắn nhanh trí phân phó tiểu nhị dâng lên một bình trà mới.

Bọn họ không đi nhưng bên kia Tạ Lan Âm cảm thấy nghỉ ngơi đã đủ nên muốn tiếp tục dạo chơi.

Tưởng Hoài Chu, Tạ Lan Kiều cũng đứng lên.

Tạ Lan Âm đi bên phải tỷ tỷ, đang bước xuống lầu chợt có làn gió từ cửa sổ thổi tung một góc sa màn trên mũ của nàng, lộ ra chiếc cằm nhỏ trắng nõn tinh xảo, đôi môi đỏ mọng cùng chiếc khuyên tai mã não màu đỏ đang nhẹ nhàng lay động trên tai phải của nàng.

Gió lớn cứ thổi tung màn sa, Tạ Lan Âm đành nâng tay kéo nó xuống, oán giận cùng tỷ tỷ bước xuống lầu.

Người đi rồi, Tiêu Nguyên lặng lẽ thu hồi tầm mắt, ngồi thêm một lát liền đứng dậy: "Đi thôi".

Lư Tuấn kiệm lời, trầm mặc theo sát chủ tử, Cát Tiến nhớ lại mấy ly trà chủ tử uống thêm lúc nãy, vừa xuống lầu liền đề nghị: "Công tử, đây là lần đầu tiên chúng ta đến Hoa Sơn, hay ở đây thêm hai ngày?". Chủ tử không thích rượu cũng không thích mỹ nhân, chỉ có một ham thích duy nhất là âm thanh, ở thêm mấy ngày, có lẽ ngày mai có thể gặp lại cô nương kia chăng.

Tiêu Nguyên dường như không nghe thấy, chuyên chú rời đi.

Cát Tiến nhất thời hiểu được, hắn lại tự cho là mình thông minh.

Sáng sớm hôm sau, chủ tử ba người liền rời núi bằng con đường bên suối Ngọc.

Cát Tiến đi đường hay ngo ngoắt tây, liền phát hiện ra bên bờ suối có một khối đá nhỏ phát ra sắc hồng, bị làn nước đẩy vào bờ đang trôi lững lờ. Cát Tiến thấy thú vị liền chạy tới, nhặt lên mới phát hiện đó là một chiếc khuyên tai, không khỏi thất vọng đem nó đưa cho Lư Tuấn, "Cho người, tương lai tặng cho thê tử".

Chất ngọc của chiếc khuyên không tồi, không biết là cô nương nhà giàu nào đánh rơi.

Lư Tuấn nhìn thứ trong lòng bàn tay hắn, không thèm tiếp nhận.

Thấy hắn không cần, Cát Tiến giữ cũng vô dụng, định ném trả về suối nhưng vừa vươn tay, món đồ trong tay đã bị người khác lấy mất.

"Công tử?", Cát Tiến kinh ngạc nhìn về phía chủ tử.

Tiêu Nguyên xoay xoay chiếc khuyên ngọc đỏ tươi trong tay, không nói một lời lập tức cất vào trong tay áo.

Lư Tuấn nhanh chóng đuổi kịp.

Cát Tiến sững sờ tại chỗ, không tin vào mắt mình, chủ tử của hắn là hoàng tử là vương gia đó, vì sao lại coi trọng một món đồ nhặt được vậy?

Nắng sớm mờ nhạt, chủ tử ba người vừa rời đi không lâu, Trường An mới thờ phỉ phò chạy tới, chăm chú tìm kiếm trong nước suối một hồi cũng không thấy liền trở về phục mệnh.

Tướng gia có tiền, Tướng thị cũng có tiền, tiền tài nấy phòng của Tạ gia có khi cũng không bằng số lễ trong đồ cưới của bà cho nên nữ nhi ham chơi đánh mất khuyên tai, Tướng thị căn bản cũng không để trong lòng, chỉ dặn con về sau không được nghịch ngợm như vậy, trang sức bên người nữ nhân nếu bị kẻ khác nhặt được sẽ không tốt.

"Nương con biết mà, nếu bên giếng có người lạ, con chắc chắn sẽ không thả nó xuống". Tạ Lan Âm ngoan ngoãn tựa vào người mẫu thân, giống như chim non một mối, nhẹ giọng thủ thi với bà: "Con chính là tò mò suối Ngọc với giếng Ngọc này có thực sự thông nhau hay không thôi, ai bảo Tam biểu ca không chịu nói cho con biết chứ?"

Tưởng Hoài Chu đang uống trà bên cạnh, nghe nàng nói vậy phụt luôn cả ngụm nước trong miệng: "Được lắm, còn dám đổ tội lên đầu ta hả, lần sau tới Tây An muội tìm người khác dẫn muội đi chơi đi, ta hầu hạ không nổi, tội lỗi gì cũng bị đổ hết lên đầu".

Trên người hấn dính nước, đang chật vật chinh đồn, Tạ Lan Âm nghiêng đầu cười cười, "Đại biểu ca vội vàng cưới vợ, Nhị biểu ca trầm tính không thích ra ngoài, ta không tìm huynh thì tìm ai, với lại Tam biểu ca kiến thức sâu rộng, nói chuyện khôi hài nên ta chỉ thích theo Tam biểu ca ngao du thôi".

Tường Hoài Chu khẽ hừ hừ: "Coi như mất muối còn có chút tình tòng".

Tạ Lan Âm mới ồm ồm hai câu, đỉnh đầu đã bị mẩu thân khẽ gõ, "Đi chơi một hai ngày là đã nghiện rồi, không được ngày nào cũng đi".

Dân chúng Thiểm Tây tương đối cởi mở, Tường thị trước đây không hề bị quản thúc, làm gì cũng được cha mẹ và huynh trưởng dung túng, cho nên dù nữ nhi ở Hàng Châu được dạy rất nhiều quy củ đúng chuẩn khuê tú nhà quan thì Tường thị cũng không quá hà khắc với các con, tuy ngoài miệng nói nhưng phần lớn đều ngầm dung túng.

Mâu thuẫn đã lên tiếng, Tạ Lan Âm nhanh nhẩu cam đoan sẽ không chạy loạn, nhưng trong lòng nàng nghĩ thế nào, ai ở đây cũng hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Rời khỏi Hoa Sơn, đoàn người trở về trấn Hoa Âm.

Tường thị hiếm khi được về nhà mẹ đẻ nên mang theo không ít đặc sản Giang Nam, chất đầy cả tám cỗ xe ngựa được Lục Trì dẫn theo hai mươi thị vệ hộ tống. Lục Trì là nghĩa tử của Lục Diêu, chưởng quỹ quản lý của hồi môn của Tường thị, cùng tuổi với Tường Hoài Chu, mặt như quan ngọc, mắt hẹp mi dài, khi không cười cũng giống như đang cười, như làn gió xuân thoảng qua người đối diện.

"Phu nhân đã trở lại". Nghe tin chủ tử trở về, Lục Trì lập tức dẫn người ra nghênh đón, một thân áo xám trên người cũng không che hết được phong thái lỗi lạc.

Tường thị coi hấn như con cháu trong nhà, có chút bất đắc dĩ giải thích: "Tuy nói ngày mai mới xuống núi, nhưng do Ngũ tiểu thư ngại mệt nên hôm nay sẽ trở về, cháu phái người dọn dẹp một chút, cơm trưa xong chúng ta sẽ khởi hành".

Lục Trì gật đầu cười, trong nháy mắt liền nhìn về phía Tạ Lan Âm.

Hấn tuy làm việc trong cửa tiệm hồi môn của Tường thị nhưng cũng là tùy tùng bên người Tạ Lan Âm, mỗi lần Tạ Lan Âm ra ngoài, Tường thị sẽ phân phó Lục Trì đi cùng. Trưởng nữ biết công phu, bên người cũng có thị vệ bảo hộ, thứ nữ lại càng giống người nhà họ Tường, dù ở nhà có chút khinh suất nhưng ra ngoài thì cực kì chừng mực, giáo huấn không để bản thân chịu thiệt bao giờ, chỉ duy nhất tiểu nữ nhi yếu ớt lại ham chơi là không lúc nào khiến Tường thị thôi lo lắng.

Tạ Lan Âm rất quen thuộc với Lục Trì, nhìn ra ý cười trong mắt hấn, cách mỗ mạng khẽ trừng hấn một cái.

Lục Trì coi như không thấy, ý cười trong mắt càng đậm, điềm nhiên bước đến hậu viện an bài.

Giữa trưa sau khi ăn cơm xong, mọi người nghỉ tạm một lát rồi tiếp tục lên đường.

Đi được ba ngày, lúc xế chiều thì đến một thị trấn nhỏ cách thành Tây An sáu dặm, Tường gia có một biệt viện ở đây nên Tường thị quyết định nghỉ lại ở đó, sáng hôm sau mới vào thành.

Tuy lúc trước Tường thị có phái người truyền tin nhưng hai ngày trước lại thay đổi chủ ý, nghĩ muốn cho người nhà chút bất ngờ nên không phái người đưa tin nữa, thành ra hai vị công tử còn lại của nhà họ Tường chỉ có nhị công tử Tường Hành Chu tới biệt viện này trước, tính an bài bọn hạ nhân chuẩn bị nghênh đón không ngờ cô với các biểu muội đã đến nơi trước rồi.

"Sao cô không báo trước cho cháu, chiều mai đại ca chuẩn bị qua đây, sớm biết hôm nay người đến, đại ca chắc chắn sẽ cùng cháu đến đây". Tường Hành Chu không chút bối rối bước nhanh đến, một thân trường bào màu xanh ngọc, khuôn mặt tuấn tú điềm tĩnh. Hấn yêu thích đồ cổ gốm sứ, người cũng giống như món đồ sứ thượng phẩm lắng đọng bao năm tháng, tĩnh mịch tao nhã.

"Đều là người một nhà, cháu khách khí như vậy làm gì, đón ta ở cửa thành là được, việc gì phải đến tận đây". Tường thị nhìn cháu trai thứ hai khẽ cười, kéo người đến bên cạnh, quan sát từ trên xuống dưới rồi ôn nhu cảm khái nói: "Sắp cao hơn đại ca của cháu rồi đi? Thế nào, Hành Chu đã vừa ý cô nương nào chưa? Cũng đã hai mươi rồi, đừng có học đại ca cháu muộn vậy mới cưới thì từ đó".

Nghe giọng điệu thúc giục đầy sự quan tâm của cô, Tường Hành Chu thoải mái nói: "Tạm thời thì chưa có, chờ Hành Chu gặp được cô nương xứng đáng trong lòng, cháu sẽ nói cho cô đầu tiên, xin cô quyết định".

Tạ Lan Âm cười trộm, khẽ nháy đôi mắt hoa đào sáng ngời nhìn hấn, "Nhị biểu ca từ khi nào cũng học được lời ngon tiếng ngọt vậy?".

Sau khi ba huynh đệ nhà họ Tường tiếp nhận việc làm ăn trong nhà, hàng năm ít nhất đều có một người đến Hàng Châu thăm cô ruột, bởi vậy đối với Tạ Lan Âm mà nói, nhóm biểu ca cực kì thân quen, dù hơn đã hơn một năm mới gặp lại cũng không có cảm giác xa lạ.

Tường Hành Chu sờ đầu tiểu biểu muội, quen miệng khen ngợi: "Lan Âm cao lên mà người cũng càng xinh hơn". Sau đó lại tiếp tục khen Tạ Lan Kiều, Tạ Lan Âm đoán hẳn sẽ hỏi tiếp về trưởng tử bèn chủ động giải thích: "Đại tử giúp chiếu cố phụ thân, không thoát thân được, chỉ có thể chờ nhị biểu ca đón dâu mới có thể qua đây".

Nhìn tiểu cô nương mồm mép láu lỉnh, Tường Hành Chu lắc đầu bật cười.

Tường Hoài Chu thấy có hàng xóm gần đấy ra xem náo nhiệt, bèn khuyên nhủ: "Nhị ca, trước hết chúng ta mời cỗ mẩu vào nhà đã".

Tường Hành Chu gạt đầu, quay đầu lại nói với mọi người một tin tức lớn, "Hoàng Thượng phong đại hoàng tử làm Tần vương, ngày mai Tần vương diện hạ sẽ đến Tây An, nghi thức nghênh đón diễn ra hơn nửa canh giờ, dân chúng không được phép vào thành. Cô, chúng ta dùng cơm trưa xong hãy xuất phát, đỡ phải khổ sở chờ đợi ở cổng thành".

Tường Hoài Chu vừa biết được tin tức này thì ánh mắt khẽ biến. Làm kinh thương sợ nhất là đụng vào cửa quan, Tây An bỗng chốc có thêm một vị vương gia, cũng không biết là người thế nào, nếu là một kẻ tham lam, nhà mình không tránh được phải hiều kính nhiều một chút.

Tường thị cùng Tạ Lan Kiều đều nghĩ đến điều này, nhưng e ngại xung quanh nhiều người nên chỉ trao đổi ánh mắt, không lộ ra chút khác thường nào.

Tạ Lan Âm thường nghe mẫu thân với tỷ tỷ đàm luận về chuyện buôn bán trong cửa hàng nên mấy đạo lý đối nhân xử thế trong kinh thương nàng cũng có chút hiểu biết, nhưng tuổi nàng còn nhỏ, lại cực kì tự tin với gia nghiệp của cửa cửu, nên không cho đây là chuyện lớn, trái lại chỉ muốn xem chút náo nhiệt, cực kì hưng phấn nói với mẫu thân: "Nương, con muốn xem nghi thức đón Tần vương vào thành, nương nói người từng xem Bình Tây Hầu dẫn binh khải hoàn trở về, con lớn như vậy mà chưa từng gặp qua cảnh tượng náo nhiệt như thế đâu".

Bình Tây Hầu là đại ca của Thẩm hoàng hậu, hai mươi tư tuổi đã lập công phong hầu, hiện là Tổng binh ở Thiểm Tây, phủ tổng binh cũng đặt tại Tây An.

Tường thị nhìn nữ nhi, lại nhớ về hào hức của mình năm đó, cười cười đồng ý: "Đi, chúng ta đi xem một chút, có điều đây là con xin ta, đến lúc phải chờ lâu thì con đừng có than phiền với ta".

Tạ Lan Âm vội vàng cam đoan mình tuyệt đối sẽ không thế, thanh âm ngọt ngào theo gió truyền tới sân bên cạnh.

Bên dưới tàng cây hòe già xanh tốt, Tiêu Nguyên một thân cảm bào nhạt màu tựa vào ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, nắng chiều men theo bờ tường chiếu tới, không chạm đến hắn nhưng đọng lại trên lông chim treo trên nhánh cây, chim hoàng oanh đang hót mấy hồi, gặp phải tia sáng chói mắt kia thì không vui, rí rầm hai tiếng rồi nằm xuống, rúc đầu vào trong cánh.

Thanh âm ngọt ngào của cô gái tan biến, chim hoàng oanh cũng không hót.

Tiêu Nguyên mở mắt.

Cát Tiến đang đứng hầu hạ bên cạnh, thấy vậy lấy lòng nói: "Công tử sao lại tỉnh? Thần dụ nó kêu thêm mấy tiếng nhé?". Chủ tử thích nhất là nghe tiếng chim để chợp mắt một chút.

Tiêu Nguyên lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên bàn trà. Cát Tiến vội vàng rót một ly trà Phổ Nhĩ đưa qua. Tiêu Nguyên miễn cưỡng dựa vào ghế mây, hạ mắt khẽ uống. Cát Tiến nhìn sang đầu tường bên kia, biết chủ tử chắc chắn đã nghe thấy, nhỏ giọng nói: "Thật là có duyên, chúng ta lại gặp được một nhà kia, công tử, ta thấy phong thái vị biểu ca của cô nương kia không hề tầm thường chút nào, hay để ta phái người hỏi thăm một chút, xem người phía trên họ là ai".

Có câu "Cường long bất áp đích đầu xà*", thay vì làm con rồng không có chút tiền đồ kia, chủ tử nhà mình chắc chắn phải trở thành chủ nhân của vùng Thiểm Tây này, cho nên phải thăm dò xem Thiểm Tây có những con rắn nào, có thể sử dụng hay không, nếu không thể dùng phải lập tức đánh chết rồi thay bằng con khác hữu ích hơn. Trước khi biết rõ lai lịch của cô nương kia, dù vị biểu ca kia là người bình thường thì cũng phải tìm hiểu kĩ, chẳng may tương lai chủ tử chợt có hứng thì hẳn biết đi đâu tìm người?

*Rồng mạnh cũng không đè nổi rắn bản địa: hiểu theo nghĩa đen là một con rồng dù có to lớn hung bạo đến đâu cũng không áp chế được một con rắn nếu nó đang ở trên địa bàn của mình, ẩn dụ rằng một người dù có thực lực to lớn cũng khó mà đối phó được với thế lực địa phương. Tớ nghĩ câu này giống với câu "Phép vua thua lệ làng" của Việt Nam.

Tiêu Nguyên buông ly trà, gạt gạt đầu.

Cát Tiến vừa đi vừa cười, đến cửa gặp được Lư Tuấn liền thuận miệng hỏi: "An bài xong hết rồi chứ?"

Lư Tuấn không thèm để ý đến hắn, đi thẳng đến trước mặt chủ tử, thấp giọng nói: "Công tử, thần đã xác nhận qua, phủ đệ của công tử ở ngay sau vương phủ, cách đó một con phố, hai gian nhà chính giữa đã xây thêm ám đạo, nếu có việc khẩn, công tử có thể sử dụng bất cứ lúc nào".

Danh xưng vương gia không hề dễ làm việc, đóng giả thành thương nhân dễ dàng đi lại với quan phủ hơn, thậm chí đại kinh thương còn có thể buôn bán với người Hung Nô ở ngoài biên quan.

"Nghỉ thức?", Tiêu Nguyên đứng dậy, nhìn vào lồng chim hỏi.

Lư Tuấn trả lời: "Từ kinh thành đến đây, dọc theo đường đi đều xảy ra chút chuyện không may, chỉ cần công tử cáo ốm không gặp khách thì những kẻ đó cũng không dám mạo muội đến vương phủ cầu kiến".

Sau khi chủ tử vào thành, chuyện xảy ra với ngài ấy ở kinh thành sẽ rất nhanh truyền khắp Thiểm Tây, người thông minh đều có thể đoán được Hoàng Thượng không ưa chủ tử, nhìn thì là phong vương nhưng kì thực là bị giáng chức, chính vì thế dù chủ tử có chút quái gở, cáo kinh mà không muốn gặp khách thì người bên ngoài cũng sẽ không hoài nghi, chủ tử chỉ cần an bài một thể thân để che giấu là được.

Sau khi bố trí mọi thứ chu toàn, Tiêu Nguyên nhắc lỏng chim xuống, xoay người đi về gian nhà, "Sáng mai xuất phát, nhìn Tần vương vào thành".

Lư Tuấn đang định nhận lệnh theo bản năng, chưa kịp mở miệng đã thấy choáng váng, sáng mai chủ tử muốn vào thành? Một tiếng "Đạ" kẹt trong yết hầu, chờ Cát Tiến trở về, Lư Tuấn làm ra vẻ bình tĩnh đem lời phân phó của chủ tử nói cho hắn. Cát Tiến tuy hay ôn ào nhưng kì thực rất thông minh, tâm tư của chủ tử, dù ngài ấy không nói thì hắn ta cũng có thể đoán được tám chín phần.

Chuyện nhỏ ấy căn bản không cần phải đoán, Cát Tiến nghĩ đến tin tức mình hỏi thăm được, ý vị thâm trường cười khế, nâng chân bước vào trong hầu hạ.

"Chờ chút, người đang cười cái gì?", Lư Tuấn đưa tay ngăn hắn lại, cười giống như tên trộm vậy, ắt hẳn là đoán được chuyện gì rồi.

Không ngờ sẽ bị ngăn cản, Cát Tiến buồn bực quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm Lư Tuấn, ngạc nhiên nói: "Ta ngày nào chả cười, người quản ta cười cái gì chứ?". Vừa nói xong thì đột nhiên hiểu ra, chỉ phía cửa sổ, hạ giọng hỏi hắn, "Người muốn biết vì sao sáng mai chủ tử quyết định vào thành hả?".

Lư Tuấn ngậm thừa nhận.

Cát Tiến liền cầm tay kéo hắn đến dưới gốc cây hòe già, mới bảo Lư Tuấn cúi đầu. Lư Tuấn không suy nghĩ nhiều, nghiêng đầu sang nghe. "Ta biết, nhưng mà không nói cho người đấy". Cát Tiến vừa nói vừa cười, nói xong chữ cuối cùng thì như con thỏ nhảy thẳng ra ngoài. Lư Tuấn chặn ngang không bắt được người, mắt thấy Cát Tiến đã chạy đến cửa phòng, đành âm thầm cắn răng.

Trong phòng, Tiêu Nguyên nghe được động tĩnh liền đoán hai người kia lại đang tranh cãi, khỏe môi khế nhếch, tiếp tục cho chim ăn.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Nguyên không để Cát Tiến hầu hạ, tự mình xách lồng chim đi đến hậu viện, sau khi đem lồng treo lên cành cây, hắn nhìn sang tòa nhà bên cạnh, chậm rãi luyện quyền, động tác như mây trôi nước chảy, vừa thong thả ung dung lại mạnh mẽ kì lạ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể giết người trong vô hình.

"Cô nương cô nương, Đại công tử tới rồi!"

Thanh âm hưng phấn của tiểu nha hoàn từ đầu tường bên kia truyền tới, Tiêu Nguyên thoải mái thu quyền, vận khí một lát rồi đi tới trước lồng chim. Chim hoàng oanh khẽ hót để lấy lòng chủ nhân. Tiêu Nguyên nâng tay, đặt ngón trỏ lên môi. Chim hoàng oanh lập tức im lặng.

Trong khuê phòng, Tạ Lan Âm nghe tiếng âm ỉ khẽ nhủ mày, ngồi bật dậy đẩy màn trướng ra hỏi Anh Ca đang đi vào: "Thật sao?".

Mỹ nhân vừa tỉnh ngủ như xuất thủy phù dung*, tóc đen hỗn độn rơi đầy trên vai, một đôi mắt hoa đào tràn ngập kinh hi, linh động giống như một đóa trẻ.

*hoa sen mới nở

Anh Ca bưng nước vào, vẻ mặt tươi cười: "Thật ạ, hôm qua Nhị công tử đã phái người đưa tin, cho nên vừa nãy Đại công tử nói đã đoán được tiểu thư sẽ đi xem cảnh nghênh đón Tần vương nên ngài ấy mới đến đây sớm một chút, tiểu thư mau dậy đi, Đại công tử còn chưa ăn điểm tâm đâu, vẫn đang chờ cả nhà đấy ạ".

Tạ Lan Âm nhanh chóng rời giường, rửa mặt thay quần áo trang điểm, bình thường phải mất hai khắc, vậy mà sáng nay chưa đến một khắc đã sửa soạn xong xuôi rồi.

Nghe tiếng bước chân rồi đi, Tiêu Nguyên khẽ nhủ mày, trong mắt phượng hiện lên chút thất vọng.

Nàng nói nhỏ như vậy, thánh lực của hắn có tốt thế nào cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tạ Lan Âm bước nhanh tới thính đường, vừa tới cửa ngõ vào chỉ thấy Tam biểu ca ngồi bên trong. Tam biểu ca Trương Hoài Chu cùng tỷ tỷ Tạ Lan Kiều ngồi bên phải mẫu thân, nhị biểu ca Trương Hành Chu cùng một nam tử râu cá trê ngồi phía bên trái, lúc này đang nhìn về phía nàng.

Sau khi quan sát một lúc Tạ Lan Âm rốt cục xác định, nam tử râu cá trê kia quả thật là đại biểu ca Trương Tế Chu.

"Vì sao Đại biểu ca lại để râu như vậy?"

Tạ Lan Âm vừa kinh ngạc vừa buồn cười, đi đến bên cạnh mẫu thân, dùng ánh mắt tiếc hận nhìn về phía đại biểu ca, "Cha ta còn chưa để râu, Đại biểu ca để râu làm gì, không đẹp bằng trước kia, nếu ta là đại biểu tâu, trước khi vào cửa mà thấy bộ râu này của huynh thì tuyệt đối chạy xa!"

Không có râu nhìn còn có chút nhanh nhẹn, hoạt bát, để râu rồi nhìn thế nào cũng già thêm mấy tuổi.

Chú rể Trương Tế Chu năm nay vừa tròn hai mươi ba, dung mạo tuấn lãng, mặt mày có vài phần tương tự với hai huynh đệ, trên nhân chung nuôi hai hàng râu vênh ra, nhìn có vẻ càng thêm ôn trọng. Nhưng nghe tiêu biểu muội trên ghế xong hần cũng không cười nổi nữa, sờ sờ bộ râu, nhíu mày hỏi: "Khó coi vậy à?"

Giọng điệu có vẻ không tin, vẫn là hoài nghi ánh mắt của biểu muội, hần nuôi hai hàng râu này, rõ ràng trông còn tiêu sái hơn tam đệ Trương Hoài Chu mà.

Tạ Lan Âm nín cười, nghiêm túc gật đầu.

Biểu muội hồn nhiên đáng yêu, Trương Tế Chu suy tư một lát rồi nói: "Nếu Lan Âm cảm thấy khó coi, chỉ bằng chúng ta đánh cược xem, nếu đại biểu tâu của muội thích râu của ta, muội phải đưa ta mười lạng bạc, còn nếu nàng không thích, ta cho muội hai mươi lượng, thế nào chơi không?"

Tạ Lan Âm liếc hần, lại lặng lẽ nhìn về phía Tam biểu ca ở đối diện, cá cược không công bằng như vậy, chắc chắn phải có chút lừa gạt trong đó.

Trương Hoài Chu bụng trà uống, vừa buông chén liền khe khẽ gật đầu.

Tạ Lan Âm vui vẻ trong lòng, vừa định đồng ý thì Nhị công tử Trương Hành Chu nhẹ giọng khụ khụ, hỏi huynh trưởng một câu không đầu không đuôi, "Ta nhớ rõ năm ngoái đại ca mua một cây trầm định tặng tâu tử, lúc đến làm khách ở Lâm gia có đưa ra không?"

Vừa dứt lời, Trương Hoài Chu lập tức đứng lên, "Cô, cháu đi xem bọn họ chuyển hành lý đến đâu rồi". Nói xong lập tức bước nhanh như bơi dẫu vào bàn chân.

Tương thị cười đến chảy nước mắt.

Tạ Lan Âm nhìn bóng dáng hần, hồn hên mẫn: Huynh được đấy, biết rõ đại biểu tâu không chê đại biểu ca còn cố ý gạt ta đáp ứng, muốn ta thua tiền, huynh chờ xem, tới Tây An ta trừng trị huynh thế nào!". Mẫn xong lại quay về phía Trương Tế Chu chu miệng: "Vừa mới gặp đại biểu ca đã lừa gạt ta, lát nữa ta sẽ nhờ biểu tâu phân xử!"

Trương Tế Chu cười cười không nói, kỳ thật vị hôn thê cũng ghét bỏ râu của hần, chẳng qua dè dặt ra hôn một cái thế là nàng hết dám ghét.

Cả nhà trò chuyện xong, dùng điểm tâm qua loa liền xuất phát.

Thấy ba huynh đệ nhà họ Trương cưỡi ngựa đi vòng quanh xe, Tạ Lan Kiều cũng đi theo góp vui.

Tạ Lan Âm khẽ đẩy màn xe, nhìn thấy tư thế oai hùng hiên ngang của tỷ tỷ thì cực kì hâm mộ, lớn tiếng gọi Trương Hoài Chu: "Tam biểu ca, huynh đã hứa tới đây sẽ dạy ta cưỡi ngựa đó, đừng có quên!"

Đại tỷ, Nhị tỷ đều biết cưỡi ngựa, nàng cũng muốn học.

"Con ngồi ngay xuống cho ta, ồn ào gì chứ". Tương thị một tay buông màn che, nhíu mày kéo nữ nhi vào trong.

Bị mẫu thân mắng, Tạ Lan Âm lập tức thành thật ngồi yên, cực kì nhu thuận.

Đưa con gái nhỏ ngoài nóng trong lạnh của bà giới nhất là giả vờ ngoan ngoãn, Tương thị khẽ gõ trán nàng một cái.

Bên ngoài, Tạ Lan Kiều ngấm ngấm xung quanh, thấy dòng người đổ về cổng thành có cả thường dân áo vải lẫn những hộ gia đình giàu có, không khỏi cảm khái nói với nhóm biểu ca: "Xem ra tất cả mọi người đều muốn ngấm nhìn phong thái của Tàn vương, mới ở ngoài thành đã đông thế này, không biết trong thành sẽ náo nhiệt đến mức nào".

Trương Tế Chu nói: "Đúng vậy, ở đây đã lâu chưa có quý nhân đến, bây giờ tự dưng có một vị vương gia, ai chả muốn được chiêm ngưỡng phong thái của long tử. Chẳng qua ta nghe nói thân thể của vị Tàn vương điện hạ này không tốt, trên đường chưa từng lộ diện, hôm nay chưa chắc chúng ta có thể nhìn thấy diện mạo ngài ấy".

Tạ Lan Kiều thấy mấy cô nương bên đường đều nhìn về phía bọn nó, nở nụ cười, thấp giọng nói: "Không nhìn được vương gia, nhưng thấy ba vị biểu ca thì coi như các cô nương cũng không mất công đi chuyến này". Nói về tướng mạo, ba vị biểu ca của nàng quả thực là mỹ nam hàng đầu.

Tướng Tế Chu quét mắt sang hai bên, cười cười lắc đầu.

Trong đoàn xe phía sau, Tiêu Nguyên ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần. Bên ngoài Lư Tuấn đang đánh xe, Cát Tiến ngồi đối diện hất chỉ vào mấy vị công tử phía trước khẽ nói: "Tướng Khâm quả thật biết sinh con, tùy tiện nhặt ra một kẻ trong ba người này trông cũng tốt hơn người".

Lư Tuấn coi như không thấy.

Cát Tiến bỗng "A!" một tiếng, quay đầu nhìn hất chỉ nói nhỏ: "Người xem, cô nương mặc váy đỏ bên kia đang lên nhìn người kia!".

Lư Tuấn vẫn không thèm để ý đến hất chỉ nhưng ánh mắt lại nhìn thoáng qua bên đó, người mặc bộ váy đỏ bằng vải thô, là một bé gái tầm hai tuổi được phụ thân ôm, không biết đang cầm cái gì trong tay.

Lư Tuấn âm thầm nắm chặt roi ngựa.

Cát Tiến thấy hất chỉ ngậm chặt hàm, bèn chế nhạo hất chỉ vờ đứng đắn lại tự mình đa tình, trêu chán liền nghiêm mặt nói: "Chốc nữa dừng xe bên cạnh chiếc xe ngựa kia nhớ phải lưu loát một chút đấy". Chủ tử thích nghe giọng nói của Ngũ cô nương, cách xa quá ngại ấy sao nghe được.

Lư Tuấn quay đầu lại nhìn màn xe, cho rằng chữ tử muốn tiếp cận người nhà họ Tướng, khẽ gật đầu. Tới ngoài thành Tây An, trong lúc dừng xe chờ nghỉ thức đón vương gia, Lư Tuấn dựa vào khả năng quan sát nhạy bén, thận trọng đỗ xe ngựa bên phải đoàn xe Tạ gia, chỉ cách con ngựa của Tướng Tế Chu.

"Đại biểu ca, còn phải chờ bao lâu vậy?"

Tạ Lan Âm đồ dành mẫu thân xong, khẽ vén màn xe lên, nhỏ giọng hỏi, ánh mắt bắt đầu quan sát tình hình bên ngoài. Cách đó không xa là binh lính xếp thành hai hàng dài, đối diện cũng có binh lính, phía sau là dân chúng đang chen chúc kiên nhẫn chờ đợi xem cảnh Tàn vương vào thành.

Tướng Tế Chu suy nghĩ một chút rồi nói: "Chắc phải chờ thêm nửa canh giờ nữa".

Tạ Lan Âm có chút thất vọng, vừa muốn buông màn thì trong xe ngựa bên cạnh liên truyền tới tiếng chim hót hết sức dễ nghe. Tạ Lan Âm tò mò nhìn qua, chỉ thấy rèm che khép kín, cái gì cũng không nhìn thấy, nhìn thêm một chút bất ngờ nhận ra vị xa phu mặt lạnh kia, đúng là người đã gặp ở lầu Ngọc Tĩnh.

Lại đứng phải, bây giờ còn đứng ngay bên cạnh.

Quý nhân còn chưa đến, Tạ Lan Âm sợ phơi nắng đen da, không cần mẫu thân nhắc nhở đã tự động ngồi yên.

Buồn tẻ một lúc, bên ngoài tự dưng yên ắng hẳn, Tướng Tế Chu khẽ nhắc biểu muội rằng người đã tới, Tạ Lan Âm ngay lập tức tỉnh táo, nhanh chóng đội mũ che lên đầu, nghe mẫu thân dặn dò xong mới xuống xe. Còn chưa đứng vững, đối diện cũng có người bước xuống, nghe được động tĩnh, Tạ Lan Âm kim lòng không đậu khẽ ngẩng đầu, vừa nhìn lên liền thất thần.

Chỉ thấy một nam tử mặc trường bào tối màu đai lưng bằng gấm, trên dưới hai mươi tuổi, người khác xuống xe đều cúi đầu chú ý dưới chân, còn hất chỉ điềm tĩnh như giẫm trên đất bằng, mắt phượng trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía trước, dù trên gương mặt tuấn mỹ ấy không tìm thấy một chút coi thường, nhưng chính cử chỉ của hất chỉ toát ra vẻ quý khí từ tận xương, giống như hất chỉ không phải đến để xem náo nhiệt mà chỉ đến nhìn kỹ hạ nhân nhà mình thôi.

Nam nhân dung mạo thượng thừa hiếm thấy, khí độ xuất trần, người này chẳng những bề ngoài siêu phàm thoát tục, phong thái lại trong trẻo lạnh lùng, quả thực là hạc giữa bầy gà, vừa lộ diện không chỉ khiến Tạ Lan Âm thấy sững sốt mà ngay cả người kiến thức rộng rãi như Tướng Tế Chu cũng phải giật mình.

Phát hiện ánh mắt chăm chú của hai người, Tiêu Nguyên ghé mắt nhìn qua.

Tướng Tế Chu ôm quyền khen: "Phong thái của công tử thật tốt".

Tiêu Nguyên không khiêm tốn cũng không tự đắc, khẽ gật đầu một cái, cực kì khách khí xa cách, một chữ cũng không nói liền bước về phía trước.

Tướng Tế Chu nhìn bóng dáng hất chỉ, trao đổi ánh mắt với Nhị đệ, người này cũng không phải người thường.

Tướng Hành Chu gật đầu, thấy biểu muội còn đang đứng ngốc ra ở đó, chắc hẳn là bị kinh diễm bởi vị công tử kia, nhẹ giọng nói, "Đi thôi, chúng ta ra phía trước xem".

Tạ Lan Âm rút cục hoàn hồn, may mắn có mũ đội che chắn, không cần lo nhóm biểu ca thấy nàng thất lễ.

"Người này thật vô lễ, thấy đại biểu ca khen mà không biết khiêm tốn một chút".

Bộ dạng tốt mà phẩm hạnh kém thì cũng không ra gì, nghĩ đến đối phương lấy mặt lạnh đáp lễ đại biểu ca nhà mình, Tạ Lan Âm vừa nhìn đã không thích.

Kỷ nhân tình tình thường quải dị, Tướng Tế Chu cũng không để trong lòng, hấn cùng bọn đệ đệ đi sang hai bên che chở cho hai biểu muội ở giữa.

Tần vương còn chưa tới, ngay giữa cổng thành, Tổng binh Thiêm Tây Bình Tây Hâu Thẩm Tiệp đã dẫn quan viên lớn nhỏ đến nghênh đón.

Tạ Lan Âm nhìn chăm chăm đám quan lại lớn nhỏ kia một lát rồi nhích lại gần Tướng Tế Chu, khẽ hỏi: "Đại biểu ca, người kia là ai?"

Lần cuối cùng nàng đến Thiêm Tây là năm chín tuổi, bốn năm trôi qua, những người từng gặp mặt nàng sớm đã quên.

Tướng Tế Chu phóng tầm mắt theo hướng ngón tay nàng, lập tức nói: "Đó là Bình Tây Hâu phủ thế tử Thẩm Ngọc Đường".

Tướng gia là gia đình giàu có bậc nhất Thiêm Tây, binh thường cũng thường xuyên qua lại với đám quan viên, cho nên lần này đón dâu hấn cũng thông qua Thẩm gia đưa bá thiếp đến đám quan này, dù sao từ trước đến nay dâng bá thiếp vốn là phép lễ nghi tối thiểu còn người ta có đến hay không thì bọn họ cũng không cưỡng cầu.

Tạ Lan Âm nghe xong lại liếc mắt đánh giá Thẩm Ngọc Đường. Chẳng trách tuổi còn trẻ như vậy đã có thể đứng ở hàng thứ hai, hóa ra là thế tử gia, đáng vẻ không tồi chút nào, một thân cẩm bào tư thế ngạo về oai hùng, chẳng qua...

Tạ Lan Âm nhin không được nhìn nhìn phía đó, lại không dám nhìn kĩ, chỉ liếc đến vạt áo của người nọ.

Thiên ngoại hữu thiên*, đến hôm nay nàng mới hiểu được đạo lý trong lời nói này. Trước kia trong mấy vị trưởng bối nàng thấy phụ thân Tạ Huy là đẹp nhất, trong đám hậu bối các nàng thì có Tam biểu ca Tướng Hoài Chu tuấn lãng nhất, vừa rồi mới chỉ nhìn thoáng qua đáng vẻ long chươg phượng tư** của người nọ, quan niệm về mỹ nam tử của nàng lập tức thay đổi.

*ngoài trời này còn có bầu trời khác : nguyên văn là "Thiên ngoại hữu thiên, Nhân ngoại hữu nhân" ý chỉ người mạnh còn có kẻ khác mạnh hơn.

**bản lĩnh của rồng, tư thái của phượng

Đáng tiếc tính tình thật kém.

"Tần vương điện hạ đến, quan dân mau quỳ xuống nghênh đón!"

Tiếng truyền từ xa vọng đến, Tạ Lan Âm khẽ giạt mình liền theo tỷ tỷ quỳ xuống.

Động tác của Tiêu Nguyên trong phút chốc chậm lại nhưng cũng rất nhanh vén vạt áo quỳ xuống, cúi đầu về nhìn về phía trước, ánh mắt dạo quanh Bình Tây Hâu Thẩm Tiệp một lượt.

Thẩm Tiệp bốn mươi tuổi, cao lớn uy nghiêm, mắt trông thấy xa giá* của Tần vương chậm rãi tiến đến, khóe miệng hấn hơi nhếch lên, dẫn bách quan Thiêm Tây cúi người nghênh đón. Dù sao cũng là vương gia, trước mặt bách chúng cũng nên giữ cho hấn chút thể diện, còn về sau nếu Tần vương không biết điều, hấn không ngại cho hấn ta biết thế nào là hổ lạc bình dương**.

*xe ngựa của vua, hoàng tử

*nguyên văn là "Long du thiên thủy tao hà hỷ, hổ lạc bình dương bị khuyến khi" : Rồng bơi nước cạn bị tôm giễu, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nói về nỗi bi ai của người có quyền lực danh vọng khi sa cơ thất thế thì bị kẻ dưới mình khinh khi hiếp đáp.

~

Tần vương điện hạ giá lâm, đứng ra toàn bộ dân chúng phải nhất loạt cúi đầu, nhưng chính là ai cũng muốn nhìn Vương gia một cái nên chả có mấy ai làm theo.

Tạ Lan Âm ý mình đang đội mũ mào, lại càng thêm bừa bãi.

Trước xa giá là tám cận vệ của vương phủ, mỗi người đều cưỡi một con ngựa cao lớn uy phong凛冽. Mãn trưởng trên cỗ xe ngựa xa hoa khí thế buông xuống, che kín người ngồi bên trong. Phía đằng sau chính là ba nghìn thủ vệ hộ tống Tần vương một đường đến đây, bất kể là kỵ binh hay sai dịch, hàng lối đều cực kì chỉnh tề ngay ngắn, khiến ai nhìn vào cũng phải thu liễm lại.

Tạ Lan Âm nhìn hai vòng, vẫn tò mò Tần vương điện hạ hơn, tầm mắt một lần nữa lại hướng về phía màn xe.

Xe ngựa dừng lại, mọi người đều nín thở ngưng thần nhìn về phía màn xe vừa lay động, chỉ thấy có một tiểu thái giám bước ra, lắc lắc phát trần, đứng ở cửa xe nói với đám người Bình Tây Hâu: "Điện hạ đi đường mệt nhọc, quý thể bị chút bệnh nhẹ, sẽ không ra gặp các vị đại nhân, các ngài xin hãy rời đi, chậm trễ điện hạ hồi phủ nghỉ ngơi sẽ không tốt".

Thái độ cực kì kiêu căng.

Đám quan viên đưa mắt nhìn nhau, vị vương gia này, là bệnh thật, hay là không cho bọn họ mặt mũi đây?

Về mặt Thẩm Tiệp không thay đổi, tiến lên vài bước, cao giọng nói: "Nếu thân thể điện hạ không khỏe, thần sẽ chờ ngày khác vì điện hạ đón gió tẩy trần*".

*tiếp đón khách từ phương xa

Vừa dứt lời liền dẫn đầu tránh sáng một bên đường, đám quan viên coi hấn Thiên lôi sai đâu đánh đó, cũng dạt sang một bên, trong giây lát cửa thành liền thoáng đăng hấn.

Tiểu thái giám vừa lòng gật đầu, kéo dài thanh âm nói: "Đi thôi, quay về vương phủ..."

Thanh âm lạnh lạnh của hấn vừa vang lên, xa mã bắt đầu chuyển động, khí hậu Thiểm Tây khô ráo, gió vừa thổi bụi đất liền bay lên.

Bụi đất theo gió thổi vào trong mũi, Tạ Lan Âm nhủ mày nín thở, chờ đoàn xe vào thành xong liền lập tức đứng dậy, nhỏ giọng oán giận: "Quý lâu như vậy, ngay cả một cái bóng còn chưa thấy, đã hít phải bao nhiêu đất, không hổ là vương gia, thật kiêu căng phách lối".

Tướng Tế Chu nhìn nàng cười, rồi bước đến trước xe ngựa, đỡ nàng đi lên.

Tạ Lan Âm cúi đầu, vải sa mỏng manh trên mũi mào bị gió thổi bay, lộ ra hơn nửa gương mặt kiều diễm cùng đôi môi đỏ mọng mê người.

Phía sau Cát Tiến vừa nhìn đã sững sốt, lập tức liếc mắt sang chủ tử nhà mình.

Tiểu Nguyên đã thu hồi tầm mắt, thần sắc lạnh nhạt.

Cát Tiến âm thầm bĩu môi, người đã đẹp giọng lại ngọt ngào như vậy, thảo nào chủ tử bị quở trách mà chả thêm tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Mặt trời lên cao, đám người Tạ Lan Âm rút cục vào đến cửa thành.

"Sớm biết không nhìn được mặt quý nhân, con đã chẳng đến đây". Tạ Lan Âm nhỏ giọng oán giận với mẫu thân.

Lớn như vậy, không tính vị Bình Tây Hầu mới nhìn thoáng qua kia thì vị quan lớn nhất nàng từng gặp chính là tổ phụ Tạ Định, người chính là tham tướng tam phẩm đồng thời là tri phủ Hàng Châu. Hồi nhỏ nàng cũng từng đến kinh thành, nhưng lúc đó tuổi còn nhỏ nên bị quản thúc chặt chẽ, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên mấy vị trưởng bối, làm gì có cơ hội ra ngoài xem náo nhiệt. Đến thành Tây An này còn tưởng sẽ được nhìn thấy một vị vương gia, ai ngờ chờ đợi một hồi cũng phí công.

Nhìn nữ nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất kẻ lẽ, Trương thị buồn cười, vỗ vỗ tay nàng nói: "Nói là quý nhân, nhưng cũng giống chúng ta đều có hai con mắt một cái mũi, chẳng qua thân phận cao hơn chút, không có gì lạ để xem đâu. Lan Âm đừng tức giận, sắp đến nhà cậu rồi, đừng để cậu mợ của con hiểu lầm".

Nghĩ đến cậu mợ nhiều năm chưa gặp, Tạ Lan Âm nhướng mày vui mừng, trong giây lát đã quên hết chút chuyện không vui, liếc mắt qua cửa sổ theo dõi sự náo nhiệt bên ngoài.

"Nương, con nhớ rõ cây du* kia, rẽ vào ngõ nhỏ cạnh nó là đến nhà cậu đúng không ạ?"

*một loại cây giống cây dâu, gỗ cứng, dùng để chế đồ đạc, còn gọi là tang du.

Rời khỏi đường chính náo nhiệt phồn hoa, xung quanh dần dần yên ắng, phủ đệ của đám quan viên đều nằm phía đông thành, nhóm phú thương lại tập trung ở phía tây thành, ngõ tắt dưới tàng cây du dẫn đến Trương gia được dân chúng ở đây gọi là ngõ Nguyên Bảo. Năm Tạ Lan Âm chín tuổi từng đến nhà cậu hai tháng, nàng chưa từng nhặt được nguyên bảo nhưng lại nhớ rõ quả du mà Tam biểu ca treo lên cây hái cho nàng.

Nhớ lại mấy chuyện thú vị thời thơ ấu, Tạ Lan Âm nhìn sang phía bên phải cửa xe, nháy mắt với biểu ca của mình, "Tam biểu ca, huynh còn nhớ năm đó huynh treo cây hái quả du cho ta ăn, nhảy xuống không cẩn thận nên bị trẹo chân, cho nên bị cậu cấm túc không?".

Tướng Hoài Chu trừng nàng: "Muội còn dám cười, ta vì muội mà bị phạt không biết bao lần, lần này uống rượu mừng xong muội đi luôn đi, đừng ở lại lâu, dù sao chỗ chúng ta bụi bặm nhiều, muội cũng đâu có thích".

Nghe hấn lâu bâu, Tạ Lan Âm giận dữ, lấy một quả nhãn từ tráp gỗ hoa lê ném về phía hấn, đáng vẻ phách lối: "Ta thích ở mấy ngày thì ở, ai cần huynh lo".

Tướng Hoài Chu nhanh mắt, bắt được quả nhãn, một tay bóc vỏ bỏ vào miệng, sau đó cực kì đắc kì ném vỏ về phía biểu muội.

Tạ Lan Âm vội vàng buông màn xuống, trong đôi mắt hoa đào ngập nước tràn đầy ý cười.

Nàng không thân thiết với mấy đường huynh cho nên cực kì thích vị Tam biểu ca này.

Sau thời gian chừng một ly trà nhỏ, xe ngựa dừng lại.

Đoàn xe còn chưa rẽ vào, gã sai vặt đã lập tức thông báo cho chủ tử, muội muội duy nhất về nhà, Tường Khâm cực kì cao hứng, cùng thê tử Lý thị ra tận cửa nghênh đón. Lý thị vốn là đại nha hoàn của Tường Khâm, ôn nhu hiền lành có thể quản gia, suy nghĩ nhạy bén lại biết tính toán, trước khi cưới hay sau khi cưới đều là vợ hiền của Tường Khâm, quan hệ với Tường thị cũng rất tốt.

Tạ Lan Âm ngồi trong xe ngựa nên Lý thị chỉ thấy được người đang ngựa là Tạ Lan Kiều, vui mừng nói: "Lan Kiều cũng biết cưỡi ngựa sao?".

Bà không có con gái, so với trượng phu càng thích nhóm cháu gái hơn.

"Mợ!", Tạ Lan Kiều xoay người xuống ngựa, hai ba bước liền chạy đến trước mặt mợ, dùng sức ôm lấy bà, "Cửu mẫu, con rất nhớ người đó, nếu không phải sợ nung lo lắng, con đã sớm cưỡi ngựa qua đây, chứ không phải cứ đi chậm chậm cùng mọi người như vậy đâu".

Cháu gái nói ngọt như mía lùi, Lý thị vui đến chảy nước mắt, khen nàng một chút liền nắm tay Tạ Lan Kiều đi đến trước xe ngựa.

Tạ Lan Âm vốn đã chờ không kịp, liền nhô đầu ra, ngọt ngào gọi một tiếng mợ.

Tiểu cô nương mười ba tuổi mặc một thân áo lụa hồng đào, mắt ngọc mây ngài* cười rộ lên còn xinh hơn hoa, mới hôm nào còn là cô bé con phấn điều ngọc mài** mà giờ đây đã trở thành đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Lý thị sững sốt trong chớp mắt, khẽ buông tay Tạ Lan Kiều bước tới đỡ Tạ Lan Âm xuống xe, kính cẩn nói: "Lan Âm sao lại xinh như vậy, thiếu chút nữa mợ không nhận ra, không được, ta không cho con đi nữa, phải ở đây làm con gái của mợ!".

*dung mạo rạng ngời, vẻ đẹp tinh khiết trong trắng.

** (guồng mặt) đẹp như tượng điêu khắc, (da) mịn như viên ngọc đã mài giũa

Tạ Lan Âm liếc về phía Tường Hoài Chu, ủy khuất cáo trạng: "Nhưng Tam biểu ca muốn con uống xong rượu mừng thì phải đi luôn..."

Đôi mắt hoa đào ánh nước, đầm đìa đáng yêu, khóe môi khẽ nhếch lên, vừa giảo hoạt vừa dễ thương.

Lý thị lập tức hung hăng trừng mắt nhि từ thứ ba, "Lớn tuổi rồi còn suốt ngày nói hươu nói vượn, nếu còn bắt nạt Lan Âm nữa, ta sẽ đuổi con ra khỏi nhà đó!".

Thấy mẫu thân giơ tay ra, Tường Hoài Chu vội tỏ ra kính hãi, vuốt mũi một cái rồi trốn ra sau lưng huynh trưởng.

"Đại tẩu đừng nghe Lan Âm nói bừa, dọc đường toàn là nàng ăn hiếp Hoài Chu, tẩu đừng nuông chiều nó". Tường thị vừa xuống xe, liền giơ tay gõ trán nữ nhi, Tạ Lan Âm vội trốn sau lưng mợ, lại nhìn thấy cậu đã hơn bốn mươi tuổi lại vẫn tuấn dật nho nhã như trước đứng bên kia, liền chạy nhanh tới làm nũng.

Muội muội dẫn cháu gái trở về, trong nhà còn vui hơn tết, Tường Khâm vừa sờ đầu cháu gái nhỏ, lại nhìn sang Tạ Lan Kiều cùng thứ tử Tường Hành Chu. Tạ Huy cướp đi muội muội bảo bối của ông, ba đứa cháu gái này thế nào ông cũng phải cướp một đứa về làm con dâu. Nhìn phương pháp dạy dỗ của muội phu với cháu gái đầu thì có khả năng sẽ chọn người ở rể, đứa nhỏ nhất thì mới mười ba, như vậy thì chỉ có Lan Kiều cùng với thứ tử là thích hợp nhất.

Chờ con dâu lớn vào cửa, ông sẽ nói với muội muội chuyện này.

Đoàn người vừa đi vào phòng vừa trò chuyện.

Tường gia có tiền, sân trong cực kì rộng rãi, sau khi các cháu gái ra đòi, Lý thị thương lượng với chồng, ở khuê các của Tường thị xây thêm ba viện, để khi các cháu gái đến thì ở tại đó. Tường thị không muốn bà tốn kém, một năm cũng không ở lại được mấy ngày, liền nói cho ba tỷ muội ở lại trong sường phòng của mình là đủ rồi, Lý thị liền đáp rằng các cháu gái sau khi thành thân mang cả nhà qua đây, đương nhiên phải ở lại trong viện riêng rồi. Tường thị dờ khóc dờ cười nhưng trong lòng cực kì cảm động, người bên ngoài đều nói đại tẩu trèo cao, chỉ có bà mới biết đại tẩu tốt đến mức nào, đại ca có thể lấy được một thê tử như vậy chính là phúc khí của Tường gia.

Sau khi ăn xong, hai tỷ muội Tạ Lan Âm liền tự trở về viện của mình nghỉ ngơi.

Viện của Tạ Lan Âm gọi là Yêu Nguyệt Các, giữa hai tiểu viện của một đình gác nhỏ bên hồ, tiết trời cuối xuân, phong cảnh cực kì tú lệ. Tạ Lan Âm đã tới một lần nên lần này giống như trở lại nhà của mình vậy, thư thả ngâm mình trong nước ấm xong, liền trèo lên giường khoan khoái nghỉ trưa. Đi đường hơn một tháng, nàng cực kì mệt mỏi, bây giờ được thả lỏng nên nàng thẳng đến hoàng hôn mới tỉnh.

"Tiểu thư, buổi chiều cô nhỏ phái người truyền tin qua đây, bà ấy thân mình không tốt nên sẽ không qua đây, nếu các cô nương rảnh thì qua bên kia chơi".

Tang Chi hầu hạ cô nương chải đầu, Anh Ca đứng bên cạnh hỗ trợ, nhẹ giọng nói với nàng chuyện xảy ra buổi chiều.

Tạ Lan Âm ngắm mình trong gương, bĩu môi nói : "Ai thích đến nhà bà ta?"

Nàng có hai người cô, đại cô mẫu cùng phụ thân là anh em ruột, hiện tại đang làm phu nhân nhà quan ở kinh thành, cũng là người cô duy nhất trong lòng Tạ Lan Âm. Con gái của kẻ tổ mẫu Tạ Dao, năm nay mới hai mươi hai, nàng ta xuất giá khi Tạ Lan Âm đã hiểu chuyện, nên nàng nhớ rõ Tạ Dao chăm chọc mẫu thân lòng dạ hẹp hòi, nhớ rõ nha hoàn bên người Tạ Dao sau lưng đều nói mẫu thân là nữ nhi thương gia ti tiện, càng nhớ rõ trước khi xuất giá Tạ Dao vuốt đầu nàng, cười tít mắt nói nàng lớn lên bộ dạng có đẹp thế nào cũng vô dụng, thân phận như vậy, tương lai chỉ đi làm thiếp cho người ta.

Tạ Lan Âm năm ấy mới sáu tuổi, bởi vì nam nhân Tạ gia đều không có thiếp, nên nàng đối với khái niệm thê thiếp khá mờ mịt, chỉ biết là lời nói của Tạ Dao chắc chắn không hay ho gì, sau khi trở về hỏi mẫu thân thì sắc mặt của bà cực kì khó coi, không có trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng. Tạ Lan Âm đành phải đi hỏi nữ mẫu, lừa gạt một hồi, mới hiểu được sự khác biệt của thê với thiếp.

Từ đó về sau, mỗi lần Tạ Dao trở về nhà mẹ đẻ, Tạ Lan Âm đều coi lời nói của nàng ta như gió thoảng bên tai, tiếp sau đó, trượng phu của Tạ Dao là Phương Trạch bị điều đến Thiểm Tây làm quan, Tạ Lan Âm cực kì cao hứng, rốt cuộc không phải thường xuyên nhìn thấy bà cô đáng ghét này, ai ngờ Phương Trạch không biết là vận khí tốt hay thật sự có bản lĩnh, mà mới đến đây một năm đã nhanh chóng lên chức tri phủ Tây An, thành quan phụ mẫu đề lên đầu nhà cậu nàng.

"Phu nhân đã trả lời rằng ngày mai sẽ cho hai vị cô nương qua thỉnh an". Biết tâm tình cô nương không vui, Anh Ca liền hạ thấp thanh âm

Tạ Lan Âm nghe xong, khoe miệng liền vênh lên, không nói thêm lời nào nữa.

Nàng cực kì ghét Tạ Dao, là thân thích trong nhà, mẫu thân là trưởng bối có thể không cần quan tâm đến em gái của chồng nhưng nàng với tỷ tỷ là hậu bối, không đi chắc chắn sẽ bị đàm tiếu. Nếu ở nơi khác, Tạ Lan Âm sẽ không quan tâm bị người khác chỉ trích là không hiểu lễ nghĩa, nhưng ở đây là Tây An, nàng không thể liên lụy đến cậu mẹ.

Lý thị cũng đang cùng Trương thị trách mắng Tạ Dao, "Suốt ngày viện lý do thân mình không khỏe, nàng ta mới bốn tháng, tẩu tử ngàn dặm xa xôi đến đây, dù có sáu tháng thì cũng nên dẫn đưa nhỏ tới đón chứ! Nếu nàng ta không coi muội là tẩu tử, thì muội cũng không cần phải để ý đến nàng ta, ngày mai Lan Âm với Lan Kiều không cần phải sang đó, ngoan ngoan ở nhà nói chuyện với ta là được!".

Lúc trước khi Tạ Huy cầu hôn, biết hẳn có mẹ kế, Lý thị cực kì không bằng lòng, do không lay chuyển được muội muội ngốc này nên mới phải cho phép. Cuộc sống của muội muội ở Hàng Châu thế nào bà không rõ, nhưng chỉ nhìn dáng vẻ cằn nhằn không coi ai ra gì của Tạ Dao ở đây, là có thể đoán được đức hạnh của lão thái thái Tạ gia Trần thị rồi.

Trong lòng Trương thị cực bình tĩnh, khuyên giải bà: "Có gì đâu mà phải tức giận? Chỉ là sang đó dạo một vòng thể hiện một chút, tính tình Lan Âm Lan Kiều chẳng lẽ tẩu còn không rõ, chắc chắn không hơn một khắc liền về đây, đại tẩu cứ an tâm chuẩn bị hôn sự cho Tề Chu đi, còn năm ngày nữa, đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi chứ?".

Thấy bà lái sang chuyện khác, Lý thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép*, nói: "Muội ý, cứ suốt ngày cố kị cái này cái kia, đâu còn là nha đầu nghịch ngợm không sợ trời không sợ đất nữa".

*yêu cầu nghiêm khắc với người khác để mong họ hoàn thiện mình hơn

Trương thị cười bất đắc dĩ, đều đã sinh ba nữ nhi, bà nếu còn làm càn như vậy, mấy đứa nhỏ còn không quấy phá theo.

~

Phương gia.

Tạ Dao lười nhác tựa vào tháp thượng, nghe tiểu nha hoàn thưa lại, biết được ngày mai hai đứa cháu gái nhà mẹ đẻ sẽ đến, nàng ta cười cười: "Tốt, mấy năm không gặp, ta cũng muốn nhìn xem các nàng đã lớn thành cái dạng gì rồi".

Thấy nàng ta không phân phó gì nữa, tiểu nha hoàn liền cúi đầu lui ra, vừa đến cửa liền không cẩn thận va phải Lưu ma ma.

Lưu ma ma là nữ mẫu của Tạ Dao, là người Tạ Dao yêu thích nhất, bà ta vẫn vê cánh tay bị đau rồi quay sang tát tiểu nha hoàn một cái, "Ngươi không có mắt phải không, phu nhân đang mang thai, ngươi lông nga lông ngỗng như vậy, ngày nào đó chẳng may đụng phải phu nhân thì sao? Ta thấy ngươi là không muốn hầu hạ ở đây phải không, để ta vào bẩm phu nhân, bán quách ngươi đi, sớm cho ngươi toại nguyện".

Tiểu nha hoàn ôm mặt khóc, liên tục cầu xin.

Lưu ma ma hung hăng đẩy nàng ta ra ngoài, tiếp tục mắng vài tiếng rồi mới xoay người vào nhà.

Tạ Dao nhíu mày nhìn bà ta, "Đang tốt lành tự dưng phát hỏa cái gì vậy?".

Lạc thú lớn nhất của nàng ta là châm chọc mấy nữ nhi của Trương thị, tâm tình vốn đang tốt, thấy người bên cạnh chuyện bé xé ra to thêm xúi quẩy, tự nhiên sẽ không vui.

Lưu ma ma thấy phu nhân còn thanh thoi ngồi đó, nhớ đến cảnh tượng nhìn thấy ở trong hoa viên, ngực càng căng tức, tiến đến nói nhỏ vào tai Tạ Dao: "Phu nhân, vừa nãy lão gia dẫn tiểu thư đến bên hồ câu cá, tiện nhân kia liền ăn mặc trang điểm xinh đẹp qua đó, cố ý làm bộ không biết thả câu, muốn

lão gia dạy nàng ta..."

Tạ Dao ngồi mạnh dậy, nắm chặt khăn tay khề trùng mắt: "Lão gia dạy?"

Lưu ma ma không hé răng, bày ra vẻ mặt già nua âm u như trời sắp mưa đến nơi.

Nam nhân là thứ không tốt lành gì, mỹ nhân như hoa chủ động đưa lên, ai nở cự tuyệt?

Tạ Dao đã hiểu, tức giận đến mức cắn chặt răng, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Đi, ta phải nhìn một cái, trước mặt ta hẳn dám giờ trò dạy mới dễ cái gì?"

Lưu ma ma vội vàng hầu hạ nàng ta thay quần áo mạng giấy, lại đỡ người chậm rãi đi đến bên hồ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trong hoa viên Phương gia.

Tri phủ Tây An Phương Trạch một thân thanh sam đứng phía sau biểu muội Đỗ Oanh Nhi, nhìn thì như đang dạy nàng ta câu cá nhưng thật ra ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cổ áo của Đỗ Oanh Nhi. Đỗ Oanh Nhi năm nay mười lăm, đúng là lứa tuổi hoa dạng*, gương mặt không chỉ đẹp, dáng người có lồi có lõm, vạt áo mỏng dường như không che nổi bộ ngực sắp tràn ra, nhìn xuyên qua lớp áo mơ hồ thấy được cảnh xuân, dáng vẻ nửa che nửa hở như vậy thật trên người.

*nguyên văn là hoa dạng niên hoa : cụm từ dùng để chỉ giai đoạn đẹp nhất của người phụ nữ.

"Được rồi, ta đã hiểu, huynh tránh ra đi biểu ca". Đỗ Oanh Nhi sao có thể không phát hiện ra ánh mắt nóng như lửa của nam nhân, tuy là nàng ta cố ý, nhưng giữa ban ngày ban mặt mà trắng trợn như vậy thì cũng thật ngượng ngùng, liền nhẹ nhàng bước sang bên cạnh.

Bọn nha hoàn đều đã lui xuống, Phương Trạch nhìn nữ nhi mới bảy tuổi bên cạnh, tay phải vẫn nắm tay biểu muội cảm lấy cần cầu như cũ, tay trái lại lặng lẽ ôm lấy thất lung của Đỗ Oanh Nhi, khẽ nghiêng thân mình che dấu, "Biểu muội hôm nay dùng hương gì vậy..."

"Biểu ca...", hơi thở nóng bỏng thổi đến trên mặt, Đỗ Oanh Nhi sốt ruột, chỉ sợ hẳn giờ trò trước mặt con gái, luống cuống trốn tránh nhưng Phương Trạch lại càng ôm chặt hơn, hơi thở nặng nề: "Biểu muội, hôm nay muội thật xinh đẹp, lát nữa muội dẫn người ra phố đi dạo rồi đến Minh Nguyệt Lâu chờ ta".

Biểu muội thông minh, thích quyến rũ hẳn lại không chịu cho hẳn nhưng hết lần này tới lần khác Phương Trạch lại thích trò cù rích này của nàng ta, cho dù không được đụng chạm thật, có thể ôm ấp một chút cũng tốt, còn tốt hơn ở nhà bởi Tạ Dao.

Đỗ Oanh Nhi liếc mắt trừng hẳn một cái, vừa định mở miệng, đã thấy chủ tử Tạ Dao một trước một sau đang đi tới. Nhìn thấy động tác vịn bụng của Tạ Dao, trong mắt Đỗ Oanh Nhi hiện lên hận ý, biểu ca đã muốn đồng ý cưới nàng, chỉ chờ khi Tạ Dao sinh đứa nhỏ thì động tay chân một chút, thủ tiêu Tạ Dao nhưng hẳn vẫn muốn giữ lại cái thai có khả năng là con trai này của nàng ta. Đỗ Oanh Nhi thật sự không muốn thế chút nào, trong bụng Tạ Dao là con gái thì đã tốt, tương lai thêm chút đồ cưới rồi gả đi là được nhưng nếu là con trai thì chính là đối thủ của con nàng, sẽ phải mất công xử lý chuyện thứ bậc.

Không bằng..

Đã có chủ ý, Đỗ Oanh Nhi làm bộ không thấy chủ tử Tạ Dao, đỏ mắt cúi đầu, mím môi nói: "Ta không đi, lần trước ta... ta tẩy nửa ngày mới hết mùi vị..."

Còn chưa được ăn triệt để mỹ nhân nhưng chỉ mới nghe mấy lời oán giận ngây ngô này quả thực đã khiến người ta không thể kiềm chế, Phương Trạch cố nén lửa nóng trong người, khẽ sát vào tai nàng ta nói: "Đừng lo, lần này biểu ca tuyệt đối không khi dễ muội, chúng ta..."

"Các người đang làm cái gì?"

Hắn chính là đang kể tai nói nhỏ, nhưng nhìn từ góc độ của Tạ Dao lại giống như đang hôn môi, nhất thời khí huyết trong ngực cuộn cuộn. Ngay trước mặt nữ nhi mà hai kẻ đó đã dám giờ trò như vậy, có phải sau lưng nàng đã làm việc cầu thả rồi không?

Một ngọn lửa bùng lên trong lồng ngực, Tạ Dao hung hăng trừng mắt hai kẻ đang vội vàng tách ra, nếu ánh mắt có thể giết người, Phương Trạch và Đỗ Oanh Nhi chắc đã chết cả trăm ngàn lần.

"Biểu tẩu đừng hiểu lầm, biểu ca chỉ dạy ta câu cá, không tin tẩu hỏi A Lăng xem". Đỗ Oanh Nhi đứng bên cạnh Phương Trạch, làm bộ chột dạ khi bị bắt gian nhưng phải cố gắng che giấu.

Phương Lăng mới bảy tuổi từ lúc nghe thấy tiếng rống của mẫu thân thì lập tức đứng lên, khẩn trương nhìn về mấy người lớn, nghe biểu cô nhắc tới mình lại bị phụ thân cùng mẫu thân nhìn chăm chăm, tiểu nha đầu theo bản năng gật đầu, nhìn mẫu thân nói: "Nương, biểu cô không biết câu cá, phụ thân..."

"Câm miệng!" Thấy nữ nhi vươn tay giúp đỡ người ngoài, Tạ Dao càng thêm tức, trừng mắt nữ nhi: "Ta cho người nói chuyện sao? Nàng ta nói cái gì người đều nghe, có phải người cũng mong ta chết sớm một chút, để nàng ta làm nương của người?"

Nàng ta chỉ cây dâu lại mắng cây hòe, Phương Lăng nghe không hiểu, còn tưởng mẫu thân mắng mình, liền khóc chạy đi.

Đỗ Oanh Nhi vội đi qua vỗ về, ôm tiểu cô nương vào trong ngực, nhiều mây nói với Tạ Dao: "Biểu tẩu không thích ta, hiểu lầm ta, thì trực tiếp mắng ta là được, tẩu mắng A Lăng làm gì?"

Tiền nhân này quyến rũ trượng phu xong bây giờ còn dám lừa nữ nhi của nàng ta, giống như nàng ta mới là kẻ xấu vậy, Tạ Dao tức mình đi đến, kéo nữ nhi lại: "A Lăng là nữ nhi của ta, ta muốn dạy nó thế nào thì dạy, ai khiến người lắm miệng?"

Nghe giọng nói chói tai của mẫu thân, Phương Lăng sợ bị đánh, rúc đầu vào trong ngực Đỗ Oanh Nhi, Tạ Dao sững người, càng kéo mạnh tay, miệng mắng chửi to hơn: "Con nha đầu chết tiệt này, ta mới là mẹ của người, còn không lại đây cho ta".

Nhìn nữ nhân lông mày dựng ngược trước mặt, Đỗ Oanh Nhi cắn cắn môi, một bên dùng sức kéo Phương Lăng đang muốn rời đi về phía mình, một bên quay đầu sang cầu xin Phương Trạch, "Biểu ca, huynh còn đứng sững ra đó làm gì, còn không...A!"

Đỗ Oanh Nhi đang lo không có cơ hội hạ thủ thì thấy Tạ Dao hung hăng giơ tay cào cấu mình, bèn dùng thân mình che lấp giấu lên gấu váy của Tạ Dao, cùng lúc Tạ Dao ngã xuống, nàng ta cũng kinh hãi lùi nhanh về sau, hoảng sợ nhìn vết cào chảy máu trên mu bàn tay mình.

Phương Trạch là đại nam nhân, lười cùng các nàng động thủ, vốn định chờ hai lớn một nhỏ tách ra lại khuyên giải mấy lời, không ngờ xảy ra biến cố, thê tử đang có thai lại kéo nữ nhi cùng ngã xuống, biểu muội yêu quý thì bị cào cấu đến chảy máu. Phương Trạch rốt cuộc không thể tỏ vẻ không quan tâm nữa, liếc mắt trấn an biểu muội một cái, lại thấy biểu muội rung rung gật đầu, lúc này mới bước tới đỡ thê tử.

"Đau..." Bụng Tạ Dao đau như kim châm, trong mắt không có Đỗ Oanh Nhi, chỉ nhìn trượng phu đang cúi người xuống, nắm chặt tay hắn, "Đứa nhỏ, mau mời đại phu..."

Phương Trạch kinh hãi, không thể tin được nhìn về phía dưới thân thê tử.

Tạ Dao mặt đỏ trắng, lúc này làn váy dưới thân nàng ta nhiễm đầy máu đỏ, như dòng nước tiếp tục chảy ra ngoài.

~

Tường gia.

Ăn no xong lại ngủ đầy giấc, Tạ Lan Âm rời giường trang điểm, đi đến trước tủ chứa y phục, tự chọn cho mình một thân xiêm y màu hồng thêu hoa hải đường.

"Em mang cây trầm hải đường khảm hồng ngọc kia lại đây cho ta". Anh Ca mở hộp đồ trang sức, Tạ Lan Âm nhìn nhìn một lúc, liền chọn cây trầm lóa mắt nhất.

Tạ Dao vẫn luôn lấy thân phận thiên kim quan gia của nàng ta để châm chọc mẫu thân, ngay cả ba tỷ muội nàng cũng không buông tha, nhưng thật ra trong lòng lại cực kỳ hâm mộ tiền tài của đại phòng các nàng, cho nên Tạ Dao ước ao cái gì, Tạ Lan Âm càng phải khoe ra cho nàng ta xem, Tạ Dao không thoải mái nàng liền vui vẻ.

"Sang bên kia thì đừng có gây chuyện, gặp mặt xong thì về sớm một chút". Tường thị lo lắng dặn dò hai nữ nhi.

"Con đã biết, chúng con cũng muốn về sớm để giúp đỡ cữu mẫu mà". Tạ Lan Âm cười cực kỳ nhu thuận.

Tường thị không thêm tin nàng, nhưng nghe thứ nữ Tạ Lan Kiều cam đoan thì cũng yên tâm, cùng Lý thị đưa hai tỷ muội xuất môn.

Tam công tử Tường Hoài Chu phụ trách dẫn đường, bởi vì Phương gia nằm ở thành đông, khá gần Tần vương phủ, Tường Hoài Chu bèn dẫn người đi qua phố sau của Tần vương phủ, giới thiệu với hai biểu muội: "Thiểm Tây từng có một vị quận vương, nhưng sau mang tội, phủ đệ liền bị trưng thu, lần này mới được tu sửa để nghênh đón Tần vương điện hạ, nó chính là phủ đệ khí thế nhất trong thành".

Đến nhà người ta làm khách, Tạ Lan Kiều liền mặc nữ trang, cùng Tạ Lan Âm ngồi trong xe ngựa, hai tỷ muội cùng ngó đầu ra khỏi xe chiêm ngưỡng vẻ uy nghi của vương phủ, chỉ thấy tường vây cao ngất, trong ngõ nhỏ yên tĩnh này càng tôn lên vẻ uy nghiêm của vương phủ.

"Chỉ là bức tường bao thôi có gì đâu mà đẹp chứ". Tạ Lan Âm nhanh chóng buông màn cửa bên trái xuống, lại yên lặng đẩy màn bên phải, trong phố này đều là tòa nhà của quan gia, Tạ Lan Âm đã nhìn quen lâm viên Giang Nam tĩnh mịch, lại nhớ đến mấy trạch viện của dân chúng Thiểm Tây đã nhìn thấy, quay đầu lại nói với tường tử.

Đáng tiếc cổng rất hẹp, xe ngựa đi qua, ngoài mấy bức phù điêu ở cổng thì không thấy gì khác, Tạ Lan Âm dần không có hứng trí, tính toán nhìn nốt nhà tiếp theo sẽ ngừng.

Xe ngựa đi đến trước cửa tòa nhà, Tạ Lan Âm bèn tùy ý ngo qua, bất ngờ thấy mấy bóng người. Ba người đứng đó, đứng đầu là nam nhân mặc cẩm bào màu xám, đầu đội ngọc quan, phong thần tuấn lãng không dính bụi trần nhưng ánh mắt lại trái ngược, Tạ Lan Âm chỉ cảm thấy cặp mắt trong trẻo lạnh lùng kia như nhìn xuyên thấu được tận đáy lòng nàng, không hiểu sao lại có chút hoảng hốt, lập tức buông màn xe xuống.

Bức màn vừa hạ xuống, xe ngựa vẫn tiếp tục di chuyển, phút chốc đã cách một khoảng xa.

Cát Tiến không nhìn thấy cô nương trong xe nhưng lại nhận ra được xa phu, lại nhìn sang bóng dáng nam nhân bên cạnh, thấp giọng nói: "Công tử, đó là xe ngựa của Tạ gia".

Tiêu Nguyên đã muốn rẽ sang hướng ngược lại, cúi đầu bước đi, tỏ vẻ không nghe thấy.

Cát Tiến nhìn sùnn mặt lạnh lùng của chủ tử, bỗng nhiên cảm thấy hình như mình đã đoán sai, có lẽ ngài ấy chỉ thích nghe Tạ ngũ cô nương nói chuyện, còn đối với con người nàng thì hoàn toàn không có hứng thú, nếu không sao lại lạnh nhạt như thế được? Vừa rồi khi xe ngựa đi qua, cước bộ của chủ tử cũng không chậm lại chút nào.

Ý thức được bản thân có thể tự cho là thông minh, Cát Tiến thức thời ngậm miệng, không nhắc lại chuyện Tạ gia nữa.

Bên tai rớt cuộc thanh tịnh, Tiêu Nguyên tiếp tục bước đi, trong đầu lại hiện lên đôi mắt hoa đào ngập nước, như nai con mới xuống núi đang tò mò nhìn ngó xung quanh nhưng vừa nhìn vào mắt hắn, liền hiện vẻ kinh sợ lại có chút hoảng hốt, lập tức trốn đi.

Nàng hoảng cái gì chứ?

Lại rẽ ngoặt, Tiêu Nguyên ghé mắt nhìn sang hướng ngõ nhỏ.

Nhưng mà xe ngựa đã muốn rẽ sang con phố khác, khoảng không trong ngõ nhỏ chợt yên ắng vô cùng.

Ở nơi Tiêu Nguyên không nhìn thấy, Tường Hoài Chu giục ngựa lại gần cửa xe, thấp giọng nhắc nhở hai biểu muội: "Phía trước là đến rồi".

Trong xe, Tạ Lan Âm dường như không nghe thấy, đang nhàm chán xoay xoay tay, nhớ tới tin tức hỏi thăm được biểu ca tối hôm qua. Hóa ra Phương Trạch đem muội muội gả cho một tướng lĩnh tâm phúc dưới trướng Thẩm Tiệp làm vợ kế, chính thức bầu vùi vào Thẩm Tiệp, trách không được nhanh như vậy đã trở thành tri phủ Tây An. Xem ra ánh mắt của Tạ Dao không tệ, lúc trước thân phận của Phương gia không bằng Tạ gia, Phương Trạch nhờ vào dung mạo khí độ xuất chúng mới được tổ phụ và Trần thị cho phép.

Đáng tiếc suy cho cùng thì vẫn nhờ vào quan hệ thống gia mới thăng quan.

Nghĩ đến đây, đối với người dưỡng họ Phương mà số lần gặp mới đếm trên đầu ngón tay này, Tạ Lan Âm chẳng chút hảo cảm nào.

Xe dừng lại, hai tỷ muội liền bước xuống, chỉ thấy một cô nương mon mồn một thân đồ trắng dẫn theo nha hoàn đang đi tới, dung mạo xinh đẹp, dáng người thướt tha.

Tạ Lan Âm nhìn về phía tỷ tỷ, có chút không hiểu, người này là ai đây? Theo đạo lý, tốt xấu gì Tạ Dao cũng nên phái Lưu ma ma đến tiếp đón các nàng chứ?

"Là Lan Kiều, Lan Âm sao?". Thấy rõ hai tiểu cô nương xinh xắn trong veo như nước ở cửa, Đỗ Oanh Nhi không hề che dấu sự kinh diễm của mình, cười nói: "Đã sớm nghe nói Tạ gia toàn mỹ nhân, hôm nay trông thấy quả nhiên danh bất hư truyền*, mau đến đây ngồi, thân thể cô các người không thoải mái, nhờ ta đến đón các người, ta là biểu cô của A Lăng, các người không chê thì gọi ta một tiếng biểu cô là được".

*danh tiếng xưa nay như thế nào thì thực tế quả đúng như vậy.

Tạ Lan Kiều nhìn nàng cười khỏ: "Nhìn tỷ không hơn chúng ta mấy tuổi, tiếng cô cô...thật không nỡ kêu ra miệng".

Đỗ Oanh Nhi che miệng cười, không biết nghĩ đến điều gì, nhanh chóng thu liễm, ra vẻ giận giữ nói: "Được lắm, trước ta đưa các người đi nhìn cô mẫu, đột lát nữa chúng ta lại tán gẫu tiếp". Liền đưa tay làm một tư thế mời.

Tạ Lan Kiều gật đầu, nhìn muội muội nháy mắt một cái.

Tạ Lan Âm ngoan ngoãn đi bên cạnh tỷ tỷ, nhìn bóng dáng yếu điệu phía trước của Đỗ Oanh Nhi, nhớ mãi không ra nàng ta là biểu muội bên nhà nào của Phương Trạch.

Rất nhanh liền tới thượng phòng, nghe nói Tạ Dao ốm liệt giường, Tường Hoài Chu đi vào cũng không thích hợp, bèn đứng đợi bên ngoài. Hai tỷ muội Tạ Lan Âm theo sau Đỗ Oanh Nhi, mới đi đến hậu viện, đã nghe thấy tiếng chửi rủa của Tạ Dao từ bên trong truyền ra: "Nghĩ muốn rước tiện nhân kia vào cửa, Phương Trạch người đừng có nằm mơ, ta thà rằng cùng người hòa ly cũng không đồng ý cho nàng ta vào cửa!".

"Vậy thì hòa ly đi". Thanh âm bình tĩnh của nam nhân, không cao không thấp truyền ra ngoài.

Bước chân Tạ Lan Âm liền dừng lại.

Tạ Dao không phải đang có thai sao? Sao đột nhiên muốn hòa ly chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nghe một tiếng "hòa ly", Tạ Dao như bị người ta bóp chặt yết hầu, đột nhiên không nói ra lời, không thể tin được nhìn Phương Trạch đứng đối diện.

Đây là trượng phu của nàng, tám năm trước trong hội hoa đăng, hắn cầm theo đèn hoa cười với nàng, đáng vẻ ôn nhuận như ngọc, khiến nàng vừa gặp đã thương, dù mẫu thân ghét bỏ chức quan Phương gia không cao, nàng cũng không để ý, một lòng muốn gả cho hắn. Sau khi thành thân vợ chồng gắn bó như keo như sơn, nàng theo hắn đến tận vùng Thiểm Tây xa xôi này, hắn thăng quan, nàng cũng cao hứng, biểu muội xinh đẹp của hắn tìm đến nương tựa, nàng chưa xót uất ức nhưng cũng không nghĩ rời khỏi hắn. Hôm nay Đỗ Oanh Nhi hại nàng sảy thai, lang trung đã nói về sau nàng có thể không còn khả năng sinh nở, trượng phu không những không trừng trị Đỗ Oanh Nhi lại còn muốn nạp nàng ta vào cửa?

Tạ Dao sao có thể đồng ý đây? Trượng phu nạp ai cũng được, chỉ riêng Đỗ Oanh Nhi là tuyệt đối không được.

Nàng giận dữ muốn dùng tình cảm vợ chồng bảy năm uy hiếp hắn, cho hắn biết quyết tâm của nàng, không ngờ hắn thế mà dễ dàng đáp ứng?

"Người lập lại lần nữa coi!"

Tạ Dao nắm chặt ga trải giường, dù trên người đau đớn kịch liệt, nàng cũng không quan tâm, chỉ muốn nghe hắn thu hồi lời nói vừa rồi.

Nàng không tin trượng phu thật sự không cần nàng.

Phương Trạch nhìn thê tử sắc mặt trắng bệch, tóc tai hỗn độn trên giường, trong mắt chỉ còn sự phiền chán.

Lấy Tạ Dao là hy vọng có thể dựa vào thế lực của Tạ gia, thứ hai là vì hắn động tâm với mỹ mạo của Tạ Dao, không nghĩ tới trước khi thành thân Tạ Dao xinh đẹp động lòng người như vậy, thành thân xong lại biến thành một người khác, cái gì cũng muốn quản hắn, khi trong triều vừa ra lệnh thuyền chuyển, nàng ta lập tức muốn hắn đi tặng lễ vật cho quan trên, so với mẫu thân còn dong dài hơn, giống như nếu hắn ta không được thăng quan thì sẽ khiến nàng ta phải chịu uất ức vậy. Đến lúc hắn tự bằng bản lĩnh của mình nhậm chức tri phủ, Tạ Dao vẫn không hài lòng, hắn đi xã giao thỉnh thoảng gặp dịp thì chơi chút nàng ta cũng làm loạn lên, chính mình không sinh được nhi tử cũng không cho hắn nạp thiếp.

Phương Trạch đã sớm phiền chán nàng ta, hiện giờ hắn đã leo lên được cái cây cao là Thẩm gia, cũng không phải kiêng dè Tạ gia nữa. Lúc trước tính toán để Tạ Dao sinh đứa nhỏ mới động thủ, làm bộ thành khó sinh, đối với Tạ gia cũng dễ ăn nói, nhưng giờ Tạ Dao tự mình sảy mất đứa nhỏ, hắn cần gì phải lo lắng chuyện mặt mũi của nàng ta nữa, dùng luôn chiêu khích tướng này.

"Người muốn hòa ly, ta đáp ứng, người còn gì không hài lòng nữa?". Phương Trạch đi đến trước cửa sổ, nhìn xuyên qua song cửa liền thấy hai tiểu cô nương đang xoay người đi, hắn nhếch mép khẽ cười, nói vọng ra ngoài: "Lan Kiều, Lan Âm, các người vào đi, vừa rồi cô của các người muốn hòa ly với ta, nếu tỷ muội các người đã nghe thấy, thì đến đây làm chứng đi, lúc quay về Hàng Châu nhớ thay ta giải thích rõ ràng, không nhạc phụ nhạc mẫu lại tưởng ta khi dễ người khác".

Hôm qua hắn không phải người đến Tường gia báo tin, chính vì thời khắc này.

Trong viện, trong lòng Tạ Lan Âm khẽ lộ bộp.

Nàng không biết vì sao vợ chồng Tạ Dao khắc khẩu, cũng lười không muốn tìm hiểu, nhưng nàng rất hiểu Tạ Dao, Tạ Dao cực kì coi trọng thể diện, trước mặt người nhà cũng tuyệt đối không thừa nhận mình ăn nói vụng về, lúc này tự mình mở miệng đòi hòa ly lại bị hai tỷ muội nàng nghe thấy, dù trong lòng có hối hận thì nàng ta cũng sẽ không thay đổi ý kiến.

Tạ Lan Âm một chút cũng không muốn Tạ Dao hòa ly, hòa ly rồi chắc chắn nàng ta sẽ trở về Hàng Châu, cùng sống chung với các nàng dưới một mái nhà. Lúc trước nàng vất vả lắm mới đợi đến lúc Tạ Dao xuất giá, tự nhiên sẽ mong muốn nàng ta cả đời đừng trở lại nữa.

Nhưng mà bây giờ lại bị Phương Trạch phá hỏng...

Tạ Lan Âm nhìn về phía tỷ tỷ.

Tạ Lan Kiều cũng suy nghĩ giống muội muội, nghĩ nghĩ một lúc, nàng dẫn muội muội quay lại, bước vào trong phòng.

Nếu trực tiếp bỏ đi, có khả năng Tạ Dao sẽ giận dữ mà hòa ly, các nàng ở lại khuyên nhủ tốt, có lẽ Tạ Dao sẽ thay đổi suy nghĩ.

"Dạ, cô, có chuyện gì vậy?" Hành lễ xong, Tạ Lan Kiều thân thiết bước tới trước giường Tạ Dao, lo lắng hỏi: "Bệnh của cô thế nào rồi? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Lúc trước không có chút tin tức nào, sớm biết cô bị bệnh, nương con đã cùng đến đây thăm người rồi".

Nói xong khẽ nhíu mày chất vấn Lưu ma ma ở bên cạnh: "Cô ốm đau liệt giường không nói được cho chúng ta, người vì sao cũng không biết đường đưa tin qua?"

Lưu ma ma không vừa mắt hai tỷ muội nàng, nhưng bà ta cũng biết điều gì quan trọng nhất lúc này, vội quỳ xuống, vẻ mặt già nua than khóc: "Hai vị cô nương, không phải lão nô không nghĩ, mà là việc đến quá mau... Đứa nhỏ của phu nhân không còn, lão gia đã không an ủi khuyên giải, vừa bước vào đây đã đòi nạp thiếp, phu nhân sao có thể đồng ý đây? Đầu óc rối loạn nên mới nói lời giận dữ, các cô nương mau khuyên nhủ lão gia với phu nhân đi, một đêm vợ chồng ân nghĩa trăm năm, đại tiểu thư cũng mới bảy tuổi, không có nương nâng đỡ sẽ đau lòng lắm!".

Hóa ra là có chuyện như vậy.

Vì không để Tạ Dao quay về Hàng Châu khiến người trong nhà ngột ngạt, Tạ Lan Âm không thể làm biếng nữa, đành bước tới trước mặt Phương Trạch, ngoan ngoãn khéo léo nói: "Dạ xin bớt giận, chuyện người lớn Lan Âm không hiểu rõ lắm, chỉ biết lời kia của cô chắc chắn không thật lòng, người vừa mất đứa nhỏ, trong lòng thống khổ, dường cũng đừng đem lời nói giận dữ của người coi là thật, có chuyện gì đợi cô dường tốt thân thể, rồi hai người lại ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện?".

Tiểu cô nương mới mười ba nhưng vóc người cao gầy, nhìn đã giống đại cô nương, hàng mày cong như trăng non đầu tháng, đôi mắt tựa hoa đào, mềm mại yêu kiều đứng đó, như đóa hoa đang bùng nổ trong phòng. Mới nhìn dung mạo đã khiến người ta say đắm, lại nghe giọng nói mềm mại ngọt ngào từ đôi môi hồng nhuận của nàng, nửa người Phương Trạch đã muốn nhũn ra.

Trong phòng chỉ có duy nhất hán là nam nhân, nhóm nữ quyến đều nhìn chăm chú vào hán, cho nên hán luống cuống tất cả mọi người đều thấy rõ ràng. Tạ Lan Âm tức giận như nuốt phải một con ruồi, sắc mặt Tạ Dao đã không thể dùng từ xanh mét để hình dung, Tạ Lan Kiều cũng trầm mặt xuống, mà kẻ lo lắng sốt ruột nhất chính là Đỗ Oanh Nhi vừa tới.

Một khi biểu ca sửa miệng, điệu kể này coi như hồng rồi!

"Biểu ca, Lan Âm nói rất đúng, biểu tâu là đang giận dữ mới nói thế, sao huynh lại tin là thật được?", Đỗ Oanh Nhi hai ba bước liền đứng trước người Tạ Lan Âm, ngăn trở tầm mắt của Phương Trạch xong mới tỏ vẻ tự trách nói: "Ta biết biểu ca muốn tốt cho ta, nhưng thân thể của biểu tâu quan trọng hơn, chúng ta vẫn nên chờ tâu ấy dường tốt thân thể rồi hãy nhắc lại chuyện này".

Ngoài mặt thì ra vẻ là người thông tuệ nói lời thiện tâm, nhưng ánh mắt lại khẽ liếc Phương Trạch ra vẻ ai oán, lại thâm kín nhắc nhở.

Tạ Lan Âm dù xinh đẹp thì cũng là chất nữ của Phương Trạch, dù hán có hoa tâm, cũng sẽ không có kết quả gì, cần gì phải vì một bóng trăng trong nước mà tiếp tục chịu đựng sự quấy rầy của một kẻ không thể sinh đường như Tạ Dao? Huống hồ Đỗ Oanh Nhi tự tin rằng luận mỹ mạo, nàng ta cũng không thua kém Tạ Lan Âm là bao, người thông minh đều sẽ biết nên chọn ai.

Phương Trạch quả thật không ngờ, được người nhắc tỉnh, lý trí rất nhanh trở lại, vẻ mặt nặng nề nói với tỷ muội Tạ Lan Âm: "Ta cũng không muốn ồn ào đến tình trạng này, nhưng cô của các người hành sự lỗ mãng làm hại cốt nhục của nhà ta, nàng không tự coi lại chính mình, lại đổ tội cho biểu cô người, điều ngoa trong ngành, làm gì có chút bộ dáng của chủ mẫu đương gia? Nếu nàng đã muốn hòa ly, thì cứ như vậy đi, các người ai cũng không cần khuyên nữa, ta sẽ đi viết thư hòa ly".

"Lão gia, ngài không thể nhẫn tâm như vậy a!". Lưu ma ma gấp đến độ đuổi theo ôm chặt lấy chân Phương Trạch, lại quay đầu nhìn về phía tỷ muội Tạ Lan Âm cầu xin, "Hai vị cô nương, cầu hai người khuyên nhủ lão gia đi, cầu hai người...!"

Tạ Lan Âm còn nhớ rõ ánh mắt ghê tởm của Phương Trạch, mới không thêm tiếp xúc với hán ta.

Tạ Lan Kiều che trước người muội muội, bình thường cực kỳ khôn khéo vậy mà lúc này cũng lộ ra vài phần vô thố: "Chúng ta đều là tiểu bối không nên tham gia vào việc này, để trở về chúng ta nói với mẫu thân, để người ra mặt đi".

Sắc mặt Phương Trạch rõ ràng như vậy, chiếm tiện nghi muội muội xong vẫn có thể bảo trì lý trí, có thể thấy được là đã quyết tâm, các nàng nhiều lời cũng vô ích.

Tiểu cô nương thức thời, Phương Trạch cười lạnh, một cước đá văng Lưu ma ma, gọi Đỗ Oanh Nhi rời đi.

Tường thị không thích Tạ Dao, chắc bà ta cũng sẽ không thật lòng khuyên giải, có khi còn vui sướng khi người gặp họa cho nên hán không có gì phải lo lắng.

Trượng phu bạc tình đi rồi, lại thấy đám chất nữ khuyên bảo không hữu hiệu, ở trong mắt Tạ Dao không còn tác dụng, ngược lại tức giận chính mình trước mặt các nàng đánh rơi mặt mũi, bèn đem một bụng hỏa phát lên các nàng: "Ai cho các người làm miệng? Là ta không thèm nhìn cái mặt giả dối của hán, là ta không cần hán, ai cần các người cầu tình chứ? Một đám đều tự cho mình là đúng, hóa ra Tường thị dạy các người như vậy hả? Cái loại nam nhân vong ân phụ nghĩa như vậy, chỉ có các người mới hiếm lạ!"

"Hóa ra cô mới là người thông minh", Tạ Lan Kiều cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống Tạ Dao, trong mắt đều là sự châm chọc, "Nếu cô thông minh như thế vậy ta hỏi ngài một chút, vị biểu cô nương kia đã ở Phương gia bao lâu? Nếu muốn làm thiếp thất, vì sao còn kéo dài đến tận bây giờ? Ta thấy người

ta mới là kẻ thông minh, đã nhìn rõ tính tình của cô từ lâu rồi, ngài vừa mới sẩy thai, nàng ta đã giật dây dượng nhấc tới chuyện nạp thiếp, khiến ngài bị kích thích mà đưa ra yêu cầu hòa ly. Hiện tại thì tốt rồi, cô được như nguyện, hòa ly xong không phải đối mặt với dượng nữa, vị biểu cô nương kia không cần phải làm thiếp, trực tiếp trở thành tri phủ phu nhân luôn, khi nào lòng dạ thanh thoi có thể lấy A Lăng muội muội ra phát tiết hận ý của nàng ta với cô rồi, quả nhiên đều là người thông minh, không cần tỷ muội chúng ta ở đây tự cho là thông minh nữa, Lan Âm chúng ta đi".

Tạ Lan Âm gật đầu, trước khi rời đi quay đầu nhìn Tạ Dao bồi thêm một câu: "Cô à, ngài ở xa như vậy, tổ mẫu thường nói nhớ ngài đó, đợi ngài hòa ly trở về, chắc tổ mẫu đặc biệt cao hứng đó, còn có mấy vị tỷ muội thân thiết của ngài, chắc sẽ mời ngài qua phủ ôn chuyện".

Chỉ có Phương Trạch biết dùng phép khích tướng sao? Các nàng cũng biết, nàng không tin kẻ trọng sĩ diện như Tạ Dao sẽ cam tâm thành toàn cho Đỗ Oanh Nhi, để rồi bị cổ nhân nhạo báng.

"Sao lại thế này?" Tưởng Hoài Chu luôn đứng chờ ở bên ngoài, thấy hai biểu muội đi ra mà sắc mặt không tốt chút nào, nghi hoặc hỏi.

"Về nhà rồi nói sau, ở đây thật là xúi quẩy". Tạ Lan Âm xi mặt nói, ánh mắt ghê tởm của nam nhân tựa như mạng nhện bám trên người nàng, gạt đi cũng không xong, nàng thầm nghĩ nhanh về nhà tắm rửa một cái. Thân là trưởng bối, Phương Trạch cư nhiên lại động sắc tâm với cháu nữ, thật ghê tởm không chịu nổi, nếu không phải Tạ Dao đáng ghét như vậy, Tạ Lan Âm chắc chắn sẽ không phản đối nàng ta hòa ly.

Nhưng nàng cũng không ngờ như vậy, không thể không tỏ vẻ cao hứng tiếp cái của khoai lang phòng tay này về nhà.

Dù sao kia cũng là nhà của Tạ Dao, nhưng nếu không phải Trần thị quyền rũ tổ phụ, nơi nào sẽ có Tạ Dao chứ?

Nghĩ đến Trần thị cũng giống Đỗ Oanh Nhi ở trước mặt tổ mẫu đã mất vô liêm sỉ điều vô dương oai, Tạ Lan Âm cả người liền không thoải mái. Nam nhân để bị nữ nhân quyền rũ không phải thứ tốt, nhưng loại nữ nhân tâm thuật bất chính* quyền rũ cả đàn ông có vợ cũng nên bị thế nhân phi nhổ. Không biết khi Trần thị biết được tội lỗi của bà ta giờ báo ứng trên chính người con gái mình thì sẽ có tâm tình gì đây.

*trong lòng có ý nghĩ đen tối, không tốt

Trở lại nhà cữu cữu, Tạ Lan Âm lập tức trở về viện của mình tắm rửa.

Tạ Lan Kiều đi tìm mẫu thân, kể rõ chuyện tình ở Phương gia.

Tưởng thị suy nghĩ kĩ càng, vừa tức vừa đau đầu, tức Phương Trạch dám có ý xấu với con gái bà, lại đau đầu không biết khuyên Tạ Dao như thế nào. Khuyến đừng hòa ly thì chính là đắc tội tri phủ Tây An Phương Trạch, khuyến hòa ly, Tạ Dao về nhà, Trần thị sẽ gior cái sắc mặt gì ra? Không đến đó cũng không được, bao nhiêu lằng giằng đang nhìn vào.

Bà biết làm thế nào để làm vừa lòng cả hai bên thân thích lẫn thông gia đây?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hòa ly là việc lớn, Tưởng thị muốn coi như không biết cũng không được, bà để nữ nhi đi nghỉ ngơi rồi tự mình chuẩn bị qua Phương phủ xem tình hình.

Lý thị cũng đi cùng với bà.

Tạ Dao đang trong cơn giận giữ, nghe tin liền nghĩ hai người đến đây tám phần để xem náo nhiệt, tức giận đến mức đập bẻ chén thuốc, "Không gặp, bảo nàng ta đi đi, ta không cần các nàng giả vờ hảo tâm!". Trước khi xuất giá nàng đối với Tưởng thị luôn chăm chọc, khiêu khích, Tưởng thị sao có thể thật lòng quan tâm đến chuyện của nàng chứ.

Lưu ma ma bên cạnh gấp đến mức khoe miệng đầy bọt nước, một bên khom lưng thu dọn mảnh bát vỡ, một bên tận tình khuyên bảo Tạ Dao: "Phu nhân của ta ơi, lời nói của Lan Kiều cô nương ngài nghe không hiểu sao? Nếu ngài đáp ứng hòa ly, tiện nhân kia sẽ là người đầu tiên đứng lên vỗ tay tán thưởng đó, ngài cam tâm thành toàn nàng ta sao? Tưởng thị là đại tẩu của người, bối phận không thể thay đổi được, Lý thị mặc dù không phải phu nhân quan gia nhưng nhà nàng ta có tiền, Bình Tây Hầu phu nhân gặp nàng ta cũng phải nể mặt mấy phần, có các nàng hỗ trợ khuyên giải, thế nào lão gia cũng sẽ nghe thôi".

Nữ nhân hòa ly không phải chuyện về vang gì, cho dù tái giá cũng sẽ khó gặp được người tốt, huống chi thân mình phu nhân nhà mình đều đã hỏng, nói khó nghe thì chính là con gà mái không biết đẻ trứng, như thế thì làm sao có nam nhân tốt nào muốn chứ? Thay vì gả thấp, không bằng tiếp tục cùng với Phương Trạch, cùng làm nạp cho hần mấy phòng thiếp, sinh được đứa con thì ôm về nuôi dưới gối của mình, thì vẫn là phu nhân của quan tứ phẩm như cũ.

Tạ Dao từ nhỏ đã được cha mẹ coi như bảo bối trong lòng bàn tay mà nuôi lớn, có thể chịu đựng Đỗ Oanh Nhi lâu như vậy đã không dễ dàng, tối qua nàng mất đứa nhỏ Phương Trạch cũng không có nửa phần đau buồn, lại còn tâm tâm niệm niệm* nhớ thương Đỗ Oanh Nhi, có thể thấy được trong lòng đã sớm không có nàng, dù nàng mất dày mày dạn ở lại thì tương lai hai vợ chồng cũng chỉ là đồng sàng dị mộng**.

*luôn luôn nghĩ tới, luôn tự nhắc mình

**vợ chồng không hòa thuận, không hợp nhau bởi mỗi người mỗi ý tưởng sống không trùng khớp ăn ý nhau.

Tạ Dao không muốn phải sống những ngày như vậy, nàng thà rằng về nhà làm gái lơ thì, cũng không muốn ở đây uất ức chính mình.

Chẳng qua nàng sẽ không dễ tiện nhân Đỗ Oanh Nhi kia được tiện nghi.

Tâm tư khẽ xoay chuyển, Tạ Dao xoa xoa trán nằm xuống, hít sâu mấy lần mới nói: "Mời họ vào đây đi".

Lưu ma ma nghĩ nàng ta nghe lọt, bèn gọi tiểu nha hoàn đến dọn dẹp mảnh sứ còn mình thì đích thân ra ngoài đón người.

Tường thị vừa đến, Tạ Dao nhìn bà liền khóc: "Đại tẩu, mệnh ta thật khổ quá..."

Nàng ta gặp nhiều ủy khuất như vậy, không cần giả bộ cũng đã nước mắt vương đầy mặt.

Tường thị thụ sủng nhược kinh*, thật sự không ngờ Tạ Dao sẽ khóc lóc kể lể với mình, nghi hoặc nhìn về phía Lý thị một cái xong bước lên khuyên nàng ta, "Được rồi, muội muội trước đừng khóc, đối với thân thể không tốt, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Mấy đứa Lan Kiều Lan Âm còn nhỏ, ta nghe bọn chúng kể mà như lọt vào sương mù, vì sao muội muội đòi hòa ly?"

*được sủng ái mà lo sợ

Tạ Dao thút tha thút thít kể lể với bà.

Tường thị bèn nói mấy lời khách sáo khuyên nàng ta đừng xúc động chứ không muốn dây dưa vào, miễn cho lúc thực sự hòa ly, Tạ Dao và Trần thị lại tính trên đầu bà.

Trong lòng Lưu ma ma hiểu rõ hai người này có nói gì với phu nhân cũng vô dụng, mấu chốt là phải khuyên được Phương Trạch, liền đứng bên cạnh cầu xin: "Đại phu nhân, cữu thái thái, lão gia bên kia vẫn đang nổi nóng, hai vị hãy đến đó khuyên nhủ ngài ấy đi, thân phận lão nô thấp kém, lão gia không nghe ta".

"Không cần", không đợi Tường thị đồng ý, Tạ Dao lau nước mắt, nhìn Lý thị nói: "Tẩu tử còn phải chuẩn bị việc cưới xin cho Tế Chu, vẫn là đừng đề ý đến chuyện phiền lòng của ta, hần dù muốn hòa ly cũng không dám lập tức đuổi ta ra ngoài, tẩu tử nếu thật thương ta, đợi Tế Chu thành thân xong thì qua xem ta là đủ rồi".

"Cũng được, có lẽ Phương đại nhân cũng chỉ là tức giận mới lỡ lời, một hai ngày nữa các người sẽ hòa hảo thôi, tình cảm vợ chồng lâu như vậy, sao nói bỏ là có thể bỏ được ngay". Lý thị khẽ cảm khái, vỗ vỗ bàn tay Tạ Dao: "Lần sau chúng ta sẽ lại đến thăm người, muội muội trước hết đừng suy nghĩ gì nữa, dưỡng thân mình quan trọng hơn, chuyện gì cũng không trọng yếu bằng chuyện này".

Tạ Dao rung rung gạt đầu, lại cúi xuống nhìn bụng mình, thanh âm thấp xuống: "Nơi này của ta giờ toàn mùi thuốc, mấy tẩu tử vẫn nên trở về đi".

"Được, muội muội an tâm tĩnh dưỡng đi, ngày khác chúng ta lại đến".

Nhìn cô em gái chồng mình đã quá hiểu, Tường thị áp chế nghi hoặc trong lòng, cùng Lý thị cáo từ.

Lên xe ngựa, Lý thị mới hỏi muội muội: "Không đúng, sao hôm nay nàng ta khác thường như vậy? Nghe ý tứ của Lan Kiều, lúc đó nàng ta còn giận chó đánh mèo lên hai đứa nó, sao bây giờ lại ra vẻ thành thật hiền lành thế? Chẳng lẽ sợ Phương Trạch quyết tâm hòa ly nên muốn chúng ta làm chỗ dựa cho nàng ta sao?"

Tường thị tạm thời không muốn nghĩ đến nguyên nhân, quay sang nhìn tẩu tử, lại nghĩ tới vì mình đến đây mà liên lụy tẩu tử cũng phải đi theo, áy náy nói: "Được rồi, chuyện bên này chúng ta cứ mặc kệ đi, tẩu tử cứ an tâm lo liệu hôn sự cho Tế Chu đi, đây là nhi tử đầu tiên của Tường gia chúng ta cưới vợ, trăm ngàn lần đừng phạm sai lầm".

Nhắc đến hôn sự của con trai, Lý thị lập tức nở nụ cười, vui vẻ khen ngợi con dâu chưa vào cửa với muội muội.

Bên kia, Lưu ma ma nhìn xe ngựa rời đi xong, vội vã trở về hậu viện, khó hiểu hỏi: "Phu nhân, tại sao ngài không nhờ các nàng hỗ trợ?".

Tạ Dao đã có chủ ý, quay lại hỏi bà ta: "Lão gia đi đâu rồi?"

Lưu ma ma mím môi, chột dạ liếc nàng ta một cái, lắp bắp nói: "Hình như, hình như là đến Văn Thanh Uyển..."

Văn Thanh Uyển là chỗ ở của Đỗ Oanh Nhi.

Tạ Dao nghe xong, vẫn chưa nổi giận, nhắm mắt lại ngẫm nghĩ một lát, mới khẽ thở dài: "Đi mời tiểu thư lại đây".

Nếu không thể sinh con nữa, nữ nhi này nàng chắc chắn phải mang theo, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau còn hơn để nữ nhi ở lại bên này chịu sự hành hạ của mẹ kế.

Lưu mã mã ra ngoài phái tiểu nha hoàn đi mời, Phương Lăng mới bảy tuổi rất nhanh chạy đến, vừa bước vào đã thấy mẫu thân đang sinh bệnh, tiểu nha đầu không cầm được nước mắt, chui vào trong lòng mẫu thân khóc nức nở: "Nương, con biết sai rồi, con về sau sẽ không bao giờ...không bao giờ nói chuyện với nàng ta nữa, nương muốn con làm gì con sẽ làm thế, cái gì con cũng nghe nương hết, nương người đừng làm con sợ..."

Thấy nữ nhi ý lại mình, Tạ Dao mềm lòng, bảo Lưu mã mã lui ra ngoài, tự mình ôm lấy nữ nhi, thanh âm mềm nhẹ: "A Lăng, cha con không cần ta nữa, con muốn ở với hân hay là cùng nương quay về nhà ngoại tổ mẫu ở Hàng Châu đây? Nương kể con nghe, Hàng Châu rất đẹp, nơi đó..."

"Nương ở đâu con liền ở đó". Phương Lăng không quan tâm Hàng Châu có đẹp hay không, chỉ muốn đi theo mẫu thân, khóc nhiều đến mức mắt cũng sưng lên.

Tạ Dao rút cuộc không nhịn được, ôm chặt lấy nữ nhi nghẹn ngào rơi lệ.

Hai mẹ con ôm nhau khóc thì trong Văn Thanh uyển, Phương Trạch cũng đang ôm ấp Đỗ Oanh Nhi hôn hít.

Nam nhân này cuối cùng đã quyết định hòa ly, chuyện đã thành tám phần, trong lòng Đỗ Oanh Nhi cực kì cao hứng, cũng nguyện ý cho hân chiếm chút tiện nghi, nhưng là khi nàng ta phát hiện tay của Phương Trạch ngày càng không thành thật, Đỗ Oanh Nhi nôn nóng, thở phò phà cầu xin hân, "Biểu ca, biểu ca huynh đừng như vậy..."

"Thư hòa ly ta đã viết xong rồi, chẳng lẽ muội còn không tin ta?", Phương Trạch gần như thô lỗ đem tay biểu muội túm chặt về phía sau, nâng cảm nàng ta, ánh mắt âm u, "Biểu muội, ta biết muội sợ ta không chịu trách nhiệm, trước kia sự tình chưa rõ ràng ta không chạm vào muội, nhưng hiện tại ta với nàng ta đã ồn ào đến bẽ tắc rồi, muội còn không chịu tin ta, thật là làm cho ta thất vọng đó".

Thành thân với Tạ Dao đã nhiều năm, làm sao có chuyện hân không có một chút cảm tình với nàng ta, nhưng vì Đỗ Oanh Nhi hân đã phải vứt bỏ thể diện, thế mà bây giờ nữ nhân này còn muốn trêu đùa hân?

Thấy sắc mặt nam nhân lạnh đi, trong lòng Đỗ Oanh Nhi khiếp sợ, vội vàng giả bộ xấu hổ khẽ buông mi, nhỏ giọng nói: "Không phải, tất nhiên là ta tin biểu ca, chỉ là ta muốn giữ đến ngày chúng ta thành thân..."

Thấy nàng ta thức thời, giọng của Phương Trạch liền mềm xuống, tiếp tục ở bên tai nàng ta thổi gió: "Đội nàng ta ở cũ xong ta lập tức đuổi nàng ta đi, rồi cưới muội vào cửa, nhiều nhất chỉ một tháng thôi. Biểu muội còn lo lắng gì nữa? Cho ta đi, nếu không muội xem ta bây giờ đã thành dạng gì rồi?"

Nói xong liền đề nàng ta lên tú, khiến cho nàng ta hiểu được hân không thể nhẫn nại nữa.

Đỗ Oanh Nhi vẫn là không đồng ý, một ngày chưa chính thức gả cho hân, trong lòng nàng liền không an tâm. Vừa định uyển chuyển kiếm cớ, thân mình đột nhiên bị người ta bế lên, Đỗ Oanh Nhi kinh hãi, vội nắm lấy vạt áo của hân lắp bắp cầu xin: "Biểu ca, biểu ca huynh..."

Còn chưa dứt lời, đã bị người ta ném tới trên giường, mắt thấy nam nhân bắt đầu xé xiêm y của mình, Đỗ Oanh Nhi thật sự sợ hãi, khóc lóc cầu hân: "Biểu ca, chờ thêm một chút được không? Ta, ta sợ..."

"Sợ cái gì?", Phương Trạch túm chân nàng ta kéo mạnh ra, không chút thương tiếc đè ép xuống, trong mắt ngấm uy hiếp: "Biểu muội, ta thích sự thông minh của muội, nhưng mà muội phải biết, khả năng kiên nhẫn của nam nhân có hạn, nếu quá đói bụng mà không được thỏa mãn, thì sẽ phải tìm đến nơi khác đó".

Sắc mặt Đỗ Oanh Nhi lập tức trắng bệch, vừa khàn trương vừa bất an nhìn hân, "Biểu ca không muốn cưới ta?"

Dọa nạt xong, Phương Trạch lại ôn nhu đưa kẹo ngọt ra, hôn nhẹ nàng nói: "Cưới chứ, ta thích Oanh Nhi nhất, không cưới muội thì cưới ai? Oanh Nhi ngoan, đừng sợ, thả lỏng đi, biểu ca sẽ không để muội chịu khổ đâu..."

Nói xong không cho nàng ta cơ hội dong dài, lập tức cúi đầu ngậm lấy môi nàng ta.

Bên ngoài cửa sổ, hai nha hoàn của Đỗ Oanh Nhi khẽ cúi đầu nghe lén, nghe thấy tiếng khóc sụt sùi của cô nương ở bên trong, trong lòng đều biết đã xảy ra chuyện gì, bèn quay ra nhìn nhau, không hẹn mà cùng đỏ mặt nhưng ánh mắt lại cực kì đặc ý.

Cô nương có mĩ mạo lại có thủ đoạn, tâm của lão gia đều nằm trên người cô nương, đợi lúc cô nương trở thành tân phu nhân, các nàng hầu hạ bên người cô nương thì chắc chắn địa vị trong phủ sẽ lên như điều gặp gió.

~

Tường gia.

Nghe Anh Ca nói mẫu thân và cửu mẫu đã trở lại, Tạ Lan Âm thấp thỏm đi tìm mẫu thân dò la tin tức, "Nương, nàng ta vẫn muốn hòa ly sao?"

Tường thị nhìn thấy hai nữ nhi cùng lúc chạy tới, biết các nàng không thích Tạ Dao, chắc còn nhớ chuyện bị Tạ Dao khi dễ trước đây, bèn nói lại thái độ của Tạ Dao với hai tỷ muội, "Nương với mợ các con phỏng đoán nàng ta sẽ không chịu hòa ly đâu".

Tạ Lan Kiều cười cười, Tạ Lan Âm khẽ ôm ngực thở phào, may mắn may mắn, không phải tiếp xúc với Tạ Dao nữa.

Thấy nét mặt tiểu nữ nhi lộ rõ sự vui mừng, Trương thị nghiêm túc nhắc nhở: "Trước mặt nương thì có thể như vậy, nhưng trước mặt người ngoài thì tuyệt đối không được tỏ ra vui mừng, dù sao nàng ta cũng là cô của các con, đừng để người ta nói cô nương Tạ gia chúng ta bất kính với trưởng bối, xấu xược vô lễ".

"Nữ nhi đã biết, nương yên tâm đi". Tạ Lan Âm cười cười lại gần mẫu thân, thuận thực giúp bà bóp chân, suy nghĩ một lát liền có chút lo lắng xin ý kiến Trương thị: "Nương, Tam biểu ca nói ngày mai muốn đưa chúng ta ra ngoài dạo chơi, người đồng ý chứ? Nếu người không cho phép, con liền ở nhà không đi đâu hết".

Nàng lấy lui để tiến, Trương thị hừ một tiếng, nhìn về phía thứ nữ nói: "Được, chả mấy khi con hiểu chuyện như vậy, vậy ở nhà với ta đi".

"Nương..." Tạ Lan Âm nôn nóng, đưa tay ôm lấy mẫu thân, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn làm nũng: "Nương, nương tốt của con..."

Thanh âm của tiểu cô nương mềm mại ngọt ngào, giống như chim non mới sinh rí rầm cầu chim mẹ cho ăn, Trương thị không chịu được giọng nói nũng nịu như vậy của nữ nhi, bèn dùng sức nheo khuôn mặt non mịn của nàng, "Vậy con phải nghe lời biểu ca với tỷ tỷ, không được tự mình chạy lung tung!"

"Con mới không đi một mình a, đi một mình rồi mua đồ ai trả tiền cho con chứ". Được cho phép, Tạ Lan Âm cao hứng đứng lên, chạy nhanh đến trước mặt tỷ tỷ làm nũng bởi chuyện nàng quảng chiếu khuyên tai đã khiến tiểu tài chủ của nàng tức giận a.

Tạ Lan Kiều sợ nàng chạy tới ôm chặt lấy mình bèn xoay người đi nhanh ra ngoài.

Tạ Lan Âm hí hửng đuổi theo.

Trong trạch viện ở phố sau Tần vương phủ, Cát Tiến đang hầu hạ chủ tử thay y phục, nghĩ đến tin đồn nhắm về chủ tử hôm nay hẳn nghe được trên đường, nhỏ giọng nói: "Công tử, ngày mai còn muốn xuất môn không? Ta nói thật, thành Tây An này chẳng có gì hay để xem đâu, so với sự phồn hoa của kinh thành thì còn kém xa".

Hắn không muốn chủ tử nghe được những lời đồn mất hứng này. Cái gì mà yếu đuối chứ, công phu mà chủ tử hắn luyện chính là võ công chính tông bên nhà ngoại, tuy chủ tử tắm rửa thường không cho người hầu hạ nhưng hắn đã từng trộm nhìn qua, bụng ước chừng có tám khối cơ, cả đội cấm vệ đều không hạ được ngài ấy, như thế mà cũng kêu là yếu đuối sao?

"Người không muốn đi?" Tiêu Nguyên không chút để ý nói, "Vậy ngày mai người ở lại đây đi, ta chỉ mang theo Lư Tuấn thôi".

"Muốn đi, muốn đi, sao lại không muốn chứ?" Cát Tiến vội vàng sửa miệng, tay cầm xiêm y mới cười lấy lòng: "Món gà hồ lô* của Minh Nguyệt Lâu rất nổi tiếng, công tử phải cho chúng ta đi ăn thử một lần chứ?"

Tiêu Nguyên liếc hắn một cái, chẳng thèm ừ hử một tiếng.

*gà được cho một một khuôn giống như quả hồ lô rồi nhồi các gia vị vào, vì vậy gà có hình dạng giống như quả hồ lô.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hôm nay muốn đi dạo thành Tây An nên Tạ Lan Âm đặc biệt dậy sớm, soi gương tự mình chỉnh trang.

"Tiểu thư, người mang em đi cùng đi?" Anh Ca đứng bên cạnh cố gắng cầu xin, "Em cam đoan sẽ không rắc rối cho tiểu thư mà!"

Không mấy khi được đi xa, nàng cũng muốn theo cô nương ra ngoài chiêm ngưỡng cảnh vật một chút.

"Lần này không được, nhưng vài ngày nữa ta cùng mẫu thân xuất môn sẽ mang em đi cùng". Tạ Lan Âm mặc một thân nam trang nhìn bản thân trong gương, tự chỉnh lại cây trâm trên đầu rồi không chút lưu tình nói: "Tỷ tỷ cũng không mang ai theo, tỷ ấy mặc nam trang còn có chút giống nam nhi, ta vừa nhìn đã không giống, nhưng chỉ có mình ta còn đỡ, mang theo em chẳng phải người ta liếc mắt một cái là nhận ra chúng ta nữ phần nam trang sao? Ở nhà cùng với Tang Chi đi, ta sẽ mua quà về cho các em".

Anh Ca không đồng ý, tiếp tục ra vẻ đáng thương nhìn nàng.

Tạ Lan Âm khẽ trừng mắt nàng ta một cái, "Được rồi được rồi, em muốn đi Đại Từ ân tự cầu nhân duyên chứ gì? Ta cầu giúp em, để em còn sớm được

xuất giá".

Tang Chi bật cười, Anh Ca đỏ mặt chu miệng lên, nhìn Tạ Lan Âm nhỏ giọng oán giận: "Tiểu thư lại trêu ghẹo em..."

"Ai bảo em nói nhiều như vậy? Tại sao ta không trêu Tang Chi chứ?" Đùa giỡn đủ, Tạ Lan Âm không hề nán lại, bước chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Tướng Hoài Chu và Tạ Lan Kiều đã sớm đứng ở cửa viện chờ nàng, nghe được tiếng bước chân liền cùng quay đầu lại, chỉ thấy tiểu cô nương mặc một thân áo trắng cổ tròn, cổ áo màu hạnh, thắt lưng cùng màu gắn đai ngọc, vừa bước đi đã thấy rõ vòng eo tinh tế như cành liễu đung đưa trong gió, không cần nhìn đến chỗ khác, chỉ nhìn thoáng qua vòng eo không được một nắm tay này là biết nàng là một cô nương rồi.

"Sao muội không trực tiếp mặc nữ trang luôn đi, làm gì có nam tử nào bộ dạng giống muội chứ?" Tướng Hoài Chu liếc nhìn đôi mắt hoa đào trong veo như nước của biểu muội, khẽ cầm cây quạt chỉ chỉ nàng. "Muội nhìn lông mi của muội xem, có phải cố ý chải qua rồi không? Còn môi của muội nữa, hồng như vậy, sợ người khác không biết mình là nữ chắc?"

Tạ Lan Âm cực kì oan uổng, hất mạnh cây quạt của hấn ra, "Ai thêm chải mi tô son chứ? Ta từ nhỏ đã như vậy rồi!"

Dung mạo của nàng xinh đẹp quá mức, cho dù không trang điểm cũng giống như đã trang điểm, vì vậy thường bị một ít khuê tú châm chọc là hồ li tinh, tuổi còn nhỏ đã học đại cô nương vẽ mắt chải mi. Tuy trước mặt những người đó Tạ Lan Âm chỉ coi như gió thoảng qua tai nhưng kỳ thực trong lòng không dễ chịu, hiện tại nghe biểu ca nói nàng như vậy, dù biết biểu ca chính là hay nói giỡn thì nàng cũng có chút không thích nghe.

Tạ Lan Kiều biết rõ khúc mắc trong lòng muội muội, trừng mắt Tướng Hoài Chu nói: "Tam biểu ca còn chưa đến hai mươi mà ánh mắt đã không tốt rồi".

Tướng Hoài Chu sao có thể không biết tiểu biểu muội không trang điểm, ăn hiếp xong lập tức ngọt miệng dỗ dành nàng, giả bộ nhìn chăm chăm Tạ Lan Âm rồi nói: "Hóa ra biểu muội không dùng mấy thứ đồ kia, chắc, biểu muội của ta quả là thiên sinh lệ chất, xinh đẹp đến mức ta cũng không nhìn ra đó".

"Huynh ba hoa ít thôi, đi nhanh lên!" Tạ Lan Âm hừ một tiếng, khoe miệng lại khẽ nhếch lên, lại sợ bị biểu ca nhìn thấy liền bước nhanh lên trước.

Tướng Hoài Chu nhìn Tạ Lan Kiều, hai người đều nở nụ cười, nhanh chóng theo sau.

Suốt một đường đã dạo qua rất nhiều danh thắng Tây An, lúc đến Đại Từ ân tự thì đã đến giờ ăn trưa, Tướng Hoài Chu phân phó Trường An trông xe ngựa, ba huynh muội bọn họ tạm thời nghỉ chân dưới bóng cây ngoài chùa, cùng bàn bạc với hai vị biểu muội: "Buổi trưa đến Minh Nguyệt lâu ăn nhé? Trong số các tửu lâu nổi tiếng của Tây An thì đầu bếp của nhà đó là tốt nhất, ăn xong còn có thể nghe hát hoặc nghe kể chuyện".

"Ta muốn nghe kể chuyện", Tạ Lan Âm vẻ mặt không tin nhìn hấn, "Cô nương xướng khúc đều cực kì xinh đẹp, ta sợ linh hồn nhỏ bé của biểu ca sẽ bị câu mất".

"Không biết lớn nhỏ gì cả, lời này mà muội cũng dám nói?", Tướng Hoài Chu gõ trán nàng một cái. Ánh mắt hấn cao như vậy, một kẻ xướng khúc sao có thể vừa mất chứ?

Tạ Lan Âm vừa muốn đánh trả, thần sắc Tướng Hoài Chu liền thay đổi, nhủ mảy mò Trường An đang chạy tới, "Xe ngựa đâu?"

Trường An một thân mồ hôi chạy đến, ừ ừ nói: "Công tử, xe ngựa nhà chúng ta đỗ cạnh xe ngựa của Lý gia, tiểu thiếu gia nhà họ Lý ham chơi, không biết lấy bã đậu ở đâu ra cho lũ ngựa ăn, lúc này..."

Lúc này đều đã bị tiêu chảy hết rồi...

Tạ Lan Âm ghét bỏ nhủ mảy mò, nghe giống như có người có ý vậy.

Tạ Lan Kiều nghi hoặc hỏi biểu ca: "Lý gia?"

Tướng Hoài Chu hừ lạnh nói: " Là tiền trang* Lý gia, cậu ấm nhà đó nổi tiếng bất hảo, mấy chuyện như này gây ra không ít".

*bằng với ngân hàng tư nhân

"Vậy chúng ta trở về bằng cách nào a?" Tạ Lan Âm nghĩ đến quãng đường về, sốt ruột hỏi, từ đây về đến trong thành, ngồi xe ngựa cũng mất hơn hai khắc, không có xe sao đủ sức trở về đây?

Tướng Hoài Chu đang muốn phân phó Trường An vào trong chùa hỏi mượn ngựa thì chợt thấy một chiếc xe từ chùa đi ra, nhãn lực của hấn rất tốt, rất nhanh nhận ra xa phu, đúng là một trong ba người đã gặp ở Ngọc Tĩnh lâu trên núi Hoa Sơn.

Tướng Hoài Chu từ nhỏ đã cùng phụ thân vào Nam ra Bắc, tính cách có chút hào sảng phóng khoáng của người giang hồ, người bên ngoài gặp nạn mà nhờ hấn giúp đỡ, chỉ cần nằm trong khả năng của mình hấn đều hết lòng giúp sức, nếu bản thân hấn gặp chút phiền toái cũng thoái mái mở miệng cầu người giúp đỡ. Hôm nay nếu chỉ có một mình hấn, hấn hoàn toàn có thể dựa vào một lần gặp mặt lúc trước mà mở miệng xin đi nhờ xe, chính là...

Nhìn đến hai biểu muội đang nữ phần nam trang, Tướng Hoài Chu vẫn quyết định sai Trường An đi mượn ngựa.

Trường An trước khi lại đây đã hỏi qua mấy người, nhưng sợ nhóm chủ nhân lo lắng nên mới vội chạy về thành ra chưa hỏi được nhiều, hiện tại đã nói rõ tình huống, hấn liền chạy đi hỏi thăm.

Tướng Hoài Chu liền bảo nhóm biểu muội đứng vào bên đường chờ một chút.

Tạ Lan Âm đều nhận ra Lư Tuấn, nhưng ai cũng không nghĩ ngồi lên xe của người lạ, đặc biệt là Tạ Lan Âm, nàng vẫn còn nhớ rõ vị công tử tuấn mỹ lạnh lùng kia đối đãi với đại biểu ca như thế nào, loại ánh mắt cao cao tại thượng này, cho dù bọn họ có xin giúp đỡ, chắc gì đối phương đã chịu hỗ trợ?

"Tam biểu ca, Lý gia không biết quản giáo vị tiểu thiếu gia kia sao? Suốt ngày gây chuyện như vậy, họ không sợ có ngày đắc tội quan to hay quý nhân sao?", nghĩ đến đâu sợ gây chuyện, Tạ Lan Âm nhìn về ngôi chùa xa xa kia khẽ oán giận.

Tướng Hoài Chu thấp giọng giải thích với nàng, "Lý Đông chính là tam mạch đơn truyền, đến phiên ông ta, dù trong nhà thế thế chấp thành đàn, cũng chỉ sinh được một nhi tử duy nhất, từ già đến trẻ trong nhà ai cũng cưng chiều nên mới dưỡng thành bản tính ngỗ ngược, xác lão như vậy, ta nghĩ nếu Lý Đông không nghiêm khắc quản giáo tên tiểu tử đó thì sớm muộn gia nghiệp nhà họ Lý cũng sẽ lụn bại trong tay con trai của ông ta..."

Ba huynh muội nhẹ giọng nghị luận, Lư Tuấn chậm rãi đánh xe tới, ánh mắt khẽ lượn một vòng trên người Tướng Hoài Chu, nghĩ đến tài lực của nhà họ Tướng, lại nhớ đến chuyện xôn xao lúc hắn lấy xe trong chuồng, bèn hạ giọng bẩm báo với bên trong: "Công tử, Tướng gia Tam công tử đang ở phía trước, ngựa của hắn cũng bị cho ăn bã đậu".

Tiêu Nguyên đang cho chim hoàng oanh đậu trên vách ăn, nghe vậy cũng không có phản ứng gì, Cát Tiến ngồi bên cạnh, khi Lư Tuấn vừa mở miệng hắn đã tiến đến phía cửa xe, qua khe hở nhỏ nhìn xuyên ra bên ngoài, sau khi quan sát kỹ, bèn quay đầu lại kinh hi* nói: "Công tử, hai vị cô nương Tạ gia cũng ở đó".

*kinh ngạc, mừng rỡ

Tiêu Nguyên cho chú chim yêu quý ăn xong, lấy khăn ra lau sạch tay xong mới rũ mắt hỏi: "Thì làm sao, nhìn thấy các nàng ngơoi cao hứng vậy hả?"

Cát Tiến trong lòng tự trách mình lỗ lòi, ngoài miệng đã nhanh chóng giải thích, "Không phải, ta..."

"Vậy cho họ đi nhờ một đoạn". Tiêu Nguyên không cho hắn cơ hội giải thích.

Cát Tiến hồ nghi nhìn hắn, đang suy nghĩ chủ tử rốt cuộc có phải vì mình muốn mời ba huynh muội Tướng Hoài Chu nên mới đáp ứng hay không, thì chợt thấy hàng mi đen dày đẹp hơn con gái của ngài ấy giật giật, giống như sắp nổi giận đến nơi. Cát Tiến cực sợ ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của chủ tử, vội vàng thu hồi tầm mắt, chui ra khỏi xe ngựa.

"Tam công tử, chúng ta nghe nói mấy xe ngựa trong chùa xảy ra chuyện, không biết xe ngựa của quý phủ có bị liên lụy không?", hắn nhìn ba người đứng bên đường, thanh âm trong trẻo, không hề giống chất giọng lạnh lạnh chói tai của đám thái giám trong cung.

Tạ Lan Âm kinh ngạc nhìn về phía hắn, sao ngơoi này lại biết thân phận của biểu ca chứ?

Trong lòng Tướng Hoài Chu cũng hoang mang, nhưng lại không hiện ra trên mặt, chấp tay nói: "Thật khéo, từ biệt ở Hoa Sơn xong chúng ta lại có duyên gặp gỡ".

Lư Tuấn dừng xe, Cát Tiến lưu loát nhảy xuống, khách khí đáp lễ với Tướng Hoài Chu, "Kỳ thật ngày Tần vương điện hạ vào thành, chúng ta đứng ngay cạnh xe ngựa của quý phủ, Tam công tử có khả năng không phát hiện nhưng ta lại ngoài ý muốn biết được thân phận của Tam công tử, đã sớm nghe con cháu Tướng gia mỗi người đều thân thái phi dương* tựa Đào Chu Công** , giờ chính mắt thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền".

*từ này tớ chưa tìm được nghĩa chính xác, chỉ đoán nghĩa là tài năng nổi trội trong từng lĩnh vực

**tức Phạm Lãi, một tướng tài của nước Việt ở Trung Hoa thời Xuân Thu Chiến Quốc, người đã giúp Việt vương Câu Tiễn tiêu diệt nước Ngô. Khi đại sự thành công, Phạm Lãi cho rằng vua Việt có tướng cổ cao, mũi dài mỏ quạ, là người nhân tâm mà ghét kẻ có công, cùng ở lúc hoạn nạn thì được chứ lúc an lạc thì không được, nên không ở lại làm quan mà bí mật trốn đi ở ẩn. Theo Sử ký, Phạm Lãi đến nước Tề, cha con cùng tự cắt cày làm ăn. Nước Tề sai sứ mang ấn tượng quốc đến mời ông vào triều, nhưng ông từ chối, không màng công danh, rồi cùng gia quyến đến đất Đào, đổi tên thành Đào Chu Công (陶朱公) và trở thành một thương gia giàu có lúc bấy giờ. Trong suốt quãng đời ẩn danh, mưu sinh bằng nghề buôn, ông đã đúc kết cho mình và cho thiên hạ được 16 nguyên tắc kinh doanh hết sức quý giá truyền lại cho đến nay. Sách cổ Trung Hoa sau này ghi lại với tựa là "Đào Chu Công lý tài thập lục tắc" – nghĩa tạm dịch là "Mười sáu nguyên tắc mua bán của Đào Chu Công". (Theo Wikipedia)

Tướng Hoài Chu khiêm tốn cười cười: "Quá khen, tất cả chỉ là tin đồn nhảm thôi, huynh đệ Tướng gia chúng ta tài đức gì mà dám sánh vai với Đào Chu Công chứ?"

Tạ Lan Âm đứng bên cạnh, thấy vẻ dịu dàng của Cát Tiến, bỗng nhiên cảm thấy cực kì thú vị. Chủ tử kiêu căng vô lễ, tùy tùng bên người lại rất biết ăn nói, cũng có thể là chủ tử của hắn biết được quyền thế tài lực của nhà cậu cậu liền muốn kết thân, nên mới dạn dỏ hắn như vậy?

Ánh mắt Cát Tiến thành thật, chỉ nhìn Tướng Hoài Chu, khách sáo hỏi thăm: "Ba vị chính là muốn về thành?"

"Đúng vậy", Tướng Hoài Chu khẽ cười tự giễu, nhìn về phía chùa, "Ai ngờ lại gặp phải chuyện này"

Cát Tiến cười xòa, nhìn về phía xe ngựa nói: "Công tử nhà ta nói, gặp lại tức là có duyên, nếu ba vị không chê, mời lên xe cùng đi với chúng ta".

Người ta nhiệt tình mời mọc, Tướng Hoài Chu không thể cự tuyệt, giương giọng nói lời cảm tạ với người trong xe: "Thịnh tình của công tử, Tướng mạo vô

cùng cảm kích".

"Nhắc tay chi lao*, Tam công tử không cần khách khí". Tiêu Nguyên khẽ nghiêng thân mình về phía trước, nhấc màn xe ra, về mặt hồ hững như trước, "Mời".

*tiện tay giúp đỡ, không mất nhiều công sức

Tướng Hoài Chu hướng hẳn chấp tay một cái, đợi Cát Tiến dọn xong ghế sau, hẳn theo thói quen đỡ tiểu biểu muội bước lên.

Không tính các biểu ca trong nhà thì Tạ Lan Âm chưa bao giờ ngồi cùng xe với nam nhân bên ngoài, nhưng lúc này tình thế bức bách, nàng cũng không ngại ngần, một tay nắm lấy cửa xe, một tay nhấc vạt áo, chậm rãi bước lên. Vừa khom lưng bước vào, chưa kịp đánh giá trang trí trong xe, trên đỉnh đầu chợt vang lên một tiếng ụcch, như thể một con côn trùng bay tới.

Nữ nhi phần lớn nhất gan, Tạ Lan Âm cũng xem như kẻ gan dạ, không sợ quỷ quái không sợ sấm sét, chỉ riêng mấy loại sâu bọ lại cực kì sợ hãi, nghe thấy tiếng động như vậy, sợ đến mức kêu ra tiếng, vội quay đầu lùi về sau, bỗng "Oạch" một tiếng trán lập tức đụng vào đỉnh xe, thân thể cũng nghiêng ngả sang một bên.

Tiêu Nguyên nhìn thấy hết thấy, do dự một lát, mới kịp thời đưa tay ra đỡ, "Cô nương cẩn thận".

Tạ Lan Âm theo bản năng nhìn về phía hẳn, dưới hàng mi tinh tế mảnh mai, từng giọt nước từ đôi mắt hoa đào kia khẽ buông rơi.

Nàng đau

Mỹ nhân rung rung, đầm đìa đáng yêu, lại có chút mùi hương hoa hồng nhân nhạ lan tỏa. Không biết là bởi vì ánh mắt tui thân của nàng, bởi mùi hương ngọt ngào, hay là bởi tiếng đau nàng mới kêu, Tiêu Nguyên khẽ thất thần trong giây lát, qua một lúc mới dùng sức đỡ nàng đến ngồi lên tháp, chỉ vào lòng chim hỏi: "Cô nương sợ chim sao?"

Chim?

Tạ Lan Âm kinh ngạc đến quên cả đau, nhìn theo hướng ngón tay hẳn chỉ.

Chim hoàng oanh trong lồng dường như không hề biết vừa rồi mình đã dọa đến người khác, đậu trên thanh gỗ đặt ngang, khẽ cúi đầu nhìn cô nương đối diện, đôi mắt lúng liếng to tròn trông cực kì ngây thơ vô tội.

Tạ Lan Âm nhếch miệng, lại nghe thấy tiếng cười của biểu ca bên ngoài, lập tức trừng mắt nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Xe ngựa của Tiêu Nguyên rất rộng rãi, trên ghế chủ vị chỉ cần co chân là có thể nằm xuống, hai bên sườn đều có tháp nhỏ, thừa sức để hai người ngồi thoải mái, cho nên khi ba huynh muội Tạ Lan Âm lên xe, hẳn vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị như cũ, không có một chút ý tứ khách sáo nào.

Tạ Lan Âm cùng ty ty ngồi ở phía bên phải, Tướng Hoài Chu ngồi đối diện, Cát Tiến thì lưu lại bên ngoài.

Tướng Hoài Chu cúi đầu nhìn tiểu biểu muội đang tui thân, vừa buồn cười lại vừa đau lòng, nói với Tiêu Nguyên: "Xá muội thất lễ, để công tử chê cười rồi".

Khỏe môi Tiêu Nguyên hơi nhếch lên, ánh mắt cùng lúc nhìn về phía tiểu cô nương đang ngồi đó.

Tạ Lan Âm đang cúi thấp đầu, khe mím chặt cánh môi đỏ mọng, bởi vì xấu hổ, khuôn mặt trắng nõn khẽ ửng đỏ, xinh đẹp động lòng người, hàng mi dài khẽ chớp chớp, thâm kín ném về phía biểu ca một ánh mắt chứa dao. Tiêu Nguyên nhớ rõ lúc này khi nàng nghe thấy tiếng cười nhạo của biểu ca thì đã nổi giận, nhưng giờ lại vì kiêng dè hẳn mà nhịn xuống đáng về sinh động đó, trong lòng liền có chút cảm giác tiếc nuối.

Hắn rất thích nghe nàng nói chuyện.

Hắn vừa sinh ra đã yêu thích thanh âm, nhũ mẫu nói mỗi lần hẳn quấy khóc, bà chỉ khẽ ngâm nga một khúc hát là hẳn đã ngừng khóc ngay, rất dễ dỗ dành. Sau khi nhũ mẫu qua đời vì bệnh, hẳn liền chuyển đến Đông Tam viện, cùng các hoàng tử khác ở trong một cung điện, viện rất nhỏ, không tiện cho việc nuôi đào kép đánh đàn xướng khúc, nên đành phải nuôi chú chim hoàng oanh này, nghe tiếng hót của nó để thả lỏng tinh thần. Sau khi rời khỏi hoàng cung, trước lúc diễn ra nghi thức, hẳn đơn độc dẫn người tạt qua các nhạc phường nổi danh tiện thể nghe ngóng. Nhưng có lẽ bởi đã nghe quen tiếng hót tự nhiên, linh động của chim hoàng oanh, mới nghe những kẻ đó hát mấy lần điệu, Tiêu Nguyên đã thấy không thoải mái bằng nghe tiếng chim, liền bỏ luôn tâm tư mua đào kép về dưỡng.

Nhưng hắn không ngờ, vì cao hứng nhất thời mà đến Hoa Sơn lại ngẫu nhiên nghe được một thanh âm tuyệt vời như vậy, âm thanh ấy như không thuộc về thế gian này, không thể miêu tả được bằng lời. Tiêu Nguyên cảm thấy giọng nói cùng khuôn mặt của nàng, dù vui hay giận thì đều đẹp không tả xiết. Nghe đám cung nữ tranh cãi với nhau Tiêu Nguyên thấy khó chịu chán ghét, nhưng chỉ mới nghe tiếng oán trách của nàng hắn đã cảm thấy êm tai vô cùng, chưa nói đến giọng điệu lúc nàng làm nũng, chỉ nhắm mắt lại là có thể khoan khoái đi vào giấc ngủ.

Đáng tiếc dù hắn muốn nghe, nàng cũng không chịu nói.

Thấy giữa trán nàng đỏ lên, trong đầu liền hiện ra ánh mắt rung rung của nàng, biết nàng đau đầu, Tiêu Nguyên ngẫm nghĩ một chút, liền kéo chiếc hộp bằng gỗ tử đàn dưới ghế ra, lấy một bình sứ nhỏ màu xanh ngọc đưa cho Trương Hoài Chu, "Đây là Ngọc Liên sương, có thể giảm đau tiêu sưng, lệnh muội bị thương vẫn là do ta, bình Ngọc Liên sương này coi như quà tạ tội của Viên mỗ, Tam công tử hãy nhận đi".

Được nghe nàng nói nhiều như vậy, trán được bí chế này của Cát Tiến coi như bồi thường được rồi.

Cách cư xử của hắn hết sức thủ lễ, không có trực tiếp tặng đồ cho biểu muội, khiến Trương Hoài Chu sinh hảo cảm trong lòng, lại lo lắng biểu muội bị đau khó chịu, không có cự tuyệt, sau khi trình trọng nói lời cảm tạ, liền cầm lấy bình sứ đưa cho Tạ Lan Kiều, "Muội xoa cho Lan Âm một chút, nếu không để lâu thành vết về bị cô mẫu trông thấy, tám phần sẽ cảm tức muội ấy".

Tạ Lan Kiều cười cười nhận lấy bình sứ, trước tiên nhìn về phía Tiêu Nguyên nói lời cảm tạ rồi mới xoay người sang nhìn muội muội.

Trán Tạ Lan Âm thực sự đau, cũng sợ lưu lại dấu trên trán dễ bị mẫu thân phát hiện, liền ngoan ngoan nhìn về phía tỷ tỷ, mặt đối diện với nam nhân trên ghế chủ vị. Tỷ tỷ bôi thuốc cho nàng, chất lỏng mát lạnh lại thoảng chút hương sen thanh nhã, Tạ Lan Âm rất thích, nhìn không được liền hé mắt quan sát người nọ.

Hắn mặc một thân trường bào bằng lụa mỏng màu xám, trên áo cũng không thêu hoa văn gì sắc sỡ, nhưng chất liệu trơn mịn nhẵn bóng này lại tạo ra chút cảm giác phiêu dật, người giàu có thông thường chưa chắc mặc nổi, lại nhìn ngọc bội cực phẩm bạch ngọc dương chi trên hông hắn đủ để hiểu xuất thân của hắn không hề tầm thường chút nào.

Đang định thu hồi ánh mắt, bàn tay nam nhân bỗng nhiên chạm vào ngọc bội bên hông, năm ngón tay trắng nõn, có thể so sánh với ngọc, dường như còn đẹp hơn cả tay của nữ nhân. Tạ Lan Âm ngăn ra, kim lòng không được lại giương mắt nhìn lên.

Ngũ cảm của Tiêu Nguyên cực kì nhạy bén, nghi hoặc nhìn qua, chỉ thấy nàng bối rối hạ mắt xuống.

Nhìn tiểu cô nương vì khăn trang mà mím chặt môi, Tiêu Nguyên tự nhiên hiểu rõ, nhẹ nhàng hỏi nàng: "Cô nương có bó đau không?"

Nữ tử nhìn lên hắn nhiều không đếm xuể, cho nên với nàng hắn cũng không để bụng, nhưng hắn muốn nghe nàng nói chuyện.

Nhìn trộm bị người ta tóm được, Tạ Lan Âm cực kì mất tự nhiên, vì tò mò nên nàng mới nhìn lên thôi, người này trăm ngàn lần đừng có hiểu lầm.

Trong đầu mới có suy nghĩ như vậy đã nghe thấy câu hỏi của hắn, Tạ Lan Âm nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng thu hồi những suy nghĩ miên man, cúi đầu nhìn đôi giày đen dưới chân hắn nói: "Đã hết đau, cảm ơn công tử đã tặng thuốc, nhưng ta bị đụng đầu không liên quan đến công tử, công tử không cần tự trách".

Hắn không khách khí với đại biểu ca khiến nàng phản cảm, nhưng giờ người ta khiêm nhường lễ độ như vậy, Tạ Lan Âm cũng không thể thất lễ.

Tiêu Nguyên vuốt cằm, lại nhìn chim hoàng oanh, giải thích với Trương Hoài Chu: "Viên mỗ yêu chim, luôn mang nó theo người, không nghĩ tới lại kinh động tới lệnh muội".

"Nhã hứng của công tử rất hay", Trương Hoài Chu cười cười tán thưởng, ngửa đầu nhìn về phía lồng chim, thật lòng khen ngợi: "Ta thấy chim hoàng oanh bình thường đều có lông màu đen, chú chim này của công tử lại toàn thân vàng óng, đúng là hiếm thấy, khó trách tiếng hót thanh thúy dễ nghe như vậy, chim hoàng oanh bình thường thật không thể sánh bằng".

Tiêu Nguyên hiếm khi nở nụ cười, ánh mắt không dấu vết lượn một vòng quang người tiểu cô nương, bàn về chuyện dễ nghe, chim hoàng oanh của hắn còn lâu mới theo kịp nàng, đáng tiếc nàng lại là tiểu thư nhà quan, không phải kẻ mồ côi hay tiện tịch, nếu không hắn đã mua nàng về hầu hạ bên người.

"Công tử, phía trước chính là đường đến thành đông, trước ta đưa ngài đến Minh Nguyệt Lâu, sau lại đưa Tam công tử về phủ", phía trước xe ngựa, Lư Tuấn khẽ lườm Cát Tiến đang nháy mắt ra hiệu, cao giọng hỏi.

Trương Hoài Chu kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Nguyên, "Viên công tử định đến Minh Nguyệt Lâu sao?"

Trên mặt Tiêu Nguyên cũng có chút ngạc nhiên: "Chẳng lẽ Tam công tử cũng..."

Trương Hoài Chu mừng rỡ, nhiệt tình đáp lời: "Tuông thỉnh bất như ngẫu ngộ*, nếu chúng ta đều định đến Minh Nguyệt Lâu thì hôm nay hãy để ta mời khách, xem như đáp tạ ân huệ Viên công tử cho chúng ta đi nhờ xe". Hắn vốn tính toán chọn lúc nào đó mời đối phương một bữa cơm coi như đáp tạ, chính hắn mời chứ không mang theo nhóm biểu muội, nhưng bây giờ hai bên đều đã biết đích đến của nhau, hắn cũng không tiện sửa lời, như thế quá thất lễ. Cũng may nhóm biểu muội đều mặc nam trang, lại cùng đồng hành suốt một đường, cho nên không cần kiêng dè quá mức.

*mời tới không bằng ngẫu nhiên gặp mặt

Tiêu Nguyên khiêm tốn mấy câu nhưng thấy Tường Hoài Chu nhiệt tình mời mọc, hần liền đáp ứng.

Tạ Lan Âm đối với chuyện này không có ý kiến, chỉ chăm chăm nhớ đến vết sưng trên trán. Qua một khắc, xe ngựa đã dừng trước cửa Minh Nguyệt Lâu, Tường Hoài Chu bước xuống xe trước, Tiêu Nguyên đưa tay mời hai cô gái, Tạ Lan Kiều vừa định đứng dậy thì Tạ Lan Âm len lén nắm lấy tay áo của tỷ tỷ, nhỏ giọng nói với Tiêu Nguyên: "Viên công tử cứ xuống trước đi, ta nói với tỷ tỷ hai câu rồi sẽ xuống".

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tiêu Nguyên gật đầu, không có hỏi nhiều, lập tức xuống xe.

Màn xe vừa hạ, Tạ Lan Âm lập tức sờ lên trán, thấy không còn sưng mới thấp giọng hỏi tỷ tỷ: "Có bị đỏ không tỷ tỷ? "

Nếu bị đỏ, nàng sao dám ra ngoài nhìn gặp người? Lúc này nàng đã muốn hỏi, nhưng e ngại có người ngoài nên mới không mở miệng.

"Không có, một chút đều không nhìn thấy", Tạ Lan Kiều buồn cười nhìn muội muội, "Mau xuống thôi, đừng để người ta phải chờ".

Nghe rõ dung mạo không bị tổn hao, Tạ Lan Âm yên tâm, vừa xoay người lại không nhịn được nâng tay chạm vào lông chim. Con chim hoàng oanh này thật xinh đẹp, Tạ Lan Âm vừa nhìn thấy đã muốn mua một con về nuôi.

Nàng cực kì thích thú nhưng chim hoàng oanh không quen đến gần người lạ, ạch một cái đập cánh bay lên then gỗ, khẽ kêu lên hai tiếng như cánh cáo.

Tạ Lan Âm hoảng sợ, lại có chút chột dạ, trùng mắt với con chim xấu tính trong lồng một cái, mắt luôn tâm tư muốn mua chim, sau này y phục thù hình chim chóc nàng sẽ không thêm chọn.

Cát Tiến cúi đầu cười thầm. Con chim này của chủ tử, tính cách cực kì nóng nảy, ngoài trừ chủ tử, lúc hần đồ dành thỉnh thoảng nó mới nể mặt chút mà kêu mấy tiếng, người ngoài đồ nó coi như không biết luôn. Bình thường chỉ khi người xa lạ đến gần, nó mới phát ra tiếng kêu như vậy. Hai vị cô nương Tạ gia này, đáng vẻ Tạ Lan Kiều mạnh mẽ hiên ngang, không giống người sẽ đùa giỡn với chim chóc, cho nên chắc chắn vừa rồi là muội muội của nàng ta.

Cát Tiến im hơi lặng tiếng nhìn về phía chủ tử nhà mình.

Tiêu Nguyên bình tĩnh phân phó: "Người xách lồng chim theo", nếu nàng thích chim hoàng oanh, thấy hần mang lên sẽ vì muốn đùa giỡn với nó mà nói chuyện với hần.

Cát Tiến nhếch miệng nở nụ cười, nhanh nhẹn bước lên xe ngựa. Hần biết chủ tử có chút tâm tư với Ngũ cô nương nhà họ Tạ, thấy nàng vừa nhìn một cái đã bắt đầu lấy lòng, bình thường xuất môn đều để lồng chim trong xe ngựa, bây giờ biết Ngũ cô nương thích liền bảo hần xách theo, còn không phải là lấy lòng mỹ nhân sao?

"Đây là người mà chủ tử coi trọng, mày phải cố gắng hầu hạ, kêu bậy gì chứ". Tay xách lồng chim, Cát Tiến nhỏ giọng nói thầm. Bình thường các hoàng tử mười lăm tuổi đã có cung nữ thị tẩm, tính cách chủ tử quái gở, không thích bên cạnh có nhiều người, Hoàng thượng với hoàng hậu sắp xếp người ngài cũng không thêm động, vị Ngũ cô nương này xem như người đầu tiên khiến chủ tử động tâm, cho nên không thể đắc tội được.

Chim hoàng oanh khẽ đảo tròn mắt, không biết là nghe có hiểu hay không.

Hôm qua Tường Hoài Chu đã đặt sẵn nhả gian, cho nên bây giờ trực tiếp cùng tiểu nhị lên lầu.

Bốn hướng quanh bàn, Tường Hoài Chu mời Tiêu Nguyên ngồi ở phía đông, hần ngồi đầu bàn, Tạ Lan Kiều không muốn muội muội quá gần với ngoại nam, chủ động ngồi một bên Tiêu Nguyên, vì thế chỗ của Tạ Lan Âm liền đối diện với Tiêu Nguyên.

Đã có bài học nhìn lên trên xe bị người ta bắt gặp, lúc dùng cơm Tạ Lan Âm cực kì quy củ, cái gì cũng không nhìn, ngoan ngoãn nghe biểu ca ba hoa với hần, chỉ khi chim hoàng oanh phía sau Tiêu Nguyên kêu to thì nàng mới ngẩng đầu lên nhìn một cái.

"Nếu cô nương thích, có thể đi đến trước lồng mà ngắm nó, không cần khách khí". Sau khi dùng cơm xong, Tiêu Nguyên hào phóng nói.

Tạ Lan Âm nhìn về phía biểu ca, thấy biểu ca nhìn nàng khích lệ mới nhẹ giọng nhìn Tiêu Nguyên nói lời cảm tạ, đi vòng qua bàn đến trước lồng chim.

"Viên công tử muốn nghe xướng khúc hay kể chuyện?", Tường Hoài Chu thu hồi tầm mắt, hỏi Tiêu Nguyên.

Tiêu Nguyên cười nhẹ, "Thế nào cũng được".

"Vậy nghe kể chuyện đi, tiếng hót của chim hoàng oanh hay như vậy, làm gì phải nghe xướng khúc nữa". Tạ Lan Âm quay đầu nói chen vào, tính tình của nàng vốn không hay câu nệ, ăn một bữa cơm xong, cũng không coi Tiêu Nguyên như người lạ nữa.

Tường Hoài Chu bắt đắc dĩ nhìn Tiêu Nguyên, lại phân phó tiểu nhị bên ngoài, "Mời Hồ lão tiên sinh đến đây, ông ấy kể chuyện là hay nhất".

Tiểu nhị lập tức đi mời, rất nhanh liền dẫn đến một ông lão hơn năm mươi tuổi mặc áo đen đến đây.

"Không biết Tam công tử muốn nghe truyện gì?" , đều là người quen, Hồ lão tiên sinh tươi cười hỏi Tường Hoài Chu.

"Gần đây có chuyện xưa gì mới không?", Tường Hoài Chu chỉ chỉ tiểu biểu muội đang ngồi trước lòng chim, "Các nàng còn nhỏ tuổi, thích nghe mấy chuyện thú vị".

Hồ lão tiên sinh sống trong Minh Nguyệt lâu, đối với tin tức trong thành hết sức nhanh nhạy, nhìn hai thiếu niên xa lạ trong phòng phân nửa liền đoán được đây là biểu cô nương mới tới của Tường gia, liền gật đầu nói: "Có, mới nhất là chuyện phu thê tình thâm của Tần vương điện hạ với Tần vương phi, Tam công tử thấy thế nào?"

Tần vương vừa tới, dân chúng trong thành đối với quý nhân cực kì tò mò, nhóm tiểu cô nương rất thích nghe, mà cũng phải bí mật gì lớn, quý nhân có biết chắc cũng không để ý, lại nói tất cả mọi người ở đây đều là người quen, ai sẽ đem loại chuyện trà dư tửu hậu* này nói với vương gia chứ.

*câu chuyện phiếm về đủ mọi đề tài giữa bạn bè sau khi đã thưởng trà hay uống rượu.

Tường Hoài Chu còn chưa mở miệng, Tạ Lan Âm đã cực kì hứng trí, lập tức trở về chỗ ngồi của mình, hưng phấn nói: "Được, kể chuyện này đi".

Tiêu Nguyên ngồi đối diện nhìn nàng một cái, cũng không phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

"Tần vương điện hạ hôn mê bất tỉnh, Tần vương phi một mảnh tình si, nguyên dâng tuổi thọ của mình cho điện hạ, ông trời cảm nhận được tấm chân tình này, liền làm cho điện hạ tỉnh lại nhưng đáng tiếc Tần vương phi lại hương tiêu ngọc vẫn...Điện hạ sau khi tỉnh lại thì cực kì cảm động, lại hối hận lúc trước đã lỡ ghét bỏ dung mạo của vương phi, chủ động dâng tấu cầu hoàng thượng cả đời không lấy vợ..."

Trong nháy mắt gian rộng rãi, thanh âm của Hồ lão tiên sinh trầm bổng du dương vang lên, giống như đã tận mắt nhìn thấy đáng vẻ quý gồi cầu khẩn bên giường trượng phu của Tần vương phi cùng vẻ cô tịch của Tần vương khi tưởng niệm thê tử đã mất.

Đáng tiếc tuy lời nói của ông ta rất cảm động nhưng ngay cả một cô nương ít tuổi như Tạ Lan Âm cũng không tin chứ đừng nói đến Tường Hoài Chu và Tạ Lan Kiều.

"Lão tiên sinh thật sự tin tưởng chuyện dùng một mạng đổi một mạng này sao?", Tạ Lan Âm nhẹ giọng chất vấn, "Ông trời mà dễ bị cảm động như vậy thì trên đời này đã không có nhiều thiên tai đến thế".

Hồ lão tiên sinh thần nhiên cười, "Chuyện của ông trời, chúng ta sao thể đoán biết được, tiểu công tử không tin thì vẫn có người khác tin. Có điều chuyện Tần vương dâng tấu là thiên chân vạn xác*, thánh chỉ đã hạ, sau này điện hạ chỉ có thể lập trắc phi nạp thiếp thất, cho nên dù làm trắc phi đã là đứng đầu trong hậu viện nhưng chung quy vẫn chỉ là thiếp, nghe nói lúc đầu ở kinh thành có rất nhiều quý nữ nhìn thấy đáng vẻ long chương phượng tư** của điện hạ đều muốn gả cho ngài ấy, nhưng việc này truyền ra thì chả còn mấy ai nữa.

*cực kì chính xác, muôn vạn lần là thật

**bản lĩnh của rồng, tư thái của phượng hoàng

Điều này thì Tạ Lan Âm thật sự tán thành.

Cho dù là vương gia, nếu chỉ có thể làm thiếp, là nàng thì nàng cũng không gả, huống chi hôn sự lần này của Tần vương cũng thật kỳ quái. Đường đường là một hoàng tử, tại sao lại vì một cô nương xấu xí lại không có chút tình cảm vợ chồng mà dâng tấu xin cả đời không cưới? Tạ Lan Âm không tin là Tần vương tự mình thỉnh chỉ, vậy thì chỉ có thể giải thích rằng đây chính là ý tứ của hoàng thượng. Làm phụ hoàng mà vừa muốn con trai cả đời không cưới vợ, vừa đẩy nó đến biên cương, có thể thấy Tần vương không được hoàng thượng ưa thích đến mức nào. Tiền đồ như thế xem như hết hi vọng, còn quý nữ nào muốn dán vào để mà làm thiếp chứ? Có lẽ mấy cô nương nhà nghèo còn hiểm họa chứ mấy quý nữ đã trải qua cuộc sống phú quý thì chắc chắn không bằng lòng.

Lâm nhâm: =>) đây chính là điển hình của câu "nói trước bước không qua" đây

Trong nhà, tổ phụ là võ tướng tam phẩm, phụ thân vì một số nguyên nhân cũng mới chỉ lên đến ngũ phẩm, Tạ Lan Âm cũng tự cảm thấy mình chưa tính là quý nữ cao giá gì nhưng nàng từ nhỏ đã được cha mẹ coi như trân bảo mà cưng chiều, tại sao phải ủy khuất bản thân đi làm thiếp thất chứ?

Tuổi thiếu niên ai chả yêu thích cái đẹp, mấy tiểu cô nương chắc chắn đều hy vọng phu quân tương lai của mình là một nam nhân có tướng mạo có gia thế lại ôn nhu thâm tình. Biết được Tần vương đến Tây An, đáy lòng Tạ Lan Âm cũng có chút khát khao, nhưng bấy giờ đã hiểu nội tình, Tạ Lan Âm không

còn chút mơ mộng nào với Tần vương nữa.

Kể xong chuyện xưa, Hồ lão tiên sinh nhận tiền thưởng trong tay Trương Hoài Chu xong liền lui xuống.

Trương Hoài Chu nhìn về nam nhân bên cạnh, vừa muốn tìm một cái cớ uyển chuyển để cáo từ thì Tiêu Nguyên đã mở miệng trước: "Chuyện của Tần vương điện hạ ta cũng biết một chút, thậm chí còn nghe nói hoàng thượng từ trước đến giờ không thích đứa con cả, phải Tần vương đến Tây An, chính là để Bình Tây Hầu áp chế ngài ấy, không biết với chuyện này Tam công tử có cách nhìn thế nào?"

Ánh mắt bình tĩnh của hắn dường như có thâm ý khác, Trương Hoài Chu cả kinh trong lòng.

Tin tức của Trương gia cực kì linh thông, lúc về nhà phụ thân đã gọi ba huynh đệ qua, dặn bọn họ làm việc cẩn thận một chút, đừng dây dưa vào chuyện tranh đấu của Tần vương với Bình Tây Hầu. Nội tình trong chuyện này chỉ có một số người biết, Viên công tử có thể nói lời kia, hẳn là cũng hiểu rõ vấn đề, nhưng thường xã giao bên ngoài kiêng kỵ nhất là nói những chuyện bí mật như vậy với kẻ mới quen, Trương Hoài Chu không rõ vì sao hắn lại hỏi mình như vậy.

Là nhắc nhở hay là thăm dò?

Giao tình với người phía trước còn chưa tới mức hẳn thiết tình nhắc nhở mình, vậy nếu là thăm dò thì hẳn là ở bên phe nào đây?

Không phải Trương Hoài Chu tự đại, tuy Trương gia làm kinh thương nhưng nếu hai bên xảy ra tranh đấu, Trương gia tuyệt đối có giá trị tranh đoạt.

"Hóa ra còn có tin đồn như vậy sao?" Dừng suy nghĩ miên man, về mặt Trương Hoài Chu cứng lại, nhìn lên vách tường, lại ra hiệu cho Tiêu Nguyên chớ lên tiếng. "Đại sự của triều đình từ trước đến nay ta không tìm hiểu, chỉ nghe nói từ lúc đến đây Tần vương chưa từng gặp bất kỳ kẻ nào, không biết là do thân thể không khỏe hay là có ân tình khác, chúng ta không thể suy đoán bừa bãi được".

Nếu là nhắc nhở, hẳn cũng đã để lộ chút tin tức, còn nếu là thăm dò, lập trường của đối phương không rõ ràng, hẳn cũng phải lấp lửng nước đôi để tránh đắc tội với người khác.

Tiêu Nguyên nhìn công tử nhà giàu nhỏ hơn mình một tuổi trước mặt này, cười cười, đứng dậy nói: "Tam công tử cũng có suy nghĩ giống ta, chuyện quan trường thế nào cũng không có quan hệ với mấy kẻ làm kinh thương như chúng ta, Viên mỗ cũng mới đến Tây An, sau này chuyện buôn bán nếu có qua lại với Trương gia, thì mong được Tam công tử diu dắt".

"Viên huynh đừng khách khí", Trương Hoài Chu vội vàng đáp lễ, "Chúng ta có duyên như vậy, về sau Viên huynh có việc gì cần hỗ trợ, thì cứ tới tìm ta".

Tiêu Nguyên gật đầu, lại nhìn về phía tỷ muội Tạ Lan Âm, "Trong phủ còn có việc, Viên mỗ xin cáo từ, ngày khác xin mời Tam công tử một bữa cơm".

Trương Hoài Chu vui vẻ nhận lời, lại dẫn nhóm biểu muội đi xuống tiễn hắn.

Cát Tiến cùng Lư Tuấn vẫn đang đợi bên ngoài, thấy đã tàn cuộc, Lư Tuấn đến đứng cạnh chủ tử còn Cát Tiến vào nhà gian xách lồng chim, đi ngay sau tỷ muội Tạ gia.

Ra đến cửa Minh Nguyệt Lâu, thì thấy xe ngựa của Trương gia cũng đã được Trương An mang đến.

Tiêu Nguyên chấp tay với ba người: "Tạm biệt".

Trương Hoài Chu cũng nhanh chóng đáp lễ.

Tiêu Nguyên bước lên xe, trong khoảnh khắc màn cửa rơi xuống, ánh mắt hắn lướt qua cô nương thấp nhất bên ngoài, trong giây lát đã bị màn xe cản trở.

Tạ Lan Âm không hề phát hiện, ngồi lên xe ngựa nhà mình xong mới bắt đầu hỏi tường lại phong thái lỗi lạc hào hoa của nam nhân, nàng nhìn về phía biểu ca thắc mắc: "Vị Viên công tử này cũng thật kỳ quái, ta thấy hắn không giống thương nhân bình thường, lúc ở nhà gian hắn hỏi huynh như vậy có phải muốn ám chỉ điều gì không?"

"Vậy sao?", Trương Hoài Chu nhú mày cảm thấy khá bất ngờ nhưng lập tức thoái mái nói: "Quan tâm mục đích của hắn làm gì chứ, đều không liên quan đến chúng ta, Lan Âm không cần phải suy nghĩ nhiều, trán muội có còn đau không?" Bọn muội muội nên vô ưu vô lự*, hẳn không muốn các nàng biết quá nhiều chuyện bên ngoài, đặc biệt là chuyện triều chính.

*không buồn không lo, vô tư thoái mái

Nhắc tới chỗ bị đau, Tạ Lan Âm nở nụ cười, lấy bình sứ màu xanh ra khẽ cảm thán: "Bình Ngọc Liên Sương này dùng rất tốt, Tam biểu ca huynh có biết thứ này được làm bằng gì không? Về nhà chúng ta tự điều chế". Phụ thân, trưởng tỷ đều ở trong quân đội, khó tránh được việc bị thương, rất cần các loại thuốc tốt.

Trương Hoài Chu tinh thông hương liệu, đối với các loại thảo dược cũng có chút hiểu biết, bèn mở bình sứ ra khẽ ngửi, lòng này dần nhú lại, "Bây giờ ta mới chỉ nhận ra được khoảng bảy, tám loại, muốn phân biệt được tất cả các loại dược thảo này, lại thử phối chế ít cũng mất một hai tháng".

"Vậy xong rồi, cuối tháng chúng ta phải rời đi, ta cũng không có thời gian chờ huynh". Thấy hắn không nắm chắc như vậy, Tạ Lan Âm đưa tay muốn

cướp lại binh sử.

Tướng Hoài Chu không cho, buồn bực nói: "Muội đi cứ đi, ta điều chế thành công thì phái người tặng cho muội một thùng là được chứ gì?"

"Chẳng may huynh không điều chế được thì sao?" Tạ Lan Âm hoài nghi nhìn hắn, "Trong tay ta chỉ có một lọ này, bị huynh làm hỏng thì ta biết tìm ai đòi đây? Nếu là hương liệu thì muội tin huynh, nhưng đây là thuốc mỡ, hừ, ta vẫn phải giữ gìn một lọ này thôi".

Tiểu biểu muội vậy mà nghi ngờ bản lĩnh của hắn, Tướng Hoài Chu mất hứng, quay quay binh sử trong tay, nhím chăm chăm nàng nói: "Một lọ thuốc mỡ thôi mà coi như bảo bối vậy, Lan Âm không phải ngấm trúng vị Viên công tử kia đấy chứ, muốn giữ lại binh sử làm kỉ niệm sao? Chắc chắn, ánh mắt Lan Âm cũng không tôi nha, đáng vẽ của vị Viên công tử đó đúng là Phan An..."

"Huynh lại nói linh tinh cái gì vậy!", hắn nói chuyện không đứng đắn, Tạ Lan Âm tức đến đỏ mặt, vuron tay đoạt lại binh sử lần nữa nhưng không thành công, giận dữ ngồi xuống: "Bỏ đi, cũng chỉ là một lọ thuốc mỡ thôi mà, ta không thèm, huynh thích làm gì thì làm".

Nàng cũng không phải kẻ háo sắc, làm gì có chuyện vì bộ dạng đối phương đẹp mắt mà động tâm được.

"Tam biểu ca", Thấy muội muội tức giận, Tạ Lan Kiều nén giận nhìn huynh trưởng, "Đừng ăn nói lung tung, chẳng may truyền ra ngoài thì người đầu tiên làm thịt huynh chính là mợ đấy".

Hai vị biểu muội, một đứa thì đang tức giận, một đứa thì nhẹ nhàng uy hiếp hắn, Tướng Hoài Chu vội vàng cười làm lành, đem binh sử trả lại cho biểu muội, "Được rồi được rồi, là biểu ca không đúng, không nên nói hươu nói vượn, Lan Âm nhà chúng ta vẫn là đứa nhỏ chỉ thích Tam biểu ca nhất thôi đúng không?"

"Huynh mặt dày vừa thôi!" Tạ Lan Âm nhanh tay cướp lại binh sử, trừng mắt hắn nói: "Huynh cứ như vậy còn không thuận mắt bằng đồng râu trên mặt đại biểu ca!"

Tướng Hoài Chu khoa trương mở to mắt, khề vuốt cằm nói: " Muội nói thật hả? Hay là ta cũng để râu".

Hắn ra vẻ sờ sờ như có râu thật vậy, Tạ Lan Âm nhìn hắn lại tưởng tượng đến hai vị biểu ca cùng để râu cá tre đứng cùng một chỗ, lập tức bật cười khi khi.

Với Tướng Hoài Chu, thấy nhóm biểu muội vui vẻ hắn còn vui sướng hơn cả việc điều chế ra hương liệu thượng phẩm, dương mặt lên hỏi: "Thế nào, bây giờ muốn về hay tiếp tục đến nơi khác dạo chơi đây?"

Tạ Lan Kiều nhìn về phía muội muội, ánh mắt tràn đầy sự sùng nịnh.

Tạ Lan Âm nhìn binh sử trong tay xong liền đề nghị: "Chúng ta đến mấy y quán nhìn xem, biết đâu lại có chỗ bán loại Ngọc Liên Sương này".

Tướng Hoài Chu liền phân phó Trường An đánh xe đến y quán nổi danh nhất trong thành.

Trong lúc mấy huynh muội vui vẻ dạo chơi, ở Phương gia, Tạ Dao vẫn còn nằm trên giường, dù sao cũng vừa bị sảy thai, tổn hại nguyên khí nghiêm trọng, đáng về cực kỳ tiêu tụy.

"Bọn chúng dám nói như vậy sao?" Tạ Dao nhắm mắt lại hỏi Lư ma ma.

Lư ma ma cũng cực kỳ tức giận, giọng căm hận mắng: "Tiền nhân đó không biết xấu hổ, nha hoàn bên người nàng ta cũng y như vậy, xảy ra việc cầu tha kia cũng không thèm che giấu, còn sang chỗ chúng ta điều võ dương oai, đúng là muốn làm kỹ nữ cả đám rồi..."

Bà ta không cam lòng, không cam lòng đại cô nương mà một tay mình chăm sóc lại có thể thua dưới tay cái loại mặt hàng không lên được mặt bàn này.

Tạ Dao cũng hận, cũng không cam tâm, nhưng nàng ta khác với Lư ma ma, Lư ma ma chỉ biết mắng sau lưng, nàng ta không muốn uống phí khí lực, thâm nghĩ trả thù.

"Lão gia đã rời phủ sao?" Tạ Dao mở to mắt, bình tĩnh hỏi.

Lư ma ma mặt không đổi sắc gật đầu, tưởng rằng nàng muốn cùng Phương Trạch đối chất, thương xót khuyên nhủ: "Tiểu thư cứ dưỡng tốt thân mình đi, hòa ly thì hòa ly, chúng ta không thể chịu nổi nhục này". Sau khi biết được Phương Trạch đã cùng phòng với Đỗ Oanh Nhi, Lư ma ma hoàn toàn chết tâm, nói chuyện với Tạ Dao cũng đổi về xưng hô cũ.

Phương Trạch không ở trong phủ...

Tạ Dao nhìn lên đỉnh giường, ánh mắt ngày càng kiên định, khề ngoắc tay ý bảo Lư ma ma lại gần, thấp giọng thì thầm một hồi.

Lư ma ma quá sợ hãi, liên tục lắc đầu: "Tiểu thư, ta biết ngài hận nàng ta, ta cũng hận đến mức muốn lột da nàng ta nhưng chúng ta không thể xúc động được, nếu lão gia cùng một giuộc với bọn chúng mà bầm bả quan phủ..."

"Hắn có mặt mũi đi tố cáo sao?" Tạ Dao nhìn chăm chăm Lư ma ma, ánh mắt mở to trông cực kì đáng sợ, "Hắn đi tố cáo, chính là đem chuyện âm ỉ trong nhà tiết lộ với bên ngoài, hắn luôn ra vẻ đạo mạo tự xưng mình là quân tử, cho dù đa có Hầu gia làm chỗ dựa nên hắn không sợ đánh mất chức

quan, nhưng người nghĩ hần sẽ vì một nữ nhân đã ăn đến miệng rồi trở thành trò cười cho dân chúng trong thành sao?"

Lưu ma ma ngậy người.

Tạ Dao nở nụ cười, "Ta nói cho người biết, hần sẽ không, cho nên Đỗ Oanh Nhi nghĩ ta đi rồi thì nàng ta có thể trở thành tri phủ phu nhân chắc? Hôm nay ta sẽ làm cho nàng ta hoàn toàn chết tâm, không chỉ thế, ta còn muốn nàng ta nếm thử mùi vị bị biếu ca tốt của mình ghét bỏ, khiến cho nàng ta linh giác được thói trở mặt vô tình của vị biếu ca tốt đó. Mà cuối cùng, ta vẫn là nữ nhân quan gia như cũ, còn nàng ta..."

Tạ Dao không nói thêm lời nào nữa.

Nhưng Lưu ma ma đã hiểu rõ, trong đôi mắt nhăn nheo cũng nổi lên những tia âm ngoan, "Lão nô đã hiểu!".

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

"Cô nương, bên kia mời người sang đó một chuyến". Nha hoàn Ngô Đồng lách lách nói với chủ tử đang tựa mình nghỉ ngơi trên giường.

Đỗ Oanh Nhi đang sờ tới sờ lui chiếc trâm ngọc bích mà Phương Trạch đưa cho nàng ta, nghe nha hoàn của mình nói vậy thì kinh ngạc ngược mắt lên, "Mời ta sao, có nói là có chuyện gì không?"

Khỏe miệng Ngô Đồng khẽ vênh lên, châm chọc nói: "Nói là muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với cô nương, mời cô nương qua đó lấy lại mấy đồ thù mà người đã tặng nàng ta. Cô nương, ta nghĩ lấy đồ chỉ là kiếm cớ, kỳ thật là muốn chính mắt tìm hiểu hư thực, nếu không sao không phải người đưa qua đây còn muốn cô nương tự mình qua đó? Cô nương không cần quan tâm đến nàng ta, đỡ phải nghe mấy lời chường tai của nàng ta, để nô tỳ qua đó lấy đi?"

Mặc dù là đang châm chọc Tạ Dao, nhưng một câu tìm hiểu hư thực cũng lộ ra chút đắc ý vì cô nương nhà mình đã được lão gia sủng ái.

Trên mặt Đỗ Oanh Nhi lộ chút không vui.

Cô nương gia trước khi thành thân không còn trong sạch, cho dù là cùng trượng phu của mình thì cũng không phải chuyện hay ho gì, nàng còn là bị biếu ca ép buộc, trong lòng cũng không muốn lộ ra ngoài, chẳng qua do động tĩnh quá lớn, bị bọn nha hoàn thân cận bên người nghe được, đã dặn các nàng nhớ giữ kín vậy mà vẫn sang bên Tạ Dao khoe khoang.

Loại nha hoàn ngu xuẩn như vậy, Đỗ Oanh Nhi quyết định, chờ nàng chính thức gả cho biếu ca sẽ đổi người, về phần Tạ Dao...

Nghĩ đến bộ dáng vênh vào tự đắc của Tạ Dao trước mặt nàng lúc trước, Đỗ Oanh Nhi cắn cắn môi.

Cho dù sớm cho biếu ca quả thật không tốt, nhưng có thể khiến Tạ Dao bức bối, nàng cũng vui lòng đi một chuyến, Tạ Dao mắng càng khó nghe, chứng tỏ nàng ta càng tức giận, bây giờ nàng thích nhất là nhìn vẻ mặt chán chường bức bối của Tạ Dao, như chó nhà có tang vậy, ngoại trừ sửa soạn thì cũng chỉ có thể tro mắt nhìn nàng ta đoạt đi sủng ái của biếu ca thôi.

"Nàng ta đang ốm, lấy cho ta bộ xiêm y trong trướng thuần khiết lại đây". Có chủ ý, Đỗ Oanh Nhi lên tiếng phân phó, lúc đứng lên lại nhẹ nhàng xoa thắt lưng, hôm qua biếu ca dày vò nàng mấy lần liền, bây giờ cả người đều đau.

Thay đồ xong, Ngô Đồng lấy một cây trâm bạch ngọc cài lên tóc nàng, Đỗ Oanh Nhi khẽ đảo mắt, cũng không ngăn cản. Cái trâm ngọc bích kia, chờ ngày Tạ Dao rời đi nàng sẽ cài, hôm nay chỉ cần chuyện biếu ca đã sủng ái nàng đã đủ để kích Tạ Dao.

Hai chủ tử một trước một sau bước vào viện của Tạ Dao.

"Thân thể biếu tâu có đỡ chút nào không?". Vừa vào phòng, Đỗ Oanh Nhi đã đi đến trước giường Tạ Dao, lo lắng hỏi, trong đôi mắt đẹp còn chứa vài phần tự trách, "Biếu tâu, ta, ta quả thực rất thích biếu ca, nhưng là không lường được hần lại nóng nảy như vậy, biếu tâu vừa mất đứa nhỏ mà hần đã vội vàng nói ra, biếu tâu, tâu cùng biếu ca đã là vợ chồng nhiều năm, ta thật không đành lòng nhìn hai người hòa ly, chỗ biếu ca ta có thể khuyên nhủ, biếu tâu... Biếu tâu, tâu đồng ý để ta hầu hạ biếu ca đi, chúng ta cùng chung sống không được sao?"

Nếu bình thường nghe nàng ta quanh co lòng vòng như vậy, Tạ Dao đã sớm nổi trận lôi đình, nhưng hôm nay nàng chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Đỗ Oanh Nhi một cái, nói với Lưu ma ma mặt đã sớm tức giận đến trắng bệch: "Ta bảo người đi thu thập mấy thứ đồ Đỗ cô nương tặng ta, người dọn xong chưa?"

Lưu ma ma trừng mắt nhìn Đỗ Oanh Nhi một cái, cúi đầu nói: "Lão nô đi nhìn một cái, cô nương chờ, ta lập tức sai người đưa lại đây".

Tạ Dao gật gật đầu, chờ Lưu ma ma ra ngoài, nàng chỉ vào ghế dựa bên cạnh nói: "Đỗ cô nương ngồi đi, tối hôm qua chắc là đã mệt".

Đỗ Oanh Nhi đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị nàng ta châm chọc trào phúng cho nên lúc này mặt không đổi sắc, lại thấy trong phòng chỉ còn nha hoàn thân cận của mình, nàng liền cho Ngô Đồng ra ngoài. Sau khi xác định tiếng bước chân đã xa, mới nhẹ giọng nói với Tạ Dao: "Biểu tẩu, tẩu biết tối qua biểu ca nói gì với ta không?"

Tạ Dao cực kì phối hợp lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Hai gò má Đỗ Oanh Nhi ửng đỏ, ra vẻ ngượng ngùng khó xử, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Biểu ca nói, huynh ấy, huynh ấy đời này chưa từng được sung sướng như vậy..."

Biểu ca còn nói nàng rất tốt, hẳn càng tham lam thì càng chứng minh hẳn thích nàng như thế nào, Đỗ Oanh Nhi từ trên cao nhìn xuống Tạ Dao đang nằm trên giường, không hề che dấu ý cười của mình. Thân phận của Tạ Dao cao hơn nàng thì sao, kẻ cười cuối cùng mới là người thắng, nàng trẻ tuổi lại xinh đẹp hơn nàng ta, mà nàng cũng sắp thay thế vị trí của Tạ Dao trở thành tri phủ phu nhân rồi.

Nhìn vẻ mặt vui như hoa của đôi thủ một mất một còn, Tạ Dao giấu kĩ đôi tay gần như cào rách tấm ga trải giường trong chăn, trong lòng nàng ta càng hung ác tàn nhẫn bao nhiêu thì trên mặt lại càng bình tĩnh bấy nhiêu: "Có phải hẳn cũng khen người xinh đẹp? Khen người giống như tiên nữ trên trời?"

Đỗ Oanh Nhi kinh ngạc nhìn sự khác thường của nàng ta, vừa muốn suy nghĩ xem ý tứ của Tạ Dao là gì thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Ngô Đồng rồi ngay lập tức im bật. Trong lòng Đỗ Oanh Nhi hoảng hốt, vội vàng chạy ra ngoài, vừa bước đến cửa, thân mình liền bị người ta nắm chặt, Đỗ Oanh Nhi thăm nghĩ không tốt, giãy dụa kịch liệt, nhưng Lưu ma ma hận nàng ta tận xương, thừa dịp hai bà từ dùng dây thừng buộc chặt Đỗ Oanh Nhi, hung hăng đem một chiếc khăn lau đen bẩn nhét vào miệng Đỗ Oanh Nhi.

"Mang vào đây!"

Trong mắt Lưu ma ma đầy vẻ ngoan độc ra lệnh.

Hai bà tử kia đều là người Tạ Dao mang từ Hàng Châu đến, đối với Tạ Dao cực kì trung thành, tận tâm, nàng Đỗ Oanh Nhi tựa như con gà đi vào, ép nàng ta quỳ gối trước giường Tạ Dao.

Đỗ Oanh Nhi kêu ô ô giãy dụa, Tạ Dao cũng chả có tinh thần nhìn nàng ta, nhìn Lưu ma ma gật đầu, "Giúp nàng ta trang điểm một chút đi".

Lưu ma ma chỉ chờ câu này, lập tức nắm lấy tóc Đỗ Oanh Nhi kéo mạnh lên, gỡ cây trâm sắc nhọn đã chuẩn bị sẵn trên đầu xuống, không chút nương tay vạch lên mặt Đỗ Oanh Nhi.

Đỗ Oanh Nhi hoảng sợ trừng to mắt, không chút để tóc bị kéo đau liễu mạng trốn tránh, nhưng rốt cuộc cũng không địch lại được hai bà tử...

Trong phòng, tiếng nữ nhân kêu rên như con thú bị vây khốn, tràn ngập sự căm phẫn tuyệt vọng, Tạ Dao lại như nghe thấy âm thanh trong trẻo của thiên nhiên, chỉ lẳng lặng thưởng thức màn kịch trước mặt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp Đỗ Oanh Nhi trở nên máu thịt lẫn lộn, nàng đã quên sự bị thương khi sảy thai, đã quên kẻ bạc bẽo phụ tình kia, cũng quên đi đủ loại lo lắng sau khi hòa ly.

Nàng chỉ cảm thấy thống khoái, cả người dễ chịu thoải mái vô cùng.

~

"Loại thuốc cao này của ngài ta chưa từng gặp qua, xin hỏi công tử từ đâu có được nó vậy?"

Hồi Xuân Đường là y quán hàng đầu trong thành Tây An, ông chủ họ Quách, sau khi ngửi qua bình Ngọc Liên Sương, ánh mắt liền lóe sáng, cực kì chờ mong hỏi Tạ Lan Âm.

Tạ Lan Âm thấy vẻ tràn ngập hứng thú với Ngọc Liên Sương giống hệt mấy lang trung phía trước của hắn thì trong lòng cực kì thất vọng. Ngọc Liên Sương dùng rất tốt, nàng chạy tới chạy lui trong thành chính là hy vọng tìm được người bán để đặt mua nhiều một chút, chứ không phải thay đám lang trung này dần mới. Nếu vị Viên công tử kia là được thương*, nàng có thể sẵn sàng nói cho họ chỗ của hắn, nhưng nhớ lại phong thái trong trẻo lại lạnh lùng của Viên công tử, nếu nàng dám làm thế, lần sau gặp lại, không chừng nàng sẽ chết bởi ánh mắt chứa dao của hắn.

*thương nhân kinh doanh các loại thuốc

"Ngẫu nhiên có được, nếu nơi này của tiên sinh cũng không có bán, ta xin cáo từ". Tạ Lan Âm hết sức khách khí nói.

Mấy khi gặp được hàng tốt, Quách lão bản luyến tiếc buông tay, nhìn bình sứ men xanh trong tay, cực kì thành tâm đề nghị: "Ba vị công tử, lão phu nguyện đem một trắng lượng bạc mua bình Ngọc Liên Sương này, nếu may mắn phối ra được loại thuốc cao này, lại đem ba phần lợi nhuận cho các ngài, được không?"

Tạ Lan Kiều và Tưởng Hoài Chu cùng nhìn về phía muỗi muỗi.

Tạ Lan Âm không do dự chút nào, uyển chuyển cự tuyệt: "Văn bối may mắn có được thuốc này, không thể vật quy nguyên chủ* đã là chiếm tiện nghi của người ta, sao có thể dùng đồ của hắn đổi tiền chứ? Hảo ý của tiên sinh văn bối xin ghi nhận trong lòng".

*vật trả về chủ cũ

Mấy y quán nổi danh trong thành đều không có, xem ra bình Ngọc Liên Sương này phân nửa là phương thuốc độc hữu* của Viên công tử, giống như mấy loại hương phấn cực phẩm do biểu ca phối chế, đều là độc nhất vô nhị. Lúc trước Tạ Lan Âm nhờ biểu ca phối chế Ngọc Liên Sương là muốn để người trong nhà sử dụng, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dựa vào nó kiếm lời, huống chi biểu ca cũng không phải loại người chỉ biết đến tiền.

*duy nhất, chỉ riêng mình

Chuyện mua bán không thành, Quách lão bản tiếc nuối trả lại bình sứ cho Tạ Lan Âm.

"Lại qua nhà khác xem nhé?", lên xe ngựa Trương Hoài Chu không nỡ nhìn tiểu biểu muội thất vọng, âm giọng nói.

Tạ Lan Âm lắc đầu, đầm nhẹ lên chân, có chút mệt mỏi nói: "Quên đi, trở về thôi, về muộn quá nướng ta lại cảm rằm".

Trương Hoài Chu nghĩ nghĩ một lúc, thấp giọng nói: "Lần sau có cơ hội ta sẽ hỏi Viên công tử lai lịch của bình Ngọc Liên Sương này giúp muội".

"Phiền toái Tam biểu ca rồi nhưng chẳng may đây là phương thuốc bí truyền của nhà hần thì sao, Tam biểu ca vẫn là thôi đi, đừng tìm người ta hỏi mua". Tạ Lan Âm nhỏ giọng nói, biểu ca đau nằng nhưng nằng không muốn huynh ấy vì thế mà đắc tội đối phương.

"Ta còn cần muội dạy đạo lý đối nhân xử thế chắc?", thấy vẻ lo lắng của tiểu biểu muội, Trương Hoài Chu gõ nhẹ trán nằng một cái.

Tạ Lan Âm cười cực kì ngọt ngào, ngồi dựa vào bên người tỷ tỷ.

Xe ngựa vững vàng di chuyển, qua mấy con phố, rốt cuộc đã dừng trước cửa nhà họ Trương.

Tạ Lan Âm xuống xe cuối cùng, ba huynh muội vừa cười vừa nói đang muốn đi vào nhưng mới bước đến bậc thang, đầu ngõ bỗng truyền đến tiếng bánh xe, Tạ Lan Âm liền quay đầu nhìn qua đó.

"Là xe ngựa của Phương gia", Trương Hoài Chu đã tiếp xúc với người Phương gia nhiều lần, ánh mắt sắc bén lập tức nhận ra.

Tạ Lan Kiều cùng Tạ Lan Âm nhìn nhau, không hẹn mà cùng xoay người, đứng trước cửa đợi xe ngựa đang đến gần.

Xe dừng, màn cửa bị đẩy ra, Phương Lăng mới bảy tuổi khề lớ đầu ra, nằng còn chưa từng gặp qua hai vị biểu tỷ, chỉ nhận ra Trương Hoài Chu, nhỏ giọng gọi hần, "Tam biểu ca", xưng hô giống với tỷ muội Tạ gia.

"Sao A Lăng lại đến đây?", dù Trương Hoài Chu không thích người nhà họ Phương, nhưng cũng không nỡ lạnh mặt với một tiểu nha đầu, bước lên hỏi.

Phương Lăng ngoan ngoãn nói: "Mẹ ta kể đại cữu mẫu đến đây nên mang ta đến thăm hỏi bà ấy".

Tạ Lan Âm không thể tin được nhìn về phía xe ngựa, Tạ Dao mới sảy thai, không thành thành thật thật nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, đến bên này làm gì chứ?

"Ba huynh muội các người vừa ra ngoài sao?", Tạ Dao thò đầu từ trong xe ngựa ra, liếc mắt đánh giá đám tiểu bối xong nghiêm mặt nói.

Trong lúc nói chuyện, nha hoàn thân cận đã đỡ Phương Lăng xuống xe xong, lại đến đỡ nằng ta.

Tạ Dao nhìn đau bước xuống xe, lông mày nhíu chặt, trên trán và chóp mũi toát ra đầy mồ hôi, thoát nhìn trông cực kì suy yếu.

Nhìn bộ dạng này của nằng ta, Trương Hoài Chu cũng không thể ngăn trở nằng ta đi vào, ném một ánh mắt an tâm chớ nóng nảy về phía hai vị biểu muội xong liền mời hai mẹ con Tạ Dao vào phủ, lại phái người gác cổng đi thông truyền.

Trương thị cùng Lý thị nghe tin, lập tức dắt nhau ra đón.

Tạ Dao vừa thấy các bà, trong mắt lập tức đầm lệ, nắm tay con gái quý xuống trước mặt Lý thị: "Tẩu tử Trương gia, Phương Trạch không cần ta và A Lăng, hai mẹ con chúng ta ở thành Tây An này không còn chỗ nào để đi nữa, chỉ có thể tìm các người làm chỗ nương tựa, cầu xin tẩu thu lưu chúng ta mấy ngày, chờ đại tẩu quay về Hàng Châu, chúng ta sẽ cùng đại tẩu quay về đó".

Nằng ta cúi đầu rơi lệ, Phương Lăng nhìn thấy mẫu thân đang khóc, lại nghĩ đến chuyện phụ thân không cần mình nữa, cũng khóc theo.

Hai mẹ con khóc thành một đoàn, cực kì đau khổ đáng thương nhưng Trương thị không có chút đồng cảm nào, chỉ cảm thấy cực kì xấu hổ với anh trai và chị dâu.

Cháu trai lớn muốn thành hôn, trên dưới Trương gia đều cực kì vui mừng, tự dưng hai mẹ con Tạ Dao chạy đến đây tìm nơi nương tựa, lại khóc sụt sướt một hồi, không khác gì hắt một chậu nước lạnh vào, chốc nữa Phương Trạch có thể còn đuổi đến đây, những điều này đều là phiền toái mà bà đã gây ra cho anh trai với chị dâu.

Trương thị xanh cả mặt, không biết nên đối mặt với chị dâu đứng bên cạnh như thế nào.

Thần sắc Lý thị không thay đổi lắm, chỉ yên lặng thở dài trong lòng, bước tới đỡ Tạ Dao lên: "Muội muội đứng lên đi, có chuyện gì chúng ta vào trong nhà nói, thân thể người còn đang có bệnh, đừng để bị mệt".

Mọi người trong nhà đều đã ra đây, bà dù nghĩ muốn đuổi chỉ sợ nàng ta cũng không chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Việc Tạ Dao sảy thai cùng hòa ly là chuyện xấu, dễ liên lụy đến cô nương gia trong nhà nên Tường thị không muốn hai nữ nhi bị bắn lỗi tai, liền bảo hai tỷ muội đi trông chừng Phụng Lăng.

Tạ Lan Kiều vốn không kiên nhẫn chơi với tiểu hài tử, sau khi mẫu thân và mợ đỡ Tạ Dao đi đến thượng phòng nàng lập tức chạy nhanh như chớp, vút Phụng Lăng cho muội muội.

Thấy tỷ tỷ giảo hoạt, Tạ Lan Âm tức giận đến suýt dậm chân, nhưng nhìn thấy ánh mắt cẩn thận sợ sệt của Phụng Lăng nàng lại không có cách nào phát giận với một đứa nhỏ.

Dẫn Phụng Lăng về Yêu Nguyệt Các, Tạ Lan Âm ngồi trên tháp thượng, nhìn thấy Phụng Lăng sợ sệt đi đến, khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc, đôi mắt hồng hồng, Tạ Lan Âm cũng không độc ác nổi, khẽ hít sâu một hơi, cố gắng ôn như nói: "A Lăng biết ta là ai không?"

Phụng Lăng gật đầu, nhìn nàng nói: "Tỷ là Ngũ biểu tỷ, nương nói ngũ biểu tỷ lớn lên nhìn xinh nhất".

Khỏe miệng Tạ Lan Âm khẽ căng, tuy nàng hoài nghi vì muốn được nhà mình thu lưu nên Tạ Dao mới cố ý dạy nữ nhi nhưng nhìn vẻ kinh diễm trong mắt tiểu nha đầu trước mặt, Tạ Lan Âm cảm thấy còn hưởng thụ hơn so với Anh Ca khen, khẽ thở dài, phân phó Tang Chi: "Đi lấy chậu nước đến hầu hạ biểu cô nương rửa mặt".

Tang Chi lĩnh mệnh rồi đi.

Tạ Lan Âm ngoác tay, chờ Phụng Lăng cẩn thận đi tới, nàng liền cầm tay tiểu cô nương, cúi đầu hỏi: "A Lăng, vì sao lúc này cô nói đừng không cần các người nữa? Là hẳn đem các người đuổi đi sao?". Bên thượng phòng mẫu thân không cho các nàng nghe, nàng đành phải thăm dò tin tức ở chỗ Phụng Lăng.

Nhắc tới phụ thân, đôi mắt Phụng Lăng lại đỏ lên, "Phụ thân muốn lấy biểu cô, không cần chúng ta nữa, nương nói muốn dẫn ta về nhà ngoại tổ mẫu ở Hàng Châu... Phụ thân buổi sáng đã rời phủ, còn chưa có trở về, nương sợ phụ thân không cho ta đến Hàng Châu với người nên mang ta đến cầu mợ hỗ trợ..."

Tạ Lan Âm sờ đầu tiểu cô nương, trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Vậy là Tạ Dao đi trốn rồi, nhưng nếu chỉ vì mang theo nữ nhi, bà ta có thể đợi đến lúc thân thể khôi phục hãy sang đây, dù sao đi nữa Phụng Trạch cũng là tri phủ, ban ngày phần lớn sẽ ở nha môn, vì sao phải bất chấp kéo lê thân thể suy yếu đến đây tìm nơi nương tựa chứ? Chẳng lẽ để khiến mợ vì tránh điều tiếng trong lúc nhà có việc vui cho nên không thể không thu lưu bà ta?

Hẳn là như vậy đi, đại biểu ca thành hôn là việc lớn, hiện tại mợ phải chuyên tâm vào việc chuẩn bị cho hôn lễ, làm gì có tinh lực phụng bồi Tạ Dao chu toàn chứ.

Đúng là một lần gặp trắc trở như ngã mạnh một lần, bản lĩnh khiến người ta ngọt ngào của Tạ Dao càng ngày càng cao.

Nghĩ đến chuyện Tạ Dao đúng là về Hàng Châu, còn định đi cùng ba mẹ con nàng, ngực Tạ Lan Âm như bị nhét một đồng bóng, cực kỳ bức mình.

"Ngũ biểu tỷ, ta muốn ở cùng với nương, tỷ thay ta cầu xin mợ đi, đừng để phụ thân dẫn ta đi được không?", Phụng Lăng vừa dứt lời liền khẩn trương quan sát sắc mặt của biểu tỷ, thấy nàng nhíu mày, tiểu cô nương càng lo lắng, từng giọt nước mắt lớn cứ tuôn rơi, đáng vẻ cực kỳ đáng thương ngược nhìn biểu tỷ.

Cô bé này là cốt nhục của Phụng gia, chi cần Phụng Trạch không đồng ý, ai cũng không có biện pháp khuyên giải, Tạ Lan Âm tin tưởng rằng các vị trưởng bối cũng sẽ không mạo muội nhúng tay, vì Tạ Dao mà đắc tội Phụng Trạch. Nàng không nghĩ là Phụng Lăng, cũng không muốn nghe cô bé khóc lóc nữa, Tạ Lan Âm nhìn Tang Chi đang mang nước vào, nhẹ giọng nói: "A Lăng đừng sợ, có sẽ có biện pháp mang muội đi theo, được rồi, đi rửa mặt trước đã chốc nữa ta lại đưa muội đi tìm cô".

Thanh âm của nàng dễ nghe nên lúc đỡ người cực dễ dàng khiến cho người ta an tâm, về mặt Phụng Lăng khẽ thả lỏng, ngoan ngoãn đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, Tang Chi lại mang cô bé đến trước gương chỉnh trang lại nhưng lúc tới mới phát hiện chiếc tráp gỗ từ đàn màu hồng phấn đựng "Mỹ nhân kiều" trên bàn vẫn còn đang mở ra. Tang Chi nhìn hình bóng đang cúi đầu trầm tư của cô nương nhà mình xuyên qua gương liền cảm thấy cực kỳ lý thú tiếc dùng món đồ thượng phẩm mà Tam công tử tặng riêng cô nương cho Phụng Lăng, liền cầm lấy tráp phấn hương giả bộ giật mình a một tiếng, quay

đầu hỏi Anh Ca, "Hương cao cô nướng hay dùng buổi sáng đã hết, ta bảo muội đi lấy hộp mới, muội lại quên rồi sao?"

Tạ Lan Âm nghe nàng nói thế liền ngẩng đầu nhìn qua.

Anh Ca cực kì thuần thực phụ họa Tang Chi: "Xem đầu óc của muội này, tỷ đợi một chút, ta lập tức mang qua". Vừa nói xong liền bước nhanh ra ngoài, loại hương cao mà cô nướng dùng lúc trước cũng là được Tam công tử tặng, mấy chục lượng mới mua được một hộp nhỏ, cô nướng nhận được đồ mới liền đem loại hương cao này thưởng cho các nàng, lấy tới cho Phuong Lăng dùng cũng có khinh đãi nàng ta.

Thấy hai nha hoàn quý linh tinh quái, Tạ Lan Âm chỉ cảm thấy buồn cười, "Mỹ nhân kiều" là đồ tốt, ngoại trừ tỷ muội nhà mình, nàng sẽ không tặng bất cứ kẻ nào bên ngoài, nhưng nếu chỉ ở trong phòng nàng dùng một lần thì cũng không sao, nàng còn chưa nhỏ mọn đến mức để ý chuyện đó. Có điều bọn nha hoàn đã muốn diễn, nàng cũng không nên vạch trần hai đứa, may mắn là tuổi Phuong Lăng còn nhỏ, hẳn là không đoán được chuyện này.

Anh Ca rất nhanh trở lại, cầm theo một tráp hương cao đầy ắp, vừa mở ra hương hoa lan thanh thoát lập tức tản ra.

Phuong Lăng kim lòng không được khê hít một hơi liền biết được đây là thứ tốt, chẳng qua nhớ đến hương hoa hồng nhàn nhạt ngửi được trên ngòai Ngũ biểu tỷ, tầm mắt tiểu cô nương liền lượn một vòng trên tráp hương màu hồng phấn bên kia, nắm chặt cổ tay áo, khê buông mi mắt.

~

Tạ Dao vừa mang nữ nhi đến Tường gia thì quản sự của Phuong gia cũng vội vàng chạy đến nha môn.

Phuong Trạch đang xử án, nghe quản sự nói Đỗ Oanh Nhi đến chỗ của thê tử còn chưa có ra, mà thê tử nhanh chóng dẫn nữ nhi rời phủ, liền biết đã có chuyện xảy ra, hẳn lợi dụng chuyện chứng cứ chưa đầy đủ liền trì hoãn thẩm án, tâm thần bất an nhanh chóng trở về, vừa vào phủ lập tức đến viện của thê tử.

"Phu nhân đi đâu rồi?" Thấy Lư ma ma đang đứng chắn trước cửa, dường như đã đoán được hẳn sẽ trở về, Phuong Trạch trầm giọng hỏi.

Lư ma ma chậm rãi quỳ xuống, ôm khăn gạt lệ: "Lão gia, biểu tiểu thư khinh người quá đáng, nghe nói phu nhân không chịu hòa ly, thế mà thừa dịp chúng ta không có trong phòng liền muốn hãm hại phu nhân, may mắn chúng ta trở về kịp thời mới bảo vệ được tính mạng của phu nhân, phu nhân tuy tìm được đường sống trong chỗ chết nhưng trong lòng vẫn cực kì sợ hãi, không dám ở lại trong phủ nữa nên đã dẫn đại tiểu thư đến nhà Tường cửu gia, biểu tiểu thư..."

"Nàng làm sao?" Trong lòng Phuong Trạch đột nhiên nổi lên dự cảm không lành.

Lư ma ma khê vênh khoe miệng, lại cúi đầu nói: "Biểu tiểu thư muốn dùng trâm giết phu nhân, bị chúng ta ngăn cản thì không cần thận tâm chính mình bị thương..."

"Nàng đang ở nơi nào?" Phuong Trạch nổi giận, đá Lư ma ma một cước.

Lư ma ma kêu gào thảm thiết, Phuong Trạch đã không còn nhẫn nại nghe bà ta nói tiếp nữa, gương mặt xanh mét bước nhanh vào phòng, chỉ thấy chủ tớ Đỗ Oanh Nhi bị trói quay lưng vào nhau cột chắc vào trụ giường, trong đó lưng Đỗ Oanh Nhi quay về phía hẳn, khi Ngô Đồng ô ô giãy dụa thì Đỗ Oanh Nhi lại không có chút động tĩnh nào.

Phuong Trạch bước nhanh lên khê gọi: "Biểu..."

Một tiếng biểu muội còn chưa nói hết đã kinh hãi lùi về sau hai bước, không thể tin được nhìn chăm chăm những vết máu dài ngắn trên mặt Đỗ Oanh Nhi, bên trái bên phải đều có vài đường rạch, chỗ lạnh lặn nhất cũng dính đầy máu đen, trông cực kì dữ tợn khủng bố.

"Lão gia, phu nhân nói, nàng ấy cùng ngài làm vợ chồng tám năm, tuy rằng lão gia nhẫn tâm hòa ly, phu nhân cũng không muốn phá hư thanh danh của lão gia, chuyện biểu tiểu thư làm là phạm vào tội lớn, cũng may hữu kinh vô diễm*, phu nhân sẽ không đưa biểu tiểu thư lên quan phủ, chỉ mong lão gia tự mình xử trí, nhưng phu nhân cũng không dám ở lại trong phủ nữa, chỉ đành kéo lê thân thể bệnh tật đến Tường gia. Nàng ấy chỉ cầu lão gia được mang Đại tiểu thư theo, về sau lão gia cưới người mới còn có thể có thêm con nối dòng nhưng phu nhân chỉ có đại tiểu thư là cốt nhục duy nhất..."

*Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

Lư ma ma xoa xoa thất lưng bước vào, đau thương nói.

Phuong Trạch sao có thể tin nấy chuyện ma quỷ của bà ta, nhìn Đỗ Oanh Nhi tối hôm qua còn cùng hẳn điên loạn đảo phượng* mà lúc này bị thương nặng đến mức hôn mê bất tỉnh, Phuong Trạch giật mạnh chiếc khăn nhét trong miệng Ngô Đồng, còn chưa mở miệng hỏi, Ngô Đồng đã âm ỹ gào lên, "Lão gia, tiểu thư bị người ta hãm hại! Phu nhân mời tiểu thư đến đây lấy lại đồ mà tiểu thư đã tặng nàng ta, nhân cơ hội đó phái người hạ độc thủ với tiểu thư!"

*cụm từ chỉ chuyện phòng the

"Hừ!" Lư ma ma phun một ngụm lên mặt nàng ta, "Chúng ta phụ mệnh phu nhân đi lấy đồ, trở về chỉ thấy người lên lút đứng ngoài cửa canh chừng, lúc chúng ta xông vào chỉ thấy biểu tiểu thư đang muốn đâm phu nhân, nhân chứng vật chứng đầy đủ mà người còn dám cản ngược, có phải người cảm thấy phu nhân không ở đây nên muốn nói gì thì nói phải không?"

Ngô Đồng không phục, lớn tiếng tranh cãi.

Giọng của Luru ma ma còn lớn hơn nàng ta, giống như hận không thể âm ỉ lên cho tất cả mọi người biết hết vậy.

Trên trán Phương Trạch nổi gân xanh, ánh mắt nhìn đến cây trâm bạch ngọc dính đầy máu bên cạnh Đỗ Oanh Nhi, nhận ra nó quả thật là đồ của nàng ta, bèn lớn tiếng quát hai người sau đó nhìn chằm chằm Ngô Đồng: "Người nói biểu tiểu thư bồi phu nhân, vì sao người không ở trong đó hầu hạ?"

Ngô Đồng biết chuyện này gây bất lợi cho cô nương nhà mình, ánh mắt lóe lên, bị Phương Trạch rống một tiếng mới run giọng nói dối: "Phu nhân, phu nhân bảo có chuyện muốn nói riêng với tiểu thư, bảo nô tỳ ra ngoài..."

Luru ma ma cười lạnh: "Từ khi nào người lại nghe lời nói của phu nhân vậy?"

Ngô Đồng mím chặt môi, lại thấy mặt Phương Trạch trầm như nước, lập tức thay chủ tử giải oan: "Lão gia, tiểu thư quả thật bị các nàng hãm hại mà, ngài đã đồng ý thành thân với tiểu thư, thư hòa ly cũng đã viết, dù phu nhân không muốn thì cũng phải đồng ý, làm gì tiểu thư phải làm điều thừa chứ?"

"Thư hòa ly đâu phải chỉ cần mỗi ấn của quan phủ, phu nhân chúng ta còn không có đồng ý, nàng ta chính là đến bức phu nhân ấn dấu tay lên!", Luru ma ma trợn mắt cãi lại, dứt lời cũng lùi lại cùng Ngô Đồng biện giải, quay người hành lễ với Phương Trạch, "Lão gia, nếu Ngô Đồng cứ cắn chặt là phu nhân hãm hại biểu tiểu thư, lão nô sẽ thừa lại với phu nhân, trực tiếp báo quan là tốt nhất, mời lão gia lên công đường đưa ra quyết định!"

Nếu thực đến công đường, chuyện cô nương sảy thai lại bị bắt hòa ly sẽ lộ ra, Đỗ Oanh Nhi lại có lý do hại người, đám dân chúng sẽ tin ai đây?

Hơn nữa, Phương Trạch cam lòng chịu mất mặt sao?

Đang đắc ý, trên mặt bỗng nhiên bị người ta hung hăng tát mạnh một cái, Luru ma ma bị bắt ngờ nên ngã lăn quay, đầu óc quay cuồng.

"Cút! Lập tức đi nói với Tạ Dao ngày mai đến dọn hết đồ của nàng ta ra ngoài, hôm nay Phương Trạch ta cùng nàng ân đoạn nghĩa tuyệt, ngày sau nàng ta với thứ tiện chủng kia có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng đến tìm ta cầu tình!"

Phương Trạch lẫn lộn trong chốn quan trường nhiều năm như vậy, sao không nhìn ra chuyện này là do một tay Tạ Dao thiết kế ra chứ?

Chỗ Tạ Dao có đầy đủ nhân chứng vật chứng, việc Ngô Đồng tránh ngoài cửa cũng coi như giúp nàng ta, dù lên công đường Đỗ Oanh Nhi cũng không có cơ thắng, mà hẳn càng không có khả năng để chuyện này truyền ra ngoài. Để sự tình rơi vào tình trạng này, chỉ có thể trách hẳn đã xem nhẹ sự tàn nhẫn của Tạ Dao, cũng đánh giá quá cao trí thông minh của Đỗ Oanh Nhi. Chuyện hòa ly vốn đã chắc như đinh đóng cột, Đỗ Oanh Nhi chỉ cần thành thành thật thật ở trong Văn Thanh Uyển chờ đợi, một tháng sau là có thể lên làm tần phu nhân, nàng không nên đến đây tranh đoạt với kẻ chỉ còn một hơi như Tạ Dao chứ...

Sau khi đuổi Luru ma ma đi, Phương Trạch sai người đem Ngô Đồng vớt đến sái phòng, lại sai người đi mời lang trung.

Đưa Đỗ Oanh Nhi trở về Văn Thanh Uyển, nhìn thấy dung mạo đã bị hủy của muội muội, Phương Trạch vừa đau lòng vừa phẫn nộ, hung hăng đập ván giường một cái.

Biểu muội cô độc một mình, mình hẳn đỡ nàng một chút là được, giữ mẹ con Tạ Dao ở đây cũng vô dụng, đi rồi càng tốt đỡ phải chường mặt, nhưng hẳn không nuốt nổi cục tức này! Tạ Dao là thiên kim quan gia, hòa ly xong cũng không quá khổ sở, nhưng hẳn lại mất kiêu thế!

Giận dữ đến cực điểm, trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt xinh đẹp khuynh thành dù tuổi còn nhỏ của Tạ Lan Âm, còn có tiếng "Dượng" nũng nịu kia nữa chứ.

Ánh mắt Phương Trạch dần dần bình tĩnh lại, nâng tay lên sờ cằm.

Nếu Tằng gia đã muốn làm hậu thuẫn cho Tạ Dao, vậy đừng trách hẳn lấy người bên đó ra xả giận!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Bố trí tạm thời cho hai mẹ con Tạ Dao xong, người nhà họ Tằng tụ họp lại cùng thương lượng đối sách, hai tỷ muội Tạ Lan Âm cũng ghé vào một bên nghe ngóng.

"Ca ca, đại tẩu, là ta đã mang đến phiền toái cho mọi người". Tằng thị cực kì áy náy, nhìn huynh trưởng Tằng Khâm nói, "Tạ Dao đến đây là để tìm ta làm chỗ nương tựa, nếu sau đó Phương Trạch đến đòi người, ca ca đại tẩu đừng tham gia vào, để ta ra mặt là được rồi, tốt xấu gì ta cũng là phu nhân quan gia, Phương Trạch cũng phải giữ vài phần thể diện cho ta".

"Lời này của muội muội thật quá khách khí, ta nghe không thoải mái chút nào", Lý thị liếc mắt trừng bà một cái, "Chúng ta là người một nhà, còn phân ra muội ta gì chứ?"

Tường Khâm gật đầu, trong lòng đã có chủ ý, nhìn ra ngoài cửa nói: "Nếu hần đến đây, ta sẽ ra nói chuyện với hần, lấy sự hiểu biết của ta với Phương tri phủ thì hần là người thông minh, chắc hẳn đã biết quan hệ của chúng ta với Tạ Dao cực kì lạnh nhạt, bây giờ ở cùng nhau chỉ vì chút hư tình thôi, hần là sẽ không gận cho đánh mào lên đầu chúng ta".

Tạ Dao vẫn luôn chúm mắt Tường gia nhưng khi gặp ông Phương Trạch vẫn đổi đổi hết sức lễ nghĩa, hiển nhiên là một người có chủ kiến.

Tường thị vẫn có chút băn khoăn, nhìn thấy cháu lớn: "Đại nương dâu của Tể Chu vào cửa chúng ta sẽ rời đi..."

"Nói linh tinh", Lý thị đánh gãy lời bà, lại giống như rắn dũa đưa nhỏ trừng mắt một cái, "Nhìn tác phong làm việc lúc muội đến đây ta còn tưởng muội đã hiểu chuyện, ai ngờ vẫn là cái đũa tính tình xúc động như thế. Ta biết muội không hy vọng nàng ta ở lại đây, nhưng nếu nàng ta vừa sảy thai xong muội lại muốn rời đi luôn, người bên ngoài sẽ nói muội khắt khe với tiểu cô, nói chúng ta khắc nghiệt đuổi người. Kỳ thật ta phải cảm ơn nàng ta, lúc muội nói cuối tháng sẽ đi ta cực kì không vui, hiện tại thì tốt rồi, ở lại đây đến giữa tháng tư đi, đừng để trở thành đầu đề câu chuyện cho hàng xóm láng giềng".

Ba huynh đệ Tường Tể Chu cũng lẻo đẻo phụ họa, khuyên cô ở thêm một thời gian nữa.

Tường thị có chút đau đầu. Trước mặt đám nữ nhi trượng phu đã nói bà không cần sốt ruột trở về, trước khi chia tay còn ôm bà suốt một đêm, buổi sáng đến lúc bà trang điểm thay đồ xong, ông vẫn ngồi trên giường không nói lời nào, ánh mắt lại dính trên người bà, nhìn về tội nghiệp của một nam nhân đình thiên lập địa* như vậy, trong bà cũng không đành lòng nên đã đáp ứng với ông sẽ cố gắng về sớm, bây giờ thì tốt rồi, đã không về sớm được lại còn muộn hơn nửa tháng.

*đội trời đạp đất

Nhưng lời của đại tẩu quả thật có đạo lý. Cực kì tà hữu vi nan*, Tường thị liền nhìn về phía hai nữ nhi.

*Hai đường thì khó xử cả hai

Tạ Lan Âm vừa đến Tây An, cảnh vật mới mẻ còn chưa có xem hết, tự nhiên sẽ hy vọng được ở thêm nhà cậu mấy ngày, Tạ Lan Kiều thích việc buôn bán, nhà cậu có nhiều cửa hàng như vậy, lúc trước nàng còn đang phát sầu vì không có thời gian dạo thăm được hết, bây giờ thì tốt rồi, thoáng cái mà thời gian đã dư dả rồi.

Hai tỷ muội nhìn nhau cười cười, chả có chút lương tâm nào, không thèm nhớ thương đến phụ thân tỷ tỷ của các nàng. Tường thị cực kì bất đắc dĩ liếc mắt trừng các nàng một cái.

Chuyện lùi thời gian quay về Hàng Châu cứ thế đã được quyết định.

Vừa thương lượng xong xuôi thì tiểu nha hoàn dẫn Lưu ma ma đến đây.

"Phu nhân nhà các rời nhà, Phương tri phủ đã biết hay chưa?" Tường Khâm bình tĩnh hỏi.

Lưu ma ma quỳ trên mặt đất, dùng tay áo gạt lệ, "Đã biết, ngài ấy, ngài ấy bảo lão nô nói với cô nương ngày mai qua đó mang hết đồ đạc đi, còn nói Đại tiểu thư từ nay về sau không có quan hệ với ngài ấy nữa... Cữu lão gia, tiểu thư nhà chúng ta thật thê thảm, cầu các người thu lưu nàng ấy đi, thân thể nàng bây giờ còn hư nhược, cho dù bây giờ có nơi để đi thì cũng sao chịu nổi xóc nảy dọc đường chứ..."

Tường Khâm kinh ngạc nhíu mày.

Lý thị trực tiếp đứng lên, nhìn chằm chằm Lưu ma ma hỏi: "Sao lại ảm ỉ đến mức độ này chứ? Hần cho dù quyết tâm hòa ly thì cũng phải để đứa nhỏ cùng tiểu cô dưỡng tốt thân thể chứ? Hần không sợ bị người ta chỉ trích sao?"

Lưu ma ma cực kì bị phần nói ra ý đồ hại người của Đỗ Oanh Nhi, "Nàng ta vẫn luôn ngóng trông tiểu thư nhà lão nô chết sớm, tâm tiểu thư cũng đã lạnh, sao dám ở lại đó chứ..."

Lý thị nhìn về phía trượng phu, bà thật sự không tin một bé gái mồ côi như Đỗ Oanh Nhi có lá gan lớn như vậy.

Tường Khâm cau mày, nói với con trưởng Tường Tể Chu: "Đi, Tể Chu cùng ta đến Phương gia một chuyến".

Phương Trạch quyết tuyệt như thế, hiển nhiên là đã lạnh tâm với Tạ Dao, lúc này Tạ Dao lại đến nhà mình nương tựa, ông vẫn phải đến đó giải thích một phen.

Phái người chuẩn bị tốt lễ vật, hai cha con lập tức cưỡi ngựa đến Phương gia.

Phương Trạch mang sắc mặt lạnh lùng ra gặp khách, vào phòng liền trực tiếp ngồi xuống, nhìn Tường Khâm nói: "Nếu Tường lão gia đến đây để khuyên bản quan đón hai mẹ con nàng ta về thì xin thứ lỗi, bản quan không tiếp được".

Tường Khâm vừa nghe hần tự xưng bản quan, liền hiểu được ý tứ của Phương Trạch, cười lạnh nói: "Không dám không dám, nàng ta không nói một tiếng đã lập tức dẫn nữ nhi rời phủ, đổi thành nội tử*, ta cũng sẽ gận tím mặt, việc này là đại nhân bị uất ức, Tường mỗ tuyệt đối không có ý nghĩ thay

nàng ta nói chuyện. Hôm nay đến đây chính là muốn giải thích với đại nhân một tiếng. Tướng gia bắt đắc dĩ thu lưu nàng ta chỉ vì liên quan đến quan hệ thông gia, kính mong đại nhân không nên hiểu lầm".

*ý chỉ vợ

Sắc mặt Phung Trạch tốt hơn một chút, đưa tay mời hai cha con bọn họ ngồi xuống, gặng giữ nói: "Tình tình của nàng ta ta cực kì rõ ràng, nếu không phải nàng ta không chịu nói lý, ta cùng nàng cũng không đi đến bước này, lại càng không để nàng đến làm phiền nhà các người, hôn kỳ của Tế Chu sắp tới rồi, trong nhà đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?"

"Cũng đã xuôi xuôi rồi", Tướng Khâm cười cười, lại quay ra hỏi hân, "Không biết đại nhân có thể ghé qua uống ly rượu mừng không?"

Phung Trạch cười khỏ, buông ly trà nói: "Thôi, bây giờ ta qua đó chỉ khiến người ta chỉ trích, lần này liền miễn đi, năm sau Tướng gia có cháu trai, ta lại qua góp vui". Ý ngoài lời, hân nguyện ý tiếp tục qua lại với Tướng gia.

Tướng Khâm thả lỏng, đưa lễ vật đã chuẩn bị ti mi lên, lại thương lượng xem ngày mai lúc nào đến lấy của hồi môn của Tạ Dao xong liền cáo từ.

Phung Trạch tự mình tiễn bọn họ, nhìn xe ngựa của Tướng gia đi xa, trên mặt nam nhân hiện một nụ cười ý vị thâm trường.

"Lão gia, biểu tiểu thư đã tỉnh". Gã sai vật nhanh chóng chạy đến bẩm báo. Phung Trạch lập tức thu lại ý cười, bước nhanh đến Văn Thanh Uyển.

Lúc Đỗ Oanh Nhi hôn mê lang trung đã thay nàng ta xử lý miệng vết thương, bị thương như vậy băng bó lại không tốt nên khi Đỗ Oanh Nhi tỉnh lại sai nha hoàn lấy gương, liền thấy rõ ràng những vết rạch dữ tợn trên mặt kia. Nàng ta luôn tự phụ về mỹ mạo của mình nhưng giờ khuôn mặt xinh đẹp quan trọng nhất lại không còn nữa, Đỗ Oanh Nhi phần nộ đem gương ném xuống đất.

Nghe thấy tiếng đồ bể vỡ chói tai, bước chân Phung Trạch có dừng lại một chút, xác định bên trong không có động tĩnh gì nữa mới nhấc mình bước vào.

"Biểu ca..."

Đỗ Oanh Nhi vừa nhìn thấy hân lão tức tui thân rơi lệ, đang định tiếp tục kể khổ thì nhớ ra dung mạo của mình hồng rồi, gấp đến mức quay phắt vào trong, hai tay che mặt, không chịu cho hân xem, cúi thấp đầu nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng.

Phung Trạch thừa nhận bản thân đối với biểu muội cũng không si tình đến mức không phải nàng thì không cưới, nhưng hân quả thực thích dung mạo cùng tính cách tham lam giáo hoạt của muội muội, nếu không phải gặp chuyện ngoài ý muốn thế này, hân sẽ thật sự lấy nàng. Lúc này nhìn biểu muội cực kì đáng thương trốn trong góc giường khóc lóc, trong lòng Phung Trạch cũng rất khổ sở, dùng ánh mắt bảo nha hoàn lui xuống, hân liền ngồi vào bên giường, không có bất nàng bỏ tay ra mà chỉ ôm cả người vào trong lòng, "Biểu muội, ta biết muội phải chịu uất ức..."

"Biểu ca, nàng ta đâu rồi? Ta muốn trả thù!" Đỗ Oanh Nhi nhìn đăm giường, giọng cực kì căm hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng không cần Tạ Dao chết, nàng phải để Tạ Dao ném thù mùi vị sống không bằng chết!

Ánh mắt Phung Trạch khẽ biến, trầm mặc một lúc mới nói cho nàng nguyên do không thể động tới Tạ Dao, "Việc này nếu truy xét đến cùng vẫn là chúng ta đuối lý, sự tình mà âm ỉ ra, rơi vào trong tai kẻ thù của ta, chỉ cần nói ta trị gia không nghiêm thôi, ta đây chẳng những không có cách nào thắng quan, sợ là ngay cái ghế tri phủ này cũng không ngồi vững được..."

"Ý của huynh là, mặt ta cứ như vậy bị hủy rồi?" Đỗ Oanh Nhi không thể tin được vào tai mình, quên luôn chuyện che lấp dung mạo, quay mạnh đầu lại, nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, "Biểu ca không muốn báo thù giúp ta?"

Ánh mắt nàng sắc bén, cộng thêm vết thương dữ tợn trên mặt trông lại càng đáng sợ, Phung Trạch khẽ lạnh sống lưng, biết nàng đang cực kì căm hận, hân đỡ lấy bả vai Đỗ Oanh Nhi, thấp giọng giải thích: "Không phải không báo thù, chính là thời cơ chưa tới, biểu muội, hiện tại là thời điểm mấu chốt của ta, một tiếng nói một hành động đều phải cân thận. Biểu muội, muội ngẫm lại xem, chúng ta đời này không thể sinh đường nữa, chỉ cần ta phải người đem chuyện này truyền ra ngoài, nàng ta rút cuộc cũng không thể gả cho ai nữa, cả đời phải làm gái lơ thì, chẳng lẽ như vậy còn chưa phải báo thù hay sao?"

Hân nói nhiều như vậy, kỳ thật chỉ có một ý, hân sẽ không trả thù Tạ Dao.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn tuấn lãng của nam nhân đối diện, nước mắt của Đỗ Oanh Nhi rơi như mưa, "Nàng ta phải làm gái lơ thì cả đời còn ta thì sao? Biểu ca, mặt ta đã bị hủy, huynh còn có thể cưới ta sao?" Lưu ma ma ra tay ngoan độc, miệng vết thương sâu như vậy, nàng cũng không thể tự an ủi bản thân rằng thương thể trên mặt còn có thể khôi phục.

Trên mặt Phung Trạch hiện vẻ không đành lòng, cầm tay nàng nói: "Biểu muội, ta vì muội cũng đã hòa ly với nàng ta, muội đã biết tâm ta rồi, nhưng ta thân là quan viên, ngày sau không thể thiếu xã giao, thế tử của ta cũng phải giao tiếp với các phu nhân quan gia khác, mặt của muội..."

"Cho nên huynh sẽ không cưới ta, có phải hay không?" Đỗ Oanh Nhi cười khỏ nói, bởi vì mặt xấu, cặp mắt rung rung kia càng thêm động lòng người.

Cũng không hiểu tại sao nhưng khi Phung Trạch đối mặt với biểu muội đáng thương như vậy, thân dưới hân thế nhưng có chút động tĩnh. Biểu muội mới mười lăm, cho dù mặt bị hủy nhưng thân mình vẫn còn tươi mới, chỉ cần đeo thêm một cái khăn che mặt là được...

"Biểu muội, không phải biểu ca ghét bỏ muội, mà là bây giờ muội thực sự không hợp xuất đầu lộ diện, hay muội chịu ủy khuất một chút, làm thiếp thất của ta được không?" Phung Trạch ôm lấy người đang khóc ngày càng thảm thương, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu nàng, "Tuy là thiếp thất nhưng muội vẫn

là thế tử trong lòng ta, tương lai kế thất vào cửa, nàng ta chỉ dùng để ra ngoài giao tiếp với người khác còn trong lòng ta vẫn thích muội nhất, cũng sẽ coi trọng đứa con nối dõi muội sinh cho ta được không?"

Đỗ Oanh Nhi tựa đầu vào vai Phương Trạch, dù mắt vẫn ướt nước nhưng trong lòng lại hận không thể bầm thây vạn đoạn hần ta. Tà Dao hủy mặt nàng, hần lại vì tiền đồ của mình mà không chịu thay nàng báo thù. Giờ còn đổ nàng làm thiếp thất, còn không phải cho rằng nàng không còn nhà mẹ đẻ để đi, không còn sự lựa chọn nào khác sao?

Nhưng nàng quả thật không còn sự lựa chọn nào nữa, đi theo Phương Trạch, nàng còn có cơ hội dựa vào đứa con mà báo thù, đi rồi, nàng chỉ là một thiếu nữ bị hủy dung, có thể đi đến đâu chứ?

"Biểu ca, biểu ca ta sợ, ta sợ huynh có người mới sẽ lạnh nhạt với ta..." Ôm lấy kẻ duy nhất có thể trông cậy, Đỗ Oanh Nhi khóc như đứt ruột đứt gan.

Phương Trạch thật sự đau lòng, luôn miệng cam đoan: "Sẽ không, Oanh Nhi đừng khóc, ta sẽ tìm thuốc chữa sẹo cho muội, nếu có thể khôi phục như lúc đầu, ta lại cưới muội làm vợ!"

"Nếu mặt ta mãi không tốt hơn thì sao? Huynh nguyện ý chờ ta bao lâu chứ?" Đỗ Oanh Nhi ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mông lung.

Phương Trạch hôn nhẹ lên mắt nàng, "Đừng nói mấy lời không may đó, cứ trị liệu đi, ta sẽ phái nhiều người ra ngoài tìm kiếm, nhất định có thể chữa mặt cho muội".

Đỗ Oanh Nhi, cả người phát lạnh. Nàng còn tin lời nói của hần thì mới là kẻ ngu.

Hai ngày sau.

Trong trạch lý ở con phố phía sau Tàn Vương phủ, Cát Tiến nghe ám vệ vương phủ bẩm báo xong, khẽ gật đầu, đến thượng phòng tìm chủ tử.

Tiêu Nguyên mặc một thân áo dài ở nhà, đang đứng trước bàn vẽ chim hoàng oanh, trên giấy Tuyên Thành một đóa hoa đào mon mọn đang chớm nở nhưng chim hoàng oanh còn chưa thành hình. Cát Tiến không dám quỳ rầy nhả hứng của chủ tử, yên lặng đứng bên cạnh chờ đợi, đến lúc ngai buông bút, hần mới cười cười khen ngợi: "Bức tranh hoa đào này của công tử quả thật rất đẹp, so với bên ngoài còn hoàn mỹ hơn, chỉ là một chú chim có vẻ rất cô đơn, không bằng vẽ thêm một con nữa? Có đôi có cặp càng vui".

"Có cần ta phối cho người một đôi luôn không?" Tiêu Nguyên liếc mắt nhìn hần một cái rồi bước tới trước chậu rửa tay.

Cát Tiến cười hi hi, không đặt sự chế giễu của chủ tử ở trong lòng, đứng một bên giúp chủ tử xắn tay áo, một bên hồi bẩm lại chuyện vừa nghe lúc nãy: "Chủ tử, Tà Dao đã dọn đồ đến Tường gia, hoàn toàn cùng Phương Trạch hòa ly, Đỗ Oanh Nhi đã bị hủy dung, Phương Trạch đã phái người ra ngoài tìm kiếm danh y, xem ra hần thực sự đề bụng với vị biểu muội này".

Phương Trạch là tri phủ Tây An, chủ tử vừa đến đây đã phái người theo dõi hần.

"Người có chắc chắn chữa khỏi cho nàng ta không?" Tiêu Nguyên vẩy nước rửa tay, vẻ mặt đạm mạc.

Cát Tiến tự tin cười, "Loại vết thương này, trong hai năm ta cam đoan có thể giúp nàng ta khôi phục như lúc ban đầu".

Còn nếu để đến tận hai năm sau, vết sẹo lâu rồi, sợ là không chữa được.

Tiêu Nguyên vuốt cằm, "Phân phó xuống dưới, trong hai năm không được để Phương Trạch nghị thân thành công, chỗ Đỗ thị người động tay chân một chút, đừng để nàng ta có thai".

"Ta đã hiểu, công tử cứ yên tâm". Đàm luận đến chuyện chính sự, Cát Tiến lập tức nghiêm túc.

Một ngày Phương Trạch còn chưa nghị thân, Đỗ Oanh Nhi không thể yên phận làm thiếp, đây quả là thời cơ tốt để chủ tử tung mồi, khiến Đỗ Oanh Nhi liên thuận lý thành chương* trở thành quân cờ bên người Phương Trạch của chủ tử, Phương Trạch chịu nghe lời thì giữ lại hần còn nếu Phương Trạch không thức thời, chỉ một Đỗ Oanh Nhi cũng khiến Tây An đổi tri phủ rồi.

*cứ như vậy mà thành

"Đúng rồi, ngày mai Tường gia có chuyện vui, công tử có muốn qua đó không?" Cát Tiến tò mò hỏi, ngày đó ở Minh Nguyệt Lâu, Tường Hoài Chu đã mời chủ tử.

Tiêu Nguyên nhận lấy khăn ướt, hạ mắt nói: "Tặng một phần hạ lễ qua". Chỗ ồn ào như vậy, hần sẽ không đi, dù sao giao tình cũng chưa sâu đến mức đó.

Cát Tiến đã sớm đoán được câu trả lời, dù sao đến đó uống rượu mừng cũng chưa chắc thấy được Tà gia Ngũ cô nương, chủ tử cũng đâu cần vì việc mượn sức ai mà ủy khuất bản thân làm việc mình không thích chứ. Nhắc tới quà mừng, Cát Tiến chợt nhớ tới một chuyện, thăm âm lại khôi phục vẻ ngả ngón, "Công tử, Tà gia ngũ cô nương vẫn luôn muốn mua Ngọc Liên Sương, hay là chúng ta tặng mấy bình qua đó?"

"Cũng tốt, để cho người Tường gia biết ta vẫn luôn phái người nhìn chăm chăm bọn họ." Tiêu Nguyên bình tĩnh nói, dứt lời liền đi thư phòng.

Cát Tiến đứng im tại chỗ, hận không thể tát cho mình một cái. Biết rõ chủ tử khó khăn lắm mới cái được người vào đó, hắn còn vạch áo cho người xem lưng*, sớm muộn cũng có chuyện xảy ra vì cái thói lắm miệng của hắn.

*nguyên văn là "Na hồ bất khai đề na hồ": là thành ngữ ý chỉ "Nếu một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào." Đó ý là ầm bị hòng. Nếu một người cố ý chọn ầm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó.

Một cách giải thích khác đó là khi mấy cái bình đều đầy nắp nếu không mở nắp ra thì chẳng ai chẳng biết trong bình có gì, cũng không phân biệt được bình nào tốt, bình nào xấu. Nghĩa tương đương với câu "Vạch áo cho người xem lưng" của Việt Nam.

Bên kia Tiêu Nguyên một mình bước vào thư phòng, ngồi xuống cũng không xem tin tức do ám vệ các nơi đưa đến mà trên mặt lại hiện ra vẻ ngán ngạo hiểm thấy.

Tạ gia Ngồi cô nương, Tạ Lan Âm...

Hắn thật sự có chút nhớ giọng nói của nàng, loại cảm giác này giống như biết rõ trong thành có một con chim hoàng oanh hót rất hay nhưng hắn cũng không thể đùa với nó, bởi vì đó là nhà người ta, cho dù hắn có đến đó thì chú "Chim hoàng oanh" kia chắc chắn sẽ mất hứng không kêu cho hắn nghe, những người nuôi dưỡng nàng sẽ lập tức đuổi hắn ra khỏi cửa.

Quan trọng nhất, hắn cũng không làm được chuyện ngang nhiên cướp đoạt chú chim đó.

~

Trời vừa sáng, Tường gia lập tức náo nhiệt.

Hôm nay là ngày đại biểu tẩu vào cửa, Tạ Lan Âm đặc biệt dậy sớm, thay một thân y phục bằng lụa đỏ thêu hoa hải đường đã cố ý chuẩn bị trước cho ngày đón dâu, trên đầu cũng cài một cây trâm khắc hoa hải đường, cực kì vui vẻ đến thỉnh an các vị trưởng bối. Tiểu nữ nhi xinh đẹp động lòng người, Tường thị đã nhìn quen nên không thấy kinh diễm lắm nhưng Lý thị thì cực kì vui mừng, đem cháu gái nhỏ kéo đến trước mặt dặn dò: "Đại đại biểu ca của con uống rượu giao bôi xong, con nhớ đưa nước đường cho hai đứa nó đấy, ngàn vạn lần đừng quên!"

Nước đường mà chú rể cùng tân nương uống ngụ ý cho sự ngọt ngào thân thiết, dựa theo tập tục sẽ do chính tay em gái của chồng đưa qua, Lý thị không có con gái mà trong họ nhà bà cũng không có cháu gái nên đã đem chuyện này giao cho cháu gái nhỏ bên chồng.

Ngày đại hi, khỏe miệng Tạ Lan Âm vẫn luôn vênh lên, nhu thuận nói: "Mợ yên tâm, con đã nhớ kỹ, tiếng pháo đầu tiên ở tiền viện vang lên con sẽ chuẩn bị tốt nước đường, sẽ không quên đâu ạ".

Lý thị xoa đầu cháu gái, trong mắt đều là sự yêu thích: "Lan Âm nhà chúng ta thật xinh quá đi, cảnh nhìn càng thích".

Tường thị cười bà, "Đại tẩu chuẩn bị có con dâu rồi, tẩu đem con dâu làm nữ nhi mà thương yêu là được mà? Ngày nào tẩu cũng khen Lan Âm, được khen ngợi nhiều quá nó lại quên hết quy củ thì sao được người ta thích nữa?"

Lý thị đang định thay cháu gái nói chuyện, chợt thấy Lưu ma ma dẫn Phụng Lăng đi tới, nét tươi cười trên mặt không khỏi cứng lại vài phần.

Vừa vào đến cửa, Lưu ma ma liền đẩy nhẹ Phụng Lăng.

Phụng Lăng mặc một thân xiêm y đỏ tươi, dung mạo cha mẹ cũng không tầm thường nên bộ dạng tiểu cô nương cũng phần điều ngọc mài, ăn mặc như vậy trông càng xinh xắn. Ghi nhớ lời dặn của mẫu thân, Phụng Lăng nhu thuận nói với Lý thị: "Mợ, mẫu thân của cháu không thể ra cửa nên bảo cháu tới đây nghênh đón đại biểu tẩu, còn đây là mẫu thân bảo cháu giao cho ngài", lấy một cái phong bao hồng trong tay áo ra đưa cho Lý thị.

Tạ Lan Âm liếc mắt nhìn phong bao đỏ một cái rồi hạ mắt xuống.

Lúc Tạ Dao chứ nháo ra chuyện hòa ly, mẫu thân tới bà ta cũng không đến nhìn một cái, hiện giờ Tạ Dao có chuyện cầu xin bọn họ, một chút cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải có, nhưng là không biết sau khi trở lại Hàng Châu, Tạ Dao có lập tức trở mặt hay không.

"Ai, mẫu thân người khách khí như vậy làm gì, A Lăng đến đây là đủ rồi", Lý thị không muốn nhận chút tiền mừng của Tạ Dao nhưng bà cũng biết Phụng Lăng không làm chủ được, đem phong bao đỏ giao cho Lưu ma ma, nhỏ giọng nói: "Ý tốt của tiểu thư nhà người ta xin nhận nhưng lễ này ta sẽ không thu, hiện tại nàng chỉ còn một mình, lại mang theo cả nữ nhi, cái gì nên giản lược vẫn nên giản lược, đều là người một nhà cả, không cần phải chú ý mấy nghi thức xã giao".

Lưu ma ma biết chủ tử không thiếu chút tiền đó, hơn nữa đã tặng lễ cho Tường gia rồi sao có thể nhận lại, nói cái gì cũng không chịu tiếp.

Lý thị trầm mặt, nhìn bà ta chằm chằm nói: "Bảo người cầm người cứ cầm đi, đem lời của ta nói với tiểu thư nhà người, chẳng lẽ người còn định làm chủ thay nàng ấy chắc?" Bà thật sự bận rộn, không có thời gian lãng phí với một ma ma.

Đã bị giáo huấn nên Lưu ma ma không dám làm bộ làm tịch nữa, nhận lấy phong bao, sau khi dặn dò Phụng Lăng không được chạy loạn xong bà ta lập tức trở về phục mệnh.

Tường thị nhìn về phía tiểu nữ nhi, "Lan Âm trông chừng A Lăng nhé, hai chị em con đừng có buống binh, thành thành thật thật chờ ở sau viện đi, trước mặt rất đông người, không cần thận lại va chạm với khách nhân".

Lại đem chuyện đồ đứa nhỏ giao cho nàng...

Tạ Lan Âm oán trách nhìn mẫu thân, chỉ thấy bà cười một cái cho có lệ để cổ vũ nàng. Tạ Lan Âm đành nhận mệnh, kêu Phuong Lăng cùng đi, trong lòng lại âm thầm quyết định lần sau xin ra ngoài chơi mà mẫu thân không đồng ý thì sẽ lấy chuyện này ra cò kè mặc cả với bà.

Đại biểu ca phải thị trấn cách đó mười dặm để đón dâu, hai vị biểu ca còn lại cũng đi theo, sắc trời còn khá sớm, khách nhân đến chúc mừng còn chưa đến hết, Tạ Lan Âm suy nghĩ một lúc liền dẫn Phuong Lăng đến hoa viên.

"Ngũ biểu tỷ, đợi đại biểu ca thành thân xong chúng ta sẽ trở về Hàng Châu sao?", Phuong Lăng ngẩng đầu hỏi.

Tạ Lan Âm vừa bẻ một cành liễu, nghe vậy trong lòng khẽ động, cúi đầu nhìn Phuong Lăng, "Cô bảo muội hỏi sao?"

Tuổi Phuong Lăng còn nhỏ, chưa biết che giấu, trên mặt lập tức lộ ra sơ hở.

Tạ Lan Âm cười cười, cũng không nghĩ khiến một đứa nhỏ khó xử, xoa đầu cô bé nói: "Đội cô đường tốt thân thể đi, chắc là khoảng giữa tháng tư".

Phuong Lăng khẽ "ạ" một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía xa, nghĩ đến chuyện sau này không còn được gặp lại phụ thân, ánh mắt có chút cay cay.

Tạ Lan Âm có nhìn thấy nhưng cũng không nói năng gì.

Con gái của Tạ Dao, sau này có khả năng cũng sẽ trở thành một Tạ Dao khác mà thôi, nàng cũng không muốn thật sự làm tỷ muội tốt với con bé.

Một lớn một nhỏ dạo được hai vòng trong hoa viên thì ở chính phòng bên kia khách nhân mới lục tục đến, không khí dần náo nhiệt, Tạ Lan Âm liền dẫn Phuong Lăng đi tiếp khách. Mặt trời lên cao, ngoài cửa đội ngũ đón dâu đã trở lại, xe ngựa vừa quẹo vào ngõ nhỏ tiếng pháo đã bùm bùm vang lên, Tạ Lan Âm đứng ở trong viện, nhìn thấy lớp sương khói ở bên ngoài, nhất thời quên hết mấy chuyện phiền lòng, từ đáy lòng cũng cao hứng thay đại biểu ca.

Nếu biểu tẩu không ghét bỏ bộ râu cá trê của đại biểu ca vậy là thực tâm thích huynh ấy.

Rất nhanh sau đó, Tạ Lan Âm gặp được tân nương tử Lâm Huyền trong tân phòng.

Phụ thân của Lâm Huyền là một cử nhân, thi tiến sĩ ba lần đều rớt nên bỏ luôn nghiệp thi cử, chuyển qua kinh doanh tơ lụa, Trương Tế Chu chính là qua Lâm gia bàn chuyện làm ăn mới gặp gỡ Lâm Huyền. Lâm Huyền từ nhỏ đã thông minh, khi theo tiên sinh học thi từ ca phú cũng lĩnh hội được khả năng tính toán cao siêu của người ta. Lúc ấy Trương Tế Chu đến nhập hàng, Lâm lão gia tính toán sổ sách có chút sai lầm, Lâm Huyền cố ý không nói ra, núp ở phía sau quan sát Trương Tế Chu, thấy Trương Tế Chu không có chiếm tiện nghi còn chủ động chỉ ra lỗi sai cho phụ thân thì có chút thích, lúc Trương Tế Chu trở lại lần nữa, nàng còn ra vẻ vô tình cùng hân ngẫu ngộ*. Nàng trời sinh đã dịu dàng tú lệ, so với khuê tú bình thường lại có chút nhanh nhạy thông minh, Trương Tế Chu vừa nhìn đã động tâm, mất đi mấy lần vài lần đã thành nhân duyên.

*tình cờ gặp mặt

Nhìn thấy tân nương tử mình điểm động lòng người ngồi cạnh vị biểu huynh râu cá trê, Tạ Lan Âm cố gắng nhịn cười, vừng vàng nâng hai chén nước đường nhỏ đi qua, điềm nhiên nói: "Mời đại biểu ca cùng đại biểu tẩu uống nước đường này, thành thân xong phu thê ân ái, ngọt ngào như ý".

Lời nói cát tường của tiểu biểu muội cực kì bù tai, Trương Tế Chu khẽ gật đầu khen ngợi.

Lâm Huyền bị mọi người vây xem, mặt đỏ hồng hết cả, nào dám ngẩng lên đánh giá vị biểu muội mới, chỉ cúi đầu bưng chén nước lên.

Buổi trưa cùng tân nương tử ăn cơm, đến buổi tối khi hai vợ chồng son động phòng, Tạ Lan Âm nằm trên giường của mình, không nhìn được cũng ảo tưởng đến phu quân tương lai của mình. Dung mạo chắc chắn phải tốt, thứ nhất để nàng nhìn còn thấy vui tai vui mắt, thứ hai có thể đảm bảo khi nàng sinh đứa nhỏ cũng xinh đẹp, về gia thế cũng phải tốt, không thể để người khác xem thường...

Suy nghĩ miên man một lúc liền chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau con dâu mới phải kính trà, Tạ Lan Âm cũng không dám ngủ nướng, Anh Ca vừa gọi một tiếng nàng đã tỉnh lại ngay, thu thập xong liền nhanh chóng đến thượng phòng.

Cô dâu mới còn chưa tới, các vị trưởng bối đang ở bên trong trò chuyện, Tạ Lan Âm thấy Tam biểu ca nháy mắt với nàng một cái, trong lòng tò mò bèn theo sau ra ngoài.

"Ngày hôm qua không được trông thấy cảnh đón dâu, có phải rất thất vọng hay không?" Trương Hoài Chu phe phẩy cây quạt hỏi biểu muội.

Tạ Lan Âm bĩu môi, dâu còn cách nào khác chứ, ai bảo nàng là một cô nương chứ, không thể vô câu vô thúc* như nam tử được.

*không bị quản thúc, kiểm chế, tự do tự tại.

Trương Hoài Chu cười cười, dùng quạt giấy che một bên mặt, thì thầm với nàng: "Ta nói cho muội biết, ngoài thành ba mươi dặm có một bộ tộc sống trong núi, phong tục của dân ở đó không hề giống với chúng ta, chúng ta đón dâu phải tam môi lục súc*, còn phải xem tướng, bên chỗ bọn họ nữ nhân muốn lấy phu quân thì phải biết hát dân ca, hai lần tháng ba hàng năm đều tham gia hát đối, nam nhân nào đối được thì sẽ chọn người đó, thế nào, Lan

Âm muốn xem náo nhiệt không?"

*còn gọi là ‘tam thư lục lễ’ là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.

Tam thư: là ba loại văn bản sẽ được hai bên trao đổi theo những thời điểm nhất định. (thời nay thì chỉ còn mỗi một loại là ‘giấy đăng ký kết hôn’ thôi)

- Sinh thư: trao đổi khi đính hôn.

- Lễ thư: trao đổi sau khi đính hôn.

- Nghênh thư: nhà trai trao cho nhà gái khi rước dâu.

Lục lễ: sáu bước tiến hành hôn lễ.

- Nạp lễ: nhà trai chuẩn bị lễ vật, cầy người mới đến đặt vấn đề với nhà gái.

- Vấn danh: nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ người mới đưa đến nhà gái, nếu nhà gái ưng thuận kết thân, cũng sẽ ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số để tính bát tự cho đôi trẻ.

- Nạp cát: sau khi đã có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự.

- Nạp trung: đính hôn.

- Thịnh kỳ: chọn ngày tốt làm đám cưới.

- Nghênh thân: đúng ngày lành tháng tốt, tân lang đến nhà tân nương chính thức rước về nhà mình.

"Có chuyện như vậy sao?" Tạ Lan Âm ngạc nhiên hỏi, "Nhưng nếu chẳng may nam nhân hát đối được kia rất xấu thì sao?"

"Dù có xấu nhưng chỉ cần hát hay thì cũng coi như có bản lĩnh rồi*. Tường Hoài Chu cũng không biết rõ ẩn tình trong chuyện đó, ba hoa làm nhảm một lúc liền xoa đầu tiêu biểu muội, "Hồi đông hồi tây mãi, thế rốt cuộc muội có muốn đi không?"

*nguyên văn là "nhất kỹ chi trường": QT có dịch cụm này là nhất nghệ tinh, thành thạo một nghề nhưng tớ thấy không hợp lý lắm, tra cứu cũng không ra nên đành để tạm thế này. Nếu bạn nào biết nghĩa cụm từ này thì cmt cho tớ nhé!

Tạ Lan Âm lập tức gạt đầu, đang định hỏi hần tính khuyên mẫu thân thế nào để người đáp ứng thì thấy xa xa bên kia, đôi tân nhân* đang đi tới, nam nhân cao lớn tuấn lãng còn cô gái như chim nhỏ nép vào bên người hần, chính là Tạ Lan Âm nhìn mãi vẫn cảm thấy có điểm là lạ, giống như có chỗ không thích hợp.

*cô dâu chú rể mới trong nhà

Tường Hoài Chu đứng bên cạnh đột nhiên bật cười, xoay người nhắc nàng: "Râu".

Tạ Lan Âm lập tức nhìn về phía đại biểu ca, quả nhiên đã phát hiện đã chỗ quái dị, hai hàng râu cá trê kia đã biến mất rồi!. Sợ mình nhìn không được cười to, Tạ Lan Âm bèn học Tam biểu ca, vội vàng xoay người đi.

Tường Tế Chu nhìn thấy, nhẹ nhàng nhéo bàn tay nhỏ bé của thế tử, "Đều tại nàng hết, hại ta bị bọn chúng chê cười!". Tối hôm qua đã gặp như vậy, thế mà nàng còn nói không cạo râu sẽ không cho hôn, hần có thể không cạo sao?

Hai má Lâm Huyền đỏ bừng, nhanh chóng tách khỏi tay hần. Đúng là người kỳ quái, rõ ràng hần tự mình lựa chọn, nàng cũng đâu có ép buộc hần chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Đồng Sơn nằm ở ngoài thành ba mươi dặm, ngồi xe ngựa cũng phải mất nửa ngày, đi trong ngày chắc chắn là không kịp, Tạ Lan Âm chưa chắc mẫu thân có thể cho phép nàng đi xem người ta hát đối chọn chồng, càng không nói đến chuyện phải ngủ bên ngoài.

"Tam biểu ca, huynh đã nói với mẫu thân ta chưa?" Dùng cơm xong, Tạ Lan Âm ngồi trò chuyện với vị biểu tẩu mới một lúc, gặp Tường Hoài Chu đang đi đến, nàng lập tức đuổi theo, muốn thương lượng với Tường Hoài Chu chuyện 'đại sự'.

"Không được, việc này phải giả bộ muội vô tình nghe thấy người ta nói, sau đó xin ta đưa muội đi, nếu không mợ của muội đánh ta chết". Tường Hoài

Chu dùng chân, thấp giọng nhắc tiểu biểu muội. Chuyến đi Đồng Sơn này, tiểu biểu muội chỉ là sợ cô không đồng ý nhưng nếu mẫu thân biết là do hấn đề nghị, Tường Hoài Chu sợ mẫu thân sẽ lấy chổi lông gà đánh hấn mất.

"Vậy chúng ta cùng đi", Tạ Lan Âm cướp lấy cây quạt của biểu ca, khẽ gảy gảy, "Ta xin nương còn huynh phải cam đoan sẽ không có chuyện gì xảy ra".

Tường Hoài Chu sờ sờ cằm, đột nhiên nhắc nhở nàng một chuyện khác, "Cho dù cô đồng ý thì chúng ta cũng phải cưới ngựa quá, muội có chịu được không?"

Tạ Lan Âm lập tức nở nụ cười, mở quạt ra phe phẩy cho hấn, "Còn mấy ngày nữa mà, hôm nay chúng ta dỗ tốt mẫu thân rồi ngày mai biểu ca sẽ dạy ta cưới ngựa, ta thông minh như vậy, rất nhanh sẽ học được thôi".

Tường Hoài Chu nhìn nàng không tin tưởng, cướp lại cây quạt liến gân vào bả vai nàng, "Đây chính là muội nói, đến lúc đó đừng có kêu mệt với ta".

Tạ Lan Âm vừa định mở miệng cam đoan thì phía sau truyền đến giọng nói của tỷ tỷ Tạ Lan Kiều, "Hai người ở đây thì thầm cái gì đó?"

Tạ Lan Âm quay đầu lại, thấy tỷ tỷ mặc nam trang cùng Nhị biểu ca Tường Hành Chu đang cùng đi tới. Trong lòng nàng vui vẻ, lập tức nói ra kế hoạch đi chơi sắp tới, lại nhiệt tình mời mọc hai người, "Tỷ tỷ cùng Nhị biểu ca cũng đi nhé? Chúng ta đông người càng náo nhiệt, còn có thể lên núi săn thú nữa".

Tường Hành Chu mỉm cười, nhìn về phía Tạ Lan Kiều vừa hẹn hấn cùng đi thăm mấy cửa hàng.

Tạ Lan Kiều ẩn trún của muội muội một cái, khiển trách: "Săn súng gì chứ? Cái thân thể nhỏ tẹo của muội không bị sói tha đi đã là may mắn rồi. Muội đi hỏi nương nếu người không đồng ý thì không được đi, còn đồng ý thì phải mang Lục Trì đi cùng, ta cùng Nhị biểu ca phải đi xem mấy cửa hàng, không rảnh cùng muội càn quấy".

Tỷ tỷ không đi, Tạ Lan Âm rất thất vọng, nhỏ giọng lèm bèm nàng chỉ biết kiếm tiền.

Tạ Lan Kiều nghe thấy, bèn ra vẻ muốn véo lỗ tai muội muội, đúng là cái thứ không có lương tâm, lúc xin nàng tiền tiêu vặt sao không chê bai nàng thế đi?

Tạ Lan Âm cười hắc hắc, kéo Tường Hoài Chu bỏ chạy.

Tường thị còn đang trò chuyện với nàng dâu mới, hai huynh muội nhàn nhả đi đến Hương Viên - tiểu viện Tường thị ở trước khi lấy chồng, ở ngoài viện thường hoa tàn bộ. Ở bên kia, Tường thị là người từng trải, biết tới hôm qua cháu dâu chắc chắn bị mệt, hấn huyền một lúc liến quan tâm khuyên Lâm Huyền trở về nghỉ ngơi, nhìn thấy đôi vợ chồng son rồi đi, Tường thị vui mừng khen ngợi mấy câu với Lý thị rồi mời trở về. Từ xa nhìn thấy hai huynh muội, Tường thị lập tức đoán được không có chuyện tốt rồi, vừa bước tới liến trực tiếp hỏi: "Muốn xin ta cái gì?"

Thấy mẫu thân thông minh như vậy, Tạ Lan Âm không dám qua loa, cực kì ngoan ngoãn ôm lấy tay bà nói thật. Nàng vừa nói xong, Tường Hoài Chu như đã bàn bạc liến đứng ra đảm bảo.

Tường thị nhìn tiểu nữ nhi xinh xắn đáng yêu, trong đầu lại liến lên khuôn mặt lạnh lùng của trượng phu. Bà cùng ông ấy chính là gặp gỡ ở Đồng Sơn.

Trước khi lấy chồng bà cũng giống tiểu nữ nhi, thích náo nhiệt, hội hát đối ở Đồng Sơn bà đã đi mấy lần, một lần sau cùng thì gặp Tạ Huy, người cũng đến đó xem náo nhiệt. Lúc ấy Tạ Huy vẫn còn là một thiếu niên thanh lãnh, chỉ dẫn theo tùy tùng một mình đến đây du ngoạn, hai người không quen biết ai, đi tới đi lui thì bị lạc đường. Ca ca vui vẻ giúp người, mời hấn cùng đồng hành, Tạ Huy ra vẻ đạo mạo trang nghiêm nhưng cuối cùng ánh mắt thì cứ dính trên người bà...

Nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên với trượng phu, trong mắt Tường thị liến liến ra chút mềm mại ngọt ngào.

Tạ Lan Âm nháy nháy mắt, nhìn không được nở nụ cười, nương lại nhớ phụ thân rồi, mỗi lần nhắc tới phụ thân bà đều như vậy.

Tường Hoài Chu cũng nhìn ra sự khác thường của cô, chợt đập cây quạt vào lòng bàn tay, "Đúng rồi, cháu nhớ ra rồi, cô với dượng chính là gặp nhau ở Đồng Sơn, cháu nhớ rõ trước đây mẫu thân đã từng kể mà".

Chuyện xưa bị cháu trai vạch trần, Tường thị có chút xấu hổ, vừa muốn giải thích thì Tạ Lan Âm hưng phấn ôm lấy cánh tay mẫu thân, đòi bà kể cho nàng nghe. Tường thị sao có thể không ngưng ngừng kể lại chuyện đó được, đành làm bộ như không kiên nhẫn muốn rời đi, chẳng qua Tạ Lan Âm không chịu bỏ qua, ôm chặt tay bà làm nũng, "Nương không nói cũng không sao, về nhà con hỏi phụ thân là được, nhưng mà trước đây nương cũng đã đến Đồng Sơn nên con đi cũng không sao đúng không? Ngoại tổ mẫu tiến bộ như vậy, nương cũng không thể thua người được!"

Bị nữ nhi bắt được nhược điểm, vị mẫu thân "thân bất chính" Tường thị cũng không muốn trói buộc con gái nhỏ, hơn nữa Đồng Sơn cảnh vật tú lệ rất phù hợp để du ngoạn, cũng không nguy hiểm nên Tường thị liến gật đầu, dặn dò nữ nhi phải chuyên tâm học cưới ngựa trước.

Được cho phép, Tạ Lan Âm cực kì cao hứng, hứng phấn xin biểu ca buổi chiều dẫn nàng đi học cưới ngựa.

Tường thị cực kì buồn cười nhắc nhở: "Đi mua hai đôi giày trước, nam trang con có rồi nhưng cũng không thể thiếu giày cưới ngựa được".

Tạ Lan Âm nhìn đôi giày thêu gấm đỏ dưới chân, ngẩng đầu nở nụ cười.

Buổi sáng hai huynh muội đến cửa hàng chọn mấy đôi giày cưỡi ngựa, lúc trở về Tạ Lan Âm cùng biểu ca bàn bạc thời gian xuất phát buổi chiều, lúc trở lại Yêu Nguyệt Các, liền thấy Anh Ca cầm theo mấy đồ vật đi tới.

"Tiểu thư, phu nhân phái người đưa đồ tới đây, để người mặc khi cưỡi ngựa đó". Tang Chi bày mấy cái quần trên tháp, ý bảo cô nương xem, "Chỗ đùi đã được may dày thêm, nói là để lúc tiểu thư cưỡi ngựa không bị chà sát, phu nhân thực cẩn thận, lúc trên đường bà nghe thấy tiểu thư muốn học cưỡi ngựa thì đã cho người chuẩn bị rồi".

Tạ Lan Âm sờ chỗ được may dày lên, nhấc lên nhấc xuống mãi lại nhìn gương giọng ghét bỏ: "Có phải nhìn rất béo hay không?"

Anh Ca nghe thấy lại tưởng nàng không muốn mặc, vội vàng bước tới khuyên nhủ: "Phu nhân đã từng cưỡi ngựa, nếu người đã chuẩn bị, chắc chắn là suy nghĩ cho tiểu thư, nếu tiểu thư không nghe, chốc nữa thôi... Đùi bị trầy da lại không kịp xuất hành thì làm sao?"

Suýt nữa thì nàng nói ra mấy từ thô bỉ, Tạ Lan Âm cười liếc mắt trừng nàng một cái, lại nhìn gương: "Ta thử trước đã".

Nói xong lập tức thử đồ, nàng bảo Tang Chi mang nam trang đến, thay hết từ trên xuống dưới. Một thân trường bào cổ viền cùng quần dài màu trắng, dưới chân là đôi giày làm bằng da hươu, cho dù có bị người ta nhìn ra là một cô nương thì cũng có vài phần anh khí. Tạ Lan Âm rất vừa lòng, quay đầu nhìn lại trong gương thì không thấy chỗ dày ở quần, không ảnh hưởng đến dáng người bèn quyết định buổi trưa sẽ mặc thế này đi gặp Tể tướng Hoài Chu.

Nhìn vẻ mặt khoa trương của tiểu biểu muội, Tể tướng Hoài Chu cười cười khen ngợi một chút rồi mang nàng đến trường ngựa của Tể tướng gia ở vùng ngoại ô.

"Đi chọn một con ngựa trước", tới nơi, Tể tướng Hoài Chu nhìn về chuồng bên kia nói, "Thật ra ta có mấy con ngựa tốt, đáng tiếc vóc dáng muội quá thấp, không cưỡi nổi, hôm nay để ta chọn cho muội con nào dịu ngoan một chút".

Tạ Lan Âm đối với chuyện này dốt đặc cán mai, tất cả đều nghe theo hần sắp xếp, ngoan ngoãn đi bên cạnh biểu ca, ngó đông ngó tây mãi.

Vừa ngó qua một bên liền thấy một đôi chủ tớ bèn kinh ngạc dừng bước.

Tiểu Nguyên đang dẫn Lư Tuấn đi chọn ngựa, ở kinh thành hần cũng có một con thần câu*, đáng tiếc nhìn nó cực kì khoa trương, dễ để lộ thân phận nên đành cho nó theo xa giá vào vương phủ. Trên đường hần đã thay liên tục hai con ngựa, nhưng vẫn không vừa lòng, hôm nay có chút nhàn rỗi lại nghe nói ở Tể tướng gia nuôi toàn ngựa tốt, liền tự mình đến đây lựa chọn.

*có thể hiểu là con ngựa rất tốt, chạy nhanh như gió

Mấy thứ như chim hay ngựa, hần đều tự mình lựa chọn.

Từ xa nghe được âm thanh êm ái yêu kiều quen thuộc, Tiểu Nguyên nghi hoặc nhìn qua, chỉ thấy tiểu cô nương mặc một thân nam trang đang cùng huynh trưởng đi tới, hần mới nhìn rõ người thì tiểu cô nương cũng thấy hần, lập tức đứng tại chỗ. Trường ngựa mênh mông, bầu trời bao la, nàng mặc một thân áo trắng, giống như đóa hoa ngọc lan theo gió bay tới, điểm lệ lại tươi đẹp vô cùng.

Vốn đang thất vọng vì không tìm được lương câu thì giờ khắc này bỗng nhiên tan thành mây khói.

"Tam công tử, Ngũ tiểu thư".

Tiểu Nguyên cao giọng chào hỏi, thong dong đi đến.

Gặp lại hần, Tể tướng Hoài Chu vừa mừng vừa sợ, bước lên trước nói: "Viên huynh là tới xem ngựa sao?"

Tiểu Nguyên vuốt cằm, ánh mắt khẽ đảo qua người tiểu cô nương đối diện rồi liếc về phía chuồng ngựa, "Nghe nói ngựa tốt ở thành Tây An này đều xuất ra từ quý phủ nên ta lại đây nhìn xem, Tam công tử cũng đến chọn ngựa sao?"

Tể tướng Hoài Chu nhìn tiểu biểu muội, cười nói: "Đúng vậy, xá muội ham chơi muốn học cưỡi ngựa, ta đang muốn chọn cho nàng một con. Viên huynh đến đây lâu chưa, có gặp được con nào vừa ý không?" Lúc nói chuyện lại khẽ liếc qua quần sự trường ngựa đang đi theo hầu hạ.

Quần sự khẽ lắc đầu.

Tiểu Nguyên khách khí trả lời: "Ta cũng vừa tới không lâu, nếu Tam công tử muốn chọn ngựa, không bằng chúng ta cùng đồng hành?"

Tể tướng Hoài Chu thấy hần khách khí, không muốn nói thắng với mình là ở đây không có con ngựa nào vừa mắt, ngược lại trong lòng có chút áy náy, không nỡ vạch trần, bèn đưa tay ra mời, vừa đi vừa hỏi yêu cầu đối với ngựa của Tiểu Nguyên.

Nữ nhân yêu y phục trang sức, nam nhân yêu tuần mã bảo kiếm, cho nên vừa nhắc đến liền lập tức quên hết xung quanh. Tạ Lan Âm yên lặng đi theo hai người, thấy biểu ca chỉ lo lấy lòng khách nhân mà quên nàng thì có chút mất hứng, nhưng lại không muốn phá hỏng chuyện làm ăn của trường ngựa nên đành tự mình nhìn chăm chăm mấy con ngựa, đi tới đi lui cũng chọn được một tuần mã lông trắng như tuyết, toàn thân không có một chút tạp sắc, vừa nhìn đã cực yêu thích.

"Tam biểu ca, ta muốn con này". Tạ Lan Âm nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo biểu ca, cực kì hưng phấn nói.

Nàng vừa mở miệng, động tác của Tiêu Nguyên còn nhanh hơn Trương Hoài Chu, lập tức dừng lại, xoay người qua nhìn con ngựa mà tiểu cô nương chọn trúng.

"Con ngựa này có phải hơi cao so với muội không?", Trương Hoài Chu đi đến trước chuồng, sờ đầu chú ngựa trắng, có chút do dự mở miệng, ngựa trong bãi đều là ngựa tốt, tiểu biểu muội thỉnh thoảng mới cười, chọn con nào cũng được, nhưng tốt nhất vẫn là tìm một con ngựa dịu ngoan mà phù hợp với dáng người.

Tạ Lan Âm đứng bên cạnh hần, vuốt ve bộ lông trắng muốt mềm mại của chú ngựa, lại nhìn cặp mắt to xinh đẹp ngập nước của nó, trong lòng lại càng thích, liền nũng nịu năn nỉ biểu ca, "Tam biểu ca cho ta thử trước xem, không cười thử sao huynh biết ta không với được bàn đạp chứ?" Chân của nàng rất dài, chẳng qua trước mặt người ngoài không thể nói với biểu ca thôi.

Trương Hoài Chu vẫn cảm thấy con ngựa trắng này rất cao, muốn khuyên biểu muội đi nhìn thêm.

Giống như đoán được hần không đồng ý, Tạ Lan Âm kéo ống tay áo hần, ngọt ngào kêu mấy tiếng biểu ca, từng tiếng từng tiếng như gió thổi mưa rơi.

Trương Hoài Chu có chút dao động, Tiêu Nguyên đứng bên cạnh nâng tay vịn chặt lan can, chỉ cảm thấy chân dường như đã nhũn ra.

Hần thật sự không biết hóa ra trên đời sẽ có loại thanh âm như vậy, khiến cho hần cảm thấy như đang ngâm mình trong ôn tuyền, ngay cả trái tim cũng không thể kiềm chế mà mềm ra vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

"Nếu Ngũ tiểu thư thích, Tam công tử cứ dắt nó ra cho nàng thử xem". Tiêu Nguyên ổn định tâm trạng xong bèn nói giúp Tạ Lan Âm.

Hần thích nghe nàng nói chuyện, từng ở xa nghe thấy nàng làm nũng với người thân, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy nàng nũng nịu cầu xin ở gần như vậy, Tiêu Nguyên cũng không ngờ được thanh âm kia lại gây kích thích lớn cho hần đến thế, lớn đến mức hần phải giả bộ cúi người chống tay lên hàng rào quanh chuồng mới có thể che dấu sự khác thường dưới vạt áo, cho nên để tránh dọa người thì dù rất thích nghe nhưng hần vẫn phải cất ngang lời nàng.

Thấy hần giúp mình, Tạ Lan Âm nghiêng người qua, cực kì cảm kích nhìn hần.

Tiêu Nguyên cười nhẹ, dời ánh mắt đến chú ngựa phía trước tiểu cô nương, khen ngợi: "Con ngựa này đối mặt với chúng ta, cũng không vì nhiều người mà hoảng loạn, quả thực là rất ngoan ngoãn, thích hợp để Ngũ tiểu thư cưỡi".

Trương Hoài Chu nhìn ánh mắt dịu ngoan của con ngựa trắng, khẽ gật đầu, nói với quản sự: "Mang nó đến trường đua, lắp thêm yên ngựa lên".

Quản sự tươi cười vâng mệnh.

Tiêu Nguyên tạm điều tức xong, bèn lùi ra sau vài bước.

Quản sự vào chuồng dẫn ngựa ra, ánh mắt Tạ Lan Âm vẫn nhìn theo ngựa trắng, lại đoán rằng biểu ca còn muốn tiếp tục bởi vì Viên công tử này chọn ngựa mà nàng không còn đủ kiên nhẫn để nghe nữa, hai ba bước liền đuổi theo quản sự, cười cười với Trương Hoài Chu: "Tam biểu ca, các huynh cứ đi trước đi, ta đi xem ông ấy lắp yên ngựa nhân tiện bồi dưỡng cảm tình với nó luôn".

Trương Hoài Chu cười khẽ một tiếng, khoát tay với nàng, "Được rồi, nhớ chú ý đi đường, cẩn thận không lại vấp ngã".

Tạ Lan Âm lập tức xoay người qua.

Trương Hoài Chu nhìn theo tiểu biểu muội một lúc, vừa mời Tiêu Nguyên đi tiếp vừa bắt đầu dĩ nói: "Xá muội là con gái út trong nhà, được cưng chiều từ nhỏ, không chú ý chuyện quy củ lắm, đã làm Viên huynh chê cười rồi".

Tiêu Nguyên nhìn về phía bầu trời xanh thẳm phía trước, nhẹ giọng nói: "Có thể vô ưu vô lự lớn lên là phúc khí của Ngũ tiểu thư, nếu ta mà có con gái, chắc cũng sẽ cầu gì được nấy thôi".

Trương Hoài Chu không ngờ hần lại cảm khái như vậy, cười cười nói: "Viên huynh tác phong nhanh nhẹn lại tuân thủ lịch sự, chắc hẳn người đến nhà đề thân* nhiều không đếm xuể, vì sao đến nay vẫn chưa lập gia đình?"

*cầu hôn, đề nghị kết thông gia, trường hợp này là nói với anh Tiêu Nguyên nên tớ không đề là cầu hôn được

"Trước lập nghiệp, sau mới thành gia*", Tiêu Nguyên vẫn đậm phong khinh** đáp lời, vừa dứt lời chợt nhớ tới bộ dạng Tạ Lan Âm túm ống tay áo huynh trưởng làm nũng, lại liền tưởng vài lần ngẫu nhiên gặp gỡ hai huynh muội đều đi cùng với nhau, Tiêu Nguyên nghĩ nghĩ, cực kì ý vị thâm trường nhìn Tường Hoài Chu cười cười: "Nhìn Tam công tử quan tâm săn sóc Ngũ tiểu thư như vậy, Viễn mô vẫn nên chúc mừng Tam công tử trước".

*Đầu tiên phải xây dựng sự nghiệp trước, sau mới cưới vợ lập gia đình

**Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

Tường Hoài Chu sùng sốt một lúc mới hiểu được ý tứ trong lời này, vội vàng lắc đầu, "Viên huynh hiểu lầm rồi, ở trong mắt ta Lan Âm chỉ là một đứa nhỏ, nàng cũng chỉ xem ta như ca ca, tuyệt đối không giống như ý của huynh đâu".

Tiêu Nguyên vội tự trách nói: "Là ta nghĩ sai, mong Tam công tử chớ trách".

Tường Hoài Chu cũng không phải kẻ hẹp hòi, tiếp tục bồi hấn xem ngựa, đi thêm mấy chuồng nữa, thấy Tiêu Nguyên vẫn không vừa ý như cũ thì càng khẳng định Tiêu Nguyên chính là vì khách khí mới tiếp tục lưu lại đây. Suy nghĩ một lát, Tường Hoài Chu chợt đập quạt vào tay, nói với Tiêu Nguyên: "Tháng trước ở biên ngoại mới chuyển đến mười lượng cầu, trong đó có hai con còn chưa thuần hóa được hoàn toàn, ta sai người đưa đến đây cho Viên huynh nhìn qua nhé?"

Trong cặp mắt phượng của Tiêu Nguyên hiện lên chút hứng thú. Càng là kẻ có tài thì càng không dễ dàng chịu khuất phục, việc thuần hóa ngựa cũng có đạo lý như vậy.

Ngựa của Tạ Lan Âm đã lắp xong yên ngựa và bàn đạp ở hai bên, không có Tường Hoài Chu ở đây nàng cũng không dám liều lĩnh cười, trước hết dắt chú ngựa thông minh này từ từ đi dạo, đi được một đoạn lộn trở lại thì thấy biểu ca dẫn đôi chủ tớ kia lại đây. Biểu ca nhà mình mặc một thân cẩm bào màu xanh ngọc, dáng vẻ cực kì phong lưu phóng khoáng, sánh vai cùng vị Viên công tử chỉ mặc một thân cẩm bào màu sẫm, còn có quân sự đi cạnh để làm nền nữa.

Nhưng sao bọn họ lại cùng đi qua đây chứ?

Tạ Lan Âm mơ hồ cảm thấy bất an, khi đám người đi đến trước mặt, lại nghe thấy Tiêu Nguyên muốn đích thân thuần ngựa, Tạ Lan Âm lặng lẽ liếc mắt trừng biểu ca một cái.

Quần ngựa rất rộng, nhưng đám ngựa đang thuần hóa đang chạy loạn xung quanh, Tiêu Nguyên không thể đem ngựa sang bên kia được, cho nên sao nàng có thể chú tâm học được, biểu ca mang khách đây rõ ràng để chiều cố người ta, lại khiến nàng phải chờ đợi.

Tiểu biểu muội trừng mắt không khiến người ta sợ hãi, nhưng sự ủy khuất tủi thân trong ánh mắt lại khiến Tường Hoài Chu cảm thấy áy náy, vừa định gọi biểu muội lại dỗ dành mấy câu thì Tiêu Nguyên đã bước lên trước mấy bước, lạnh nhạt nói với Tạ Lan Âm, "Ngũ tiểu thư yên tâm, nhiều nhất Viên mô chỉ chậm trễ của tiểu thư thời gian bằng một ly trà nhỏ thôi".

Mắt phượng của hắn bình tĩnh, giống như đã dự tính được chuyện này từ trước, Tạ Lan Âm nhớ đến bình Ngọc Liên Sương, liền không còn hoài nghi, chỉ khách khí nói với hắn: "Viên công tử không phải lo lắng, ta cũng không sốt ruột, công tử cứ an tâm thuần ngựa đi, chúc công tử mã đáo thành công, thu phục được ngựa tốt".

Thanh âm dễ nghe, lời nói cũng khiến người ta thấy dễ chịu, nghĩ đến bộ dạng mắt hừng vừa rồi của tiểu cô nương, Tiêu Nguyên chợt nhớ đến chú chim hoàng oanh trong nhà mình. Lúc mới đem về nuôi, chim hoàng oanh cũng không để ý đến hắn, toàn tùy theo tâm trạng mới hót, hắn tỉ mỉ nuôi nấng dạy dỗ hai tháng, nó mới chịu nghe lời.

Cô nàng này tuy yếu ớt nhưng lại khéo đưa đẩy, nếu thật sự là một con chim hoàng oanh, chỉ sợ việc thuần hóa càng hao tổn tâm trí hơn.

"Mượn cát ngôn của Ngũ tiểu thư". Ánh mắt khẽ lướt qua đôi giày nhỏ bằng da hươu của nàng, Tiêu Nguyên cực kì thủ lễ lùi về bên cạnh Tường Hoài Chu.

Tiểu nhị phụ trách thuần ngựa dẫn hai con ngựa cao to đi đến, hai con ngựa này hình thể có chút bất đồng, con cao hơn từ trên xuống dưới chỉ một màu lông đen tuyền, dưới ánh mặt trời trông cực kì sáng bóng, con thấp hơn đúng là Hãn huyết bảo mã, cả hai trông cực kì uy phong凛冽, giống như hai tên tướng quân kiệt ngạo bất tuân đang cùng nhau đi tới.

Hai tuần mã xuất sắc như vậy, Tạ Lan Âm cảm thấy cực kì hứng trí, bèn đưa cương ngựa trong tay cho quân sự, còn nàng hồi hộp đi đến bên cạnh biểu ca, chờ xem thuần phục tuần mã.

"Viên huynh muốn thử con nào trước?" Tường Hoài Chu tò mò hỏi.

Từ lúc tiểu nhị dẫn ngựa lại đây Tiêu Nguyên đã có lựa chọn, ánh mắt hướng về phía con ngựa đen.

Tiểu nhị dẫn ngựa lại đây, Lư Tuấn chợt bước lên trước, nghiêm mặt thỉnh cầu: "Công tử, để ta thử trước đi?"

Thân thể chủ tử cực kì quý giá, không thể dễ dàng xảy ra sơ xuất gì.

"Không cần". Thanh âm của Tiêu Nguyên lạnh nhạt, tự mình nhận lấy cương ngựa, kéo nó đến trường đua đối diện, để tránh lúc ngựa hoảng sợ sẽ đá

thương đến người bên cạnh.

Lư Tuấn theo sát ngay sau.

Nhìn bóng dáng đôi chủ tớ, Tạ Lan Âm nghi hoặc hỏi biểu ca, "Huynh nói hần có được không?" Nếu là người ăn mặc giống như thị vệ kia, Tạ Lan Âm sẽ không quá hoài nghi, chính là vị Viên công tử này thân hình cao gầy, mặt mày lạnh nhạt càng giống như tiên nhân không màng thế tục trên trời, nhìn khí độ dung mạo như vậy, Tạ Lan Âm không thể đem hần liên tưởng với chuyện thuần hóa ngựa được.

"Viên công tử cũng không phải kẻ tầm thường, Lan Âm nhìn kỹ xem". Tưởng Hoài Chu nhẹ nhàng phe phẩy quạt. Nếu không tự tin, ai dám lấy thân ra thử nghiệm chứ? Vị Viên công tử này cũng không đặc biệt chú ý đến dung mạo xinh đẹp của tiểu biểu muội, thuần phục ngựa hần là vì yêu thích thôi chứ không phải loại công tử quân là áo lụa thích cựa mạnh trước mặt mỹ nhân.

Tạ Lan Âm liếc mắt nhìn hần một lúc rồi xoay đầu sang phía đối diện.

Cách đó khá xa, không thấy rõ nét mặt nam nhân, chỉ thấy hần đột nhiên xoay người lên ngựa, động tác cực kì lưu loát, vạt áo tung bay còn chưa hạ xuống thì người đã cưỡi lên lưng ngựa. Đường như chỉ trong nháy mắt, tuần mã đột nhiên dựng cao nửa người lên, phát ra những tiếng kêu cực kì phần nộ. Mắt thấy nam nhân bất cứ lúc nào đều có thể bị quăng ngã, Tạ Lan Âm kim lòng không đầu nắm chặt lấy cánh tay biểu ca, không biết là đang sợ nam nhân kia chẳng may té ngựa hay vẫn là sợ con ngựa hoang đã khó thuần hóa kia chạy về phía mình.

Tuần mã phát ra những tiếng kêu phần nộ nhưng từ đầu đến cuối nam nhân chỉ giữ chặt dây cương, vững như bàn thạch, tuần mã điên cuồng khiến khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hần lúc thì hiện ra dưới ánh mặt trời, lúc thì bị khuất bóng, ngay khi Tạ Lan Âm thấy trên lưng toát mồ hôi lạnh thì không biết nam nhân đã làm gì mà tuần mã đột nhiên dừng giầy đạp, nhanh như gió chạy về phía trước.

"Bản lĩnh của Viên huynh thật cao!", Tưởng Hoài Chu cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, lớn tiếng khen ngợi.

Tiêu Nguyên nghe tiếng liền quay đầu lại, ánh mắt lướt qua bóng dáng màu trắng đứng đó, lại cảm nhận được thân hình chắc khỏe của tuần mã dưới thân, trong lòng liền cực kì hưng phấn, hần giục ngựa chạy về phía hai huynh muội, cách tầm hai mươi bước liền níu chặt dây cương, từ từ dừng lại trước mặt hai người, cúi đầu hỏi Tạ Lan Âm, "Ngũ tiểu thư, không biết Viên mã có vượt quá thời gian không?"

Nam nhân từ trên cao nhìn xuống, Tạ Lan Âm lại ngẩng đầu lên nhìn hần, lúc nàng phát hiện vẻ treu tức ẩn trong cặp mắt phượng kia thì thoáng thất thần.

Đây là một nam nhân tuần mã thoát tục không dính chút bụi trần, mới nhìn thì tưởng là người văn nhả nhưng thực ra lại là kẻ có sức mạnh kinh người. Nhìn khuôn mặt anh tuấn bức người dưới ánh nắng cuối xuân của hần, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ mạnh mẽ lúc hần thúc ngựa chạy nhanh, trái tim của Tạ Lan Âm bỗng nhiên bỗng nhiên đập thình thịch không ngừng, đây là cảm giác mà từ trước tới nay nàng chưa bao giờ nhận thấy.

Nhưng nàng nghe ra chút há hê trong lời nói của nam nhân kia. Suy cho cùng, cũng chỉ là một kẻ thích khoe khoang mà thôi.

Dù trong lòng tán thưởng nhưng Tạ Lan Âm không nguyện để cho hần đắc ý, liền khen cho có lệ: "Thuật cưỡi ngựa của Viên công tử thật cao siêu, khiến kẻ khác phải bội phục rồi".

Tiêu Nguyên cười cười, không nhìn nàng nữa mà xoay người xuống ngựa, sờ đầu hắc mã, nói với Tưởng Hoài Chu: "Tam công tử ra giá đi".

Tưởng Hoài Chu chấp tay về phía hần, thành tâm nói: "Nhiều người như vậy mà chưa ai thuần hóa được con ngựa này, hôm nay Viên huynh có thể thần phục nó, thì đã chứng minh huynh là chủ nhân định mệnh của nó rồi. Bảo mã tặng anh hùng, Viên huynh nếu đã nhận ta làm bằng hữu thì đừng nói lời chối từ".

Tiêu Nguyên muốn nói lại thôi, nhìn kỹ hần một lúc mới nở nụ cười, đáp lễ nói: "Được, Hoài Chu thành tâm đối đãi, Viên mã cũng không khách khí nữa, từ nay về sau Hoài Chu thấy nơi nào của ta hữu dụng thì cứ nói để ta toàn lực tương trợ".

Tạ Lan Âm nghe xong, lặng lẽ bĩu môi. Tưởng gia là nhà giàu nhất Thiểm Tây này, hần chỉ là một kẻ đến cái tên còn không ai biết, nhiều lắm chỉ có chút tiền tài, có nhiều mấy thì xem ra cũng kém nhà cậu, tài đức gì mà khiến cậu phải nhờ hần hỗ trợ chứ? Nói chuyện không khiêm tốn một chút nào cả, quả nhiên là ngạo mạn tự phụ y như lúc mới gặp.

Tưởng Hoài Chu lại không suy nghĩ như vậy, dù không có gia thế hơn người mà có thể hình thành được thân thù cùng khí độ bậc này thì dùng một con ngựa đổi lấy một phần giao tình vẫn tuyệt đối có lợi, huống chi dù đối phương là người bình thường, chỉ bằng một màn thuần hóa ngựa hôm nay đã đủ để hần thiết tình kết giao, lúc này hần còn đang muốn mời Tiêu Nguyên buổi tối cùng thưởng rượu.

Tiêu Nguyên sáng khoái đáp ứng, lại nhìn con ngựa trắng bên cạnh, cười nói: "Hoài Chu chỉ Ngũ tiểu thư cưỡi ngựa đi, ta vừa có được lương câu, tạm mượn đường chỗ đệ chạy hai vòng đã".

Tưởng Hoài Chu gật đầu, "Được rồi, Viên huynh cứ tùy tiện đi, tốt nhất cứ chạy thêm mấy vòng, sau đó chúng ta cùng nhau trở về thành".

Tiêu Nguyên không nói gì thêm, chỉ hướng về phía huynh muội chấp tay một cái rồi xoay người lên ngựa.

Người đã đi xa, Tạ Lan Âm mới thuận miệng hỏi biểu ca, "Con ngựa kia nếu bán thì được nhiều hay ít bạc vậy?"

Tưởng Hoài Chu thấy tiểu biểu muội xót bạc, cười nhẹ nói: "Cái này chưa biết được, nếu không thuần hóa được thì sẽ rất khó bán, thuần hóa... Lan Âm không cần đau lòng, nhà chúng ta còn thiếu chút tiền bán một con ngựa sao? Ta nói cho muội biết, phần giao tình này tuyệt đối có giá trị, Tam biểu ca

của muội chưa từng nhìn lầm người đâu"/

Tạ Lan Âm cười nhạt, thúc giục hắc dầy nàng cười ngượng.

Một khắc sau, Tạ Lan Âm vừa ngồi vững liền học bộ dạng của Tiêu Nguyên, từ trên cao nhìn xuống hỏi biểu ca, "Không phải huynh giỏi nhìn người sao? Vậy sao huynh thấy ta cười con ngựa này không thích hợp chứ?"

Cổ ý đưa chân ra khỏi bàn đạp, khoe khoang với hắc đôi chân dài của mình.

"Muội cẩn thận không ngã bây giờ!" Tim Tưởng Hoài Chu muốn nhảy luôn là ngoài, lập tức đề chân nàng xuống.

Tạ Lan Âm nhìn không được cười to, lại nhìn trái nhìn phải mãi, hưng phấn thúc giục hắc, "Tam biểu ca mau dẫn muội đi vài bước đi!"

Tưởng Hoài Chu dẫn dò nàng ngồi vững xong mới ngoan ngoãn làm mã phu cho tiểu biểu muội, nắm con ngựa trắng chậm rãi đi về phía trước.

Tiêu Nguyên chạy xong một vòng liền quay lại, đại khái khí thế của hắc mã cực kì mạnh mẽ, khiến bạch mã khẩn trương đến mức lùi về phía sau, Tạ Lan Âm vẫn quen nếp đi về phía trước, lần đầu tiên gặp phải tình huống này, sợ tới mức hét ra tiếng, lập tức cúi người ôm chặt lấy cổ ngựa trắng, nhắm chặt mắt.

Tưởng Hoài Chu cười nàng nhát gan, "Có ta nắm, muội còn sợ cái gì?"

Ở bên kia, ánh mắt Tiêu Nguyên lướt qua gương mặt đỏ bừng của tiểu cô nương rồi từ từ dời xuống, đầu tiên là tấm lưng kẻ sọc lưng ngựa của nàng, sau đến vòng eo nhỏ tinh tế mềm mại, cuối cùng là đến đôi chân thon dài thẳng tắp, hôm nay nàng lại mặc đồ cười ngựa bó sát, quả là đầy vẻ xuân sắc.

"Viên mỗ thất sách khiến tiểu thư giật mình rồi, nàng không sao chứ?" Ngoài miệng thì nói lời nhận lỗi nhưng khóe miệng lại khẽ vênh lên.

Tạ Lan Âm vẫn không dám ngồi thẳng dậy, chỉ đủ dũng khí mở to mắt, chỉ thấy thấy đôi mắt to của hắc mã trước mặt, tuy cũng long lanh ánh nước nhưng nàng không thấy có một chút dịu ngoan nào, chỉ thấy vẻ kiêu ngạo bướng bỉnh, như đang chế giễu nàng cùng bạch mã.

Trong lòng bức bối, Tạ Lan Âm cũng không thèm ngẩng đầu đã mở miệng đuổi người, "Ngựa của ta nhát gan, Viên công tử đừng có lại gần đây".

Lời nói không một chút khách khí, cực kì lạnh lùng, không hề che giấu sự khó chịu của mình.

Tiêu Nguyên bật cười, ném một ánh mắt về phía Tưởng Hoài Chu đang cực kì bất đắc dĩ, hai chân khẽ thúc vào bụng ngựa, chạy thẳng về phía trước, lúc đi lướt qua lại thấy tiểu cô nương ném một ánh mắt chứa dao về phía mình. Tiêu Nguyên lo lắng nàng đang ở trên ngựa, ngo ngoáy dễ bị ngã nên cũng không so đo với nàng liền coi như không nhìn thấy, đến lúc đi được một quãng xa, mới quay đầu lại.

Dưới bầu trời xanh thẳm, tiểu cô nương mặc một thân áo trắng giống như thiếu niên, nhõng nhẽo sai bảo biểu ca của nàng dẫn ngựa đi tiếp.

Không biết vì sao, đột nhiên Tiêu Nguyên cảm thấy có chút hâm mộ Tưởng Hoài Chu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

"Công tử, chúng ta phải chờ bọn họ sao?" Nhìn tiểu cô nương đã dám tự mình cười ngựa đang đi thông thả bên kia, Lư Tuấn khó hiểu hỏi chủ tử.

"Từ đây ngồi xe ngựa vào thành cũng phải mất một canh giờ cho nên nhiều nhất bọn họ chỉ cười thêm hai khắc nữa thôi", Tiêu Nguyên thản nhiên vỗ vỗ đầu hắc mã, "Buổi chiều cũng không có việc gì, ở đây cười ngựa cũng không sao".

Lư Tuấn không nhiều lời giống như Cát Tiên, biết được ý định của chủ tử thì chỉ yên lặng đi bên cạnh hắc mã. Nhìn thấy dáng vẻ thư sướng thoải mái ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn bầu trời lại nhếch khóe miệng của chủ tử, trong lòng Lư Tuấn có chút cay cay. Khi còn ở trong cung chủ tử rất ít khi xuất môn, chỉ luôn quanh quẩn trong nhà, hiện tại rốt cuộc cũng được tự do, có thể thoải mái ra ngoài giải sầu.

Bên kia Tưởng Hoài Chu nhìn trời rồi quay ra nói với biểu muội ở phía trước: "Xuống đi Lan Âm, ngày mai chúng ta lại đến".

Tạ Lan Âm mới học được cách cười ngựa, còn chưa có tận hứng, thật cẩn thận thúc ngựa rẽ bước, nhìn về phía biểu ca hưng phấn nói: "Ta muốn cười nó về, ngày mai lại cười nó đến đây, coi như vừa đi đường vừa luyện tập luôn". Cuối cùng cũng có được một chú ngựa yêu quý, bây giờ nàng mới hiểu tâm tình của biểu ca cùng Viên công tử lúc trước, chú ngựa trắng này ngoan ngoãn nghe lời, đôi mắt to như có thể đáp lời nàng, Tạ Lan Âm cực kì yêu thích.

"Nhờ trên đường nó hoảng sợ thì sao?" Tường Hoài Chu lập tức cự tuyệt, tiến lên đỡ nàng bước xuống, "Trên đường người đến người đi, làm sao thanh tĩnh bằng trường đua nhà chúng ta, muội vừa mới học, cứ từ từ từng bước, đừng nóng vội quá!"

Tạ Lan Âm cảm thấy thất vọng, chẳng qua ngẫm lại thì cũng hiểu được cẩn thận một chút còn hơn là bị thương ngoài ý muốn.

Hai tay giữ chắc yên ngựa, Tạ Lan Âm theo cách biểu ca chỉ xoay người bước xuống, vừa đứng vững, hai đùi liền khẽ run, Tạ Lan Âm nhanh chóng vịn lấy biểu ca nhà mình, cảm giác được chân có chút tê dại, cười khỏ nói: "Cưỡi ngựa đúng là không đơn giản, may mà ta nghe lời nương".

"Cô nói gì với muội?" Tường Hoài Chu cười hỏi.

Tạ Lan Âm sao có thể nói với hắn đã mặc quần độn thêm để tránh bị mài da chứ. Lời nói kẹt chặt trong họng, nàng chậm rãi bước thêm vài bước, cảm thấy chân đỡ tê liền buông tay biểu ca.

Tường Hoài Chu phát tay với Tiêu Nguyên ở xa xa.

Tiêu Nguyên liền giục ngựa đi đến, xuống ngựa hỏi: "Hai vị phải về sao?"

Tường Hoài Chu vuốt cằm, cười nói: "Đúng vậy, Viên huynh yêu thích con ngựa này như vậy, có phải chưa chạy đủ đúng không?"

Tiêu Nguyên sờ đầu con ngựa, nhìn một vòng quanh trường đua, có chút tiếc nuối nhìn về phương xa: "Đáng tiếc sân bãi này có hạn, không đủ để nó phát huy hết khả năng, ngày khác rảnh rồi, ta muốn đến quan ải xem thử, Tam công tử sống ở Thiêm Tây, chắc đã sớm qua đó rồi?"

Thảo nguyên ở quan ải chính là thảo nguyên lớn nhất ở phụ cận thành Tây An, Tường Hoài Chu thích xuất môn du ngoạn, đương nhiên đã qua đó nhiều lần, bèn nhiệt tình giới thiệu với hắn: "Ta đã qua đó vài lần, nơi đó cách Tây An hơn sáu trăm dặm, lấy sức của con ngựa này, một ngày là đủ đi đến đó. Nếu Viên huynh không chê, tháng tư ta nguyện dẫn đường cho Viên huynh".

"Ý tốt của Hoài Chu, Viên mỗ cầu còn không được", Tiêu Nguyên chấp tay nói lời cảm tạ.

Tạ Lan Âm nghe thấy thế trong lòng liền ngửa ngáy, nhỏ giọng hỏi biểu ca, "Quan ải có thảo nguyên sao?" Nếu có thể phi ngựa thì chắc chắn là thảo nguyên rồi?

Tường Hoài Chu ra hiệu cho Tiêu Nguyên cùng đi xong mới giải thích cho tiểu biểu muội. Tạ Lan Âm vừa nghe đúng là thảo nguyên thì nén giận liếc hắn một cái. Có chỗ đi chơi tốt như vậy, vì sao không nói cho nàng biết sớm chứ? Bây giờ Viên công tử vừa nói muốn đi, nếu nàng mở miệng đòi đi cùng, để khiến người ta hiểu lầm.

"Ngũ tiểu thư cũng muốn đi sao?" Thấy nàng không nói tiếp, Tiêu Nguyên liền phỏng đoán.

"Không có, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi". Tạ Lan Âm sợ hắn nghĩ nhiều, cố gắng bình tĩnh nói, giọng điệu cực kì thần nhiên.

Tiêu Nguyên gật đầu, nói với Tường Hoài Chu: "Nếu Ngũ tiểu thư muốn đi, ta sẽ không quấy rầy hai huynh muội nữa".

"Chỗ đó quá xa, cô của ta sẽ không đồng ý", Tường Hoài Chu cười nói, căn bản hắn chưa từng nghĩ sẽ dẫn tiểu biểu muội đến nơi xa như vậy, và lại nếu cưỡi ngựa thì tiểu biểu muội không chịu nổi, mà ngồi xe ngựa thì lãng phí thời gian.

Tới bên ngoài trường ngựa, nhìn thấy tiểu ngựa mang chú ngựa yêu quý của mình buộc sau xe ngựa, Tạ Lan Âm mới vừa lòng bước lên xe.

Lúc đến Tường Hoài Chu cùng tiểu biểu muội ngồi chung xe ngựa, bây giờ thì phải tiếp Tiêu Nguyên nên cũng cười ngựa.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, Tạ Lan Âm vốn đã mệt mỏi sẵn, xương sống thắt lưng đều đau, nghe được một lát thì cảm thấy buồn ngủ, nhưng ngại dựa vào bên vách xe không thoải mái bèn rút cái đệm bên sườn ra làm gối đầu, cực kì thoải mái nằm xuống dưới đất. Xe ngựa đi rất vững, một chút xóc nhẹ lại càng tăng sự thoải mái, Tạ Lan Âm nhắm mắt lại, chưa chi đã ngủ mất.

Thấy trong xe không có chút động tĩnh nào, trong lòng Tường Hoài Chu cảm thấy kì quái, bèn ghé mắt nhìn qua khung cửa sổ, cách lớp rèm chỉ thấy tiểu biểu muội đang ngủ say. Hắn bật cười, buông rèm, quay đầu nói với Tiêu Nguyên, "Mới học có một chút như vậy đã mệt đến mức lăn ra ngủ, thật sự là rất yếu ớt".

Tiêu Nguyên không có tiếp lời, trong đầu chỉ nghĩ tới bộ dạng đi ngủ của chim hoàng oanh nhà mình, cái đầu tròn tròn núp trong đám lông, giống hệt một quả bóng nhỏ, nhưng hắn chỉ cần gõ nhẹ lông chim là nó lập tức ngẩng đầu lên, khẽ chớp chớp đôi mắt đen to tròn ánh nước. Nghĩ đến ánh mắt của chim, lại nhớ tới đôi mắt hoa đào diễm lệ của nàng, không biết về mặt lúc nàng tỉnh ngủ sẽ như thế nào đây?

Cứ miễn man suy nghĩ, đến lúc Tường Hoài Chi nói chuyện, hắn mới tỉnh táo lại được.

Vào đến cửa thành, sau khi hẹn thời gian đến Minh Nguyệt Lâu uống rượu, liền mỗi người đi một ngã.

Xe ngựa dừng trước cửa Tường phủ, Tạ Lan Âm còn chưa tỉnh, Tường Hoài Chu bắt đầu dĩ cười cười, bảo xa phu trực tiếp đánh xe đến cửa Yêu Nguyệt Các, tận mắt nhìn thấy Tang Chi và Anh Ca đưa tiểu biểu muội đang lim dim vào trong, hắn mới đi gặp cô.

"Lan Âm không gây phiền toái cho cháu chứ?" Tường thị mời cháu uống trà, lo lắng hỏi, "Cháu đó, suốt ngày nuông chiều nó, còn thân thiết hơn cả anh trai ruột, tạo cho nó thói quen cái gì cũng sai sử cháu, đại biểu muội với nhị biểu muội đâu có không khách khí với cháu như vậy".

"Vây chứng minh cháu làm biểu ca rất tốt, Lan Âm thân thiết với cháu, sau này cô cũng đừng nói những lời khách sáo như vậy, còn phân biệt người này người nọ làm gì". Tường Hoài Chu cười nói, lại sợ cô lo lắng, bèn mở miệng khen ngợi thiên phú cười ngửa cựa tiểu biểu muội.

Hai cô cháu tán gẫu cực kì vui vẻ nhưng Tường thị đau lòng cháu, bèn bảo hẳn trở về phòng nghỉ ngơi.

Tường Hoài Chu cũng có hẹn với người ta nên cũng không ở lại lâu.

Tường thị nhìn bóng lưng của cháu trai, biết đôi biểu huynh biểu muội này chỉ có tình cảm anh em, lại nghĩ đến chuyện buổi sáng tàu từ nói với bà, bèn hỏi đại nha hoàn thân cận Ngọc Trân, "Đi nhìn xem nhị tiểu thư đã trở lại chưa, nếu đã về thì bảo nàng qua đây một chuyến".

Ngọc Trân nhẹ giọng đáp lời, khoảng hơn một khắc liền quay lại, nói nhị tiểu thư chưa về.

Tường thị nhìn sắc trời, dự đoán được đôi huynh muội kia hơn phân nửa sẽ ở bên ngoài dùng cơm, bèn lấy tay xoa xoa trán.

Ba nữ nhi của bà, trưởng nữ thì tính tình lạnh lùng, giống như coi mình là nam nhi thật sự vậy, mỗi lần bà nhắc đến hôn sự nó luôn nói phải chính mình lựa chọn, không có chút thông suốt nào cả. Đứa thì hai thì tính tình tùy tiện, may mắn có anh trai với chị dâu không chê nó, trong lòng Tường thị cũng ngóng trông cửa hôn sự này có thể thành, về phần con gái út, bây giờ mới mười ba, tạm thời chưa khiến bà phát sầu.

Tạ Lan Kiều chưa về, Tường thị bèn đến Yêu Nguyệt Các.

Lúc trên xe Tạ Lan Âm còn chưa ngủ đủ, vừa nằm lên giường lại tiếp tục say giấc, đang thiu thiu lại cảm giác được có người chạm vào tay mình, cố gắng mở mắt thì chỉ thấy khuôn mặt ôn nhu thanh lệ của mẫu thân.

"Nương..." Tạ Lan Âm khe khẽ gọi.

Mẫu thân của nàng thì đương nhiên là một mỹ nhân, chưa nói đến chuyện khiến người khác kinh diễm, chỉ riêng chuyện khiến phụ thân lạnh lùng nghiêm nghị của nàng bại dưới tay bà, thì đã chứng tỏ dung mạo của mẫu thân so với nữ tử tầm thường đã hơn một phần anh khí, không giống các phụ nhân thái thái bình thường cả ngày chỉ biết treo chuyện quy củ trên miệng, chính điều này đã khiến vẻ đẹp của bà có thêm một hương vị khác. Trong chuyện dung mạo, Trương tỷ giống phụ thân, thanh lãnh thoát tục, Nhị tỷ lại càng giống mẫu thân, thông minh tú lệ, còn nàng, chính là kẻ thừa những điểm đẹp nhất của cha mẹ, là người xinh đẹp nhất nhưng tính tình thì chả giống người nào cả.

"Có phải trên người mồi nhur rồi hay không?" Tường thị kiểm tra lòng bàn tay nữ nhi, thấy nàng tính liềm ôn nhu hỏi han.

Tạ Lan Âm gật đầu, nhích lại gần người mẫu thân, dựa vào người bà nói: "May mắn con nghe lời nương, nếu không chắc đau chết rồi".

"Không bị trầy da chứ?" Tường thị nhìn chân của nữ nhi.

Tạ Lan Âm tưởng mẫu thân định kiểm tra, đỏ mặt vội nói: "Không có, chỉ là bị đỏ một chút, con đã thoa thuốc mỡ rồi, không có bị gì đâu, nương đừng nghĩ con yếu đuối thế, nương xem tay con không phải vẫn tốt sao?"

"Vì để ra ngoài chơi một chút khổ cũng không sợ", Tường thị ấn cái mũi nhỏ của nữ nhi, lại nắm lấy tay nàng, "Để ta bảo người may cho con một miếng bao tay, những vẫn phải cẩn thận một chút, trong nhà chúng ta da con vẫn là non nớt mỏng manh nhất, khi con còn nhỏ lúc ăn cơm rơi chút canh nóng ra tay, lòng bàn tay lập tức nổi bọt nước, làm cho phụ thân con đau lòng đến mức suýt nữa phạt nhừ mẫu quân con, bây giờ về nhà mà để ông ấy phát hiện tay con bị mài ra nốt chai, chắc chắn lại đau lòng cho xem".

Tạ Lan Âm hoài nghi, "Thật vậy ả?"

Phụ thân thương nàng, nàng muốn cái gì, chỉ cần nói với ông ấy, dù là chuyện khó thì cũng chỉ cần cầu xin mấy lần là phụ thân cũng đáp ứng, nhưng phụ thân trời sinh mặt lạnh, đối với tỷ muội các nàng cũng rất ít cười, cử chỉ thân thiết giữa cha và con gái cũng không nhiều.

Tường thị sờ đầu nữ nhi, tươi cười nhớ lại: "Cha con là người vụng về, da mặt lại mỏng, chỉ có lúc các con chưa hiểu chuyện mới dám làm mặt xấu đối các con cười thôi, còn không cho ta nhìn, nhưng kỳ thật trong lòng lại rất hiểu mấy đứa".

Nghe thấy mẫu thân nói như vậy, Tạ Lan Âm đột nhiên thấy nhớ nhà, ôm lấy mẫu thân nói: "Nương, chúng ta sớm một chút trở về thôi".

Tuy những ngày ở Tạ gia không hề yên ổn, nhưng phụ thân cùng đại tỷ đều ở đó, nàng rất nhớ bọn họ...

"Giữa tháng tư đi, chờ nàng ta kiêng cử* xong chúng ta liền rời đi, ta đã viết thư về nhà rồi". Tường thị thở dài, nỗi nhớ nhà dường như càng nhiều hơn.

*Phụ nữ khi mang thai có hai loại kiêng cử, một là ở cử sau khi sinh, gọi là đại nguyệt tử, loại còn lại là ở cử sau khi sảy thai gọi là tiểu nguyệt tử, Tạ Dao chính là nằm ở loại thứ hai.

Tạ Lan Âm biết mẫu thân đang phiền não cái gì, chỉ nhỏ giọng khuyên nhủ: "Nương, chúng ta mặc kệ nàng ta đi, trở về tiếp tục sống như trước, mấy người đó thích âm ỉ thế nào thì âm ỉ, chúng ta không để trong lòng là được".

"Được, Lan Âm trưởng thành rồi, phải biết suy nghĩ như vậy". Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con gái, Trương thị vui mừng cười, vỗ nhẹ vào bả vai của nàng, "Đứng lên đi tắm rửa đi, một lát nữa chúng ta sẽ dùng cơm".

Tạ Lan Âm ngoan ngoãn rời giường.

Trong một nhả gian ở Minh Nguyệt Lâu, Tiêu Nguyên đứng trước cửa sổ, thấy xe ngựa của Trương gia chậm rãi đi tới, lúc dừng lại chỉ có một mình Trương Hoài Chu bước xuống, tuy rằng đã dự đoán trước nhưng vẫn có chút thất vọng.

Giọng nói của nàng so với chim hoàng oanh còn khiến người ta mê muội hơn, đáng tiếc nàng lại không phải một chú chim có thể tùy ý bắt lấy.

Tiêu Nguyên có chút không tập trung cùng Trương Hoài Chu uống rượu tâm sự, lúc tàn tiệc thì sắc trời đã tối muộn.

Tiêu Nguyên dẫn Cát Tiến trở về trạch viện của mình.

Sau khi tắm rửa xong, Tiêu Nguyên tựa lưng vào thành giường, nhìn thấy chim hoàng oanh đã cuộn mình đi ngủ trong lồng, trong đầu đều là bóng dáng của nàng ở trường đua ngựa, lúc thì hưng phấn vui cười, lúc thì hoảng sợ khê kêu, mà hắn chỉ có thể trông từ xa, nhìn nàng làm nũng với huynh trưởng.

Không biết suy nghĩ miên man bao lâu, Tiêu Nguyên xoa xoa trán, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Mê muội đến mất cả ý chí, hắn còn rất nhiều việc phải làm, không thể lãng phí tinh lực chỉ vì một thanh âm được.

Trên lý trí thì quyết định như vậy nhưng trong giấc mộng lại mơ thấy nàng.

Nàng kéo ống tay áo hắn làm nũng, từng thanh âm như đang gheo người, trường đua mệnh mông như vậy, nàng như chú chim nhỏ chủ động đưa lên tận cửa, hắn không cần phải nhận chịu đựng nữa.

Sáng hôm sau Tiêu Nguyên vẫn đi luyện quyền như cũ, lúc Cát Tiến vào thu thập giường, không ngờ lại thấy đệm giường đã quăn lên.

Cát Tiến sững sờ đứng trước tấm bình phong. Chủ tử nhà mình thanh tâm quả dục không mấy khi có ham muốn, lúc còn ở trong cung, một năm nhiều nhất chỉ mộng có một lần, nhưng từ lúc vào thành Tây An đây đã lần thứ hai.

Xem ra gặp được cô nương mình thích, chủ tử cũng không hề khác biệt.

Cát Tiến cười trộm, ôm lấy chăn đệm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Tuy rằng hôm qua tiểu thư chịu vất vả một chút nhưng bù lại hôm nay khí sắc nhìn rất tốt".

Anh Ca đứng trước giường, nhìn cô nương lau khuôn mặt nhỏ trắng hồng, khen ngợi từ tận đáy lòng.

Tạ Lan Âm bán tín bán nghi, đưa khăn mặt cho Tang Chi, ra hiệu cho Anh Ca mang gương đến cho nàng. Anh Ca cười cười mang chiếc gương được khảm một vòng bảo thạch đủ màu đặt trước mặt nàng. Tạ Lan Âm vừa xoa tay vừa liếc mắt qua, thấy chính mình trong gương quả nhiên không có vẻ mệt mỏi, ngược lại vẻ mặt phấn chấn thì không khỏi nở một nụ cười.

Xỏ chân vào đôi giày rồi đi thử một vòng trong phòng, có lẽ do tối qua đã thoa thuốc mỡ và sau khi ngủ được Anh Ca xoa bóp nhẹ nhàng nên chân cũng không còn đau nhức nữa, Tạ Lan Âm càng có tinh thần, sau khi thay một thân váy dài màu hạnh liền nhanh nhẹn đi thỉnh an mẫu thân.

Vừa đến Hương Viên đã thấy nha hoàn của mẫu thân và tỷ tỷ đứng bên ngoài, Ngọc Trần vừa nhìn thấy nàng liền có ý thông truyền một tiếng, trong lòng Tạ Lan Âm biết có quý, liền nhanh chân bước tới nhà chính, vẻ mặt hoài nghi quan sát mẫu thân, "Nương lại cùng tỷ tỷ nói nhỏ cái gì vậy?"

Trương thị khụ khụ, nhanh chóng ném cho thứ nữ một ánh mắt.

Vừa sáng sớm Tạ Lan Kiều đã bị mẫu thân ném cho một trận sấm, đang không biết nên khóc hay cười, cũng không cảm thấy đây không phải chuyện có thể nói với muội muội, liền cười cười nói: "Lan Âm, nương đang hỏi ta có thích nhị biểu ca hay không, muội có cảm thấy ta thích không, loại yêu thích giữa nam nữ đó".

Tạ Lan Âm ngẩn người, trong đầu hiện lên dáng vẻ ôn nhuận như ngọc, lạnh nhạt như nước của nhị biểu ca Trương Hành Chu, liền không nhận được nở nụ cười, ngồi xuống bên cạnh mẫu thân nói: "Sao nương lại nghĩ đến chuyện này? Nhị biểu ca chính là khóm trúc xanh thanh tĩnh nhất trong rừng trúc, tỷ tỷ của con lại là chim tước thích bay loạn trên bầu trời, căn bản không phải người chung đường đâu".

Nếu tỷ tỷ cùng nhị biểu ca có chuyện gì, nàng sớm đã nhìn ra.

Thấy hai đứa con gái đều coi cửa hôn nhân này như chuyện đùa, Tường thị bèn liếc mắt trừng tiểu nữ nhi một cái, "Con thì biết cái gì? Bây giờ cảm thấy không thấy thích hợp nhưng thành thân xong ở cùng nhau, giống như ta với phụ thân các con, nếu ta không để ý tới ông ấy, nửa ngày cũng không thấy ông ấy nói được mấy câu, chúng ta không phải vẫn rất tốt sao, còn sinh được cả ba đứa các con nữa đó thôi?"

"Nhưng hai người là yêu mến lẫn nhau, con với Nhị biểu ca căn bản không có suy nghĩ đó", việc này có quan hệ đến chính mình nên Tạ Lan Kiều lập tức phản bác, "Ồ trong mắt con Nhị biểu ca giống như ca ca ruột thịt, huynh ấy chắc hẳn cũng nghĩ như vậy, nương đừng cố ghép hạt thành đôi nữa, nếu thật muốn kết thân với nhà cậu, không bằng nương tác hợp Lan Âm với Tam biểu ca đi..."

"Tỷ nói linh tinh gì vậy!" Tạ Lan Âm lập tức chạy đến đánh tỷ tỷ.

Thấy hai chị em ồn ào đùa giỡn như chim hỉ thước nô đùa, Tường thị tức giận quay đầu sang uống trà.

Tạ Lan Âm liếc nhìn mẫu thân, ngồi xuống lần nữa, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa hỏi tỷ tỷ, "Nương đã nói chuyện này với chúng ta thì hơn phân nửa mợ cũng đã nói với Nhị biểu ca, tỷ tỷ còn định để Nhị biểu ca đưa tỷ đi dạo cửa hàng mỗi ngày sao? Không bằng tỷ theo ta đến Đồng Sơn du ngoạn đi?"

Tạ Lan Kiều lơ đãng nói, "Nhị biểu ca mới không nhỏ mọn như vậy, là do mấy vị trưởng bối loạn điểm uyên ương*, chúng ta sao phải nương ngừng chứ? Nếu muội không tin để lát nữa chính miệng ta sẽ hỏi Nhị biểu ca".

*Nguyên văn là "Loạn điểm uyên ương phò": chỉ việc ghép đôi lung tung các cặp uyên ương, có thể là gán ghép hoặc giới thiệu đôi tượng.

Thấy nàng nói chuyện thẳng thừng không hề giống một cô nương, so với mình lúc còn trẻ thì còn hơn bội chục hơn, Tường thị xoa trán, quyết định mặc kệ bọn nhỏ hồ nháo*, dù sao đều là người trong nhà, nói thế nào cũng chưa phải chuyện hệ trọng, vừa may bà đỡ phải cân nhắc lý do từ chối anh trai và chị dâu. Biểu huynh biểu muội thành thân là tốt nhất, lấy người mình hiểu rõ có thể yên tâm, nhưng nếu bọn nhỏ không có suy nghĩ đó, bọn họ cũng không thể cưỡng cầu.

*QT dịch từ này là hồ đồ, càn quấy, quấy rối, làm liều, liều lĩnh, ẩu tả... tở tra mãi cũng chả thấy từ nào hợp với ngữ cảnh nên đành giữ nguyên, bạn nào có từ phù hợp cmt cho tở nhé!

Ba mẹ con nói chuyện thêm một lúc rồi cùng qua bên chính phòng dùng cơm.

Tất cả mọi người trong Tường gia đều đã đến, Tường Khâm cùng Lý thị sòng vai ngồi trên ghế chủ thượng, hai vợ chồng Tường Tế Chu ngồi một bên, hai anh em Tường Hoài Chu ngồi bên kia.

Nhìn thấy ba mẹ con bà, ánh mắt Lý thị sáng lên, cực kì chờ mong nhìn em gái của chồng, bên con mình thì không thành vấn đề, chỉ chờ bên kia thôi.

Tạ Lan Kiều vốn thông minh, một đôi mắt đẹp có thể nhìn thấu lòng người, quét mắt một vòng, nàng cười cười, trực tiếp bước đến trước mặt Tường Hành Chu, "Nhị biểu ca, nương ta cùng mợ muốn tác hợp cho chúng ta, ta muốn hỏi một chút, huynh muốn thành thân với ta sao?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Tường thị ném một ánh mắt bất đắc dĩ về phía anh trai và chị dâu, lập tức đi đến vị trí của mình, Tạ Lan Âm cũng đi theo mẫu thân, cười cười nhìn Tường Hành Chu, tò mò không biết hắn sẽ trả lời thế nào.

Tường Hành Chu đứng lên, xoay qua nhìn cô xong liền dời mắt về phía biểu muội thẳng thắn như nam nhi trước mặt, thoải mái nói: "Nếu Nhị biểu muội nguyện ý, ta sẽ đối xử tốt muội, không để muội chút ủy khuất nào, chúng ta sẽ bạch đầu giai lão..."

Hắn không có người trong lòng, nếu cha mẹ và cô hy vọng tác hợp cho hắn và Nhị biểu muội, chỉ cần Nhị biểu muội có lòng thì hắn cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng.

Nhưng hắn còn chưa dứt lời đã bị Tạ Lan Kiều đánh gãy, "Ai muốn bạch đầu giai lão với huynh? Nhị biểu ca đừng diễn nữa, ta biết huynh luôn coi ta như muội muội, được lắm, huynh định đem tội danh phụ lòng lòng trưởng bối đổ hết lên người ta đúng không, khiến cho nương trách ta có mắt mà không thấy được ngọc quý* phải không?"

*nguyên văn là "kim tương ngọc": tở chả biết dịch thành gì, tra cũng không ra.

Tường Hành Chu thần nhiên cười, sờ đầu biểu muội: "Nếu Lan Kiều không thích ta, ta đây liền tìm một phu quân tốt cho Lan Kiều".

Hắn đối với biểu muội quả thật không có tình yêu nam nữ, biểu muội không thích hắn, hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì hắn cảm thấy biểu muội nên gả cho một nam nhân thực lòng với nàng, vợ chồng yêu thương nhau thật sự chứ không phải chỉ tương kính như tân.

Tạ Lan Kiều ghét bỏ tránh né tay hắn.

Vợ chồng Tường Khâm liếc nhìn nhau một cái, tâm tình cũng nguội lạnh, hai đứa nhỏ đều không có suy nghĩ kia, là bọn họ đã nghĩ nhiều rồi.

Nữ nhi khinh suất, cái gì cũng dám nói, Tường thị cực kì ngượng ngùng, cười khổ nói với cháu dâu: "Hai đứa nhỏ này đều bị ta nuông chiều thành thói rồi, không có một chút đáng về của cô nương, A Huyền đừng cười nha".

Lâm Huyền vội vàng lắc đầu, cực kì hâm mộ nhìn về phía tỷ muội Tạ Lan Âm, từ đáy lòng nói: "Sao cô lại nói như vậy chứ, cháu là trưởng nữ trong nhà, bên dưới đều là đệ đệ, từ nhỏ vẫn luôn hâm mộ nhóm bạn có huynh trưởng chiều cổ, Lan Kiều cùng Nhị đệ thân thiết như huynh muội ruột thịt, cháu chỉ thấy yêu thích và hâm mộ thôi".

Tạ Lan Âm nhẹ nhàng khụ khụ, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Tường Tế Chu một cái, nhỏ giọng nói: "Hiện tại biểu tẩu không phải hâm mộ nữa đâu, đại biểu ca đối với tẩu chắc chắn càng tốt hơn so với chúng ta, riêng chuyện bộ râu của huynh ấy, ta cực kì ghét nhưng huynh ấy vẫn không chịu cạo, cả ngày dương dương tự đắc, kết quả biểu tẩu mới nói một tiếng, huynh ấy liền thành thành thật thật cạo sạch..."

Lâm Huyền tức khắc đỏ mặt, xấu hổ nhìn trượng phu, cúi đầu xuống.

Tường Tế Chu cười cười nói với tiểu biểu muội, "Đó là biểu tẩu muội có cách dạy chồng, Lan Âm mà rảnh sang nhờ nàng chỉ dạy cho, đừng suốt ngày chỉ nghĩ chuyện ra ngoài dạo chơi, nghe nói hôm qua muội còn học cười ngra hả?"

"Ai cần huynh lo, da mặt sắp dày hơn tường thành rồi!" Chưa từng thấy người nào làm trượng phu có thể trước mặt mọi người khoe khoang thế từ có cách dạy chồng, Tạ Lan Âm nghe xong cũng xấu hổ thay biểu ca.

Thấy bọn nhỏ không lớn không nhỏ nói giỡn, lại nhìn con dâu xấu hổ đến mức cúi đầu, trong lòng Lý thị liền được an ủi, đã quên sự thất vọng về hôn sự của thứ tử.

Sau khi nói rõ sự tình, không khiến các trưởng bối lo lắng nữa, Tạ Lan Kiều tiếp tục đi theo Tường Hành Chu dạo cửa hàng, Tạ Lan Âm tiếp tục học cưỡi ngựa cùng Tường Hoài Chu, nàng là người không có tính nhẫn nại, luyện nữ hồng không được hai khắc phải đi ra ngoài một lúc, bây giờ lại có hứng thú với chuyện cưỡi ngựa, học được hai ngày, lần đầu tiên nàng thúc ngựa từ vùng ngoại ô vào thành.

Ngày hôm đó phi ngựa về, vừa vào cửa đã gặp Lục Tri vừa trở về từ bên ngoài.

Ở Hàng Châu mỗi lần Tạ Lan Âm xuất môn đều là Lục Tri đi cùng nàng, tới Tây An có Tam biểu ca đi cùng nên Lục Tri không đi theo. Mấy ngày liền không gặp, Tạ Lan Âm có chút nhớ hấn, sau khi phân phó gã sai vặt dắt ngựa, nàng quen miệng trò chuyện với hấn, "Mấy ngày nay huynh vội làm cái gì vậy?"

Lục Tri mặc một thân áo vải màu xám, bởi vì có Tường Hoài Chu ở bên cạnh nên so với lúc một mình ở chung với cô nương, hấn nói chuyện có phần khách khí, cung kính trả lời: "Ta có về quê nhà một chuyến, tế bái cho tổ phụ tổ mẫu, ngoài ra có làm một ít chuyện linh tinh vụn vặt khác".

Hấn là cô nhi mà Lục Xa, chương quỹ quản lý của hội môn của Tường thị thu dưỡng cho nên quê trong miệng hấn chính là quê quán của Lục Xa".

Nhìn Lục Tri dáng vẻ cũng tuấn lãng xuất chúng như Tam biểu ca nhưng thân thể lại có khác biệt hoàn toàn, lại nhớ tới từ trước tới giờ khi mình chạy loạn khắp nơi đều có Lục Tri lớn hơn năm tuổi theo sát bên cạnh không rời, Tạ Lan Âm bỗng có chút xúc động. Ở trong lòng nàng, Lục Tri là một tùy tùng đáng tin cậy, cũng là bạn của nàng.

"Hôm nay là hai mươi hai, hai ngày nữa là sinh nhật của huynh, chúng ta vào thành đi dạo chơi đi, ta sẽ chọn quà cho huynh", Tạ Lan Âm vui vẻ nói. Hai tư tháng ba hàng năm ở thành Hàng Châu đều có hội chùa, năm nào nàng cũng đi, từ năm tám tuổi vô tình biết được sinh thần của Lục Tri, thời gian có chút vừa khéo nên nàng lập tức nhớ kỹ.

Tiểu cô nương tươi cười ngọt ngào, ánh mắt vô cùng thân thiết, hấn là người duy nhất trên đời này ngoại trừ nghĩa phụ nhớ rõ sinh nhật của hấn, trái tim của Lục Tri tựa như được ngâm trong ôn tuyến, từ trong ra ngoài cực kỳ ấm áp. Không muốn để người ta biết, hấn liền hạ mắt che dấu cảm xúc bên trong. "Vậy mà tiểu thư còn nhớ rõ, đối với Lục Tri đã là lễ vật tốt nhất rồi, ngoài ra không cần tiểu thư phải tốn kém thêm".

Tạ Lan Âm biết hấn khách khí, ngửa đầu nhìn biểu ca trước mặt, cười nói: "Không phải chỉ mỗi mua lễ vật cho huynh đâu, hai mươi lăm chúng ta cùng đi Đồng Sơn, ta muốn mua thêm vài thứ. Tam biểu ca phải đến cửa hàng cho nên gọi huynh đi cùng với ta".

Lục Tri bật cười, "Được."

Tường Hoài Chu liếc mắt đánh giá hấn một chút, hỏi: "Muội có thạo đường trong thành sao? Có cần ta phái người dẫn đường cho hai người không?"

Lục Tri còn chưa nói gì thì Tạ Lan Âm đã tự hào mở miệng: "Tam biểu ca đừng lo, trí nhớ của Lục Tri rất tốt, mỗi nơi huynh ấy đi qua một lần thì đều nhớ được đường, lại nói huynh ấy đã cùng Lục thúc tới đây vài lần, hiểu biết về thành Tây An này không kém huynh đâu".

Lục Tri vội khiêm tốn nói: "Nói là hiểu hết thì ta thật không dám nhận, chẳng qua mấy cửa hàng trong thành thì có chút thông thạo, Tam công tử không cần lo lắng".

Tường Hoài Chu đồng hành với hấn suốt một đường, đối với Lục Tri cũng có chút hiểu rõ, biết hấn cũng là người ôn trọng, liền gật đầu.

Tới ngày sinh nhật của Lục Tri, Tạ Lan Âm dậy sớm hơn bình thường, nhanh chân tới Hương Viên xin ý kiến mẫu thân: "Nương, ta hẹn Lục Tri hôm nay cùng đi dạo cửa hàng, mua thêm chút đồ cho ngày mai, buổi trưa sẽ ở Minh Nguyệt Lâu dùng cơm rồi mới trở về".

"Con muốn mua cái gì?" Tường thị mỉm cười hỏi.

Tối hôm qua Tạ Lan Âm đã suy nghĩ tốt rồi, bây giờ chỉ liệt kê ra: "Con muốn mua mũ mào, cái Tam biểu ca mua cho con nhìn rất xấu, còn muốn mua thanh kiếm..."

"Không được, con cần bản cũng không biết dùng, mua xong mang trên người có khi lại nguy hiểm", Tưởng thị lập tức phản đối, thấy con gái khề chu miệng, bà nở nụ cười: "Quên đi, con muốn mua thì mua đi, trước khi xuất phát lấy nó ra là được, dù sao con cũng chỉ thích mấy thứ đẹp đẽ, có vỏ kiếm là đủ, ai biết bên có trống rỗng hay không chứ, hơn nữa đeo nó bên người trông cũng có vẻ linh hoạt hơn".

Tạ Lan Âm quả thật mua kiếm chỉ để làm đẹp, nghe mẫu thân giảng giải như vậy, trên mặt lại tươi cười, "Chính xác là vì hai điều này, mà Lục Trì có thể đi cùng con được không, con muốn tặng huynh ấy một thanh kiếm, hôm nay là sinh thần của huynh ấy".

Tưởng thị gật đầu, sinh thần của Lục Trì bà cũng nhớ rõ, bây giờ Lục Trì đối đãi với nữ nhi tốt giống như Lục Xa đối với bà vậy, tình cảm giống như huynh muội vậy, cho nên bà cũng không nghĩ nhiều, sau đó suy nghĩ một lúc, bèn bảo Ngọc Trần đưa tới ngân phiếu năm trăm lượng, nghiêm mặt dặn dò nữ nhi: "Không được tiêu xài hoang phí đó, lúc về ta sẽ đối chiếu sổ sách với con".

Mấy thứ đồ như đao kiếm phí tổn rất cao, bà thả cho nữ nhi nhiều bạc một chút, còn hơn là nữ nhi nhìn trúng mà lại không mua nổi.

Thấy mẫu thân ra tay hào phóng, Tạ Lan Âm chạy nhanh đến sau lưng bà nhu thuận đâm bốp, chờ Ngọc Trần mang tiền đến, liền cầm lấy rồi muốn rời đi luôn.

"Con không dùng điểm tâm sao?" Tưởng thị hỏi.

"Con muốn đi ăn mỳ, Tam biểu ca đã giới thiệu cho con một cửa tiệm nổi tiếng nên sẽ không ăn ở nhà!", đầu Tạ Lan Âm cũng không quay lại lập tức chạy nhanh.

Tưởng thị nhỏ giọng quở trách: "Đứa nhỏ này càng ngày càng lỗ mãng".

Ngọc Trần thay cô nương nhà mình nói chuyện, "Phu nhân đừng lo lắng, Ngũ tiểu thư không mấy khi được xuất môn, đối với bên ngoài tất nhiên sẽ tò mò, chờ trở về Hàng Châu, chắc chắn sẽ lại ngoan ngoãn như trước".

Tưởng thị thờ dãi trong lòng, sao bà không biết đạo lý đó chứ? Đối với mấy đứa con gái mà nói, Tạ gia ở Hàng Châu giống như lồng chim vậy, mỗi lần nói mỗi bước đi đều bị người nhìn chăm chăm để thỉnh thoảng đâm chọc mấy câu, mấy đứa nhỏ ngoài miệng thì nói không thèm để ý nhưng trong lòng đều ghen khuất. Nếp sống ở Tây An này vốn cởi mở, trường bối bên cạnh đều là những người cung chiều các nàng, cho nên đều nghĩ dành nhiều thời gian để dạo chơi.

Trước cửa Tưởng gia.

Lục Trì đang đứng chờ ở đó, vừa nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, hần quay đầu lại, cả người đều được nắng sớm ban mai bao phủ. Nhìn thấy Tạ Lan Âm mặc một thân nam trang màu xanh ngọc, hần cười cười khẽ gọi tiểu thư, trong đôi mắt cười tràn ngập xuân ý, khiến cho người ta nhìn vào liền thấy tâm tình thư sướng.

"Cho huynh cầm, cẩn thận đừng đánh mất đó". Tạ Lan Âm đưa túi tiền cho hần, chuyện giữ tiền lúc dạo phố nàng tự nhận bản thân không bằng Lục Trì.

Lục Trì thuận thực nhận lấy sau đó đưa tay đỡ Tạ Lan Âm bước lên xe, còn hần cười ngựa đi một bên.

Xe ngựa dừng trong ngõ nhỏ, kế tiếp còn một đoạn đường nữa phải đi.

Đã nhiều ngày mệt nhọc tập cưỡi ngựa nên bụng Tạ Lan Âm lúc này đã kêu to, đi bên cạnh Lục Trì, người thấy hương thơm thức ăn trong mấy tiệm cơm hai bên truyền đến, nàng cực kì hồi hận nuốt nước miếng: "Trước khi xuất môn lẽ ra nên ăn một chút, huynh có đói bụng không?"

Kỳ thật Tây An có rất nhiều món ăn nổi tiếng, không nhất thiết phải ăn mỳ, nhưng từ trước đến nay trong ngày sinh nhật sẽ ăn một bát mỳ trường thọ vào buổi sáng, cho nên lúc này Tạ Lan Âm mới chọn mỳ, coi như chúc mừng sinh nhật Lục Trì.

"Được", Lục Trì đi bên cạnh Tạ Lan Âm, đôi mắt cười ẩn chút phòng bị xẹt qua người đi đường, miễn cho đụng vào nàng, thấy phía trước có bán thịt xiên, hần thấp giọng hỏi nàng: "Có muốn ăn một cái cho đỡ thèm không?"

Ngay lúc đó có một hán tử trên dưới bốn mươi tuổi đi qua, cầm trong một xiên thịt lớn, cắn đầy một mồm, hai bên miệng dính đầy mỡ, còn vụn thịt vừa rớt ra đã bị hần nhanh tay bắt lấy nhét lại trong miệng. Tạ Lan Âm ngẩng đầu nhìn Lục Trì, ánh mắt ghét bỏ đã thay nàng trả lời.

Rốt cuộc vẫn là tiểu thư nhà quan, Lục Trì tự biết chủ ý của mình không tốt rồi, xấu hổ cười cười, may mắn đi không bao lâu đã đến trước cửa quán ăn Trần gia mà Tưởng Hoài Chu giới thiệu.

Mặt tiền cửa tiệm không lớn, bên ngoài dựng thêm lán, mấy chiếc bàn gỗ xếp đặt ngay ngắn ở đó đã có khách ngồi kín. Tạ Lan Âm nhìn thấy quán sạch sẽ thì cực kì vừa lòng, nhưng lúc cùng Lục Trì bước vào trong thì phát hiện hơn mười bàn trong đó cũng không có bàn nào trống, hàng lông mày như ánh trăng lưỡi liềm khẽ nhíu lại.

Không hổ là nơi biểu ca nức nở khen ngợi, xem ra dân chúng đều thích ăn ở đây.

Bụng Tạ Lan Âm khẽ kêu, không muốn đợi thêm nữa, vừa định đề nghị đổi sang nơi khác thì đột nhiên bên trong có người vẫy tay với nàng.

Hai mắt Tạ Lan Âm mở to, sao lại gặp bọn họ nữa vậy?

Lục Trì nhìn sắc mặt nàng, nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư biết hẳn sao?"

Tạ Lan Âm xuất môn đi dạo, tất nhiên không muốn gặp người quen, dù sao cô nương gia suốt ngày ra ngoài cũng hợp quy củ, đang định làm bộ như không thấy xoay người rồi đi, Cát Tiến đoán được tâm tư của nàng, nhanh chân ra đón, cười cực kì sáng lạng: "Tiểu công tử đến ăn mỳ sao? Thực khéo, công tử nhà ta cũng là được Tam công tử giới thiệu đến đây, tương thỉnh bất như ngẫu ngộ*, nếu tiểu công tử không chê, xin mời ngồi cùng với công tử nhà ta được không?"

*mời tới không bằng ngẫu nhiên gặp mặt

Chủ quán mỳ là một đại nương tóc hoa râm, thấy có khách mới tới liền nhiệt tình hỏi chủ tớ Tạ Lan Âm muốn ăn cái gì.

Chủ quán đều đã mời, Tạ Lan Âm cự tuyệt thì cũng không hay, khẽ liếc mắt về phía nam nhân ngồi trong góc trong cùng vẫn đang đưa lưng về phía mình kia, đành dẫn Lục Trì đi về phía đó.

Cát Tiến đi sau cùng, nhìn thấy xiêm y trên người Lục Trì, liền đoán được đây là tùy tùng bên yên tâm.

"Viên công tử, lại gặp rồi", đi đến trước bàn, Tạ Lan Âm thu lại cảm giác quái dị với việc luôn tình cờ gặp gỡ, tươi cười chào hỏi.

Tiêu Nguyên vừa đến không lâu, đồ ăn còn chưa mang lên, gặp được Tạ Lan Âm hẳn cũng thật bất ngờ, liền gật đầu với hai người, ý bảo bọn họ ngồi xuống. Nghe thấy Tạ Lan Âm giới thiệu hẳn với nam tử mặc trang phục tùy tùng kia, Tiêu Nguyên nhẹ nhàng gật đầu coi như chào hỏi, cũng không nhìn Lục Trì nữa, chỉ quay sang Tạ Lan Âm hỏi thăm về Tường Hoài Chu, "Tam công tử sao không đi cùng người?"

"Huynh ấy phải đi bàn chuyện làm ăn", Tạ Lan Âm thấy đại nương đang đi tới, nói xong lại cùng Lục Trì chọn mỳ, chọn xong mới mở miệng tán gẫu, "Sao Viên công tử lại nghĩ đến chuyện dùng cơm ở nơi nhỏ bé này?"

Tiêu Nguyên cười cười, ánh mắt cực kì thủ lễ dừng ở một bên, "Ta mới đến Tây An không lâu, nơi nào cũng muốn đến thử một chút, như người đó, cũng đến đây dùng cơm đó thôi?" Lúc nói chuyện phát hiện Lục Trì đang nhìn hẳn, Tiêu Nguyên giương mắt nhìn qua, hai ánh mắt gặp nhau, Lục Trì thoải mái nheo một nụ cười rồi mới thu hồi tầm mắt. Tiêu Nguyên thấy hai chủ tớ chỉ ngồi cách nhau một ống tay áo, ánh mắt khẽ thay đổi.

Mỗi người ở Tường gia đều hết sức khôn khéo, tên tùy tùng gọi là Lục Trì này chắc phải có chút bản lĩnh thì mới có tư cách một mình đưa nàng xuất môn.

Tạ Lan Âm gật đầu, thấy tiểu nhị bụng hai chén mỳ đến liền cười cười ý bảo hẳn ăn trước.

Chén sứ lớn đặt lên bàn, bên trong còn có lớp mỡ khê lăn tăn, Tiêu Nguyên vẫn chưa động đũa, tiếp tục hỏi nàng, "Sau khi ăn xong người muốn đi nơi nào?"

Truy hỏi như vậy có chút thất lễ, Tạ Lan Âm khẽ mím môi, nghĩ đến sự coi trọng của biểu ca với hẳn, nàng không để lộ sự khó chịu, chỉ trả lời cho có lệ: "Tùy tiện đi dạo một chút, gặp thứ gì thích thì mua một hai cái, coi như nhận thức đường đi lối lại trong thành".

Cát Tiến lặng lẽ liếc chủ tử một cái, tự dung có chút khản trương. Vị Ngũ tiểu thư Tạ gia này dường như không thích gặp chủ tử, chủ tử ngoại trừ bên chỗ Hoàng thượng lạnh nhạt thì phải chịu đựng chứ với người ngoài làm gì có sắc mặt tốt chút, lần này tại sao lại vì cô nương này mà ngoại lệ chứ?

Tiêu Nguyên lặng lẽ đặt bàn tay lên đùi, ngón trỏ khẽ gõ.

Đương nhiên hẳn biết chính mình không nên truy hỏi một cô nương như vậy, nhưng hẳn rất thích thanh âm của nàng, nghĩ đến chuyện nàng rất nhanh sẽ trở về Hàng Châu, hai người về sau sợ không còn có cơ hội gặp mặt, cho nên Tiêu Nguyên đã nghĩ thừa dịp còn người ở đây nghe nàng nói chuyện nhiều một chút. Hẳn không ý thể hiếp người, không bắt lấy con chim hoàng oanh nhỏ là nàng, thì cũng phải được nghe thêm mấy tiếng của nàng chứ?

"Vừa lúc Viên mẫu cũng có ý này, người đã có người quen thuộc Tây An dẫn đường, không biết có thể cho ta theo phía sau, mượn chút tiện nghi được không?" Tiêu Nguyên giương mắt, lần đầu tiên nhìn thẳng cô nương đối diện.

Lời nói của hẳn dường như vậy, ánh mắt lại thẳng thắn vô tư, giống như hẳn chính là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế chứ không phải là kẻ vô liêm sỉ vậy.

Tạ Lan Âm hỏi tường lại mấy lần gặp mặt, ấn tượng đối với hẳn ngoại trừ dung mạo xuất chúng cũng chỉ là sự ngạo mạn tự phụ, tính cách như vậy quả thật có vẻ không hiểu biết thật sự. Bàn tay giấu trong ống áo lặng lẽ xoa đùi, nhớ đến Ngọc Liên Sương hẳn tặng cho mình, cũng không phải hẳn không có điểm mạnh gì, Tạ Lan Âm quyết định thay biểu ca bán cho hẳn một cái nhân tình, "Được, Viên công tử là bằng hữu của biểu ca ta, hôm nay biểu ca không ở đây, chúng ta liền thay huynh ấy làm chủ nhà vậy"

"Đa tạ", Tiêu Nguyên khách khí cười, chờ mỳ của chủ tớ Tạ Lan Âm bụng lên mới cầm lấy đôi đũa.

Mỳ của Tạ Lan Âm đưa đến sau, vẫn còn rất nóng, nhưng nàng rất đói bụng, vội vàng gấp một đũa, hé miệng thổi nhẹ. Tiêu Nguyên ngồi đối diện với nàng, nghe được động tĩnh liền nhìn về phía trước, đúng lúc nhìn thấy cánh môi hồng nhuận của tiểu cô nương khẽ mở, trong đầu không hề báo trước l

tức hiện lên cảnh tượng hoang đường trong mộng đêm đó, Tiêu Nguyên nhanh chóng hạ mắt, động tác gấp mý cũng không ngưng trệ nhưng sợi mý vào miệng rồi lại không có hương vị gì nữa.

Năm nay hắn mười chín tuổi, từ lần đầu tiên nằm mộng năm mười bốn tuổi, thì đêm qua cực kì mơ mơ hồ hồ, sau khi tỉnh dậy thấy được vết tích trên đệm mới biết mình đã mộng thấy cái gì, trong mơ chỉ thấy lướt qua nàng, nhưng lại nhớ rõ dáng vẻ của nàng, nhớ rõ từng cảnh tượng, đặc biệt là giọng nói khi nàng gọi hắn, hắn thật sự không biết dùng từ gì để hình dung nữa, chỉ biết là nếu hắn hồ đồ thêm một chút, chắc chắn sẽ làm ra chuyện đến nhà cướp người, khiến cho giấc mộng trở thành sự thật.

Một chén mý ăn không biết vị, sau khi ăn xong Tiêu Nguyên phái Cát Tiến đi vào tỉnh tiền, "Được tiểu công tử dẫn đường vậy thì bữa cơm này hãy để ta mời".

Mấy chục văn tiền quá nhỏ để tính toán nên Tạ Lan Âm cũng không khước từ.

Đi đến cửa quán, Cát Tiến cùng Lục Tri đều tự động lùi về phía sau chủ tử, một người thì lộ rõ nét mặt vui mừng, một người thì khẽ nhíu mày.

Tiêu Nguyên muốn nghe tiểu cô nương nói chuyện, nhưng cũng không biết chủ động bắt chuyện thế nào, Tạ Lan Âm lại không muốn thể hiện ra là đường như mình rất cao hứng bởi hắn đi dạo phố cho nên cũng trầm mặc không nói, chỉ quay đầu sang ngắm nghía sự náo nhiệt ở hai bên, không hề nhìn về phía nam nhân bên cạnh. Hai người không biết là có tâm tư trong lòng hay là xấu hổ, Cát Tiến âm thầm sốt ruột thay chủ tử, đi lên trước một đoạn cười hỏi: "Tiểu công tử có đặc biệt muốn mua cái gì hay không?"

Đều đã đi cùng nhau rồi, Tạ Lan Âm cũng không giấu giếm nữa, nhìn về phía trước trả lời: "Ta nghĩ muốn mua đầu lạp, sau đó thì mua thêm một thanh trường kiếm".

Cát Tiến kinh ngạc nói: "Tiểu công tử biết công phu sao?"

Tạ Lan Âm giật mình, theo bản năng nhìn về người bên cạnh, thấy đôi mắt phượng của nam nhân cũng nhìn về đây, không biết tại sao tự dưng trên mặt nóng lên, thuận miệng bịa chuyện: "Ta có cùng gia phụ học được mấy chiêu thức, bình thường có tự mình luyện một chút". Cũng không thể nói cho bọn họ nàng mua về để làm bộ làm tịch được.

"Nguyên lai Ngũ... Tiểu công tử còn biết kiếm thuật, thật sự rất lợi hại" Cát Tiến quan sát thân thể mảnh khảnh nhỏ nhắn phía trước, tin là thật, cực kì hưng phấn thay chủ tử tìm cơ hội thân cận mỹ nhân, "Sở trường của công tử nhà ta là kiếm thuật, không bằng để ngài ấy chỉ dạy cho tiểu công tử một chút, coi như cảm ơn ý tốt dẫn đường của tiểu công tử hôm nay".

Tiêu Nguyên thấy sắc mặt tiểu cô nương ngày càng hồng, khẽ nhếch khóe môi, nhẹ giọng hỏi nàng: "Ý của người thế nào?"

Tạ Lan Âm không chút nghĩ ngợi lắc đầu, miễn cưỡng cười nói, "Không được, trong chuyện chút bổn sự của ta thật không dám bôi xấu trước mặt Viên công tử".

Tiêu Nguyên khẽ liếc mắt chiêm phiến bên hông nàng, liền hiểu được cô nương này là thích làm đom thỏi.

Đang định nhìn về phía trước, bỗng phát hiện dư quang xa xa có bóng người theo dõi, mà cũng không phải ám vệ của hắn, ý cười trong mắt Tiêu Nguyên nháy mắt tan biến, âm thầm nắm chặt tay.

Chẳng lẽ thân phận của hắn bại lộ?

Hắn không biến sắc cùng tiểu cô nương dạo qua mấy cửa tiệm đao kiếm, sau khi giúp nàng chọn ra một thanh bội kiếm cho nữ tử, Tiêu Nguyên tùy tiện tìm có cáo tử.

Hắn không có trở về phủ, mà đi đến một gian trà lâu mà hắn âm thầm mua xuống.

Uống xong một ly trà nhỏ, tên ám vệ túc trực hôm nay đóng giả tiểu nhị đi đến.

"Tra ra là kẻ nào chưa?" Tiêu Nguyên bùng ly trà khẽ hỏi, giọng điệu giống như đang hỏi phòng thu chi hôm nay lời lẽ thế nào.

Ám vệ thấp giọng nói: "Thưa công tử, sau khi công tử rời đi ta tiếp tục đi theo hắn nhưng phát hiện mục tiêu của người nọ là cô nương Tạ gia".

Một bên Cát Tiến khẽ thờ ra, hắn đã nói chủ tử không thể nhanh như vậy bại lộ hành tung được, chột trong lòng lại nghi ngờ, ai lại đi theo dõi một tiểu cô nương mới mười ba tuổi chứ? Hay là bởi vì diện mạo xinh đẹp nên bị bọn buôn người theo dõi?"

"Đi thăm dò chi tiết về đối phương, nếu đối phương ra tay, trước khi cô nương Tạ gia phát hiện phải xử lý tốt".

Tiêu Nguyên buông ly trà, mặt như trích tiên nhưng thanh âm rét lạnh như Diêm vương.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Minh Nguyệt Lâu

Vừa chọn xong đồ ăn, tiểu nhị cầm thực đơn đi thì Lục Trì có việc đi ra ngoài, Tạ Lan Âm đoán là hắn có chuyện riêng, bèn tự mình ngồi trong nhả gian, ánh mắt dần dần rơi xuống thanh trường kiếm đặt trên bàn.

Đây là thứ người nọ chọn cho nàng.

Thực ra nàng không cần hắn giúp đỡ, nàng cũng không cần kiếm, chỉ là mua về để làm dáng một chút, cho nên chỉ cần vỏ kiếm đẹp là được. Lục Trì biết công phu, chính là chường quý hồi môn tương lai của nàng, đối với mấy chuyện làm ăn buôn bán có chút hiểu biết, đủ để phán định ưu khuyết của kiếm cho nàng rồi. Nhưng khi nàng vừa chọn trúng một thanh kiếm có vỏ khảm hồng bảo thạch, Lục Trì cũng đồng ý thì vị Viên công tử này đột nhiên đi đến bên cạnh nàng, thẳng thắn bác bỏ.

Hắn nói kiếm kia chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài, nàng mang trên người, người ngoài nghề nhìn quả thật sẽ hâm mộ vẻ phú quý của nàng nhưng người trong nghề sẽ nhạo báng nàng chỉ biết tô vàng nạm ngọc, sau đó hắn chọn cho nàng một thanh kiếm toàn thân đen như mực, chỉ ở đầu đuôi mới được chạm khắc hoa văn long phượng bằng vàng, còn rút kiếm ra ngay trước mặt nàng, ngửa đầu xem thân kiếm rồi chỉ bảo cho nàng cách chọn kiếm.

Nam nhân này tuấn mỹ vô song, vẻ mặt bình tĩnh chuyển chú phẩm kiếm khiến nàng thất thần, thanh âm róc rắt trầm thấp, khi không cũng khiến kẻ khác trầm mê, từng câu từng chữ đều rơi vào trong lòng nàng. Tuy cách hắn nhúng tay vào cục kì bá đạo, nhưng lại không khiến nàng phản cảm, ngược lại khiến nàng cảm thấy mỗi lời nói của hắn cực kì chính xác.

Sau đó hắn đưa thanh trường kiếm cho nàng.

Tạ Lan Âm đang định nhận lấy nhưng thoáng nhìn qua khuôn mặt tươi cười không đổi sắc của Lục Trì, tuy biết Lục Trì sẽ không vì nàng tin người ngoài mà tức giận, nhưng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, đổi thành nàng chắc chắn sẽ không thoải mái.

Ngay tại lúc nàng đang do dự không biết nên chọn cái nào thì nam nhân kia đột nhiên nói hắn có việc, sau khi đem kiếm treo lại chỗ cũ thì lập tức cáo từ rồi đi.

Tạ Lan Âm không biết rốt cuộc là hắn có tức giận hay không, nhưng khi nàng ngắm nghía hai thanh kiếm, lại đeo chúng lên người thì phát hiện lời nói của vị Viên công tử này quả thật có lý, mang thanh kiếm có vỏ chạm khắc hồng bảo thạch khiến nàng giống như kẻ quần là áo lụa ăn chơi trác táng trên đường phố, mang thanh kiếm màu đen mới có vẻ giống cao thủ dùng kiếm.

Lục Trì cười cười khuyên nàng mua thanh kiếm mà Viên công tử chọn, Tạ Lan Âm suy nghĩ một lúc, quyết định mua cả hai thanh.

Có người gõ cửa, Tạ Lan Âm quay đầu lại nhìn thì thấy Lục Trì đang đi đến.

Tạ Lan Âm thu hồi suy nghĩ, nhìn hắn cười cười.

Rượu và thức ăn rất nhanh được mang lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, dùng cơm xong lại uống thêm một ly trà rồi mới cùng nhau rời đi.

Lúc xuống lầu, ngay trước mặt có một đôi chủ tớ đang đi tới, nam tử phía trước mặc một thân cẩm bào màu thẫm, rất giống với màu áo mà Viên công tử hay mặc, thân hình cũng tương tự, khiến Tạ Lan Âm vừa nhìn thấy liền kinh ngạc dừng lại, thẳng đến khi đối phương ngừng đầu lên, Tạ Lan Âm thấy rõ được khuôn mặt tuấn đạt nhưng xa lạ của đối phương thì âm thầm bật cười.

Thành Tây An này lớn như vậy, đâu thể đi đến đâu cũng gặp phải hắn chứ, mà kẻ cả có gặp lại, thì nàng cũng chờ mong cái gì chứ?

Gật bỏ chút mắt mắt nhàn nhạt trong đầu, Tạ Lan Âm khách khí hướng đối phương gật đầu một cái, tiếp tục xuống lầu.

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn ra nàng là một cô nương, cực kì thủ lễ lùi về một bên cầu thang, nghiêng người nhường đường.

Trong lòng Tạ Lan Âm sinh hảo cảm, lại quay ra nhìn hắn một cái, vừa thấy liền cực kì kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới người nọ lại là Bình Tây Hầu phủ Thế tử Thẩm Ngọc Đường.

Thẩm Ngọc Đường chính là vị công tử có thân phận cao quý nhất ở thành Tây An này, đã quen với việc bị các cô nương nhìn lên, tính tình hắn lạnh nhạt, đối với việc nam nữ không có hứng thú, dù tiểu cô nương nữ phần nam trang trước mặt có đẹp hơn nữa thì hắn cũng chỉ liếc qua một cái sẽ rời tầm mắt ngay. Mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhất thời khiến Tạ Lan Âm sinh ra một cảm giác cực kì quen thuộc.

Đi xuống lầu, Tạ Lan Âm thấp giọng hỏi Lục Trì, "Huynh có cảm thấy người vừa rồi có chút quen mặt hay không?"

Ngày nghênh đón Tần vương vào thành, Lục Trì cũng có ở đó nên cũng nhận ra Thẩm Ngọc Đường, suy nghĩ một lúc liền gật đầu: "Ánh mắt quả thật rất giống Viên công tử".

Tạ Lan Âm nhớ lại dung mạo của Bình Tây Hầu Thẩm Tiếp, nhân nhả suy đoán: "Hầu gia không phải mất phượng vậy thì chắc chắn là Hầu phu nhân rồi". Chẳng qua dung mạo Thẩm Ngọc Đường càng giống phụ thân, giống mẫu thân chắc chỉ có đôi mắt kia.

Lục Tri cười cười, không có cùng tiểu cô nương lâu bầu.

Trở lại Tường gia, Tường thị biết được nữ nhi một hồi mua liền hai thanh trường kiếm, còn có một thanh chủy thủ, tiền của bà không chút phiền nào thì lập tức thu lại ngân phiếu còn thừa.

Tạ Lan Âm không đau lòng chút nào, ôm hai bảo bối mới mua trở về Yêu Nguyệt Các.

"Hai thanh kiếm này cất đi trước đã, ngày mai ta sẽ mang cái này". Tạ Lan Âm quơ quơ chủy thủ trong tay, tinh xảo lung linh. Sau khi nghe Viên công tử nói, nàng không còn muốn mang thanh kiếm có vỏ khảm hồng bảo thạch nữa nhưng mang thanh kiếm màu đen thì lại có vẻ hôm nay nàng mua hai thanh chỉ để dỗ Lục Tri cao hứng, cho nên rốt cuộc nàng chọn thanh chủy thủ này.

Tang Chi nhìn hai thanh trường kiếm trong tay giống như nhìn hai tấm ngân phiếu bị chôn xuống dưới đất.

Anh Ca nhin cười, lấy chỉ màu đen, thay cô nương kết tua cho chủy thủ.

Buổi sáng hôm sau, Tường thị tự mình đưa con gái xuất môn, nhìn thấy vẻ rực rỡ tỏa sáng của con gái nhỏ khẽ dặn dò: "Cưỡi ngựa không được đi nhanh, các con xuất phát sớm, chắc chắn có thể kịp đến bên kia xem hát đối, trên đường cố gắng đi chậm một chút, đừng một hồi chạy thẳng".

Tạ Lan Âm nhu thuận gật đầu.

Tường Hoài Chu cười nói: "Cô yên tâm đi, Lan Âm nhất gan như vậy, có cho chạy nhanh thì muội ấy cũng không dám đâu".

"Muội là sợ gió lớn thôi, ai bảo huynh muội không dám chứ?" Tạ Lan Âm lập tức trừng mắt nhìn qua, thay chính mình biện giải.

Tường thị cười cười, sờ đầu chú ngựa trắng, lại dặn dò thêm mấy câu rồi nhìn theo hướng hai huynh muội cùng Lục Tri rời đi.

Ba bóng lưng, hai cao một thấp, cái bóng bị nắng sớm kéo thật dài, trong giây lát liền rẽ qua khỏi cành lá sum xuê của cây hòe già đầu ngõ. Lý thị thu hồi tầm mắt, nhìn em gái chồng bên cạnh, nhẹ giọng cảm khái: "Trước kia ta chính là nhìn hai huynh muội và Lục Xa xuất môn như vậy, trong nháy mắt mấy đứa nhỏ của chúng ta lớn như vậy rồi, năm tháng đúng là không buông tha cho một ai, qua thật là nhanh".

Tường thị trêu ghẹo nàng, "Đại tẩu có phải đang oán giận lúc trước đại ca không mang tẩu hay không?"

Lý thị cười cười vỗ bà một cái, sắp đến tuổi làm bà ngoại rồi, vậy mà còn nói mấy lời đùa giỡn như vậy. Lại nói lúc trước Tường Khâm muốn mang bà đi, trách bà ngay cả ngựa cũng không dám cưỡi, chẳng qua lúc Tường Khâm trở về có ngâm nga mấy khúc ca không đứng đắn cho bà nghe, thì bà cảm thấy thật may mắn mình không đi.

Ngoài thành Bắc.

Ba người cưỡi ngựa lần lượt ra khỏi thành.

Tường Hoài Chu cùng Lục Tri cố ý nhường cho Tạ Lan Âm đi trước, nhưng cũng dè chừng tốc độ của nàng, không muốn nàng bị mệt mỏi. Đây là lần đầu tiên Tạ Lan Âm đến Đồng Sơn, đang cực kì cao hứng, chạy một hơn mười dặm mới đi chậm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bên dưới đầu lạp đồ bùng trên trán và chóp mũi đầy mồ hôi.

"Chúng ta nghỉ một lát đi", Tường Hoài Chu ghim cương ngựa, sẵn sóc khuyên nhủ.

Thân dưới của Tạ Lan Âm cực kì không thoải mái vì vậy ngoan ngoãn xuống ngựa, đi bộ gần rìa bóng cây để hoạt động gân cốt. Tường Hoài Chu theo sau, đưa ống trúc cho nàng, "Uống đi, cái này chuẩn bị cho muội, ta cũng chưa động qua đâu".

Thấy biểu ca cẩn thận như vậy, Tạ Lan Âm nhoẻn miệng cười, nhận lấy ống trúc chứa nước. Vừa mới nút chai ra, đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, Tạ Lan Âm chỉ nghĩ chắc là công tử nhà ai cũng muốn đến Đồng Sơn góp vui, chỉ xoay lưng qua, nhìn về phương xa chậm rãi uống nước.

"Hình như là Viên công tử", nhãn lực của Lục Tri cực kì tốt, đi đến nói với Tường Hoài Chu.

Tạ Lan Âm nghe thấy thế, ngưng nước vừa uống còn chưa nuốt xuống, mắc lại cổ họng khiến nàng ho sặc sụa, bèn nhanh chóng đóng nắp ống trúc, đứng lên.

Cứ gặp gỡ vài lần như vậy, không phải thật khéo đi?

Không cần Tường Hoài Chu thay nàng vỗ lưng, Tạ Lan Âm tự mình hồi phục, quay đầu nhìn lại.

Tiêu Nguyên đã cưỡi ngựa đến trước mặt, ánh mắt quét một vòng qua ba người, vẻ mặt tươi cười không dấu được sự kinh ngạc, "Ba vị cũng đến Đồng Sơn sao? Lần này Hoài Chu không đứng rồi, ta hỏi huynh ở Tây An này có chỗ nào đáng đi không, huynh lại không kể đến Đồng Sơn này, nếu không phải hôm qua ở trên đường ta nghe được người ta bàn tán, hôm nay lại tình cờ gặp, thì thật không biết huynh còn định giấu ta chỗ này đến bao giờ đây".

Dù xem thường việc kiểm soát, nhưng để không khiến người ta hoài nghi, cũng phải nói nhiều một chút.

Tướng Hoài Chu thích sự hiểu biết không tầm thường của hắn, lần này tình cờ gặp gỡ lại càng cao hứng, thân nhiên giải thích nói: "Không phải ta cố ý giấu giếm, chính là không đoán được Viên huynh sẽ có hứng thú với loại chuyện như thế này, nếu không phải nha đầu kia xin ta, ta chắc chắn sẽ không chạy tới đây nghe người ta ca hát".

Tạ Lan Âm cười nhạo một tiếng, "Tam biểu ca lại quên rồi à, sao bây giờ lại lấy ta ra làm có? Nếu huynh chưa từng đi qua chỗ này, sao lại biết đường chứ?" Nói xong đi đến bên cạnh con ngựa trắng của mình, vỗ về bõm ngựa, con ngựa trắng dịu ngoan cọ đầu vào tay chủ nhân, lại đi vòng qua một bên người chủ nhân, không dám đứng quá gần với hắc mã.

Thấy tiểu biểu muội không cho mình mặt mũi, Tướng Hoài Chu bắt đầu cười cười với Tiêu Nguyên.

Tiêu Nguyên nhìn rừng núi xanh thẳm xa xa, cười nói: "Mỗi nơi đều có phong tục riêng, chuyện lạ như hát đối chọi rêu, ta muốn tự mình đến xem một lần. Ba vị chuẩn bị đi tiếp, hay là nghỉ tạm một lát nữa?"

Tướng Hoài Chu nhìn về phía tiểu biểu muội.

Tạ Lan Âm phát hiện ánh mắt nam nhân cũng hướng về phía mình, không nói được cảm giác trong lòng là gì, vội lấy yên leo lên lưng ngựa, dùng hành động thay cho câu trả lời. Thấy tiểu cô nương đầu đội đầu lạp đi trước mấy bước, Tướng Hoài Chu lắc đầu bật cười, cũng xoay người lên ngựa.

Tiêu Nguyên nhìn bóng dáng áo trắng nhỏ xinh phía trước, không có đuổi theo, chỉ cùng Tướng Hoài Chu song bước đi phía sau.

Lục Trì nhìn hắn vài lần, không biết vì cái gì, tuy cử chỉ của nam nhân này thủ lễ, nhưng hắn lại cảm thấy hắn đối với cô nương nhà mình có chút ý tứ. Luận về chuyện dung mạo, người này thật ra rất xứng đôi với cô nương, chính là nghe lời nói của Tam công tử, thân phận người này có chút thần bí, sợ rằng bối cảnh sau lưng không đơn giản, Lục Trì sợ cô nương theo hắn sẽ gặp phải phiền toái.

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện bên cạnh có người nhìn hắn, Lục Trì xoay đầu qua, chỉ nhìn thấy một bên mặt lạnh lùng của Lư Tuấn.

Lục Trì bật cười, thức thời không nhìn trộm nữa.

Trên đường đi lại nghỉ chân thêm hai lần, lúc mọi người đến Đồng Sơn, ánh nắng đã ấm áp, trong rừng ngập tràn hoa thơm và tiếng chim hót, cảnh sắc quả thực khiến con người dễ chịu.

Ở chân núi có mấy hộ nông gia, Tướng Hoài Chu đã đến đây nhiều lần, rất quen thuộc với một hộ gia đình ở giữa, gửi ngựa ở đó xong, hắn cùng Lục Trì chia nhau mang theo lương khô, sau khi chuẩn bị tốt, lại nhìn bao đựng tên trên lưng Tiêu Nguyên, khẽ đùa: "Nếu Viên huynh thất thủ không săn được con mồi nào, ta sẽ chia cho huynh một chút lương khô".

"Còn nếu ta may mắn, chúng ta sẽ có chút đồ ăn hương dã rồi". Tiêu Nguyên cao giọng trả lời, ánh nắng xuyên qua tàng cây dừng lại trên người hắn, chiếu rọi gương mặt như quan ngọc, mắt phượng sáng ngời của hắn, tựa như minh châu trong rừng, cực kì sáng chói.

Tạ Lan Âm lặng lẽ dời mắt đi.

Nếu thật sự là có duyên phận, vậy thì duyên phận của họ với vị Viên công tử này cũng quá sâu rồi, tính cả ngày hôm nay thì hình như đã vô tình gặp gỡ đến sáu lần?

Nói là trùng hợp thì quả thật quá khéo, còn nếu đối phương cố tình, không biết là vì để tiếp cận phú thương một phương như nhà cậu, hay là...

Lại liếc mắt nhìn qua, thấy vẻ mặt chuyên chú của nam nhân nói chuyện cùng biểu ca, Tạ Lan Âm hạ mắt, tay phải lặng lẽ nắm chặt cổ tay áo.

Hắn đối với nàng chưa từng có hành động vô lễ nào, chắc là nàng suy nghĩ nhiều rồi, nàng dù có đẹp hơn nữa thì sao, đâu phải tất cả nam nhân đều là kẻ háo sắc.

Sau khi xác định đối phương không có ý định gì với mình, Tạ Lan Âm bèn chủ động bước tới bên người Lục Trì.

"Tiểu thư cẩn thận", đã bắt đầu lên núi, sơn đạo ngoằn ngoèo, Lục Trì sợ cô nương trượt chân nên cực kì cẩn thận.

Tạ Lan Âm quay đầu nhìn hắn cười nói: "Ta cũng đâu phải tiểu hài tử chứ, ngay cả loại đường như vậy..."

Còn chưa nói xong, dưới chân đã giẫm lên một cái hố nhỏ bị lá rụng che lấp, hoảng sợ kêu lên một tiếng, cả người trượt về phía trước, may mắn Tướng Hoài Chu đi trước nàng, đúng lúc quay lại đỡ lấy thì nàng mới không bị ngã.

Mất mặt trước bao người, mặt Tạ Lan Âm đỏ hồng, lại thoáng thấy nam nhân kia liếc mắt qua đây, không hiểu sao nàng không dám nhìn lên, chỉ cúi đầu giả bộ tủi thân.

Thấy nàng như vậy, Tướng Hoài Chu cũng không nỡ trêu ghẹo nàng, nghiêng người, để tiểu biểu muội đi phía trước, gặp chuyện không may thì hắn còn nhìn thấy.

Tạ Lan Âm nghe lời gật đầu.

Nàng thay đổi vị trí, Tiêu Nguyên cực kì thuận tiện nhìn thấy, cho nên lúc cùng Tường Hoài Chu nói chuyện, ánh mắt đều ngẫu nhiên liếc qua. Một bên mặt tiểu cô nương đỏ nhuận, vành tai trắng nõn nà, đều là cảnh đẹp hiếm thấy, nhưng hắn càng mong ngóng nàng mở đôi môi như cánh hoa đào kia, nói thêm vài câu cho hắn nghe.

Cực kì trông mong, lại không thể bước lên đũa giỡn chú chim này, lại phải tiếp chuyện Tường Hoài Chu, đầu óc đều phải chia ra sử dụng. Mắt thấy đoạn dốc phía trước, Tiêu Nguyên chỉ lo nhìn chăm chăm thân mình mảnh khảnh của nàng, sợ nàng vấp té, không ngờ bản thân cũng có lúc trượt chân, một bước giẫm vào khoảng không phía trước khe lao đảo.

Khi té ngã vịn người gần nhất là bản năng của con người, nhưng Tiêu Nguyên nhịn xuống, không bắt lấy nàng, tự mình đứng vững.

Xu lợi tị hại* cũng là bản năng, Tạ Lan Âm thấy đáng người cao lớn của hắn nhào về phía mình, sợ bản thân bị hắn kéo ngã, không chút nghĩ ngợi lập tức trốn sang bên cạnh.

*Theo cái lợi mà tránh cái hại

Tiêu Nguyên đã đứng vững rồi, nhìn thấy đôi giày da hươu nhỏ rời xa mình thì vừa tức vừa buồn cười.

Hôm nay nếu hắn không giáo huấn nàng một chút, nàng lại không biết nói cảm ơn thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

"Sao Viên huynh cũng học Lan Âm thế?", thấy Tiêu Nguyên thiếu chút nữa té ngã, Tường Hoài Chu bước tới giúp đỡ, cười cười trêu ghẹo.

Mặt Tiêu Nguyên không đổi sắc, nhìn sơn đạo quanh co ngoằn ngoèo nói: "Bình thường sống an nhàn sung sướng đã quen, không mấy khi đi qua đường núi thế này, khiến cho các vị chê cười rồi".

Nói xong lại liếc mắt qua Tạ Lan Âm một cái.

Tạ Lan Âm trốn xong thì chột dạ, lặng lẽ quan sát thần sắc của hắn, muốn biết hắn có phát hiện hay không, lại thấy ánh mắt phượng của hắn, Tạ Lan Âm giống như làm chuyện xấu bị người ta bắt được, cực kì thuần thực giả bộ như không biết gì đi về phía trước, bước chân còn đặc biệt nhẹ nhàng.

Khỏe miệng Tiêu Nguyên khẽ nhếch lên, nhìn Tường Hoài Chu gật đầu, lại tiếp tục bước đi.

Đi càng sâu trong, đến chỗ không còn đường để đi nữa, liền biến thành Tường Hoài Chu đi phía trước dẫn đường, Tạ Lan Âm cùng Tiêu Nguyên đi ở giữa.

"Lại đi thêm một đoạn đường của là được", đi liên tục hơn nửa canh giờ, trán Tường Hoài Chu toát mồ hôi, vừa đưa tay lau vừa chỉ về một góc đường phía trước, "Tầm nhìn của chỗ này tốt, chính là đường núi khó đi, cho nên rất ít người đi đến tận đây, trước đây là ta cùng đại ca cũng là đánh bậy đánh bạ mới tìm được chỗ này".

Bởi vì hết đường, Tạ Lan Âm mệt đến mức thở dốc, đi Hoa Sơn cũng không thấy mệt như vậy, căn bản không còn khí lực ngẩng đầu, chỉ cúi đầu thở không ra hơi, ánh mắt lại nhìn chăm chăm giày của biểu ca, hắn đi đến đâu nàng liền bước theo, thậm chí còn lười oán giận hắn giày vò mình. Nàng tới đây là để nghe ca hát, có thể nghe thấy là được, tự đứng đi xa như vậy làm gì?

Tuy Tiêu Nguyên sống lâu trong cung, bình thường cũng rất ít đi lại, nhưng hắn biết hai loại công phu trong ngoài, chút đường nhỏ này còn chưa tính là gì, hô hấp vẫn vững vàng như cũ. Không hề vội vàng đi chậm lại về phía sau, nhìn thấy dải khăn buộc của nam tử trên đầu tiểu cô nương, lại nghe thấy hơi thở ngày càng nặng của nàng, thì cực kì hường thụ.

Tạ Lan Âm cũng không biết bản thân trở thành cảnh đẹp trong mắt người khác, rốt cuộc cũng đến được đỉnh núi, thấy biểu ca đưa tay kéo nàng một phen, Tạ Lan Âm thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu khẽ thở gấp, còn chưa thấy rõ bóng người phía trước, chân đã giẫm phải đất bùn trên núi, người cũng ngã về phía sau.

"Cẩn thận!"

Không đợi Tường Hoài Chu sợ đến mức tim ngừng đập, Tiêu Nguyên đã ngay lập tức bước lên phía trước, vững vàng ôm lấy Tạ Lan Âm vào trong ngực.

Lòng ngực của hắn rộng lớn, cánh tay ôm lấy eo nàng thon dài mà hữu lực, Tạ Lan Âm hoảng hốt ngẩng đầu lên, liền trông thấy khuôn mặt tuấn lãng trắng nõn của nam nhân, cặp mắt phượng ý vị thâm trường kia đang nhìn nàng, giống như đang cười nàng là kẻ tiểu nhân chỉ biết lo cho bản thân, còn hắn

là quân tử đại nhân đại lượng không chấp kẻ tiểu nhân vậy.

Thẹn quá thành giận, Tạ Lan Âm đag định hung hăng đẩy hấn ra thì Tiêu Nguyên đã lùi về sau mấy bước, thấp giọng bồi tội: "Sự việc quá bất ngờ cho nên đã đường đột, mong Ngũ tiểu thư thứ lỗi".

Khiêm nhường thủ lễ, muốn quân tử bao nhiêu thì có quân tử bấy nhiêu.

Nhưng nếu thực sự là quân tử, chẳng lẽ lại còn vì chuyện nhỏ hồi này mà dùng ánh mắt châm chọc nhìn nàng sao?

Nói chung cũng chỉ là kẻ nguy quân tử ra về đạo mạo mà thôi.

Tạ Lan Âm giận dữ không thêm để ý tới hấn, cũng không quan tâm tới lời quở trách đầy thiện ý của biểu ca, giành đi lên đỉnh núi trước.

Rặng núi phía trước là một khoảng khe núi, nhẹ nhàng khoan khoái trườn mình ra đón gió, làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái, Nhìn thấy cảnh vật Đồng Sơn rậm rạp xanh tốt trước mặt, không biết vì sao Tạ Lan Âm nở nụ cười, cực kì vui vẻ nhìn lướt xung quanh một vòng, hứng phấn quay đầu lại nói: "Tam biểu ca, bọn họ hát đối ở đâu vậy?"

Tiểu cô nương đứng trên đỉnh núi, trên đỉnh đầu là bầu trời quang đặng xanh thẳm, dưới chân là đê mê cỏ xanh mướt, nàng mặc một thân y bào màu trắng, mắt ngọc mây ngài, nhìn thấy bốn nam nhân đều đang ngẩn ra.

Tạ Lan Âm nhìn thấy Tiêu Nguyên cũng nhìn chằm chằm nàng đến mức xuất thần, không hiểu sao tự dung cảm thấy vui mừng, cắn cắn môi, nhanh chóng quay đầu lại, trong mắt đều là ý cười.

Kỳ thật hấn cũng có chút thích nàng đi?

Nếu không sao lại mặt dày ở lại trường đua xem nàng cưỡi ngựa, lại yêu cầu cùng nàng dạo phố, bây giờ lại còn cùng tới Đồng Sơn với nàng?

Trái tim khẽ đập thình thịch, xoay đầu thấy hấn đứng bên trái nàng, Tạ Lan Âm lặng lẽ liếc mắt nhìn qua.

Tiêu Nguyên vẫn đang nhìn nàng, bởi vì ánh mắt mang ý cười khi nàng xoay người vừa nãy, một cái chớp mắt kia, ánh sáng rực rỡ trong mắt nàng cực kì mê người, khiến hấn thậm chí đã quên đi thanh âm của nàng.

Hai ánh mắt gặp nhau, có chút gì đó không cần nói ra nhưng trong lòng đều biết, Tạ Lan Âm ửng đỏ nghiêm mặt cúi đầu xuống.

Không biết là vì sao, có đôi khi thực chán ghét hấn, nhưng khi xác định được hấn thích mình, nàng lại không nhìn được cao hứng.

Có lẽ nàng cũng có chút thích hấn chăng?

Tạ Lan Âm không biết, nàng chỉ biết là, hiện giờ nàng rất vui mừng, có một người không phải người nhà khiến cho nàng cảm thấy hạnh phúc.

Tiêu Nguyên không nhận ra là nàng đỏ bừng mặt hay là do mặt mà hồng lên, hấn chỉ biết, dường như nàng không còn tức giận nữa.

"Bọn họ hát đối ở chỗ này", Tường Hoài Chu không chú ý đến sự khác thường của hai người, chỉ vào hai bên sườn núi nói. Chỗ này ba mặt đều vây quanh khe núi, nói là núi nhưng không tính là cao, trong đó có hai ngọn khá tương đối, khoảng cách khá gần, chỗ bọn họ đang đứng là bắc phong, khoảng cách có chút xa.

"Thấy không, nơi đó có bóng người". Tường Hoài Chu chỉ vào một chỗ ở sườn núi phía Tây, ý bảo tiểu biểu muội nhìn xem.

Tạ Lan Âm hưng phấn gật đầu, "Bên đó có mấy cô nương, ta nhìn thấy ngân sức trên đầu các nàng!", hơn nữa váy của mấy cô gái này màu sắc rất tươi tắn, cực kì nổi bật giữa rừng cây xanh thẳm, đáng tiếc khoảng cách quá xa, không thể nhìn rõ được dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy bóng người đi lại.

Tường Hoài Chu giới thiệu cho nàng một chút tập tục tuyển thân, "Thực ra bọn họ là người của hai thôn, ở hai thôn đó, cô nương nào đến tuổi lập gia đình, hấn tử nào cần cưới vợ, nếu đã có người cần nhắc trong lòng, thì cũng có thể xem mắt trước. Hội hát đối hôm nay, mẫu thân hai bên sẽ cùng cô nương đứng ở sườn núi phía tây, nhóm phụ thân sẽ đứng ở sườn núi phía đông, như thế có thể nhìn rõ vị hôn phu, phòng ngừa có người quấy rối".

"Những người sinh ra đã rất xấu có phải sẽ không lấy được cô nương nào không?" Tạ Lan Âm tò mò hỏi.

Tường Hoài Chu khẽ gõ trán nàng một cái, "Có nam nhân xấu tất nhiên sẽ có cô nương xấu, cụ thể thì ta không biết rõ, dù sao người ta cũng sẽ có biện pháp thôi, chúng ta đi xem nào nhiệt là chính. Đi thôi, hấn là sắp bắt đầu rồi, chúng ta ngồi dưới cây nghe.

Vừa lúc Tạ Lan Âm cảm thấy mệt mỏi, liền cùng biểu ca tới đó nghỉ tạm.

Tiêu Nguyên đi đến cạnh Tường Hoài Chu, Lư Tuấn chủ động đi đến một bóng cây ở hướng khác, Lục Trì do dự một lúc, cũng đi theo hấn.

Tạ Lan Âm lấy đầu tựa trên đầu xuống, nâng cằm, nhìn về phía rặng núi xanh xa xa.

Còn đang nhìn thì từ trong khe núi vang lên làn điệu uyển chuyển du dương của cô nương, gió núi và tiếng chim làm nhạc đệm, hát lên cho đám thiếu niên lang nghe.

Ca từ của khúc hát kia giản dị tự nhiên, trực tiếp gọi ra "Đại ca muội muội", lần đầu tiên Tạ Lan Âm nghe thấy một khúc hát trắng trợn như vậy, trên người nổi một tầng da gà, mặt cũng lập tức nóng lên, nhưng nơi này thanh sơn nước biếc, tuy lời ca thẳng thừng nhưng không có cảm giác thô bỉ, Tạ Lan Âm rất nhanh bị hấp dẫn, nhìn không được đi đến bên vách núi nhìn về phía chỗ phát ra thanh âm, muốn nhìn thử dáng vẻ của cô nương nọ.

Nhưng chưa nhìn thấy, một khúc đã hát xong, bên sườn núi phía đông nhanh chóng vang lên giọng hát của nam tử, ca từ lại càng cời mở hơn.

Tạ Lan Âm cười khom cả eo, đỏ mặt chạy về, ngồi xuống bên cạnh biểu ca, "Người này hát thật khó nghe, là ta thì còn lâu mới chọn hắn".

Tường Hoài Chu khẽ gõ quạt theo khúc hát, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Muội thì biết cái gì, mấy cô nương trong núi đều thích hắn từ giọng lớn, giọng lớn như vậy chứng tỏ thân thể khí lực tốt. Muội cũng đừng ghét bỏ người ta, loại người vai không thể gánh tay không thể xách như muội, mấy hán tử này cũng thấy chướng mắt".

"Huynh dám nói thế à!", hắn thế mà dám đánh đồng nàng với người trong núi, mà lại còn hạ thấp, Tạ Lan Âm tức giận đến mức cướp lấy cây quạt của hắn.

Tường Hoài Chu cười cười đứng dậy, đi tới bên cạnh Tiêu Nguyên, "Viên huynh nhìn muội ấy xem, nha đầu kia nói không lại ta liền động thủ, huynh chống đỡ giúp ta đi, không muội ấy lại không biết xấu hổ đánh ta".

"Hai huynh muội đùa giỡn vui vẻ thân thiết như vậy, quả thật khiến người khác hâm mộ", Tiêu Nguyên cười nói, dịch người về phía Tạ Lan Âm phía trước, ngoài miệng thì nói chuyện Tường Hoài Chu, ánh mắt lại nhìn về tiểu cô nương phía trước.

Ánh mắt của hắn dường như có thể nói, Tạ Lan Âm không cần nhìn cũng biết, lập tức đội đầu lên đầu, che khuất hơn nửa khuôn mặt không che hắn nhìn.

Tiêu Nguyên nhắm mắt lại, dựa đầu vào thân cây, đắm chìm trong làn điệu dân gian được gió núi đưa tới.

Nghe một lúc, lại nghe thấy nàng nhỏ giọng ngâm nga, nhẹ nhàng ôn nhu, như có như không.

Không hiểu sao Tiêu Nguyên cực kì khản trương, không dám mở to mắt cũng không dám cử động, chỉ sợ nàng giật mình lại không chịu hát nữa.

Nhưng Tạ Lan Âm cũng không phải hát theo làn điệu của từng cô nương, chỉ khi nào cảm thấy dễ nghe, nàng mới kim lòng không đậu mà khẽ ngâm nga theo, đến phiên mấy nam nhân hát, phần lớn thời gian nàng chỉ cười, mà cười còn nghe hay hơn cả hát.

Tiêu Nguyên giật giật ngón tay, cố gắng kiềm chế xúc động muốn chạm vào nàng.

Hắn thật sự rất thích cô nương này, thanh âm cũng thích, tính tình yếu đuối lại giao hoạt cũng thích, hắn muốn mang nàng về bên cạnh, hắn muốn đường nàng.

Nhưng là không thể được, hắn không có lý do gì, nàng cũng chỉ mới mười ba, bên trên còn có hai tỷ tỷ chưa xuất giá, đến quá sớm để đến phiên nàng, hơn nữa nàng sắp phải rời đi, mà hắn không biết phải ở lại Tây An này bao lâu nữa mới có thể trở về kinh thành. Nàng giống như chú chim hoàng oanh tiêu dao khoáng đạt không ràng buộc, hắn là kẻ sinh ra lớn lên trong cái lồng giam là hoàng cung, nàng vô ưu vô lự, còn hắn có rất nhiều chuyện phải làm, ngay cả lần này vào núi, hắn cũng có mục đích khác.

Mặt trời ngày càng lên cao, Tiêu Nguyên đứng lên, nói với Tường Hoài Chu: "Ta đi thử thời vận một chút, các người chờ ở chỗ này sao?"

Buổi chiều còn có mấy tràng hát đối.

Tạ Lan Âm lặng lẽ kéo tay áo biểu ca, nàng cũng muốn xem sân thú, ở chỗ này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Tường Hoài Chu đối tiểu biểu muội từ trước đến nay đều là cầu gì được nấy, liền đứng lên, nhìn xuống chân núi nói: "Cùng đi đi, ngọn núi này có sông, huynh đi săn thú, chúng ta sẽ xuống sông bắt cá, sau đó sẽ nhóm lửa bên bờ sông, sửa soạn ăn uống xong chúng ta lại đến đây".

Tiêu Nguyên gật đầu, mời hắn dẫn đường.

Lần này ba người Tường Hoài Chu đi phía trước, hắn cùng Lư Tuấn đi phía sau.

Đi đến góc rẽ phía trước, đột nhiên có hai hắc y nhân lao ra, còn chưa động thủ đã ném một gói bột về phía bọn họ. Tường Hoài Chu cùng Lục Tri đều tưởng là vôi phấn, lập tức nhắm mắt lại, Lục Tri tiến lên trước nghiêng địch, Tường Hoài Chu che chở Tạ Lan Âm đang hoảng sợ lùi về phía sau, chưa đi được mấy bước, thân mình Tường Hoài Chu mềm nhũn, giống như núi lớn đè về phía Tạ Lan Âm, Tạ Lan Âm kinh hãi, cố gắng đỡ lấy biểu ca nhưng trước mặt cũng đột nhiên tối sầm, ngã người xuống.

Trong giây lát cả năm người đều hôn mê nằm trên đất.

Hai hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, kẻ có vóc dáng cao hơn lập tức bước tới khiêng Tạ Lan Âm lên vai, người phía trước dẫn đường, hai người thuận thực chạy về phía ngọn núi. Bọn họ là người của Thanh Bang ở ngoài thành, chỉ cần nhận đủ bạc thì chuyện gì cũng dám làm.

Ở một sơn động trong núi sâu, tri phủ Tây An Phương Trạch một thân áo xanh đầu đội đầu đội đầu đứng trước cửa sơn động, nghĩ đến chốc lát nữa Tạ Lan

Âm sẽ trở thành người của hắn, cực kì đắc ý nở nụ cười. Hắn muốn nàng ở ngay trong sơn động này, sự tình qua đi, cho dù người nhà có Tướng có bản lĩnh mấy cũng không tra ra hắn được, ngày sau gặp mặt còn phải kính cần gọi hắn một tiếng "Phượng đại nhân".

Vừa được tiện nghi tiết lửa, lại còn không dính phiền toái lên thân, quả thật là nhất tiễn song điêu*.

*Một mũi tên trúng hai con chim

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Tạ Lan Âm rất khó chịu, lồng ngực đau như có thứ gì nó cứ húc vào người nàng, người giống như chênh vênh trong luồng gió, khó chịu đến mức muốn phun.

Thống khổ mờ to mắt, thấy tóc dài của chính mình rơi xuống, bị gió thổi loạn, lại thấy giày của gã hắc y nhân dồn dập bước đi, nhìn vết chân hằn sâu trong bụi cỏ do đi nhanh, nàng hiểu ra mình cảm thấy xót này là do bị hắn vác lên vai.

Lập tức nhớ ra chuyện phát sinh lúc trước.

Tạ Lan Âm theo bản năng đang muốn giãy giụa kêu cứu, chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện, “Vì sao người mua lại chọn sơn động xa như vậy, sắp đi hết một đỉnh núi rồi, thực con mẹ nó hành người mà!”

Hắc y nhân đang khiêng nàng dừng cước bộ một chút, cho dù toát mồ hôi nhưng tính tình vẫn rất tốt, thờ gấp giải thích: “Cách xa thì cơ hội có người đuổi theo càng nhỏ, nhẫn nại chút đi, một ngàn lượng bạc, đủ để chúng ta ăn hương uống lạt cả đời rồi”.

Tên đồng bọn cũng cười hắc hắc: “Đúng vậy, cầm được bạc hai huynh đệ chúng ta lập tức đi nơi khác, dù sao Tướng gia cũng là bá chủ ở thành Tây An này, bị bọn họ bắt được, chúng ta cũng không có trái cây tốt để ăn”.

Hắc y nhân gật đầu, nhìn sang triền núi phía trước, nói với tên đồng bọn. “Không được rồi, lưng ta tê hết rồi, triền núi này người công nàng đi, tới con đường tiếp theo ta sẽ công, nhanh, đi hết núi nhỏ này là đến nơi”. Cho dù tiểu cô nương rất nhẹ nhưng hắn cũng đã vác hơn nửa canh giờ, đi vội vã, đường trong núi lại rất khó đi.

“Được”, tên đồng bọn rất dễ nói chuyện, ngồi xổm trên mặt đất, để cho hắn thả người lên.

Tạ Lan Âm thừa dịp hai người nói chuyện lập tức chạy nhanh ra ngoài, vừa chạy vừa kêu cứu mạng. Tên đồng bọn ngồi xổm còn đang sừng sốt, hắc y nhân vừa vác Tạ Lan Âm trên lưng lập tức đuổi theo. Nhìn thấy xung quang chỉ toàn cỏ dại và cây lớn, nghe thấy bước chân phía sau ngày càng gần, Tạ Lan Âm vừa sợ vừa vội, nước mắt rơi xuống.

Biết bản thân không thể chạy thoát khỏi hai kẻ buôn người kia, Tạ Lan Âm lập tức đổi phương hướng, trốn sau một gốc cây lớn, thừa dịp tên còn lại còn chưa tới gần thì khóc lóc cầu xin hắc y nhân, “Vị đại ca này, ta van cầu người, thả ta trở về đi, người cũng biết nhà cậu ta có tiền, chỉ cần người đưa ta trở về, chúng ta cho người năm ngàn lượng, muốn nhiều hơn nữa cũng được”.

Mẫu thân vẫn luôn khuyên nàng ngoan ngoãn ở nhà, nàng không nghe lời, suốt ngày chỉ đòi đi chơi, bây giờ nàng cực kì hối hận, lần này chỉ cần có thể bình an trở về, về sau mẫu thân nói cái gì nàng cũng nghe hết, không bao giờ... xuất môn nữa!

Nhìn thấy hai hắc y nhân ngày càng đến gần, nước mắt Tạ Lan Âm rơi như mưa, sợ hãi lùi về phía sau.

Mỹ nhân một đầu tóc đen rối tung, không đến hoa lệ vũ đài, hai hắc y nhân đắm đắm nhìn nàng, chẳng qua việc bọn họ làm từ trước đến giờ đều là giết người phóng hỏa, càng coi trọng tiền bạc và mạng sống hơn, đối mặt với mỹ nhân tâm trí cũng coi như kiên định, một người liền dỗ tiểu cô nương, “Người có thể cam đoan cậu người sẽ cho chúng ta bạc, chứ không phải trực tiếp sai người áp giải chúng ta đến quan phủ chứ?”

Tạ Lan Âm bây giờ cực kì sợ hãi, cũng không nhận ra sự thật giả trong lời nói của bọn họ, vừa nhìn thấy một tia hi vọng thì lập tức bắt lấy, liên tục gật đầu, “Đúng, năm ngàn lượng trong mắt cậu ta cũng không đáng kể chút nào, chỉ cần các người đưa ta trở về, thì đã là ân nhân của ta, muốn nhiều hơn chúng ta cũng nguyện ý đưa, tuyệt đối không truy cứu!”

Hắc y nhân vốc dáng thấp dừng bước chân lại, quay đầu sang hỏi ý tên đồng bọn.

Kẻ cao hơn cũng sờ sờ cằm, nhìn chằm chằm Tạ Lan Âm nói: “Cũng được, vậy chúng ta theo đường cũ lộn lại, đi thôi”. Nói xong, đi thẳng về phía trước.

Tạ Lan Âm cũng không ngờ đến mức tin tưởng bọn hán, cố ý giữ một khoảng cách, thoáng nhìn thấy người phía sau muốn đi sát vào, nàng lập tức chạy về một hướng. Kẻ thấp hơn cười cười, đi nhanh hai bước đuổi theo tên đồng bọn, ngay lúc nàng khẽ thở một hơi, đột nhiên kéo nàng lại. Tạ Lan Âm cực kì kinh hãi, nghiêng người bỏ chạy, tên cao hơn phía trước đã sớm nhìn chăm chăm nàng, như sói lập tức đánh tới.

Ác nhân đuổi sát không tha, Tạ Lan Âm liều mạng chạy về phía trước, cánh tay trái bị người ta túm chặt, Tạ Lan Âm lao đảo một cái liền ngã xuống mặt đất, tên hắc y nhân cũng không ngờ nàng sẽ ngã, lúc hỗn loạn liền giẫm lên chân nàng. Lúc này Tạ Lan Âm cực kì đau, lúc té ngã tay áo chà xuống mặt đất, nghe thấy tiếng chùy thủ va chạm với mặt đất, Tạ Lan Âm nôn nóng đem chùy thủ lấy ra, run run nhắm về hai người trước mặt, chân đau đến mức không đứng dậy nổi, nàng chỉ ngồi yên tại chỗ, gất gao trừng mắt hai người, “Các người đừng tới đây!”

Kẻ cao hơn sao lại để một tiểu cô nương trời gà không chặt trong mắt, tiếp tục đi đến.

Cánh tay Tạ Lan Âm rất đau, chỉ lo phòng bị hán, đột nhiên có một bàn tay vươn ra cướp lấy chùy thủ của nàng. Cùng lúc đó, kẻ cao hơn kia như con sói đói xông đến, cực kì kéo Tạ Lan Âm lên, cầm lấy vai bố đã chuẩn bị trước nhét vào miệng nàng, “Xú nha đầu còn chưa dứt sữa mà dám đấu với chúng ta”.

Tạ Lan Âm tuyệt vọng giãy dụa, mắt thấy tên cao hơn định khiêng nàng lên thì đột nhiên một mũi tên phóng tới, cực kì chuẩn xác cắm thẳng vào ngực trái của hán.

Đột nhiên bị đau đớn, tên cao hơn buông Tạ Lan Âm ra, không thể tin được nhìn về phía ngực mình.

Hán thấy, Tạ Lan Âm ngã trên đất cũng thấy, máu đỏ theo mũi tên trong ngực hán chảy ra...

Thân mình tên cao hơn run lên, ngã về phía Tạ Lan Âm.

Thanh âm Tạ Lan Âm cực kì sợ hãi, lấy tay chống đỡ dịch người sang bên cạnh, khó khăn lắm mới tránh thoát được tên cao hơn, đang muốn quay đầu ra nhìn xem là ai bắn tên, thì bên cạnh lại truyền đến tiếng mũi tên phá gió lao tới, quay đầu lại nhìn, thấy tên thấp hơn miệng phun đầy máu, ngã xuống mặt đất.

Hai kẻ này một khắc trước còn muốn đem nàng đi bán, nay đã song song mất mạng.

Tạ Lan Âm kinh ngạc nhìn về phía hai cỗ thi thể, giống như mới tỉnh lại từ trong ác mộng, còn chưa hết hoảng sợ.

Thẳng đến khi nghe được tiếng bước chân xa xa, trong lòng Tạ Lan Âm căng thẳng, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc thì nghẹn ngào khóc nức nở.

Nàng thật sự được cứu rồi, không cần lo lắng sẽ không về nhà được nữa...

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy, Tạ Lan Âm vừa khóc liền không dừng được, cúi đầu khóc thút thít, khăn tay ướt đầm không thể dùng được nữa, định lấy ống tay áo ra lau. Tiêu Nguyên đứng cạnh nàng trong chốc lát, thấy nàng khóc ngày càng đáng thương, hán không nhìn được nữa, đưa khăn tay của chính mình cho nàng.

Tạ Lan Âm nhận lấy, tiếp tục khóc, cũng may lúc sợ hãi nhất cũng đã qua, từ từ bình tĩnh.

“Có biết bọn họ hay không?” Tiêu Nguyên chỉ vào hai cỗ thân thể nói.

Tạ Lan Âm lau nước mắt lắc đầu, “Hình như là kẻ buôn người, định bán ta lấy tiền”. Khi nói chuyện còn mang theo tiếng khóc, có chút nghẹn ngào, càng đáng thương hơn.

Tiêu Nguyên chịu không nổi thanh âm nghẹn ngào đáng thương này, nắm chặt bàn tay.

Nếu Thiểm Tây này hoàn toàn rơi vào tay hán, chắc chắn hán sẽ giết Phương Trạch báo thù cho nàng, nhưng bây giờ còn chưa được.

Hán còn dùng được Phương Trạch.

Phương Trạch cùng tâm phúc của Thẩm Tiệp có quan hệ thông gia, coi như là thân tín của Thẩm Tiệp, đợi hán lợi dụng Đỗ Oanh Nhi đem Phương Trạch thu về dùng, Phương Trạch trở thành cơ sở ngầm hán chôn bên người Thẩm Tiệp, ngày sau một khi phản bội, đối với Thẩm Tiệp sẽ là đả kích lớn hơn. Nếu đổi thành một tri phủ mới, hán còn phải nghĩ biện pháp thủ phục đối phương, mà đợi gã tri phủ mới đó lấy được sự tin nhiệm của Thẩm Tiệp cũng mất rất nhiều thời gian.

Cho nên hán chỉ có thể cứu nàng, tạm thời không thể giúp nàng báo thù.

Mà cứu nàng, Tương gia cũng coi như thiếu hán một nhân tình lớn.

“Đi thôi, Tam biểu ca của nàng có thể nhanh chóng tỉnh lại, đừng để bọn họ lo lắng”, thu hồi suy nghĩ, Tiêu Nguyên nhìn bà vai nàng nói.

Tuy hán thật sự muốn cứu nàng, nhưng rốt cuộc vẫn có chút tư tâm, không đủ đơn thuần.

Tạ Lan Âm thử nhấc chân, chân trái vừa động liền đau.

Tiêu Nguyên nhúu mày, nâng chân nàng lên cởi giày ra.

“Huynh làm gì vậy?” Tạ Lan Âm vội vàng ngăn cản.

Tiêu Nguyên xoay đầu qua nhìn nàng, ánh mắt thẳng thắn vô tư: “Ta phải kiểm tra xem nàng có bị thương ở mắt cá chân không”.

Tạ Lan Âm là cô nương trong sạch, cho dù thích đùa giỡn, đối với thân thể của mình vẫn cực kì yêu quý, cho dù có chút thích hấn, càng cảm kích ơn cứu mạng của hấn thì cũng không muốn tùy tiện cho hấn xem, nghiêng mặt nhỏ giọng nói: “Đau như vậy chắc chắn là bị thương rồi”.

Ý ngoài lời tức là không cần nhìn.

Tiêu Nguyên thức thời buông chân nàng, dừng một chút, lại nhìn chân nàng hỏi, “Vậy nàng có thể tự đi không?”

Tạ Lan Âm lắc đầu, liếc mắt nhìn hấn, cắn cắn môi: “Huynh có thể tìm giúp ta một nhánh cây to, ta sẽ chống đi”.

“Chống gây tổn rất nhiều sức, cho dù nàng kiên trì thì cũng có thể đi hết đường núi này, nhưng lấy tốc độ của nàng, sợ là đến khi trời tối cũng chưa về được”. Tiêu Nguyên bình tĩnh phân tích.

Tạ Lan Âm đương nhiên biết đạo lý này, nhưng chẳng lẽ muốn nàng nói thẳng ra muốn hấn đỡ nàng hay chống nàng sao? Mấy chuyện xưa trong thoại bản đều là anh hùng chủ động cứu mỹ nhân...

“Ta chống nàng, nhanh nào”, Tiêu Nguyên đột nhiên xoay người lại, đưa tay đỡ nàng.

Tạ Lan Âm kinh ngạc ngẩng đầu, trán dường như đụng vào cái cằm trắng nõn của hấn, sao hấn lại đứng gần như vậy chứ, trong đôi mắt phượng hiện lên bộ dạng tức tưởi của nàng.

Tạ Lan Âm lập tức đỏ mặt.

Hấn vẫn tuấn dật như cũ mà nàng lại cực kì chật vật.

Thấy khuôn mặt tiểu cô nương ửng đỏ, đôi mắt cũng hồng hồng, xinh đẹp lại đáng thương, ánh mắt Tiêu Nguyên khẽ biến, không mở mắt nói: “Nàng không phản đối chứ?”

Tạ Lan Âm khẽ dạ một tiếng.

Tiêu Nguyên đỡ nàng dùng chân phải đứng lên, hấn lại ngồi xuống. Tạ Lan Âm nhìn bả vai rộng lớn của người phía trước, đột nhiên không còn thấy sợ hãi gì nữa, chậm rãi nằm úp lên.

Tiêu Nguyên giữ lấy chân nàng, vững vàng đứng lên.

Hấn như núi cao mọc lên từ mặt đất, thân mình Tạ Lan Âm bị trượt xuống, nàng sợ ngã liền trời người lên, dứt khoát tựa đầu vào vai hấn. Đột nhiên thân mật như vậy, Tạ Lan Âm lặng lẽ nhìn hấn, đúng lúc Tiêu Nguyên cũng xoay qua, bốn mắt nhìn nhau, Tạ Lan Âm vội vàng cúi đầu, ngượng ngùng hỏi hấn: “Huynh, huynh không bị hôn mê sao? Sao lại đuổi theo kịp vậy?”

Thanh âm của nàng gần ngay bên tai, Tiêu Nguyên kim lòng không đậu khẽ nắm chặt tay, cố gắng bình tĩnh nói: “Chúng ta đi ở phía sau, hít vào ít mê hương hơn, ta vừa tỉnh lập tức đi tìm nàng, thủ hạ của ta ở lại trông bọn họ, phòng khi có thêm kẻ xấu khác”.

Tạ Lan Âm khẽ “Ừm” một tiếng.

Thanh âm mềm nhũn này khiến Tiêu Nguyên nhớ đến cảnh trong mơ, cổ họng hấn xiết chặt, nhanh chóng dời tâm tư, “Dung mạo của nàng quá mức xuất chúng, về sau cố gắng đừng đến mấy nơi núi rừng hoang vắng thế này, tốt nhất là nên đi cùng cha mẹ, nếu không lại có lần sau, thì chưa chắc có vận khí tốt như bây giờ đâu”.

Lời này chạm đến đầu quả tim của Tạ Lan Âm, nàng vừa ân hận vừa thẹn thùng, lại không biết biểu đạt sự hối hận của mình thế nào, lại chỉ “Ừm” một tiếng.

Tiêu Nguyên hơi nhếch môi, không nói thêm gì nữa.

Hai người đều yên lặng, chỉ có tiếng bước chân của hấn, Tạ Lan Âm nghĩ lại chuyện vừa rồi, nghiêng đầu sang một bên, nhìn trộm hấn.

“Hôm nay cảm ơn huynh, nếu không có huynh, sợ ta đã không thể sống nổi”, nàng thật lòng cảm kích, “Nếu về sau huynh cần ta giúp đỡ chuyện gì, Viên công tử cứ mở miệng, ta sẽ toàn lực báo đáp ân cứu mạng Viên công tử”.

Tiêu Nguyên trầm mặc.

Thứ báo đáp hấn muốn, chính là nàng lấy thân báo đáp, nói cho hấn nghe cả đời, nhưng nàng còn nhỏ mà hiện tại hấn còn chưa thể lòng dạ thanh thản để hưởng thụ được.

“Ta muốn nghe nàng xướng khúc”. Đi được vài bước, Tiêu Nguyên nhìn về thăm cô đại phía trước nói.

Sắp phải chia ly, hắn muốn được nghe nàng hát nguyên vẹn một khúc ca, mai sau còn có cái để nhớ lại.

Tạ Lan Âm hoài nghi chính mình nghe lầm, nghi hoặc hỏi hắn, “Huynh nói cái gì cơ?”

Tiêu Nguyên dậm chân, nghiêng đầu nhìn nàng, “Sáng nay trên đỉnh núi, vô tình nghe được tiểu thư ngâm nga một khúc hát, Viên mỗ trừ bỏ yêu chim thì thích nhất là âm luật, nếu tiểu thư muốn báo đáp, thì hãy hát cho ta nghe một khúc đi”.

Xướng khúc báo ân sao?

Trong lòng giống như bị dội một chậu nước lạnh, Tạ Lan Âm tự giễu: “Viên công tử đã cứu ta, chỉ cần ta hát một khúc là được sao?”

Yêu thích âm luật, lại muốn nghe nàng hát, có phải hắn coi nàng như thôn nữ dân phong côi mở trong Đồng Sơn, hay vẫn là ca kỹ hát rong trong tửu lâu đây? Nàng thà rằng hắn muốn vàng muốn bạc, thậm chí muốn một phần nhân tình còn hơn. Buồn cười là nàng còn tự cho là hắn thích nàng, xem ra trong mắt hắn, nàng chỉ là một cô nương mà hắn có thể tùy ý nhục nhã, có lẽ nguyên nhân chính là vì nàng không giống các quý nữ dịu dàng thủ lễ khác, cho nên hắn mới đưa ra yêu cầu quá phận này?

Tiêu Nguyên nghe thấy giọng nói của nàng có chút không thích hợp, vội vàng giải thích: “Tiểu thư hiểu lầm rồi, ta không hề có suy nghĩ khinh thị đối với tiểu thư, nếu nàng không muốn...”

“Ta hát, huynh muốn nghe cái gì?” Tạ Lan Âm ngửa đầu, nhìn thẳng lên ngọn cây, đem hạt lệ trong mắt gạt đi. Hắn muốn nghe thì nàng sẽ hát, từ nay về sau coi như đã thanh toán xong.

Thấy thanh âm lạnh lùng của nàng, Tiêu Nguyên càng lo lắng, lập tức ngồi xuống, sau đó hắn quay ra đỡ lấy nàng.

Thấy hắn muốn nhìn mặt mình, Tạ Lan Âm quay đầu đi không cho hắn xem.

Tiêu Nguyên đột nhiên nghĩ đến chim hoàng oanh trong nhà mình, khi nó mất hứng cũng đều xoay đầu đi như vậy.

“Giận sao?” Hắn cười cười hỏi nàng, trong thanh âm không giấu được sự ôn nhu.

Tạ Lan Âm kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn, không thêm đề ý tới hắn.

Tiêu Nguyên bắt đầu cười cười, một lần nữa công nàng lên lưng, nhẹ nhàng nói: “Thôi, nàng không cần phải hát nữa, đầu tiên ta cứu nàng nhưng lại nói linh tinh khiến nàng tức giận, coi như chúng ta thanh toán xong rồi, nàng không hề nợ ta cái gì nữa”.

“Không cần, ta cũng không phải kẻ không nói lý như vậy”, Tạ Lan Âm không cần hắn giả bộ làm người tốt, “Huynh nói đi, rốt cuộc muốn nghe cái gì?”

Thấy nàng nổi nóng, hắn cũng không biết nên nói nàng hát cái gì, không hiểu vì sao đột nhiên Tiêu Nguyên nhớ tới khúc ca do một hán tử hát mà nàng ghét bỏ là khó nghe, cả bài hát dường như chỉ lặp đi lặp lại bốn chữ, bèn nhin cười nói ra: “Muội muội gả cho ta”*.

*nguyên văn là “A muội giá ngã” nhưng tớ dịch thành năm chữ cho phù hợp văn phong nhé.

Trái tim Tạ Lan Âm đột nhiên ngừng đập, sững sờ một lúc mới hiểu ra là hắn đang nói tới một bài hát, ngay tức khắc giận đến đỏ cả mặt, dùng sức đẩy bả vai hắn, “Người thả ta xuống, ta không cần người công!”

Hắn không phải da mặt dày nữa mà phải gọi là vô sỉ quá mức.

Tiêu Nguyên nhếch miệng cười, nói gì cũng không chịu buông ta, thấy nàng hết dùng tay lại dùng chân kháng nghị, hắn cũng không để ý, chỉ vui vẻ nghe nàng mắng hắn.

Ai quan tâm đến chuyện nàng xướng khúc hay là mắng chửi người chứ, chỉ cần nàng nói chuyện là đủ rồi.

Hai người, một người thì tâm tình vui sướng lắng nghe, một người thì tức giận quở trách, theo từng bước chân vững chắc của nam nhân, rất nhanh đã đi được rất xa.

Ở đỉnh núi bên kia, Phương Trạch đợi rất lâu mà vẫn không thấy người đến, tính nhẫn nại cũng hao hết, phái một gã tùy tùng đi thăm dò.

Khoảng hai khắc sau, tên tùy tùng thở hồng hộc chạy về, thanh âm hỗn loạn: “Lão gia, hai người kia đều chết rồi, là bị bắn tên chết!”

Phương Trạch kinh hãi, “Sao lại thế?”

Tướng Hoài Chu và Lục Tri chỉ biết chút công phu, miễn cưỡng thì có thể tự bảo vệ bản thân, hai kẻ hắn mời chính là đầu bảng do Thanh Bang sắp xếp, sau khi xuất đạo chưa từng thất thủ, sao lại có thể chết dễ dàng như vậy? Lại còn là dùng tên giết chết.

Hắn chưa từng nghe qua Tướng gia có người giỏi bắn tên.

“Trở về tra xét xem, hôm nay có ai khác cùng bọn họ đồng hành hay không”. Kế hoạch thất bại, Phương Trạch nắm tay thành đấm, dẫn đầu rời khỏi sơn động, theo một con đường nhỏ đã chuẩn bị từ trước trở về thành, đi được một lúc thì dừng lại, suy nghĩ một lát lại nói: “Quên đi, không cần phải tra nữa, không lại lộ ra dấu vết”.

Tạ Lan Âm xảy ra chuyện, chắc chắn người nhà họ Tường sẽ hết sức truy lùng thân phận của hung thủ, hắn không thể tự mình lộ ra nhược điểm được. Tường Khâm là kẻ khôn khéo lời đời, ở chỗ Hầu gia cũng có chút tình cảm và thể diện, nếu hắn vì loại chuyện như vậy náo loạn với Tường gia, chưa hẳn Hầu gia sẽ đứng về phía hắn, dù sao Hầu gia tuy rằng hùng bá một phương, phẩm tính vẫn coi như chính trực, sẽ không thích quan viên dưới trướng mình làm xằng làm bậy.

Về phần Tạ Lan Âm...

Một mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có như vậy, hắn vẫn có chút không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Buông tay

Da mặt nam nhân này quá dày, Tạ Lan Âm mắng một hồi mà hắn không thèm đáp lại, hắn cũng không để nàng xuống mà còn ôm chặt hơn, khi nàng nhìn trộm hắn, chỉ thấy khoe môi hắn khẽ nhếch lên giống như tâm tình đang rất tốt vậy, Tạ Lan Âm tức khắc không còn chút hứng trí nào, ngậm miệng lại.

Tiêu Nguyên còn chưa nghe đủ, nhưng hắn cũng chưa đến mức chủ động xin nghe mắng, liền chuyển tâm đi đường.

Đường núi khó đi, hắn đi chắc là mệt chết đi được, Tạ Lan Âm nằm trên lưng hắn cũng còn thấy mệt, đặc biệt là cổ, vẫn luôn phải cố ngẩng lên.

“Còn rất xa sao?” Nhìn thấy rừng cây xa lạ xung quanh, Tạ Lan Âm nhỏ giọng hỏi.

“Khi ta đuổi theo bọn họ còn mất hơn nửa canh giờ, hiện tại đi chậm, có lẽ cũng phải đi thêm ba canh giờ nữa”, hô hấp Tiêu Nguyên coi như vẫn bình ổn.

Ngon núi này bóng cây sum suê, nhưng hắn vẫn nóng đến mức toát một tầng mồ hôi mỏng, Tạ Lan Âm thấy thế, chút oán khí trong lòng cũng tiêu tan.

Nếu một nam nhân khác tùy tiện yêu cầu nàng hát, thì nàng nhất định sẽ bảo mấy biểu ca đánh hấn một trận, nhưng người này không giống như vậy, hắn cứu nàng, không để người khác lãng nhục nàng, hơn nữa bình thường cử chỉ của hắn rất có phong phạm quân tử, bây giờ nhớ lại, lúc này hắn đưa ra yêu cầu xướng khúc dường như chỉ có chút ý tứ vui đùa, chứ không thật sự có ác ý.

Hắn quân tử thật cũng tốt, chính nàng tìm lý do giải vây cho hắn cũng tốt, dù sao bây giờ Tạ Lan Âm cũng không thể chán ghét nam nhân không biết mệt mỏi, nghiêm túc công nàng đi đường này. Ngoại trừ hồi nhỏ được phụ thân và mấy biểu ca cõng, Tạ Lan Âm chưa từng bị một nam nhân xa lạ bên ngoài nào cõng qua, mà động tác của hắn săn sóc như vậy, đem nàng nâng cao lên, không cần nàng dùng sức vịn lên người hắn.

Ánh nắng xuyên qua khe hở giữa cành lá rơi xuống dưới, thỉnh thoảng lại có vài tia chiếu rơi lên một bên gương mặt tuần láng của hắn, cổ Tạ Lan Âm thật sự rất mềm, nàng khoác tay trái lên bả vai hắn, để mặt mình lên mu bàn tay nằm xuống, nhưng rút cuộc vẫn có chút ngượng ngùng. Phát hiện hắn quay đầu nhìn qua, trên mặt Tạ Lan Âm nóng lên, nhỏ giọng giải thích cho chính mình, “Cổ ta mỏi”.

Thanh âm ngọt ngào mềm mại, giống như chim hoàng oanh khi đói bụng sẽ hót nhấc hấn, cũng giống như vào ban đêm khi chim hoàng oanh trước khi rúc cái đầu nhỏ của nó vào cánh thì sẽ khẽ khẽ chiêm chiếp, nói với hắn rằng nó mệt mỏi, nó muốn đi ngủ.

Tiêu Nguyên thích chim hoàng oanh, cũng thích tiểu cô nương so với chim hoàng oanh thì càng ngọt ngào yêu kiều khiến người ta yêu thương hơn là nàng, trái tim mềm nhũn, thấp giọng “ừm” một tiếng.

Hắn tiếp tục đi, nàng dán lỗ tai vào mu bàn tay, mu bàn tay lại đặt trên bả vai hắn, nghe thấy tiếng bước chân của hắn dường như có chút thay đổi.

Không để ý ngược lên nhìn cành lá sum suê trên đỉnh đầu, Tạ Lan Âm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, do dự một lát mới nói: “Ta còn chưa biết tên của huynh”.

Thật sự là quá sai lầm, hắn đều đã cõng nàng, mà nàng cũng có chút thích hắn, vậy mà đến giờ vẫn không biết gì về hắn cả.

Giọng điệu của nàng hoàn toàn là trần thuật, muốn nói hay không là tùy hắn, Tiêu Nguyên nghe ra ám chỉ của tiểu cô nương, mi mắt buông xuống, “Họ Viên, tên chỉ một chữ Tiêu”.

Tạ Lan Âm im lặng lặp lại một lần, còn đang suy nghĩ xem cái tên này có ngụ ý gì không, tiếp tục hỏi: “Tự như nào? Tiêu trong tiêu dao sao?”

Tiêu Nguyên cười cười, nghiêng đầu nhìn nàng, “Tiêu trong vân tiêu*”.

*trời cao

Nàng thích chơi đùa, vô câu vô thức*, hân thi chí hướng tận cửu thiên, con đường vẫn dài đằng đẵng.

*không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.

Tạ Lan Âm nghe thấy thế, tò mò quay đầu lại, “Tiêu trong Nguyên tiêu?”. Vừa dứt lời lại nghĩ đến hân họ Viên, không nhịn được nở nụ cười, đôi mắt hoa đào ánh nước đầy vẻ trêu tức nhìn hân, “Đừng nói là huynh sinh ra trong ngày tết Nguyên Tiêu* nhé? Nếu không sao người nhà lại lấy cho huynh một cái tên nghe giống như bánh trôi** vậy?”

*Tết Nguyên Tiêu hay tết Thượng Nguyên là một tết, lễ hội cổ truyền của Trung Quốc vào ngày 15 (ngày rằm) tháng giêng Âm lịch. Tết này phần lớn tổ chức tại chùa, vì ngày rằm tháng giêng còn là ngày vía của Phật tổ. Theo sách Trung Hoa, lễ Thượng Nguyên không phải là một ngày lễ Phật. Trước đây chính là Tết Trạng Nguyên. Nhân dịp này, nhà vua hội họp các ông Trạng để thiết tiệc và mời vào vườn Thượng Uyển thăm hoa, ngắm cảnh, làm thơ.

Tập tục và lễ hội ở Trung Hoa:

Ở Trung Quốc và Đài Loan hiện nay, Tết Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng, đêm rằm đầu tiên của năm mới) được coi là ngày lễ thiêng liêng nhất đầu năm mới và còn được gọi là “Lễ hội đèn hoa” hoặc “Hội hoa đăng”, có thể bắt nguồn từ tục cúng tế thời Hán Vũ Đế, với tập tục trưng đèn trên cây nêu trước cửa nhà, đốt đèn, chơi lồng đèn ngũ sắc, có thể kéo từ 13 đến 17 tháng giêng. Được yêu chuộng là những lồng đèn có hình thù rồng, phượng, mười hai con giáp hoặc những nhân vật cổ trong truyền thuyết, cổ tích.

Ngoài ra còn những tập tục khác như: cúng tế cầu an cầu phúc, ăn bánh trôi (gọi là “thang viên” – viên tròn trong nước), thi đoán hình thù trên lồng đèn, ngâm thơ. Người Đài Loan còn ghi những câu ước nguyện của mình vào đèn lồng và thả bay lên trời. Thơ Đường xưa đã viết: Nguyên tiêu chi dạ hoa lồng nguyệt, mùa trăng tròn lung linh sắc màu hoa đăng rực rỡ cũng là dịp Ngưu Lang Chức Nữ hiện đại gặp gỡ se duyên.

**nguyên văn là “thang viên”, đây là món ăn truyền thống trong tết Nguyên tiêu của Trung Quốc.

Nhìn nàng cười cực kì xấu xa, coi hân như chuyện hài hước, Tiêu Nguyên cũng là qua lời nhắc nhở của nàng mới phát hiện ra cái tên giả này đã bị bại lộ, nhưng đã nói ra miệng rồi, không thể sửa đổi được nữa, hân liền nhìn nàng cười, nhìn đến khi nàng đỏ mặt quay đầu đi, mới vừa đi vừa nói: “Tên của nàng cũng rất hay, ‘Thùy gia lan âm ám phi thanh, tán nhập xuân phong mãn Hàng thành*’, chính là xuất phát từ câu này sao?”

*Dịch ý:

Tiếng sóng nước (Lan Âm) nhà ai vang trong đêm tối,

Tan vào gió xuân, đầy cả thành Hàng Châu.

Các cô nương Tạ gia đều có tự là “Lan”, Tạ Lan Âm chỉ có một chữ cuối cùng là được đặt riêng, nghe hân thân nhiên niệm một câu thơ, Tạ Lan Âm cực kì ngạc nhiên, “Thơ đó là của ai vậy? Sao ta không...?”

Còn chưa dứt lời, nhìn thấy mắt phượng ý vị thâm trường* của hân, Tạ Lan Âm đột nhiên nghĩ ra, đó là câu thơ của Thanh Liên cư sĩ, Thi tiên Đường triều**, chẳng qua nguyên văn là “Thùy gia ngọc địch ám phi thanh, tán nhập xuân phong mãn Lạc thành***”; bị hân sửa đổi hai chỗ, còn đem tên của nàng bỏ vào nữa!

*ý vị, sâu xa

**chỉ Lý Bạch, là một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên

***nguyên văn là:

Thùy gia ngọc địch ám phi thanh

Tán nhập xuân phong mãn Lạc thành

Thử dạ khúc trung văn chiết liễu

Hà nhân bất khởi cố viên tình

– Lý Bạch –

Dịch Ý:

Bốn câu gói trọn tâm tình kẻ tha hương. Nói là “ai mà không nhớ nhà”, nhưng đặc biệt kẻ này, nhớ nhà mới thật là...

Tiếng sáo ngọc nhà ai bay trong đêm tối

Tan vào gió xuân, đầy cả thành Lạc Dương

Đêm nay, nghe trong khúc nhạc có lời “bê liểu” (chia tay)

Ai mà không đắm ra nhớ đến cố viên (huong)

Dịch thơ:

Nhà ai tiếng sáo thoảng bay

Gió xuân đem giải khắp nơi Lạc thành

Nghe lời “Bê liểu” đêm thanh

Ai người không chạnh mối tình cố viên

– Trần Trọng San –

“Huynh, huynh là đồ vô lại!”

Lúc nổi giận đánh biểu ca nhà mình đã thành thói quen cho nên Tạ Lan Âm cũng hung hăng đánh hấn một cái, sao có thể lấy khuê danh của cô nương ra để đùa giỡn chứ?

“Đây là ta khen ngợi”, Tiêu Nguyên thật oan uổng, rõ ràng là hấn khen nàng mà.

Tạ Lan Âm liếc mắt trừng hấn một cái, lập tức nằm úp sấp xuống, lần này quên không đệm tay lên nên trực tiếp nằm lên bả vai hấn. Nổi giận là để cho hấn xem, chứ thực ra mắt nàng đã nhắm chặt, khuôn mặt đỏ hồng, trong đầu lại không nhận được niệm lại câu thơ hấn sửa vì nàng.

Gò má nàng nóng lên, xuyên qua lớp áo mỏng truyền đến vai hấn, Tiêu Nguyên nhẹ nhàng ôm chặt thêm cô gái nhỏ xinh trên lưng mình, đột nhiên có chút không muốn đi tiếp nữa.

Hấn chưa từng được ung dung tự tại như lúc này, không phải lo lắng cái gì, chỉ cần vui đùa với nàng là đủ.

Nhưng dù có dài đến mấy thì con đường nào cũng có điểm cuối.

“Phía trước là đến rồi”, Tiêu Nguyên nhẹ giọng nhắc nhở.

Tạ Lan Âm chậm chạp quay đầu lại, nàng biết biểu ca và Lục Trì chỉ là hút phải mê hương, bên người lại có hộ vệ của hấn bảo vệ, nàng cũng không quá lo lắng, giờ trong đầu chỉ nhớ tới hấn. Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú hơi phỉếm hồng do một mối của hấn, nhớ lại một đường này hấn đều cẩn thận công nàng, lúc gặp một mạng nhện lớn còn cố ý đi vòng qua, nàng không muốn ngừng chút nào.

“Xảy ra chuyện như thế này, chỉ sợ mẫu thân sẽ không bao giờ cho ta xuất môn lần nữa”, nàng nhìn hấn, uyển chuyển nhắc nhở.

Không được xuất môn, vậy thì sẽ không thấy được hấn nữa, nếu hấn thật sự thích nàng, chắc sẽ thất vọng chứ, dù chỉ tỏ vẻ một chút thôi?

Bước chân của Tiêu Nguyên vẫn không ngừng, cứ đi một bước hô hấp lại nặng hơn một chút, có chút không chú tâm dặn dò: “Trên chân nàng có thương tích, nên cố gắng tĩnh dưỡng, cho dù có khó, cũng đừng tùy tiện xuất môn, nhân tâm khó dò, đến tột cùng ai muốn hại nàng, chỉ sợ nàng phải nhìn tận mắt mới dám tin tưởng”.

Hấn không đủ tình lực nuôi nàng, nhưng hấn cũng hy vọng cả đời nàng sẽ suốt sẽ êm đềm, không gặp phải trắc trở gì nữa.

Lời nói của hấn ngoại trừ quan tâm một cách khách sáo, thì không còn gì nữa, trái tim Tạ Lan Âm dần dần nguội lạnh, cho dù không cam lòng muốn dò xét thêm, nhưng sự rụt rè của một cô nương vẫn khiến nàng không mở miệng được.

“Công tử!”, nghe thấy tiếng bước chân, Lư Tuấn đi ra đón, nhìn thấy người trên lưng chủ tử tôn quý của mình thì cực kì khiếp sợ, quên luôn động tác tiếp theo.

Tiêu Nguyên ngẩng đầu hỏi hấn, “Tam công tử thế nào rồi?”

“Bọn họ hít phải khá nhiều mê hương, ta đã bóp nhân trung một lần nhưng không có tác dụng”, Lư Tuấn cực kì phối hợp nói dối. Hấn không có thói quen nói láo, nhưng chủ tử đã ra lệnh, hấn phối hợp quả thực không chê vào đâu được, hơn nữa lời này cũng không giả, ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng quả thực không hữu hiệu, hấn cũng không phải dùng đến những thủ đoạn vô ích khác.

“Lại đó xem thử đã”, tránh đi cánh tay muốn đưa ra giúp đỡ của Lư Tuấn, Tiêu Nguyên thở gấp nói.

Lư Tuấn đã hiểu chủ tử muốn để cho hai người Tương Hoài Chu thanh tỉnh, lập tức đi qua bên đó hỗ trợ.

Tiêu Nguyên sai bước đến đoạn đường núi cuối cùng, Tạ Lan Âm ngẩng đầu lên, thấy biểu ca mê man trên mặt đất, nàng thu hồi tất cả những tâm tư không nên có, thấp giọng nói: “Thả ta xuống đi”.

Tiêu Nguyên gật đầu, đặt nạng xuống bên người Tường Hoài Chu.

Nhân trung của Tường Hoài Chu đều bị Lư Tuấn bóp đỏ, vì đau đớn mà tỉnh lại. Vừa thấy biểu ca mở mắt, sự ủy khuất tui thân trong đáy lòng mà Tạ Lan Âm không muốn nói với Tiêu Nguyên đều ủa ra, bỏ nhào vào lòng ngực biểu ca, khóc nức nở. Tường Hoài Chu theo bản năng ôm lấy biểu muội vỗ về, nhìn thấy mái tóc dài hỗn độn của nàng, trong mắt nhanh chóng khôi phục lại sự trấn tĩnh.

Tiêu Nguyên đứng lúc giải thích một hồi, cuối cùng nói: “Nếu hai vị muốn đuổi theo tra xét, ta nguyện ý dẫn đường cho các người đi tìm hai thi thể kia. Nhưng mà chân Ngũ tiểu thư đang bị thương, ta cảm thấy trước hết vẫn nên về thành trước, sắp xếp ổn thỏa cho Ngũ tiểu thư xong hãy quay lại đây, cũng có thể mang thêm người đến”.

“Ăn cứu mạng của Viên huynh, tiểu đệ không biết lấy gì để báo đáp”, tiểu biểu muội tìm được đường sống trong chỗ chết, Tường Hoài Chu để nàng ngồi xuống, còn hần đứng dậy, trình trọng làm một đại lễ với Tiêu Nguyên, “Kể từ ngày hôm nay, Viên huynh là ân nhân của nhà họ Tạ và nhà họ Tường, ngày sau nếu Viên huynh có điều gì cần sai phái, ta sẽ tận lực báo đáp”.

“Hoài Chu khách khí rồi”, Tiêu Nguyên lập tức diu hần đứng lên, có chút hờn giận nói: “Hoài Chu chỉ dựa vào giao tình mấy lần gặp mặt đã tặng ta một bảo mã rồi, hôm nay Ngũ tiểu thư bị kẻ xấu bắt cóc, cho dù là người xa lạ ta cũng sẽ ra tay cứu giúp, huống chi là Hoài Chu luôn khẳng khái chân thành đối đãi với ta? Còn nhắc đến báo ân nữa, chính là coi ta như người lạ rồi”.

Mấy loại chuyện như báo ân này, khi có chuyện ra tay mới thực sự hữu hiệu, đang bình an vô sự thì nói thêm nữa cũng chỉ là lời nói suông, Tường Hoài Chu không dài dòng thêm nữa, lại hành lễ với Tiêu Nguyên. Cô nương nhà mình gặp chuyện được cứu, sự cảm kích của Lục Trì với Tiêu Nguyên cũng không hề ít hơn Tường Hoài Chu, cũng đi đến hành lễ.

“Được rồi, đừng đa lễ nữa, trời không còn sớm nữa, chúng ta xuống núi thôi”. Tiêu Nguyên liếc nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu ngồi dưới đất, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Tường Hoài Chu gật đầu, đi qua đỡ tiểu biểu muội lên lưng, hần cũng nạng xuống núi.

Tạ Lan Âm ngoan ngoãn nằm úp sấp trên lưng biểu ca, khi nghiêng đầu tóc dài rơi xuống, bị làn gió xuyên qua thổi tán loạn, nhìn thoáng qua nam nhân tuấn mỹ cách đó không xa, nhớ đến lúc này hần nói dù nàng là người xa lạ thì hần cũng sẽ ra tay cứu giúp, một chút ý niệm cuối cùng cũng tan biến, cười khổ nhắm mắt lại.

Hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình, người ta đã không thích, vậy thì nàng cũng thôi đi.

Tường Hoài Chu đau lòng tiểu biểu muội, đi một đoạn phát hiện nàng yên lặng không nói gì, nghĩ rằng nàng vẫn còn sợ hãi, bèn cố ý nói giỡn cho nàng nghe. Tạ Lan Âm biết ý tốt của biểu ca, chẳng qua lúc này nàng thực sự không muốn nói chuyện, đứng lúc bụng lại khẽ kêu, nàng nhìn mặt trời đã ngã về phía tây, nhỏ giọng lầm bầm: “Tam biểu ca, ta đói bụng”

Thanh âm của nàng không lớn, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy, Lục Trì lập tức lấy bánh bơ trong túi ra đưa cho nàng, lại thuận thế đi bên cạnh để lúc nào cũng có thể đưa thêm đồ.

Có đồ ăn, lại có người ở bên cạnh quan tâm săn sóc, Tạ Lan Âm xốc lại tinh thần lần nữa, gạt tóc ra, nhận lấy bánh bơ xong thì bẻ nhỏ ra, đưa tới trước miệng Tường Hoài Chu, “Tam biểu ca cũng đói bụng đúng không, có muốn ăn một miếng không?”

Trong lòng Tường Hoài Chu nặng trĩu, không có chút thèm ăn nào, cười tự giễu, “Ta nằm ngủ trên mặt đất mấy canh giờ liền, không đói bụng chút nào, Lan Âm cứ ăn đi”.

Tạ Lan Âm liền tự mình ăn, khăn tay khóc ướt đã ném bỏ từ lâu, phát hiện có chút vụn bánh rơi trên đầu vai biểu ca, nàng cười hắc hắc, “Quần áo của Tam biểu ca bị bẩn mất rồi, về nhà ta sẽ giặt cho huynh”.

“Bớt miệng lưỡi tron tru đi, chỉ cần muội nhanh chóng đem chân đường tốt là ta đã cảm tạ trời Phật rồi”, nghĩ đến chuyện tiểu biểu muội yếu đuối đáng yêu suýt nữa bị người ta bán, không chết thì cũng bị người ta nhục nhã, ánh mắt Tường Hoài Chu cay cay, trong lòng cực kì tự trách, hần hận bản thân vô dụng, lại hạ quyết tâm về sau không bao giờ đưa tiểu biểu muội đến hoang vu vắng vẻ như thế này nữa.

Tạ Lan Âm tiếp tục ăn bánh, đáng vẻ cực kì trong sáng, ăn xong lại quay đầu muốn Lục Trì đưa nước, nghiêng nhiên lại trở thành thiên kim tiểu thư sống an nhàn sung sướng.

Ở phía sau Tiêu Nguyên nhìn thấy tất cả, tâm tình cực kì phức tạp.

Sau khi xuống núi, Tạ Lan Âm ở gia đình nông gia chải lại đầu tóc, vẫn mặc y phục nam nhân nhưng nàng không thể cưỡi ngựa, Tường Hoài Chu đem tiểu biểu muội ôm vào trong lòng, hai huynh muội cùng cưỡi một con ngựa, khẽ thúc ngựa chạy. Nằm trong lòng ngực rộng lớn của biểu ca, Tạ Lan Âm thoải mái nhắm mắt dựa vào người hần, nghe tiếng vỗ ngựa lộc cộc suốt một đường.

Một bên Tiêu Nguyên thỉnh thoảng lại liếc nhìn cánh tay ôm chặt lấy eo nàng của Tường Hoài Chu, càng nhìn trong ngực càng khó chịu.

Nhưng người ta là biểu huynh biểu muội, hần cũng không có lập trường để phản đối.

Vào đến thành, Tường Hoài Chu mới chủ tớ Tiêu Nguyên cùng đến Tường gia, Tiêu Nguyên cười cười từ chối, chỉ nói khi nào rảnh thì mới hần dùng

com là được, còn cái khác thì không cần. Tướng Hoài Chu còn đang ôm tiểu biểu muội trong lòng, cũng không có cách nào kéo hắn lại, đành nhìn theo bóng dáng chủ tớ Tiêu Nguyên phóng ngựa rời đi, hắn sờ đầu tiểu biểu muội, lập tức cười ngựa trở về nhà mình, nửa đường Lục Tri rẽ đi mời lang trung.

Vào phủ, bọn hạ nhân đều khiếp sợ, Tướng Hoài Chu chỉ nói đi đường núi nên tiểu biểu muội vô ý bị ngã, tránh để người khác đưa chuyện không hay.

Lần đầu tiên nữ nhi xa bà như vậy, từ lúc con gái rời đi Tướng thị đã bắt đầu lo lắng, vừa nghe thấy con gái bị thương, bà lập tức chạy tới Yêu Nguyệt Các. Tạ Lan Âm phải cời giày xem chân, Tướng Hoài Chu vì tị hiềm nên chờ ở nhà chính, nhìn thấy cô đến, đáng muốn trấn an mấy câu thì Tướng thị khoát tay, ý bảo có gì nói sau, rồi vội vã vào phòng.

Anh Ca cúi đầu đứng trước tháp, đã cời giày cho Tạ Lan Âm, đang nhẹ nhàng tháo lớp khăn trắng xuống, bởi vì miệng vết thương chảy máu, tất dính vào thịt, Tạ Lan Âm đau đến mức rơi nước mắt, liền luôn miệng giục nàng chậm một chút. Tướng thị thấy thế thì cực kì đau lòng, sợ tay chân Anh Ca vụng về, bà cho nha hoàn lui xuống, tự mình cúi người giúp con gái. Trượng phu Tạ Huy thỉnh thoảng cũng bị thương, thay băng thay thuốc cũng toàn một tay bà làm.

“Ngã như thế nào?” Rốt cục cũng cời được tất ra, Tướng thị nâng bàn chân trắng nõn nhỏ nhắn của nữ nhi lên, nhìn chăm chăm mắt cá chân sưng đỏ, khech chau mày. Thực ra ngoại thương nhìn cũng không đến nỗi nào, chỉ xước da chảy máu một chút.

Tạ Lan Âm đã được biểu ca nhắc nhở, không thể nói thật trước mặt bọn nha hoàn, cho nên chỉ nói không cẩn thận mới bị ngã.

Ngã thì cũng đã ngã rồi, Tướng thị ngoài việc đau lòng thì cũng không biết làm thế nào, nghe thấy lang trung đã đến, bà khech trừng mắt nữ nhi, nhận lấy đôi vớ Anh Ca đưa tới, cực kì nhẹ nhàng mang cho nữ nhi, lại buông ống quần xuống, chỉ lộ ra chỗ bị thương.

Sau khi chuẩn bị xong mới phân phó nha hoàn đi mời người.

Lý thị cùng vị lang trung tóc hoa râm cùng đi đến, Tướng Tế Chu cùng vợ là Lâm Huyền theo ở phía sau, bọn họ đến không khiến người ta ngạc nhiên nhưng Tạ Lan Âm nhìn thấy Phương Lăng được Lưu ma ma đưa đến thì cực kì kinh ngạc.

“Ngũ biểu tỷ, nghe nói tỷ bị ngã, ta đến thăm tỷ”, Phương Lăng đứng một bên, nhỏ giọng nói, thân thiết nhìn chân của biểu tỷ. Có lẽ đã ở Tướng gia mấy ngày nên bé gái bảy tuổi này không còn gò bó như trước nữa, thoải mái hơn rất nhiều.

Tạ Lan Âm khách sáo cười cười, “Không có chuyện gì đâu, biểu tỷ đi đường không cẩn thận nên bị ngã, A Lăng không phải lo lắng”.

Phương Lăng gật đầu, đi đến bên cạnh Tướng thị.

Lão lang trung cẩn thận kiểm tra thương thế của Tạ Lan Âm, sau khi hỏi han một phen, vuốt râu nói: “Thương thế của biểu cô nương không có vấn đề gì đâu, nằm tĩnh dưỡng trên giường năm ngày là sẽ hết sưng, có thể đi lại bình thường, mấy chỗ rách da cũng sẽ không để lại sẹo”.

Tướng thị nhẹ nhàng thở ra, cùng Lý thị đưa ông ta ra ngoài, sau đó Tướng Hoài Chu dẫn lang trung đi kê đơn.

Trong phòng Phương Lăng thấy biểu tỷ không còn trở ngại, nàng nhu thuận dặn dò biểu tỷ cố gắng dưỡng thương rồi dẫn Lưu ma ma rời đi. Trở lại biệt viện của hai mẹ con, Lưu ma ma đưa nàng trở về phòng mình rồi đến thượng phòng thưa lại với Tạ Dao, “Tiểu thư, ngũ cô nương chỉ bị ngã, vết thương khá nhỏ, nghỉ ngơi mấy ngày là tốt rồi”.

Tạ Dao thất vọng bĩu môi. Nàng ta hòa ly bị đuổi ra khỏi phủ, trước mặt mẹ con Tướng thị đã mất hết mặt mũi, nghe thấy cháu gái bị ngã trên núi, nàng ta tự nhiên hy vọng cháu gái bị thương nặng một chút, để cho mình có cơ hội xem náo nhiệt, còn có thể giả bộ thân thiết an ủi một phen...

Biết được chỉ là vết thương nhỏ, Tạ Dao không còn hứng trí gì nữa, tiếp tục an tâm tĩnh dưỡng thân mình.

Bên kia Tướng Hoài Chu thấy cha và anh cũng đã trở lại, thừa dịp tất cả mọi người đến đây thăm bệnh, Tướng Hoài Chu cho bọn nha hoàn lui ra ngoài, nói ra sự thật.

Tạ Lan Âm tựa vào đầu giường, nhìn thấy mẫu thân sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lại nhớ đến sự nguy hiểm lúc đó, trong mắt lại đầm nước, chui vào trong ngực mẫu thân, trấn an bà cũng là trấn an chính mình. “Nương đừng sợ, không có việc gì đâu”.

Tướng thị sao có thể không sợ, nữ nhi như hoa như ngọc, nếu thật sự bị người ta bắt cóc, thì sẽ rơi vào kết cục nào chứ?

Tạ Lan Kiều cũng cực kì hối hận, nắm lấy tay muội muội nói: “Về sau Lan Âm muốn đi đâu, tỷ tỷ sẽ đều đi cùng muội”.

Tạ Lan Âm nín khóc mỉm cười, ngoan ngoãn nói: “Chỗ nào ta cũng không đi nữa, chỉ ở trong nhà thôi”.

Hiện tại cái gì Tướng thị cũng không muốn nói, chỉ ôm chặt lấy con gái bảo bối, sợ nữ nhi đột nhiên biến mất.

Lý thị cũng đi đến dỗ dành cháu gái, một bên Tướng Hoài Chu hạ giọng nói với cha và anh, “Con vốn muốn phái người đi mang thi thể của hai kẻ bắt cóc kia về nhưng trên đường cẩn thận ngấm lại, chỉ sợ mang về sẽ gây động tĩnh lớn, người liên lụy đến cũng nhiều, truyền ra ngoài sẽ không tốt cho thanh danh của Lan Âm”.

Tướng Khâm vuốt cằm, cẩn thận suy xét lại cuộc nói chuyện của tặc nhân mà cháu gái nghe được, trầm giọng nói: “Quả thật không cần mang về, xưng

quanh thành Tây An này đều biết rõ tiền tài quyền thế của nhà chúng ta mà còn dám động thủ, đơn giản chính là mấy bang phái chuyên làm mấy chuyện mờ ám thôi, con phải người âm thầm hỏi thăm xem bang phái nào thiếu người, đồng thời thăm dò xem hôm nay có người nào hay vật nào xuất hiện ở Đồng Sơn không, chúng ta từ từ tra xét, nhưng ngàn vạn lần không được để người ta liên tưởng đến Lan Âm”.

Vừa dứt lời thì cực kì nghiêm túc nói với Tường thị: “Muội muội yên tâm, Lan Âm sẽ không phải chịu thêm sự sợ hãi nào nữa, sớm muộn gì ta cũng sẽ bắt được người mua sau lưng chúng”.

Việc truy tìm hung phạm chỉ có thể dựa vào huynh trưởng, Tường thị cũng không có chủ ý gì, nhưng thật ra lại nghĩ tới ân nhân cứu mạng của nữ nhi, nhìn Tường Hoài Chu nói: “Hoài Chu, cháu thấy ta nói với Viên công tử, vì để giấu người ngoài nên chúng ta không tiện đăng môn nói lời cảm tạ, đợi khi nào phong thanh về chuyện Lan Âm bị thương phai nhạt, ta sẽ đến bái phỏng”.

Tường Hoài Chu cũng biết Viên công tử không thích lui tới với nhiều người, nhưng hấn đã cứu tiểu biểu muội, cô chắc chắn muốn đến nói lời cảm tạ, liền gạt đầu: “Lát nữa cháu sẽ qua đó một chuyến”.

Tường thị vội đứng dậy khuyên mọi người, “Được rồi, Lan Âm chỉ là bị chút thương nhỏ, mọi người cũng không phải lo lắng cho nàng, có việc thì cứ đi đi”.

Tường Khâm đỡ dành cháu gái mấy câu rồi dẫn nhóm con trai rời đi.

Lý thị nhanh tay giữ chặt trưởng tử, ngay trước mặt Tường thị dặn hấn: “Việc này cũng đừng nói với vợ của con, ta biết nàng kín miệng, nhưng càng ít người biết ta càng yên tâm hơn”.

Tường Tế Chu hiểu được, nghiêm túc cam đoan với Tường thị: “Xin cô yên tâm, trong lòng Tế Chu đã biết”.

Tường thị từ ái mỉm cười, sau khi cháu trai xoay người, bà có chút oán trách liếc nhìn Lý thị, đều là người một nhà, chẳng lẽ bà còn không tin các cháu sao?

Mọi người đi rồi, chỉ còn mẫu thân và tỷ tỷ ở lại, sau khi ăn xong một bát thịt bò trứng gà, Tạ Lan Âm liền muốn đi ngủ.

Tường thị nhìn nữ nhi ngủ rồi mới dẫn thứ nữ rời đi.

Tạ Lan Âm không hề buồn ngủ, quay mặt vào bên trong giường, mở mắt ra.

Cho dù không muốn nhớ đến hấn nhưng rốt cuộc nàng vẫn không nhịn được, mỗi lần tình cờ gặp gỡ kia, đặc biệt là lúc hai người ở cùng một chỗ trong núi hôm nay, không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu.

Lần đầu tiên nàng động tâm với một nam tử, đáng tiếc....

Chạng vạng, Tường Hoài Chu trở về từ chỗ Tiêu Nguyên, liền qua đây xem tiểu biểu muội, từ trong ngực lấy ra một bình sứ men xanh, cười nói: “Viên huynh biết chân muội có thương tích, liền tặng một lọ Ngọc Liên Sương cho muội, ta cũng nhân cơ hội hỏi thăm, thì ra đây là bí phương tổ truyền của người bên cạnh huynh ấy, bên ngoài cũng không có bán”.

Tạ Lan Âm nhìn thấy bình sứ men xanh trong tay hấn, cắn cắn môi, nhưng vẫn nhận lấy, trong lòng lại xoay chuyển trăm điều.

Hấn tặng thuốc cho nàng, là quan tâm đến nàng, hay cũng chỉ xuất phát từ sự khách khí đây?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Cho dù đến tận nhà nhưng cũng không được gặp nàng

Tạ Lan Âm ngoan ngoãn ở trong phòng tĩnh dưỡng năm ngày mới có thể đi qua đi lại, những trải qua một lần kinh sợ như vậy, nàng không bao giờ... nghĩ đến chuyện đi ra ngoài nữa.

“Nương, người đang nhìn cái gì thế?” Ăn điểm tâm xong, Tạ Lan Âm nói chuyện với biểu tẩu một lát liền trở lại Hương Viên tìm mẫu thân, thấy bà cầm một phong báo thiệp trong tay, Tạ Lan Âm tò mò đi qua.

Tường thị cười cười đưa bái thiệp cho nữ nhi, “Đây là ta bảo Tam biểu ca của con làm, lát nữa sẽ đưa qua chỗ Viên công tử, sáng mai ta sẽ tự mình đến cảm tạ người ta, Lan Âm có muốn đi cùng hay không?”, tuổi của nữ nhi, nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, nếu đã gặp qua vị Viên công tử kia vài lần, người ta lại có ơn cứu mạng, cho nên Tường thị cảm thấy dẫn nữ nhi đi cùng cũng rất thích hợp.

Thần sắc Tạ Lan Âm không thay đổi nhận lấy bái thiếp, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng vân đạm phong khinh của nam nhân kia.

Hắn cũng không thích nàng, nàng có đi qua đó làm gì chứ?

Nàng cũng không phải người thích ai sẽ mặt dày dán vào, dù sao Tạ Lan Âm cũng không cảm thấy chính mình nếu không phải hắn thì không thể. Dung mạo người nọ tuần lãng, khí chất thoát tục, vẻ võ có thể thuần phục ngựa hoang, vẻ văn có thể sửa thơ, lại cứu nàng một mạng, quả thực Tạ Lan Âm không tìm thấy lý do để không động tâm với hắn. Nhưng hắn không thích nàng, cho nên Tạ Lan Âm cũng thu tâm, dù sao nàng cũng là tiểu thư quan gia, dung mạo lại là vạn dặm mới được một người, sao phải ưu sầu sẽ không tìm được một nam tử tốt khác chứ, việc gì phải nhớ thương mãi một người không có ý gì với nàng?

“Con không đi, chỗ nào con cũng không muốn đi”, trả lại bái thiếp cho mẫu thân, Tạ Lan Âm nhẹ nhàng rời đi, có thời gian đi gặp một người ngoài, còn không bằng ở nhà trò chuyện với mẹ.

Tường thị chỉ nghĩ nữ nhi một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng, tuy đau lòng nhưng vẫn có chút vui mừng, cô nương gia, tốt nhất vẫn nên ít xuất môn.

Bèn gọi Lục Trì đến, bảo hắn đi đưa bái thiếp.

Tiêu Nguyên nhận được bái thiếp, liền nhìn chim hoàng oanh trong lồng, bảo Cát Tiến đi chuẩn bị để ngày mai chiêu đãi khách nhân.

Cô nương mà chủ tử thích sắp tới, Cát Tiến quả thực mất một phen tâm tư, đồ sứ bài trí trong phòng đều là đồ quý hiếm có, biểu đạt đầy đủ sự vinh hiển của chủ nhân, không thể để hai mẹ con nhà họ Tạ hiểu lầm rằng chủ tử chỉ là một ông chủ quê mùa được.

Tiêu Nguyên ngồi trong thư phòng, xuyên qua cửa sổ nhìn Cát Tiến sai sử mấy gã sai vặt đi tới đi lui, âm thầm buồn cười, chờ Cát Tiến xong việc, hắn mới đi qua nhìn một phen, bảo Cát Tiến mang đi bớt một số đồ dùng tranh chừ thuần túy để khoe khoang, nghĩ đến ngày mai sẽ được gặp nàng, được nhìn gương mặt xinh đẹp, được nghe nàng nhỏ nhẹ cười nói, tâm trạng liền trở nên rất tốt.

Nhưng ngày kế khi người gác cổng đến bẩm báo, Tiêu Nguyên mặc một thân cẩm bào đi ra nghênh đón, chỉ thấy người có gương mặt vài phần giống nàng là Tường thị, đi bên cạnh là cha con Tường Khâm, Tường Hoài Chu, phía sau là nha hoàn và gã sai vặt bụng bê lễ vật, hắn âm thầm nhìn quanh một vòng cũng không tìm thấy bóng dáng nhỏ xinh của nàng.

Cho dù trong lòng cảm thấy rất thất vọng nhưng trên mặt cũng không hiện ra chút nào.

Tiêu Nguyên cười cười bước lên hành lễ, cử chỉ tự nhiên hào phóng, lời nói ôn nhuận khiêm tốn.

Tường thị vốn đã kinh diễm với dung mạo của hắn, huống chi hắn còn là ân nhân cứu mạng của nữ nhi, càng nhìn càng thích, cũng càng cảm kích hắn hơn.

Sau khi nói mấy lời xã giao, Tiêu Nguyên mới mời ba người đến thính đường uống trà, lại ra vẻ tùy ý hỏi: “Không biết thương thế trên chân Ngũ tiểu thư thế nào rồi?”

Tường thị cười nói: “Tốt hơn nhiều rồi, đã khiến Viên công tử quan tâm, vốn ta định mang nàng đến đây chính miệng nói lời cảm tạ với ngài, đáng tiếc đứa nhỏ kia bị kinh hách, nói thế nào cũng không chịu ra khỏi nhà”.

Tiêu Nguyên gật đầu, nhớ đến bộ dạng ngồi trên bãi cỏ khóc thất thanh cực kì đáng thương của nàng thì có chút thất thần.

Vốn tưởng rằng có thể gặp mặt, kết quả vẫn không được, trong lòng không tránh khỏi sinh ra chút cảm giác khác thường, dường như chỉ có thể trông thấy nàng thì mới hồi phục được.

Mấy ngày kế tiếp, Tiêu Nguyên dẫn Cát Tiến cùng Lư Tuấn đi dạo vài vòng trong thành, lúc đi đường không nhận được lại tìm kiếm hình bóng của nàng trong đám người, nhưng chưa từng nhìn thấy lần nào.

Đào mất đã đến mười lăm tháng tư, ngày mai mấy mẹ con nhà họ Tạ sẽ lên đường trở về Hàng Châu.

Nắng sớm len lỏi tiến vào trong nội thất, Tiêu Nguyên nằm trên giường, nhìn thấy chim hoàng oanh treo trên nóc giường, cuối cùng cũng có quyết định.

Tường gia.

Sắp phải ly biệt, Tạ Lan Âm càng luyến tiếc nhà cậu hơn, buổi sáng đi theo Tường Hoài Chu nhìn hắn chế hương, buổi chiều cùng mẹ và biểu tẩu chơi mặt chược, nói chuyện phiếm, mỗi ngày đều cảm thấy thời gian không đủ dùng. Ngày hôm qua đã hẹn Tường Hoài Chu hôm nay đi câu cá, Tạ Lan Âm rủ cả tỷ tỷ và biểu tẩu, bốn người chậm rãi đến bên hồ.

Bóng liễu mát rượi, gió thổi thoang thoang trên mặt hồ, tuy nói là đi câu cá, nhưng miệng bốn người cũng không nhàn rỗi, vui vẻ cười đùa.

Đột nhiên gã sai vặt Trường An của Tường Hoài Chu chạy đến, “Thiếu gia, Viên công tử đến đây, nói là biết ngày mai một nhà cô mẫu phải trở về Hàng Châu, nên hôm nay hắn đến tiễn biệt trước”.

Tường Hoài Chu lập tức đứng lên, nói với nhóm nữ quyến: “Ta đi đón người, mọi người cứ tán gẫu đi”.

Thấy hấn rời đi, Tạ Lan Kiều quay đầu sang hỏi muội muội vẫn nhìn chăm chăm mặt hồ như cũ, “Lan Âm có muốn qua đó không?” Đó là ân nhân cứu mạng của muội muội, hôm nay từ biệt rồi ngày sau có thể không còn cơ hội gặp lại nữa, người ta đã chủ động đến đây, xuất phát từ lễ tiết có lẽ các nàng cũng nên ra mặt một chút.

“Ta không đi, nam khách đã có biểu ca tiếp đón, một cô nương như ta đến đó làm gì?” Tạ Lan Âm khẽ kéo cần câu, nhìn thấy trên móc cũng không có cá bèn ném phao về phía xa xa, đôi mắt hoa đào cũng không chớp, đáng vẻ cực kì chuyên chú.

Tạ Lan Kiều nghi hoặc nhìn hai mắt của muội muội, cảm thấy sau chuyến đi Đồng Sơn kia, muội muội thành thật giống như thay đổi cả tính cách.

Tạ Lan Âm hạ quyết tâm không gặp hấn, Tiêu Nguyên chỉ đành thất vọng đi về.

Ban đêm nằm ở trên giường, thật lâu Tiêu Nguyên vẫn không ngủ được.

Hấn mơ hồ cảm thấy, nàng giống như cố ý trốn tránh hấn, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì nàng cũng có lý do để trốn tránh hấn chứ?

Sáng mai nàng sẽ rời đi rồi.

Trong ngực Tiêu Nguyên cực kì khó chịu. Lần đầu tiên trong đời hấn luyện tiếu một cô gái như vậy, có thể nói, ngoại trừ ngôi vị hoàng đế, đây là lần đầu tiên hấn đối với một ngoại vật sinh ra khát vọng như vậy.

Hấn không muốn nàng rời đi.

Nhưng nàng cũng không phải một chú chim hoàng oanh, mà hấn còn chưa có khả năng để làm theo ý mình.

Có lẽ, thanh âm của nàng còn có thể thay đổi chăng? Nàng mới mười ba tuổi thôi, còn rất nhỏ, lớn lên giọng nói có thể thay đổi, không còn là âm thanh mà hấn thích nữa?

Cho dù đã nghĩ như vậy, thì trong lòng cũng không thể gạt bỏ được.

Trở mình một cái, Tiêu Nguyên nhắm hai mắt lại.

Buổi sáng hôm sau, hiếm khi không thấy hấn luyện quyền, Cát Tiến đứng ngoài cửa ghé đầu vào nghe ngóng, nhưng cũng không nghe thấy động tĩnh gì, nhớ lại nửa tháng nay chủ tử có chút tâm thần không yên, thường nhìn lồng chim thất thần, lại nghĩ đến chuyện hôm nay Ngũ tiểu thư Tạ gia sẽ rời đi, Cát Tiến khe khẽ thở dài, yên lặng đứng bên ngoài, không có gõ cửa quấy rầy.

Mặt trời đã mọc ở hướng đông, cổng thành đã mở.

Tạ Lan Âm đẩy bức màn xe ngựa ra, nhìn lại bức tường nguy nga của cố thành Tây An, không tiếng động nở một nụ cười.

Có gì phải lưu luyến chứ, trên đời nhiều nam nhân tốt như vậy, bỏ qua một người, có khi còn gặp được người tốt hơn.

Cuối cùng chỉ liếc nhìn cửa thành một cái, Tạ Lan Âm buông bức màn, ngoan ngoãn ngồi về chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gia đình đoàn tụ

Chương 24:

Lúc đến Tây An ba mẹ con Tạ Lan Âm ngồi xe ngựa, chịu xóc nảy hơn một tháng mới đến nơi, lúc trở về lại ngồi thuyền, một đường thuận lợi xuôi dòng, trước Đoan Ngọ một ngày đã về đến Hàng Châu.

Tạ Lan Âm đi ra mũi thuyền, cảm nhận được luồng khí tươi mát có chút ẩm ướt của quê hương, ánh mắt có thể nhìn thấy thanh sơn nước biếc, cả người đều cảm thấy cực kì khoan khoái.

“Về nhà vẫn là tốt nhất, ở nhà cậu lâu như vậy, ta cũng bị phơi đen hết rồi”.

Lúc đuổi người thoáng nhìn qua tay mình, Tạ Lan Âm giơ tay lên, nhỏ giọng thủ thỉ với tỷ tỷ.

Hàng Châu là nơi tầng tầng lớp lớp hơi nước, ban ngày không hề bị nắng chiếu rọi lên người.

“Đen cái gì chứ, bây giờ nhìn không khác gì trước kia hết”, Tạ Lan Kiều quay người tựa vào lan can, nhìn muội muội cười, “Muội phải biết thỏa mãn chứ, nữ nhi nhà người ta ngoại trừ lúc xuất giá, có khi cả đời đều không có cơ hội ra ngoài thăm thú, suốt một đường này chúng ta đã được dạo qua vài nơi danh lam thắng cảnh, sau này già rồi còn có cái mà nhớ lại, cũng coi như không uổng phí cuộc đời này”.

Nàng mặc một thân nam trang, đôi mắt hoa đào rạng rỡ, trong lòng luôn nghĩ về chuyện du lịch bốn phương. Tạ Lan Âm đột nhiên cảm thấy có chút đáng tiếc, tựa khuỷu tay trái lên lan can, chống cằm tiếc hận nói: “Nếu tỷ tỷ mà là một nam tử thì chắc chắn sẽ không thua nhóm biểu ca”, là nam nhi thật tốt, có thể hoàn thành tâm nguyện của tỷ tỷ, lại giúp mẫu thân không bị người ta coi thường.

Tạ Lan Kiều hạ mắt nhìn muội muội, cười như trong lòng đã có dự tính trước, “Cho dù không phải nam tử, tỷ tỷ cũng sẽ không thua bọn họ, muội nhìn đại tỷ của chúng ta xem, thị vệ bên người phụ thân có mấy người có thể đánh bại được tỷ ấy?”

Điều này cũng đúng, nghĩ đến phong tư du long tẩu phượng* khi luyện kiếm của đại tỷ, Tạ Lan Âm khấp khiễng đi thêm mấy bước, nhìn về phía bên tàu xa xa, cực kỳ hưng phấn, “Chắc chắn phụ thân và đại tỷ sẽ đến đón chúng ta, ta đến thử chỗ này xem có nhìn thấy hay không?”

*như rồng như phượng

Tạ Lan Kiều cũng đi theo nàng.

Ở khoang thuyền phía sau hai tỷ muội, trong lòng Tưởng thị có chút khẩn trương, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn gương mấy lần, chỉ sợ trang dung của mình bị lộ. Đã sắp ba tháng chưa gặp trượng phu, xa cách đã lâu mới gặp lại, đương nhiên bà hy vọng được gặp ông trong dáng vẻ tốt nhất.

Nữ nhân hơn ba mươi tuổi, bởi vì nhớ tới trượng phu ân ái tình cảm, lại sợ mấy nha hoàn thân cận hiểu lầm nên đành giả bộ ra vẻ đoan trang trầm ổn, tuy nhiên dưới khe mắt lông mày lại không giấu được sự thẹn thùng, vui mừng, hơn nữa do bình thường bà cũng tỉ mỉ bảo dưỡng, cho nên nhìn qua giống như trẻ hơn đến mười tuổi. Mà ở khoang thuyền cách vách, Tạ Dao tuy mới hai mươi hai bởi vì sảy thai mà vội về nhà, trên đường cũng chịu đau khổ, cho nên sắc mặt ố vàng, nhìn còn già hơn cả tẩu tử.

Nghe thấy hai đứa cháu gái vui vẻ nói chuyện bên ngoài, Tạ Dao tựa vào tháp thượng, nhíu mày lại, cũng vì sắp trở về quê hương mà trong lòng có chút sợ hãi.

Phượng Trạch ra về dạo mạo nhưng lạnh lùng vô tình, nàng ta không hối hận cùng hắn hòa ly, nhưng hòa ly ảnh hưởng quá lớn đến thanh danh của một nữ nhân, người ở nhà mẹ đẻ có khinh thường nàng ta hay không? Cha mẹ thương nàng, chắc chắn sẽ không, nhưng nàng ta còn có ba tẩu tử và một đám cháu gái. Đại ca là cùng cha khác mẹ, tính cách coi như Tạ Dao cũng hiểu rõ, không phải người hay để ý mấy chuyện lật vật trong hậu viện, cùng lắm chỉ có đại tẩu cười nhạo sau lưng nàng ta. Nhị ca là huynh trưởng chân chính của nàng ta, do cùng một mẹ sinh ra, Tạ Dao ở trước mặt Nhị ca cũng không đến mức không ngừng đầu gối, nhưng Nhị tẩu...

Nghĩ đến chuyện trước khi xuất giá nàng ta đã âm ỷ với Nhị tẩu mấy lần, chắc chắn lần này nữ nhân bụng dạ hẹp hòi kia sẽ bắt lấy cơ hội trả thù, Tạ Dao bực bội đến mức vô tâm khăn tay.

Tất cả là do Nhị ca không có bản lĩnh, vẫn không biết võ cũng không, mất tiền mua chức quan cho hắn còn chường mắt, cả ngày chỉ biết chơi bồi lêu lổng, thỉnh thoảng còn than thở mấy câu có tài nhưng không gặp thời. Nếu hắn có thể giống Tam ca bằng tuổi mà đã là Hộ bộ lang trung, dẫn theo đến kinh thành, thì nàng ta đỡ phải đối mặt với sự châm chọc khiêu khích.

“Nương, con muốn ra ngoài nhìn một chút”, Phượng Lăng mới bảy tuổi ở trong khoang thuyền buồn bã mấy ngày nay, rốt cuộc cũng to gan hơn, chậm chạp đi đến trước giường, sợ hãi cầu xin mẫu thân.

Tạ Dao nhìn về phía nữ nhi.

Dáng vẻ của nữ nhi giống nàng ta, có một đôi mắt hạnh xinh đẹp, chỉ có lông mày là có chút giống kẻ bạc tình kia. Đây là cốt nhục của nàng ta, là người thân thiết nhất, là đứa con gái ngoan ngoãn không chút do dự lựa chọn đi cùng nàng ta. Nhìn thấy ánh mắt khiếp đảm của nữ nhi, chút lệ khí trong lòng Tạ Dao cũng tan biến.

Vì nữ nhi, nàng ta phải uốn thẳng thắt lưng, nếu nàng ta thua kém, nữ nhi trước mặt đám biểu tỷ càng lo lắng sợ hãi hơn.

Cuộc đời này của nàng ta đã như vậy, nhưng nữ nhi có thể cố gắng nuôi dưỡng, tương lai còn có cơ hội xoay người, tương lai có thể cho nàng ta chút mặt mũi.

“Từ từ A Lăng, nương đưa con ra ngoài”, Tạ Dao bước đến trước tháp, một bên đi giày một bên cười với nữ nhi: “Tam cữu cữu ở kinh thành, đến tết mới có thể trở về, Nhị cữu cữu ở nhà, hôm nay chắc chắn ông ấy sẽ đến đón chúng ta, có khi đại biểu ca của con cũng đến đó”.

Thấy mẫu thân đi cùng mình, Phượng Lăng cực kỳ cao hứng, nghe mẫu thân nói mình có hai người cậu, ngẩng đầu tò mò hỏi. “Thế còn Đại cữu cữu thì sao ạ?”

Ba vị mợ, nàng đã thấy qua Đại cữu mẫu hòa ái dễ gần, hiển nhiên sẽ có chút tò mò với Đại cữu cữu.

Khóe miệng Tạ Dao khẽ nhếch lên, nhìn song cửa sổ khắc hoa, nàng ta ngồi xỏm xuống đất, nắm lấy bả vai nữ nhi thấp giọng dặn dò: “A Lăng phải nhớ kỹ, chỉ có Nhị cữu cữu và Tam cữu cữu mới là cậu ruột của con, Đại cữu cữu không phải do Ngoại tổ mẫu sinh ra, nương và Ngoại tổ mẫu đều không thích bọn họ, bọn họ cũng không thật lòng thích A Lăng. Tới nhà của Ngoại tổ mẫu, A Lăng có thể chơi đùa với biểu ca biểu tỷ nhà Nhị cữu cữu, nhưng tuyệt đối không được đến viện của Đại cữu cữu nghe chưa?”

Phương Lăng cũng không hiểu lắm, nhưng nàng nhớ đến hương cao của Ngũ biểu tỷ, trên người Ngũ biểu tỷ có hương hoa hồng, nhưng cho nàng dùng lại là hương hoa ngọc lan, giống mùi trên người Anh Ca và Tang Chi.

Hóa ra không phải biểu tỷ ruột thịt, hỏi sao Ngũ biểu tỷ không thích nàng, cho nàng dùng hương cao của nhà hoàn.

Giống như đã hiểu được lời nói của mẫu thân, Phương Lăng ngoan ngoãn gật đầu.

Thuyền cũng không lớn, lúc mẹ con Tạ Dao nói chuyện Tạ Lan Âm cũng nghe thấy, nghe thấy Phương Lăng hỏi đến Đại cữu cữu thì bên trong không có động tĩnh gì nữa, nàng châm chọc cười cười, thì thầm với tỷ tỷ, “Chuẩn bị lại nói xấu nhà chúng ta cho xem, tỷ tin không?”

Tạ Lan Kiều nhìn về phía khoang thuyền của Tạ Dao, từ chối cho ý kiến.

“Nhị biểu tỷ, Ngũ biểu tỷ”, Phương Lăng bước ra, nhìn thấy hai người, do dự một lúc mới mở miệng.

Tạ Lan Kiều gật đầu.

Nàng từ nhỏ hay đến mấy cửa hàng hỏi môn của mẫu thân, cực kì am hiểu cách ở chung với người khác, có một số việc dù trong lòng rõ ràng, thì cũng không cần cái gì cũng thể hiện trên mặt, người ngoài đến đây chào hỏi, nàng cũng hư tình giả ý*, còn quay đầu đi rồi, ai quan tâm trong mắt người ngoài là gì chứ.

*nguyên văn là “hư dừ ủy xà”, ý chỉ hư tình giả ý với người khác, ứng phó cho có lệ thôi, tương tự câu “lá mặt lá trái”.

Nàng cười rất tươi tắn, Phương Lăng lặng lẽ nắm chặt tay, cảm thấy vị biểu tỷ này dường như cũng không chán ghét mình.

Trong giây lát lại nhìn qua khuôn mặt tươi cười của Ngũ biểu tỷ, bàn tay nhỏ của Phương Lăng chậm rãi buông ra.

Mẫu thân nói rất đúng, cho dù cười đẹp như vậy nhưng cũng chỉ là giả vờ.

Phương Lăng theo bản năng cũng mỉm cười với hai biểu tỷ, sau đó liền đi theo mẫu thân.

Một tiểu nha đầu, Tạ Lan Âm cùng Tạ Lan Kiều còn chưa để trong lòng.

Lại đi thêm một khắc, mắt thấy thuyền sắp cập bến, Tạ Lan Âm trở vào bên trong, đội mũ mào lên đầu để chuẩn bị rời thuyền.

Thuyền nhà quan lại có một bến tàu riêng, sắp tới Đoan Ngọ nên nhóm thân thích đi lại tương đối thường xuyên, may mắn vận khí của bọn họ cũng không tồi, lúc thuyền đến bến tàu khá là trống trải. Tạ Lan Âm đầu đội mũ mào đứng cạnh tỷ tỷ, vừa liếc mắt đã nhìn thấy phụ thân cùng đại tỷ đứng trên bờ, cao hứng đến mức hận không thể lập tức chạy qua.

Trên bờ, nhìn thấy con thuyền sắp cập bến, nhìn thấy hai nữ nhi giống như cao thêm một chút đứng trên đầu thuyền, một nụ cười hiếm thấy hiện ra trên mặt Tạ Huy.

Đứng bên cạnh ông, ánh mắt trường nữ Tạ gia Tạ Lan Đình cũng cực kì dịu dàng.

“Đại tỷ ta rất nhớ tỷ!” Đưa tay nắm lấy tay đại tỷ, Tạ Lan Âm vừa lên bờ liền ôm chầm lấy đại tỷ cao hơn nàng gần nửa thước. Dáng người phụ thân cao lớn, vóc dáng của mẫu thân cũng cao gầy, so với các cô nương cùng tuổi thì ba tỷ muội các nàng nhìn đều cao hơn hẳn, mới mười sáu tuổi Tạ Lan Đình lại càng nổi bật, trường tôn Tạ gia Tạ Tấn Đông đứng bên cạnh nàng nhìn cũng chỉ sần sần.

Muội muội đội mũ mào, Tạ Lan Đình không tiện nói chuyện với nàng, chỉ vỗ vỗ bả vai nàng coi như đáp lời, sau đó nhìn người vừa lên bờ là Tạ Dao gọi một tiếng cô.

Đến tận lúc nàng mở miệng, thanh âm thanh thúy rõ ràng là giọng nói của nữ nhi, Tạ Dao rốt cuộc mới tin tưởng thiếu niên lang lạnh lùng trong trẻo mặc một thân trường bào màu thiên thanh này là trường nữ của Trường thị. Ánh mắt lại liếc đến Tạ Tấn Đông đứng bên cạnh, cho dù không cam tâm thì Tạ Dao cũng phải thừa nhận rằng, bản về chuyện khí độ, cháu ruột thế mà lại thua bởi một cô nương.

“Lan Đình cũng mười sáu rồi đúng không, đã đề thân hay chưa?” Tạ Dao nhìn không được mở miệng hỏi. Nàng ta thật sự nghĩ mãi không ra, rốt cuộc Trường thị muốn dạy dỗ mấy đứa con gái thành cái dạng gì đây, ba tỷ muội đứng chung một chỗ, chỉ có Tạ Lan Âm luôn thích chơi đùa là còn giống một cô nương bình thường.

Thấy nàng ta hỏi như vậy, Tạ Lan Kiều cùng Tạ Lan Âm không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Tạ Lan Đình không chút cảm tình trả lời: “Lan Đình chưa làm mai, đã khiến cô nhớ mong rồi”.

Một câu cũng không giải thích, còn thoải mái thừa nhận, nghe thì khách khí, nhưng lại chọc thẳng vào ngực người ta.

Tạ Dao không gây khó dễ được, đang định mở mồm hỏi câu thứ hai thì Tạ Tuấn Nhị gia nhà họ Tạ – ca ca ruột của nàng ta khẽ khụ khụ, nhú mồm nói: “Lên xe trước đã, ở đây nhiều người, về nhà rồi lại ôn chuyện”.

Muội muội từ nhỏ đã không khiến người ta bớt lo, lần này lại không tiếng động hòa ly với Phuong Trạch, còn mang theo cháu gái trở về, sau này có muốn lập gia đình cũng không tìm được chỗ tốt, hần và mẫu thân đều cực kì đau đầu. Yên vị làm tứ phẩm tri phủ phu nhân nàng ta cũng không muốn, bây giờ còn có thời gian nhàn nhỗi để quan tâm đến cháu gái sao? Cha mẹ ruột của người ta còn chưa quản, nàng ta đòi quản cái gì chứ? Còn tự muốn mất mặt!

Trong lòng khó chịu nên nghĩ lại càng kém.

Tạ Dao đoán được huynh trưởng là tức giận chuyện nàng ta tự ý hòa ly, bèn ngậm miệng lại, đưa nữ nhi ra trước người: “A Lăng qua đây chào hai cậu đi”.

Tạ Huy là đại cữu cữu, trời sinh mặt lạnh, Tạ Tuấn là nhị cữu cữu, sắc mặt lúc này cực kì khó coi, Phuong Lăng nghĩ rằng mấy cậu cũng không thích mình, sợ hãi nắm lấy tay mẫu thân.

Nhìn thấy cô bé sợ hãi, Tạ Tấn Đông cũng thấy tội nghiệp, chủ động dắt biểu muội tới, “A Lăng đứng không, để biểu ca đỡ muội lên xe ngựa nhé”.

Mặt mày của hần tuần lăng, cười cực kì sáng lạn, Phuong Lăng có chút an tâm, lại quay ra nhìn mẫu thân, thấy mẫu thân gật đầu thì ngoan ngoãn đi theo.

Hai huynh muội Tạ Tuấn, Tạ Dao cũng đi theo sau.

Bến tàu chỉ còn người trong nhà, Tạ Huy nhìn về phía thê tử xa cách đã lâu, mặt lạnh nhưng trong ánh mắt lại có lửa.

Tường thị bị ông nhìn đến ngượng ngùng, nắm tay tiểu nữ nhi nói: “Chúng ta cũng đi thôi”, bà nhìn thoáng qua trượng phu rồi lại quay đầu dặn dò trưởng nữ, “Lan Đình đừng cười ngựa, bốn mẹ con chúng ta ngồi xe”.

Tạ Lan Đình biết mẫu thân nhớ nàng liền gật đầu.

Tới trước xe ngựa, Tạ Lan Đình dìu hai muội muội lên trước, nàng đang định đỡ mẫu thân, nhưng thoáng nhìn thấy phụ thân đi đến bên cạnh bà thì nhấc chân lên xe luôn. Tường thị bởi vì trưởng nữ “thức thời” mà trên mặt ngày càng nóng, vừa bước lên xe quả nhiên phát hiện trượng phu không đứng đắn khẽ néo tay bà, cách mũi mào hung hăng trừng mắt nhìn qua.

Tạ Huy đương nhiên không phát hiện, lưu luyến mãi mới buông lỏng tay, lại bất gặp ánh mắt tinh ranh của tiểu nữ nhi thì lập tức xoay người đi về phía trước.

“Phụ thân chột dạ nha!” Mân xe vừa hạ xuống, Tạ Lan Âm liền âm thầm cười trộm.

“Sắp về nhà rồi còn nói hươu nói vượn”, Tường thị tháo mũi mào xuống, liếc mắt trừng tiểu nữ nhi một cái xong liền quay sang kéo tay trưởng nữ, nhìn đăm đăm một lúc mới mở miệng, “Ta thấy con hình như gầy đi, có phải lại ra ngoài đánh cướp hay không?”

Năm trước có băng nhóm sơn tặc gây rối, trượng phu đưa trưởng nữ đi theo, Tường thị lo lắng đến mức cả đêm cũng không ngủ được.

Ở trước mặt những người thân thuộc nhất, trên mặt Tạ Lan Đình bớt chút lạnh lùng, bình tĩnh đáp lời mẫu thân, “Năm nay thành phủ mưa thuận gió hòa, cũng không có sơn tặc gây rối, có thể là do mẫu thân đã lâu không thấy con, nên mới cảm thấy con bị đen đi”.

Thấy nàng trả lời đầu ra đầy, Tường thị chỉ biết thờ dài.

Tất cả là tại trượng phu, người ngoài cầu con trai đều đi bái Quan Âm nương nương, trượng phu thì ngược lại, ngại chùa miếu đông người liền mang bà đến miếu Quan công, kết quả Quan công cũng thật thiêng, tặng cho bà một trưởng nữ từ tính tình đến dáng vẻ đều giống hệt cha nó. Thứ nữ nữ phần nam trang nhìn qua là phát hiện, còn trưởng nữ thì sao, chỉ cần nâng không mở miệng, lại mặc một thân quần trang, chỉ sợ có nói nàng là cô nương thì cũng không ai tin.

Thấy mẫu thân hỏi xong, Tạ Lan Âm liền chen vào giữa hai người, ngửa đầu hỏi: “Đại tỷ thấy ta có đen đi không?”

Tạ Lan Đình nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh xắn như đóa hoa của tiểu muội, nói thật: “Trông cũng không có gì thay đổi, Lan Âm lại đổi hương phấn sao?”

Đại tỷ cũng không thấy nàng đen đi, Tạ Lan Âm yên tâm, cười nói: “Đúng vậy, hương phấn mới mà Tam biểu ca phối cho ta, gọi là Mỹ nhân kiều, ở Tây An ta đi nhiều nơi như vậy da cũng không bị đen chính là bởi vì dùng nó. Đại tỷ, ta có bảo Tam biểu ca làm thêm loại hương phấn này để mang về, tỷ cũng dùng nhé? Đại tỷ anh tuấn như vậy, phơi nắng đen da sẽ không được mấy tiểu nha hoàn yêu thích nữa đâu”.

Nói xong lại nhớ tới chuyện xưa, liền bỏ nhào vào trong ngực mẫu thân, cười đến mức không nín được.

Tường thị nhìn trưởng nữ bị muội muội trêu ghẹo mà mặt không đổi sắc thì vừa tức vừa buồn cười.

Năm ấy Trần thị cố ý chuẩn bị một nha hoàn tướng mạo xinh đẹp, lại còn len lén dạy dỗ một hồi, sau đó đưa tới câu dẫn trượng phu để khiến bà ám ức, kết quả nha hoàn kia ở hoa viên nhìn thoáng qua trưởng nữ, lại tưởng là đại thiếu gia Tạ Tấn Đông, bị ma quỷ ám ảnh liền quên luôn lời của Trần thị, chạy đến trước mặt trưởng nữ là lời đưa tình. . .

Nha hoàn kia liền bị trưởng nữ lấy lý do bị điên xách tới trước mặt Trần thị, yêu cầu bà ta phải đem bán ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chuyện xưa trong nhà

“Cháu gái ra mắt tổ phụ, tổ mẫu”.

Ở thính đường Tạ gia, hai ty muội Tạ Lan Âm, Tạ Lan Kiều cùng bước lên trước, hành lễ với hai vợ chồng Tạ Định ngồi trên ghế chủ thượng.

Tạ Định luyện võ từ nhỏ, thân thể cường kiện, bây giờ vừa tròn năm mươi tuổi, mái tóc đen nhánh không có lấy một sợi bạc, trên mặt dù có chút nếp nhăn, nhưng vẫn có thấy được vẻ tuấn lãng lúc còn trẻ, đôi mắt tinh mịch sâu thẳm không hề suy giảm, không giận vẫn cực kì uy nghiêm, không hồ là mãnh tướng hàng đầu ở Giang Nam, dù đến tận bây giờ, ngoại trừ nhân tài hiếm có đếm trên đầu ngón tay như Tạ Huy, thì cũng có rất ít người địch nổi ông.

Nhìn thấy hai đứa cháu gái xinh xắn động lòng người, Tạ Định cười cực kì hòa ái, “Ừ, hình như Lan Kiều, Lan Âm lại cao lên sao, thế nào, ở nhà cậu các cháu chơi có vui không?”

Muội muội ngọt miệng nên Tạ Lan Kiều bảo nàng trả lời.

Đối với vị tổ phụ Tạ Định này, tâm tình Tạ Lan Âm có chút phức tạp.

Thực ra, tổ phụ cùng Trần thị là biểu huynh biểu muội thanh mai trúc mã, nhưng hôn sự của tổ phụ cùng tổ mẫu đã được định ra từ khi hai người còn trong bụng mẹ, tăng tổ phụ cùng tăng tổ mẫu đều là người giữ chữ tín nên không đồng ý cho tổ phụ và Trần thị lui tới. Trưởng bối đã có lời, tổ phụ liền cưới tổ mẫu qua cửa, sau khi thành thân lại cùng tổ mẫu tương kính như tân. Trần thị bên kia lại không chịu tái giá, từ chối mấy mối hôn sự, một lòng lưu luyến si mê tổ phụ, lúc tổ mẫu còn sống dường như hai người đã qua lại, năm tổ mẫu qua đời, Trần thị liền vào cửa, cuối năm liền sinh non một đứa con trai, cho nên rất nhiều người hoài nghi trước khi Trần thị vào cửa đã có đứa nhỏ.

Phụ thân vui giận không để trên mặt, nhưng đối xử với tổ phụ cùng Trần thị cực kì lạnh lùng, nhưng lúc Tạ Lan Âm mới biết được câu chuyện xưa này, nghĩ đến phụ thân cho nên cũng oán hận tổ phụ, giận dữ không thêm đề ý tới ông ấy, sau lại bị phụ thân giáo huấn cho một trận, không cho phép nàng bất kính với trưởng bối. Tạ Lan Âm nghe lời phụ thân, tiếp tục làm cháu gái ngoan của tổ phụ, sau lại thấy tổ phụ đối đãi với cha mẹ coi như bảo vệ, còn cho phép hai ty tử của nàng được làm chuyện mình thích, thậm chí tự mình dạy đại ty công phu, đối với nàng lại càng sủng ái, nên Tạ Lan Âm đành chôn sự bất bình thay tổ mẫu xuống đáy lòng.

Dù sao sống yên ổn mới là điều quan trọng, không đề cập tới chuyện tình cảm của ông bà, tổ phụ là người đứng đầu trong nhà, cùng ông ấy có quan hệ tốt, Trần thị muốn giờ trò yêu ma quỷ quái gì với mẫu thân cũng phải kiêng kị ba phần.

“Rất vui ạ, nhưng xa nhà lâu như vậy, cháu rất nhớ tổ phụ đó, nhưng mà cháu thấy tinh thần tổ phụ so với lúc cháu rời đi hình như còn tốt hơn vậy, xem ra người không thêm nhớ đến hai chị em cháu rồi”, Tạ Lan Âm liếc một ánh mắt tui thân về phía tổ phụ, thuận thực làm nũng.

Nhìn cháu gái xinh đẹp đáng yêu, Tạ Định không nhịn được nở nụ cười, nói với Tạ Lan Âm, “Cháu đó, không biết tính tình giống ai đây”.

“Cháu là cháu gái của người, tất nhiên là giống người rồi”, Tạ Lan Âm cười cực kì giảo hoạt.

Tạ Định lắc đầu bật cười, Trần thị ngồi một bên mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn ra cửa, coi như không nhìn thấy hai ty muội Tạ Lan Âm.

Tam cô nương Tạ gia Tạ Lan Vi cực kì không thích bộ dáng ngọt miệng nịnh nọt người khác của đường muội, khề hừ một cái, cổ ý cao giọng nói chuyện với Phương Lăng, “Lần đầu tiên A Lăng xa nhà, trên đường đã quen chưa?”

Phương Lăng mới nhìn thấy nhiều người thân như vậy, có chút sợ hãi, lại nghe thấy câu hỏi của biểu ty, nàng cực kì thận trọng gật đầu một cái.

Trần thị nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của cháu ngoại thì thở dài, phân phó cháu gái mình thích nhất: “Lan Vi, A Lăng mới đến, cháu dẫn em ra hoa viên đi dạo đi”.

Tạ Lan Vi mới mười bốn, chỉ nhỏ hơn Tạ Lan Kiều mấy tháng, tâm tư cũng có chút nhanh nhạy, đoán được trưởng bối muốn nói chuyện riêng liền cười cười đi tới trước mặt Phương Lăng, một tay dắt nàng, một tay dắt đệ đệ ruột mới sáu tuổi Tạ Tấn Tây, cả ba cùng nhau đi ra ngoài.

Trần thị khoát tay với trưởng tôn Tạ Tấn Đông, “Cháu cũng đi theo đi, nhớ nói chuyện nhiều với A Lăng”.

Tạ Tấn Đông cung kính vâng mệnh, đi ra ngoài.

Trần thị lại nhìn về phía ba cháu gái của đại phòng, ánh mắt lạnh đi không ít, “Các cháu cũng lui xuống đi”.

Tạ Lan Âm liếc mắt nhìn về phía Tạ Dao ở đối diện rồi lại lặng lẽ nhìn mẫu thân, nếu Trần thị chỉ muốn nói chuyện riêng với Tạ Dao, sẽ không đuổi mấy tiểu bối bọn họ đi rồi giữ mẫu thân lại, có phải bà ta muốn giận chỗ đánh mèo hay không?

Tường thị bình tĩnh thản nhiên, dùng ánh mắt trấn an các con không cần lo lắng.

Ba tỷ muội cùng lui xuống.

Đào mất trong phòng chỉ còn hai vị trưởng bối là Tạ Định Trần thị, vợ chồng Tạ Huy Tường thị, Nhị gia Tạ Tuân cùng phu nhân, cùng với kẻ mới hòa ly trở về là Tạ Dao.

Cho bọn nha hoàn lui xuống, Trần thị lạnh mặt chất vấn nữ nhi: “Hòa ly là chuyện lớn như vậy, sao con không thương lượng với chúng ta một tiếng? Trong nhà con có còn ta và phụ thân con hay không?”

Đôi mắt Tạ Dao lập tức đỏ lên, đi tới trước mặt bà ta quỳ xuống, lấy khăn tay ra lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nương, bọn họ khinh người quá đáng, nữ nhi không thể nhẫn nhịn thêm một ngày nào nữa...”

Qua thư Trần thị đã biết rõ chân tướng, cực kì căm hận Phương Trạch với con tiện nhân kia, lại càng thương xót nữ nhi duy nhất, bởi vậy bà ta vốn đã tức giận, lúc này lại nghe thấy nữ nhi uất ức khóc lóc kể lể, Trần thị lập tức đem lửa giận chuyển hướng về phía Tường thị, “Muội muội người mới mất đứa nhỏ, do xúc động mà suy nghĩ không chu toàn thì không nói làm gì, người thân là đại tẩu tại sao lại không khuyên nhủ nàng? Có phải trong lòng người bất mãn với ta cho nên nhìn thấy muội muội gặp chuyện không may liền khoanh tay đứng nhìn, vui sướng khi người gặp họa hay không?”

Tạ Định nhú mày, hạ mi mắt, không nói câu gì.

Tạ Huy ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, ánh mắt nhìn theo làn váy lay động của thê tử.

Tường thị rời khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt nhị lão, bình tĩnh nói: “Ta chưa từng có bất mãn với mẫu thân, không biết vì sao mẫu thân lại hiểu lầm như vậy. Lúc muội muội gặp chuyện không may, hai tỷ muội Lan Âm đã khuyên một lần, ta cùng chị dâu cũng qua đó khuyên nàng ta thêm một lần nữa, muội muội đã không nghe lời khuyên còn không cho chúng ta đi tìm dượng của bọn nhỏ để cứu vãn, việc này Lư ma ma có thể làm chứng. Sau đó muội muội lại dẫn A Lăng đến nhà huynh trưởng của ta, anh trai ta lại tự mình qua Phương gia nói mấy lời tốt đẹp cho nàng, chúng ta đều hy vọng vợ chồng muội muội hòa thuận, nhưng chính thái độ của nàng ấy cực kì kiên quyết, chúng ta cũng không thể nhúng tay hơn được”.

“Không gây chậm trễ đến việc đón dâu của Tế Chu chứ?”, cuối cùng Tạ Định cũng mở miệng.

Tường thị hạ mi nói: “Dạ không, đã khiến phụ thân quan tâm rồi”.

Tạ Định gật đầu, thấp giọng răn dạy nữ nhi: “Người đó, từ nhỏ làm việc gì cũng không biết suy nghĩ, cho dù quyết tâm hòa ly, tại sao không chờ thêm một chút, tình duyên tốt thân thể rồi hãy rồi đi? Lại còn chạy tới nhà thông gia nữa, mặt mũi của nhà ta bị người vứt hết ở Tây An rồi!”

Tạ Dao cúi đầu, không rên một tiếng, còn khóc thút thít.

Nhị phu nhân thấy bộ dạng ủ rũ của em gái chồng, lại nghĩ đến trước khi xuất giá bao lần nàng ta khiến bà ầm ức cho nên trong lòng lúc này cực kì thoải mái, cuộn khăn tay lại, đứng lên khuyên nhủ: “Phụ thân, mẫu thân, muội muội ở bên ngoài chịu uất ức lớn như vậy đã đủ đáng thương rồi, vất vả lắm mới về đến nhà, hai người cũng đừng quở trách nàng nữa, vẫn nên cho muội muội nghỉ ngơi trước đã, tình duyên thân thể quan trọng hơn”.

Em gái chồng là của bảo bối trong lòng bàn tay của nhị lão, bà ta không tin bọn họ sẽ không thích Tạ Dao nữa.

“Được rồi, đều lui xuống đi, vợ lão Đại cũng nhanh về nghỉ ngơi đi”, Tạ Định nghe nữ nhi khóc đến đau lòng, nói xong liền rời đi trước.

Tường thị khách sáo chào mẹ chồng rồi cùng trượng phu sống vai rời đi.

“Đã vất vả cho nàng rồi”, trên đường quay về Đại phòng, Tạ Huy nắm lấy bàn tay của thê tử, thấp giọng nói, trong ánh mắt ẩn chứa sự áy náy.

Ông đã gặp qua dáng vẻ tiêu dao khoái hoạt của thê tử khi còn là cô nương cho nên cũng biết bà đã phải chịu nhiều uất ức vì ông.

Tường thị khẽ giỡn khỏi tay ông, cười cười nói, “Không có gì khổ hết, lần này ra ngoài một chuyến, Lan Âm Lan Kiều đều hiểu chuyện hơn rất nhiều”, không muốn trượng phu tự trách vì mấy việc lật vật này, Tường thị tươi cười kể cho ông chuyện của bọn nhỏ ở Tây An, “Lan Kiều làm việc ngày càng ổn trọng, còn nha đầu Lan Âm đã học cười ngửa...”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Gia đình yêu thương nhau, phong khởi

Ngày tết Đoan Ngọ, bên bờ sông tổ chức thi đấu thuyền rồng.

Tết Đoan Ngọ hàng năm ở thành Hàng Châu đều tổ chức thi đấu thuyền rồng, náo nhiệt không kém gì lễ Hoa đăng trong tết Thượng Nguyên, Tạ Lan Âm cảm thấy may mắn vì ba mẹ con nàng đã trở về đúng lúc, tối hôm qua đã đi ngủ sớm, một đêm không mê man mộng mị gì, thần khí thanh sáng.

Thay một thân nam trang xong, Tạ Lan Âm liền đi đến chính viện thỉnh an mẫu thân.

Đêm qua hai vợ chồng tiểu biệt thảng tân hôn, Tường thị cũng chỉ mới ngủ dậy, sắc mặt hồng nhuận như hoa mẫu đơn mới nở, khóe mắt đuôi lông mày đều hiển hiện chút phong tình, Tạ Huy đã đến tiền viện, trong lúc vợ của quản sự bầm báo lại mấy việc lật vật trong nhà thời gian vừa rồi thì Tường thị hoàn toàn không tập trung, trong đầu đều là hình ảnh nhu tình của trượng phu trên giường.

Một người lạnh lùng như vậy, sau khi tắt đèn liền hoàn toàn thay đổi.

“Hôm nay nương dùng son gì vậy, màu sắc thật đẹp mắt đó”, Tạ Lan Âm đứng ở cửa một lát, thấy mẫu thân cầm chén trà ngăn người, vẻ mặt ngọt ngào ôn nhu, hiển nhiên là không bị ảnh hưởng bởi chuyện của Tạ Dao, cho nên nàng cũng thấy cao hứng, cười cười đi qua.

Tường thị lập tức hoàn hồn, không thèm để ý đến lời nói giỡn của con gái, ánh mắt lại dạo qua người nữ nhi một vòng, trước tiên cho ba người vợ quản sự lui xuống, sau đó mới kì quái hỏi nữ nhi: “Sao con lại ăn mặc như vậy? Không phải nói không bao giờ... xuất môn nữa sao?”

Lúc bị xấu bắt đi Tạ Lan Âm quả thật nghĩ như vậy, nhưng vết sẹo vừa lành liền quên đau, cùng lắm nàng chỉ không đến mấy nói hoang vu hẻo lánh thôi, chứ đâu tính toán cả đời làm nữ nhi ngoan ngoan không bước chân khỏi ra cửa chứ, lúc này bị mẫu thân chê cười, Tạ Lan Âm thuận thực tự lấy cớ cho mình, “Con chỉ nói là... không một mình cùng Tam biểu ca xuất môn nữa chứ đâu nói là vĩnh viễn không xuất môn, huống chi hôm nay lại có phụ thân và đại tỷ đi cùng, con không tin sẽ vấp ngã lần nữa”.

Trong nhà chính còn có nha hoàn nên nàng nhanh chóng sửa miệng.

Đúng lúc này Tạ Lan Đình đi đến, nghe vậy khẽ nhủ mảy, cho bọn nha hoàn đi xuống, nàng thấp giọng hỏi mẫu thân, “Lúc mẫu thân trở về, cậu đã tra ra manh mối gì chưa?”, ngày hôm qua Nhị muội đã nói chuyện của tiểu muội cho nàng.

Tường thị lắc đầu, khẽ kể lại mọi chuyện.

Thực ra huynh trưởng có hoài nghi đây là trò quỷ của Phương Trạch, bởi vì trong thành Tây An này không có mấy người dám thuê Thanh Bang đắc tội với Tường gia, trừ phi thân phận của người mua còn lớn hơn so với Tường gia. Mà lần trước Tường gia chỉ là vì Tạ Dao nên mới va chạm với Phương Trạch, hơn nữa Phương Trạch lại từng ngày ngốc ngẩn nhìn nữ nhi.

Nhưng huynh trưởng cũng chỉ là đoán, nếu quả thật là do Phương Trạch làm, muốn trả thù, cũng phải bàn bạc kỹ hơn, cũng không nên để nhóm nữ nhi biết được, chỉ tăng thêm phiền não thôi.

“Được rồi, chuyện đó không cần các con quan tâm, hôm nay ra ngoài nhớ cẩn thận một chút, đừng để rơi xuống sông đó”, Tường thị nhanh chóng nói sang chuyện khác, ý vị thâm trường nhìn tiểu nữ nhi.

Tạ Lan Âm làm bộ như không nghe thấy, quay đầu nói chuyện với đại tỷ.

Trong chốc lát Tạ Lan Kiều cũng đi qua, bốn mẹ con nói chuyện phiếm một lúc rồi cùng đi qua thỉnh an Trần thị.

Ba tỷ muội đều mặc nam trang, quả thực nhìn thoáng qua giống như ba nữ tử vậy.

Hôm qua Tạ Dao đã khóc một lần, hôm nay giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, thấy đại tẩu vào cửa cũng không thèm động đậy, ngồi yên bên cạnh Trần thị, xong lại liếc mắt đánh giá ba cháu gái, ra vẻ có ý tốt khuyên Tường thị, “Đại tẩu, Lan Đình các nàng không còn nhỏ nữa, sao tẩu còn dung túng bọn chúng như thế? Nhìn cách ăn mặc của chúng xem, nam không ra nam nữ không ra nữ, phu nhân nhà ai nhìn sẽ thích đây?”

Tường thị bắt đầu dĩ trả lời, “Cũng đúng, nhưng mà các nàng đều có chủ ý riêng, ta cũng không quản được, đành tùy theo chúng thôi”, nói xong lại cười cười dặn dò Phương Lăng, “A Lăng ngàn vạn lần đừng có học theo mấy biểu tỷ nhé, cô nương gia mặc váy vẫn là đẹp nhất”.

Phương Lăng không biết có nên gật đầu hay không, quay sang nhìn mẫu thân.

Tạ Dao giống như đập phải một cái đinh, đành phải nói hòa theo: “Đúng vậy, A Lăng vẫn nên đi chơi cùng với Tam biểu tỷ đi, tam biểu tỷ của con dịu dàng trang nhã, mới là bộ dáng nên có của cô nương Tạ gia chúng ta”.

Thấy được khen, Tạ Lan Vi ngồi bên kia lập tức chống thẳng lưng, cười khanh khách với Phương Lăng.

Phương Lăng nghĩ đến mấy thứ tốt hôm qua Tam biểu tỷ tặng mình, cũng cười, không nhìn về phía ba biểu tỷ nhà Đại cữu cữu nữa.

Tạ Lan Âm cũng không thèm để ý đến bên kia, chỉ cùng tỷ muội nhà mình trò chuyện, chờ mấy người Tạ Đình đến, mọi người mới ngồi vào bàn dùng điểm tâm.

Tạ Đình là kẻ vô biên, cũng không quá coi trọng chuyện quy củ, đối với việc giáo dục nữ nhi cháu gái lại càng không nhúng tay, đều cho nhóm con dâu thế tử tự quản lý, đều là những người thân cùng huyết thống, chỉ cần không phạm phải tội lớn, dạy thành cái dạng gì ông cũng không để ý, bởi vậy

nhìn thấy ba cháu gái mặc nam trang cũng không nói gì, sau khi ăn xong ông mới dẫn đầu, mang bọn nhỏ đến bờ sông xem thi đấu thuyền rồng.

Tạ gia thuê một thuyền hoa đầy khí thế, song song dẫn đầu cùng thuyền của Liễu gia tri phủ Hàng Châu.

Nhị phu nhân thê tử của Tạ Tuấn là nữ nhi của Liễu gia, lúc trước thấy đáng về tuần tú lịch sự của Tạ Tuấn, lại thấy hắn cũng có chút học thức, liền vui vẻ gả qua, kết quả ba vị lão gia của nhà họ Tạ, lão Đại công phu siêu quần, đang trấn giữ Hàng Châu, tương lai chắc hẳn sẽ tiếp nhận vị trí của Tạ Định, lão Tam đến kinh thành làm quan Hộ bộ, tiền đồ rất tốt, chỉ có Tạ Tuấn là kẻ vô dụng, trong lòng Nhị phu nhân có chút chán ghét, vừa nhìn thấy người nhà mẹ đẻ liền dẫn Tạ Lan Vi qua bên đó làm khách.

Hai đứa con trai bà đều không dám mang đi, sợ cha chồng không vui.

Thấy con dâu thứ hai rời đi, Tạ Định lại quay đầu sang nhìn thứ tử. Đứa con này hoàn toàn không có chí tiến thủ, quả thực ỷ khuất cho thiên kim tri phủ nhà người ta.

“Tướng quân, Tiết đô đốc cầu kiến”, Lưu phó tướng bên người Tạ Định cúi đầu giương giọng thông báo.

Tạ Định nở nụ cười, nhìn về phía con cả Tạ Huy, “Lúc này hắn không ở trên thuyền rồng chuẩn bị thi đấu sao mà lại chạy qua bên này?”

Tiết Cửu là đô đốc dưới trướng Tạ Huy, là quan Lục phẩm, chính là tâm phúc mà Tạ Huy rất coi trọng.

Tạ Huy miệng nói không biết nhưng ánh mắt lại xẹt qua người trưởng nữ.

Tạ Lan Âm cũng khẽ nhếch khóe miệng nhìn về phía Đại tỷ, Tiết Cửu hào sảng không câu nệ tiểu tiết, đối với ai cũng cực kì tùy tiện, ngay cả lời nói của phụ thân hắn còn dám cãi lại, nhưng chỉ cần Đại tỷ lên tiếng thì ngay lập tức Tiết Cửu còn ngoan ngoan hơn cả cháu trai. Tạ Lan Âm cảm thấy Tiết Cửu chắc chắn là thích Đại tỷ, về phần Đại tỷ...

Nghĩ đến vẻ mặt thờ ơ của Đại tỷ mỗi lần nàng nhắc đến Tiết Cửu, Tạ Lan Âm liền cảm thấy có chút lo lắng cho Tiết Cửu.

Nếu Tiết Cửu có thể trở thành tỷ phu của nàng, thì nàng sẽ rất cao hứng.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy tiếng bước chân rất có quy luật truyền tới, đảo mắt liền nhìn thấy Tiết Cửu mặc một thân hắc y tay cầm mái chèo nhanh chóng bước đến, nam nhân hai tư hai lăm tuổi, thân hình cao lớn thể trạng cường tráng, nước da đen bóng, khuôn mặt tuấn lãng, nhất là đôi mắt đen như nước sơn kia, bây giờ đang tràn ngập ánh sáng. Trên thuyền hoa nhiều người như vậy, hắn hành lễ với Tạ Định Tạ Huy xong liền nhìn qua tỷ muội Tạ gia bên này, cười ha hả nói: “Nhị tiểu thư, Ngũ tiểu thư đã trở lại rồi sao”.

Ngoài miệng thì là đang nói chuyện với hai cô bé nhưng ánh mắt lại nhìn Tạ Lan Đình chăm chăm.

Tạ Lan Đình nhún mày.

Tiết Cửu lập tức thu hồi tầm mắt, quay sang nhìn Tạ Lan Âm.

Tạ Lan Âm cười khẽ, hỏi thẳng hắn: “Tiết đại ca không đợi trên thuyền rồng, chạy tới đây làm gì chứ?”

Tiết Cửu cười cười, hướng về phía Tạ Định Tạ Huy nói: “Bẩm tướng quân, lần này thi đấu thuyền rồng quy định mỗi đội phải có mười một người tham gia thi đấu, hôm qua thủ hạ của ta có một người ăn linh tinh nên bị đau bụng, hôm nay không thể vào sân, những người kia đều là ta tỉ mỉ lựa chọn cho nên tạm thời không tìm được người thích hợp để thay thế, cho nên ta cả gan lại đây hỏi Đại tiểu thư một chút, không biết có hứng trí tham gia cùng chúng ta hay không?”

Tạ Định vuốt râu, quay lại nhìn về phía trưởng tử.

Thực ra Tạ Huy rất vừa lòng với Tiết Cửu, hơn nữa theo ông thấy, trưởng nữ đối với Tiết Cửu dường như không quá phản cảm, chẳng qua là nàng không giống với các cô nương bình thường, sẽ không thể hiện ra ngoài, sẽ không chủ động dịu dàng hòa nhã với Tiết Cửu, cũng sẽ không vì Tiết Cửu tiếp cận mà tỏ vẻ ngại ngùng, lúc hai người đứng chung nhìn càng giống anh em.

“Lan Đình định thế nào?” Tạ Huy quyết định nghe theo con gái.

“Người đi tìm người khác đi, ta không giỏi chèo thuyền”, mặt Tạ Lan Đình không đổi sắc cự tuyệt luôn.

Tiết Cửu lập tức nói: “Ta sẽ chèo thuyền, Đại tiểu thư thay ta đánh trống trợ uy được không?”

Thấy ánh mắt nóng rực của hắn, Tạ Lan Đình do dự một lát rồi mới gật đầu.

Tiết Cửu cao hứng đến mức chà mạnh tay, nhìn về phía người trong thuyền hét lớn, “Có Đại tiểu thư trợ uy cho chúng ta, hôm nay chắc chắn vị trí đứng đầu phải là của chúng ta, chư vị mau chóng cựa chúng ta chiến thắng đi!”, vừa nói, vừa hưng phấn đi theo Tạ Lan Đình xuống lầu.

Tạ Lan Âm tựa vào lan can nhìn theo bọn họ, nhìn thấy Tiết Cửu từ đầu đến cuối vẫn nghiêng đầu nói chuyện với Đại tỷ, kim lòng không đậu bèn nở nụ cười.

Có người luôn ở bên cạnh trông coi như vậy, sao đại tỷ có thể ưu sầu đây?

Khoảnh khắc tiếng trống vang lên, hơn mười chiếc thuyền rồng lập tức lao đi, Tạ Lan Âm ngửa đầu trông ngóng, chỉ thấy một mảnh hắc y trên thuyền rồng dẫn đầu.

Quả nhiên là thuyền rồng của Tiết Cửu chiến thắng.

Tạ Lan Đình trở về liền đưa tiền thưởng cho tiểu muội muội.

Đội trưởng có tiền thưởng, những người chèo thuyền cũng đều được chia, Tạ Lan Đình được phân nhiều nhất, mười hai kim nguyên bảo, ngoài ra còn có thêm một chiếc thuyền rồng khác ngọc nữa.

Tạ Lan Âm nhận lấy kim nguyên bảo, đem thuyền rồng thả lại cho đại tỷ, “Tỷ tỷ cất đi làm kỷ niệm, lần đầu tiên thi đấu đã giành được vị trí khôi thủ, có rất nhiều ý nghĩa đó”.

Tạ Lan Đình vốn không thích mấy thứ đồ vàng ngọc này, thấy tiểu muội muội không cần, nàng liền đưa cho Nhị muội muội.

Tạ Lan Kiều vốn định cự tuyệt nhưng thoáng nhìn qua ánh mắt thèm muốn chiếc thuyền ngọc của Phương Lăng, liền cười cười nhận lấy, định về nhà sẽ để vào phòng của Đại tỷ. Không phải nàng keo kiệt nhưng thật sự chiếc thuyền này xem như là Tiết Cửu tặng Đại tỷ, Đại tỷ không hiểu suy nghĩ của nam nhân, các nàng là muội muội đương nhiên phải suy xét thay nàng ấy, tránh để tương lai hai người đến với nhau, nếu Tiết Cửu muốn xem, tỷ tỷ lại nói là đã tặng người thì sẽ khiến Tiết Cửu thương tâm.

Tạ Lan Âm cười khen nhân lực của nàng tốt, hai tỷ muội đều quả quyết tỷ phụ là Tiết Cửu rồi.

Về mặt Tạ Lan Đình cực kì bất đắc dĩ, loại tình cảm bằng hữu trong quân doanh, hai đứa em ngọc này sao có thể hiểu được.

Màn đêm buông xuống, ba tỷ muội đi hóng mát xong liền tự trở về viện của mình.

Đến nửa đêm, Tạ Lan Âm đột nhiên bừng tỉnh, nghe thấy một mảnh huyền não bên ngoài, chẳng những trong phủ mà dường như cả thành Hàng Châu này đều rung chuyển vậy, vội vã hỏi Anh Ca, “Mau chạy đi hỏi xem có chuyện gì vậy?”

Nàng cũng nhanh chóng chạy đến trước tử y phục, không có lòng dạ nào mà lựa chọn trang phục tỉ mỉ, chỉ lấy bừa một bộ để thay.

Anh Ca rời đi một lúc lâu vẫn chưa trở lại, trong lòng Tạ Lan Âm nóng như lửa đốt nên không đủ kiên nhẫn chờ nữa, lập tức dẫn Tang Chi sang chỗ mẫu thân. Mới đến chính viện đã thấy phụ thân, đại tỷ mặc một thân quân trang, còn mẫu thân đang lo lắng nói gì đó, giống như là đang dặn dò.

“Phụ thân, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Tạ Lan Âm cực kì hoảng hốt, tuy nàng rất tự hào vì bản lĩnh của đại tỷ và phụ thân nhưng nàng cũng không muốn bọn họ đi chém chém giết giết, đặt mình trong nguy hiểm một chút nào.

“Đêm nay giặc Oa tập kích, chúng ta phải đi rồi, Lan Âm nghe lời, ngoan ngoãn ở nhà với nương con, đừng đi chỗ nào cả”, Tạ Huy xoa đầu con gái nhỏ, cuối cùng chỉ liếc nhìn thê tử một cái rồi xoay người rời đi.

Tạ Lan Đình ôm muội muội một cái rồi không hề lưu luyến đẩy cánh tay nhỏ bé của muội muội ra, nhanh chóng đuổi theo phụ thân.

Ánh đèn sáng rực nhưng cũng không thể chiếu rọi hết đêm đen, bóng dáng hai cha con nhanh chóng bị bóng đêm nuốt mất.

Tạ Lan Âm đứng bên cạnh mẫu thân, ánh mắt đột nhiên đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ông sợ bà ta lại cầu xin mình, làm chuyện có lỗi với tướng quân

Bởi vì giặc Oa tập kích cho nên dân chúng ngày hôm trước còn đang vui mừng phấn khởi mừng lễ Đoan Ngọ, hôm sau đã mang cả gia đình chạy tới nơi khác tìm chỗ nương tựa, người có lá gan lớn hơn chút thì ôm một tia may mắn ở lại thanh Hàng Châu nhưng cũng đóng chặt cửa, không bước chân ra ngoài.

Trước khi rời đi Tạ Đình đã hạ xuống mệnh lệnh cấm Tạ phủ rối loạn.

Thực ra ai cũng có thể rời đi nhưng gia quyến của quan viên thì không thể. Tạ Đình dẫn binh đánh lui giặc Oa, giặc Oa không đến được thành Hàng Châu, tất nhiên bọn sẽ được an toàn không phải sầu lo, chỉ khi nào giặc Oa đánh vào tận đây rồi, thì chứng tỏ Tạ Đình Tạ Huy thủ thành thất bại, lấy tính

tình của đương kim hoàng thượng, nếu tướng thủ thành không làm tròn bổn phận thì gia quyến có chạy đến đâu cũng không thoát được tội.

Năm năm trước đám giặc Oa này tấn công Triều Tiên, có phân ra một đội tập kích vùng Sơn Đông, tướng thủ thành Sơn Đông thất bại lại còn bỏ trốn nên bị chém đầu, toàn bộ người trong tộc đều bị lưu đày.

Năm đó phụ quốc Triều Tiên cầu cứu Đại Lương, Đại Lương liền phái binh trợ giúp, đánh lui đám giặc Oa, khiến chúng ngoan ngoãn thần phục, không ngờ mới ngắn ngủi hơn năm năm, đám giặc Oa này lại dám đến đây gây chuyện, còn thay đổi mục tiêu, đến tấn công vùng Chiết Giang này nữa chứ. Vì không ai dự đoán được đám giặc Oa này dám tập kích trên biển vào ban đêm nên tướng lãnh trấn giữ vùng duyên hải không có sự chuẩn bị, bị chúng cướp đi liên tục mấy thôn huyện.

Tin khẩn cách đó tám trăm dặm nhanh chóng được đưa vào kinh, Tuyên Đức đế nổi giận lôi đình lập tức hạ thánh chỉ, mệnh cho tướng thủ thành Chiết Giang toàn lực đánh địch, từng câu từng chữ đều mang hàm ý chiến thắng, không hề nhắc đến phòng thủ thất bại sẽ bị xử lý thế nào nhưng ai đây đều đoán được kết cục của bại binh.

Suốt một tháng, cha con Tạ Đình Tạ Huy đều không từ vùng duyên hải trở về, liên hệ với trong phủ hoàn toàn là qua thư.

So với sự hoảng loạn bên ngoài, trong Tạ trạch yên ắng giống như ngày thường vậy.

Ít nhất là trong viện của Tạ Lan Âm không hề có sự khác biệt quá lớn, nhóm nha hoàn vẫn dậy sớm quét tước đình viện, tu sửa hoa viên, cũng có thể bởi vì quy củ nghiêm khắc của Trần thị, không cho phép bọn họ được rời khỏi viện của mình, không xuất môn liền không thể biết được tin tức hải chiến, mà không biết cho nên không sợ.

Nằm trên giường, nghe thấy nhom tiếu nha hoàn khen mấy bông hoa nở thật đẹp, trong lòng Tạ Lan Âm cực kì lo lắng.

Một ngày chiến sự còn chưa chấm dứt thì nàng không thể an tâm, phụ thân, đại tỷ, tổ phụ, còn cả người có khả năng trở thành tỷ phu của nàng Tiết Cửu nữa, nàng không muốn một ai trong bọn họ gặp chuyện không may hết.

“Tiểu thư, tiểu thư, Đại tiểu thư trở lại!”

Bên ngoài truyền đến thanh âm kinh hi của Anh Ca, Tạ Lan Âm nghe thấy lập tức xóc chân lên, nhanh chóng đi giày rồi chạy ra ngoài.

Trong thính đường Tạ gia, hầu như tất cả nhóm chủ tử đã đến, Trần thị Tạ Dao Phương Lăng, Tạ Tuân mang theo Nhị phu nhân một nhà năm người, Tường thị Tạ Lan Kiều đã sớm đến, lúc Tạ Lan Âm kích động chạy tới, chỉ thấy đại tỷ của nàng mặc một áo giáp đứng giữa mọi người, chìm trong ánh mắt khẩn trương của bọn họ.

“Đại tỷ!” Tạ Lan Âm bất chấp lao lên, đây là đại tỷ của nàng, trước hết nàng phải xem đại tỷ có bị thương hay không đã.

Lo lắng hãi hùng hơn một tháng, Tạ Lan Âm chạy nhanh đến trước mặt đại tỷ, vừa thấy lúc đại tỷ xoay người lộ ra khuôn mặt gầy yếu, thì lập tức nước mắt tràn khóe mi. Nhưng thoát nhìn tình thần đại tỷ không tệ, không giống như đang bị thương, chỉ là đen và gầy đi rất nhiều, chắc chắn là đã chịu nhiều vất vả.

Thấy tiểu muội muội bỏ nhào về phía mình, Tạ Lan Đình không cho nàng ôm, chỉ đỡ lấy bả vai Tạ Lan Âm, cười khổ nhắc nhở: “Ta mặc bộ xiêm y này hơn một tháng rồi chưa thay, Lan Âm vẫn nên đừng ôm vội”.

“Ta không chê tỷ”, Tạ Lan Âm không ôm được bèn nhào vào trong lòng đại tỷ, ôm chặt lấy nàng.

Tạ Lan Đình bật cười, vỗ nhẹ bả vai muội muội.

Tường thị cũng rất nhớ trưởng nữ, nhưng không giống như tiểu nữ nhi đâu cũng không đi như vậy, chỉ cần nhìn thấy trưởng nữ khỏe mạnh là trái tim bà đã hạ xuống hơn phân nửa rồi. Tạ Lan Kiều đứng cạnh mẫu thân, nhìn đại tỷ cười cười.

Trần thị không đủ nhẫn nại xem một nhà nàng đoàn tụ, liền khụ khụ mở miệng hỏi: “Lan Đình trở lại như thế nào vậy? Tổ phụ của ngươi có đưa tin tới hay không? Tình hình bên kia thế nào rồi?”, trọng phụ đã hơn năm mươi, thân thủ cũng không được như năm đó nữa, sao bà ta có thể không lo lắng chứ?

Tạ Lan Đình buông muội muội ra, nhìn mẫu thân nói: “Phụ thân cùng tổ phụ hợp lực bắt được chủ tướng của lũ giặc Oa, thậm chí một kẻ cùng thuyền thì phát hiện ra đó là đại vương tử của người Oa, hiện tại thì đám giặc Oa đã tạm thời lui binh, chắc phải phái người trở về xin chỉ thị, tổ phụ ra lệnh cho con áp giải hai người đó về, chờ Hoàng thượng định đoạt”.

Hai mắt Trần thị tỏa sáng, Tạ Dao kích động nói: “Vậy mà bắt được đại vương tử của đối phương, đây là công lao cực kì lớn đó”.

Trong lòng Trần thị cũng nghĩ như vậy, nhưng bà ta còn chưa nói ra thì Nhị phu nhân đã cao hứng chen vào nói: “Bắt được vương tử của địch nhân, so với việc chỉ đánh lui lũ giặc Oa còn nâng cao thanh danh của Đại Lương ta hơn, Hoàng thượng có thăng chức cho phụ thân không nhỉ?”

Một tiếng “thăng quan”, giống như tia nắng xua sạch vẻ u ám bao phủ Tạ trạch suốt một tháng nay, ánh mắt mọi người đều đồng loạt tỏa sáng.

Tường thị thấy đám người Trần thị đã nghe được tin tức mà chúng muốn nghe nhất, liền lấy cơ trưởng nữ mệt mỏi lập tức dẫn ba nữ nhi rời đi, trở về đại phòng mới nói chuyện tiếp. Đại Lương giữ con tin của đối phương trong tay, chiến sự gần như đã xong, chủ yếu Tường thị chỉ hỏi chút chuyện về cuộc sống hàng ngày của hai cha con, Tạ Lan Âm lại càng săn sóc hơn, đại đại tỷ rửa mặt xong lập tức bôi Mỹ nhân kiều cho nàng ấy.

Chiến trường nguy hiểm, Tạ Lan Đình như dây cung căng chặt hơn một tháng liền, bây giờ mới được thả lỏng, để mặc cho tiểu muội muội nghịch ngợm, tý nữa nàng rửa mặt một lần nữa là được.

Xử trí tù binh người Oa thế nào là chuyện của triều đình.

Đến giữa tháng sáu, Tuyên Đức đế sai người áp giải chủ tớ Đại vương tử vào thành, bên người Oa cũng rất nhanh cử người vào kinh cầu hòa, nguyên ý cúi đầu xưng thần, lại muốn đưa một vị vương tử khác sang đây đổi lấy Đại vương tử, ngoài ra để biểu lộ thành tâm ngoài dâng lên rất nhiều vàng bạc châu báu thì còn tiến cống vài vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Tuyên Đức đế sau khi thương nghị cùng các đại thần liền chuẩn tấu.

Quốc sự giải quyết xong, Tuyên Đức đế liền luận công khen thưởng, phong Tạ Đình làm Bình bộ Thị lang, hai cha con tạm thời ở lại Hàng Châu an dân tiếp nhận quân vụ, cuối năm mới vào kinh, ngoài ra lại lệnh cho Tạ Huy mang người dẫn độ đám người Oa.

Lúc thánh chỉ được đưa đến Hàng Châu, Tạ Lan Âm ngay cả lúc nằm mơ cũng mỉm cười.

Phụ thân thăng quan.

Tuy chức quan Tri phủ lúc trước của phụ thân cùng chức Bình bộ Thị lang đều là ngũ phẩm, nhưng nói về chuyện quyền lợi cùng tiền đồ thì Tri phủ còn khuya mới bằng được Bình bộ Thị lang, các tỉnh phủ nhiều tri phủ như vậy, Bình bộ Thị lang tổng cộng mới có bốn người. Hơn nữa nếu được đến kinh thành, năng có thể thường xuyên gặp cô ruột, cũng có thể nhìn thấy vẻ phồn hoa của kinh thành.

Thấy tiểu cô nương vui vẻ hoạt bát, lúc đi bước chân cũng nhẹ nhàng uyển chuyển, trong ngực Trần thị cực kì khó chịu.

Nếu không phải tại nữ nhân kia, bà ta vốn đã là phu nhân nguyên phối của Tạ Đình, con trai của bà ta cũng sẽ là trưởng tử, chứ không giống như bây giờ, bị Tạ Huy chiếm mất vị trí!

“Đám người Oa vô duyên vô cớ đánh chúng ta, bây giờ vì tình thế mà buộc lòng phải thần phục, mà cho dù trong lòng chúng có thực sự phục tùng thì Hoàng thượng cũng chỉ nên đưa một viên quan nhỏ đến là được rồi, tại sao còn bắt Minh Đường phải đi chứ? Minh Đường bây giờ là Bình bộ Thị lang còn phải đi hộ tống một đám giặc Oa, có phải đã cho đám người Oa đó mặt mũi rồi hay không?”

Nửa đêm, Trần thị hầu hạ Tạ Đình đi ngủ xong liền nằm xuống bên cạnh nói chuyện phiếm.

“Hoàng thượng dùng Minh Đường để cảnh cáo bọn chúng, khiến bọn chúng hoảng sợ mà không dám nảy sinh ý nghĩ phản lại”, Tạ Đình có chút đắc ý nói.

Trong ba đứa con, chỉ có trưởng tử Tạ Huy là kế thừa được võ nghệ của ông, cho dù trưởng tử không lấy lòng ông giống như những đứa con khác thì ông vẫn thích nó.

Nhìn thấy nam nhân cười đến mức ánh mắt cũng cong lại, Trần thị khẽ nắm chặt tay, tựa vào người bên cạnh trêu ghẹo nói: “Nhìn ông cao hứng như vậy kia, chính mình đã được ban tước vị Hầu gia, mấy đứa con cũng mang lại thể diện cho ông, đã nhiều năm rồi không thấy ông vui như vậy đó”.

Tâm tình Tạ Đình rất tốt, nghe đến đây thì cực kì hứng trí, hơn nữa thể lực của ông cũng tốt, cho nên vợ chồng già liền đề nhau ra làm một hồi.

Xong việc, Trần thị tựa vào lồng ngực rắn chắc của Tạ Đình, thỏ phi phò thương lượng: “Biểu ca, huynh xem, Minh Đường có bản lĩnh như vậy, hơn ba mươi tuổi đã trở thành quan tứ phẩm trong kinh thành, huynh cũng nhậm chức ở Bộ binh, nó được huynh chỉ dẫn chắc chắn tiền đồ sẽ còn vuron xa. Lão Tam tử nhỏ cũng không chịu thua kém, ta cũng không cần phải lo lắng cho hắn, nhưng lão Nhị của chúng ta lại không được như vậy, dạy bảo nhiều năm mà ta vẫn không quản được nó, nhưng cũng không thể mặc kệ được. Hiện giờ nhà chúng ta đã có tước vị, hay là biểu ca xin cho hắn làm Thế tử đi? Như vậy thì ba anh em chúng nó đều được sắp xếp ổn thỏa rồi, ta cũng thanh thản đầu óc chờ ôm cháu trai là được”.

Tạ Đình vốn đang thích ý, nghe thấy lời nói của bà ta liền mở mắt, cũng không thèm nhìn sang thế tử trong ngực mình, chỉ nhìn lên đỉnh giường suy nghĩ, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Không kể tước vị hay gia sản, đều phải truyền cho trưởng tử trước, đây là quy củ từ tiền triều, bà nhìn Hầu phủ Quốc công phủ trong kinh thành xem, có nhà nào mà thế tử không phải con trưởng không?”

Và lại tước vị này cũng là ông và trưởng tử cùng nhau giành được, lão Nhị cái gì cũng chưa làm, nếu ông làm thế liệu một nhà lão Đại sẽ nghĩ thế nào đây?

Trần thị đã sớm nghĩ tốt câu trả lời, ra về thoải mái nói: “Tuy nói là như thế, nhưng không phải Hoàng thượng cũng lập Nhị hoàng tử...”

Sắc mặt Tạ Đình trầm xuống, đẩy nữ nhân trên người ra, sa sầm mặt ngồi dậy, trầm giọng trách mắng: “Thái tử là chuyện chúng ta có thể nói linh tinh sao? Đó là do Đại hoàng tử từ nhỏ đã ốm yếu, không thể đảm nhiệm nổi trách nhiệm của một Thái tử cho nên Hoàng thượng mới lập Nhị hoàng tử, thân thể Minh Đường khỏe mạnh lại có chiến công, sao ta có thể bỏ qua hắn mà thỉnh phong cho lão Nhị chứ?”

Trần thị bị ông làm đau, xoa cánh tay quả trách, “Chuyện triều đình ta không hiểu, ông giảng giải cho ta là được rồi, làm gì phải dọa người như vậy? Ta chỉ là quan tâm đến cái đứa không tiền đồ kia thôi hay sao? Có người mẹ nào không nghĩ như vậy chứ? Ông cho là ai cũng giống ông chắc, cả ngày chỉ biết vũ đạo lòng thương, cái gì cũng không thèm để bụng sao?”

Tạ Đình nhìn chỗ bà ta xoa xoa, nhớ đến lúc nãy vừa mới thân thiết mà thái độ của mình giống như trở mặt vô tình vậy, trên mặt có chút nén giận, vươn tay nắm lấy bàn tay thê tử, “Để ta xem”.

Trần thị đẩy tay ông ra, kéo chân nằm xuống, buồn buồn thở dài: “Thôi thôi, Minh Đường cùng ông vào sinh ra tử, vị trí cũng nên cho nó, muốn trách thì chỉ trách lão Nhị không có bản lĩnh. Nếu là ruột thịt, ta đã đề nghị Minh Đường rồi, nhưng dù sao thì cũng không phải, ta cũng không có mặt mũi nào xin hấn nhường cho đệ đệ, cứ như vậy đi”.

Nói xong liền xoay mặt vào trong, nhắm hai mắt lại.

Tạ Đình nhìn gương mặt thê tử đã không còn trắng nõn trơn bóng như lúc trẻ, không hề buồn ngủ.

Ông có hai người vợ, cuối cùng người nào ông cũng thiếu.

Nhưng đó là ông mắc nợ, tự ông sẽ nghĩ biện pháp bồi thường chứ không để bọn nhỏ ủy khuất.

~

Đại phòng Tạ gia.

Sau khi hơi thở bình thường, Tạ Huy nhẹ nhàng ôm thê tử trên bàn lên bước về phía giường.

Vừa trải qua một phen mây mưa, Trương thị uể oải không còn chút sức, đôi mắt ngập tràn tình ý nhìn trượng phu thu thập cho bà, lại bung một chén trà đến cho bà uống. Đã làm vợ chồng nhiều năm như vậy, bà mới nghĩ đến cái gì thì ông đã lập tức nhất thanh nhị sở*.

*rõ ràng rành mạch

“Có thể trở về trước tết Trùng Dương* không?” Ngày mai trượng phu sẽ đưa đám người Oa ra khơi, còn phải ở lại huyện duyên hải xử lý chút quan vụ, một năm nay hai vợ chồng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Trương thị thật sự ngóng trông ông trở về sớm một chút, cả nhà được đoàn tụ.

*Ngày 9/9 Âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương cho nên gọi là tết Trùng Dương.

“Đầu tháng 8 sẽ trở lại”, từ trước đến giờ Tạ Huy chưa bao giờ nói nhiều, nhưng mỗi lần mở miệng thì sẽ nói điều mà thê tử thích nghe.

Trương thị nở nụ cười, sau khi trượng phu nằm xuống, bà liền nằm lên ngực ông, cảm khái nói: “Lan Đình cũng thật là, ông đi đâu nó cũng đi theo, ông đi dẫn độ nó cũng đi theo, một khắc cũng không chịu đi theo người mẹ là ta đây”.

Tạ Huy cười, tự dưng lại nhớ lại chuyện trước đây, trưởng nữ khi ấy mới hai tuổi đã thích nhìn ông cùng tổ phụ luyện võ.

Đêm dài tĩnh lặng, hai vợ chồng lại hàn huyên về mấy đứa nhỏ một lúc mới ôm nhau đi ngủ.

Ngày hôm sau, Tạ Huy cùng trưởng nữ dẫn độ đám người Oa ra khơi, Tiết Cửu cũng đi theo, Tạ Đình cũng phải kẻ thân cận bên người là Lư phó tướng đi theo hỗ trợ trưởng tử.

Lúc xuất phát, người một nhà đều ra ngoài đưa tiễn.

Lư phó tướng ngồi trên lưng ngựa, trước khi đi cùng hai cha con Tạ Huy, liền nhìn không được nhìn phía nữ nhân bên người trượng quân, người mà ông ta đã thích suốt mấy chục năm nay.

Ba mươi năm trước, Trần thị khóc lóc cầu xin ông ta giúp đỡ, cho nên trượng quân vẫn luôn nghĩ mình say rượu loạn tính mới đụng vào Trần thị.

Khẽ sờ cổ tay áo, đột nhiên Lư phó tướng không dám đọc bức thư mà Trần thị gửi cho mình.

Ông sợ bà ta lại cầu mình, cầu mình làm chuyện có lỗi với trượng quân.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chờ nàng trở về, hấn sẽ lại hôn nàng.

Tiết trời thu, khắp thành Hàng Châu tràn ngập hương hoa quế.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Tạ Lan Âm cùng Nhị tỷ Tạ Lan Kiều đi tới Ngũ Vị Trai, cửa tiệm bán điểm tâm nổi danh nhất trong thành, cũng là cửa tiệm mà sau khi Trương thị gả đến đây liền mở ra, nằm ngay bên cạnh Tây Hồ, việc làm ăn buôn bán rất tốt.

“Nhị tiểu thư, Ngũ tiểu thư đến đây”, Lục Dao tự mình nghênh đón, ánh mắt hiền hòa nhìn hai tỷ muội giống như một vị trưởng bối.

Ở ba cô thành Hàng Châu, Dương Châu, Tô Châu Tưởng thị đều có cửa hàng, tất cả đều do ông quản lý, Lục Dao đúng là xứng đáng với cái tên bận rộn của mình, hôm trước mới từ Tô Châu trở về, Tạ Lan Âm không ngờ hôm nay lại gặp ông cho nên cực kì cao hứng, ngọt ngào gọi một tiếng “Lục thúc”.

Lục Dao xoa đầu tiểu cô nương một cái liền dẫn hai tỷ muội tới nhà gian chuẩn bị riêng cho các nàng, Lục Tri cũng đi theo.

Sau khi ngồi xuống, tiểu nhị bưng mấy món điểm tâm đầu bài của Ngũ Vị Trai lên, Tạ Lan Âm lập tức cảm hoa quế cao mà nàng thích nhất lên, vừa thưởng thức cảnh thu Tây Hồ vừa ăn, lỗ tai lại khẽ nhếch lên nghe ba người bên cạnh bàn chuyện sinh ý. Sau khi ăn liên tục hai khối, nghe thấy bọn họ nhắc tới nhà cậu, Tạ Lan Âm xoa miệng, uống một hớp trà hoa quế xong mới tò mò hỏi: “Lục thúc vừa nói Tần vương điện hạ thiết yến, còn đưa bái thiếp cho cậu ta sao?”

Bình Tây Hầu Thẩm Tiếp sống ở Tây An đã mấy chục năm, có chút giao tình với cậu, mỗi lần mở tiệc đều hạ xuống thân phận cao quý mời cậu và nhóm biểu ca, chính là Tần vương đường đường là Vương gia, cũng chưa từng gặp qua cậu, tại sao lại đưa bái thiếp cho thương hộ mà đại đa số quan viên đều khinh thường?

Lục Dao gật đầu, cười nói: “Chẳng qua cũng không phải một mình nhà cửu lão gia, tứ đại danh thương ở thành Tây An đều nhận được bái thiếp, đáng tiếc trước hôm Tần vương mở tiệc lại rượu chè hát tửu, trên người nổi đầy nốt sùi, trên mặt cũng có, lúc khai tiệc chỉ cách bình phong mời mọi người uống rượu, cũng không hề lộ diện, cho nên cửu lão gia cũng không nhìn thấy được đáng về”.

Tạ Lan Âm lại nhón một miếng hoa quế cao, nhỏ giọng hăm hừ: “Hại ta quỳ lâu như vậy, hẳn bị lên sùi cũng xứng đáng”.

Nhìn tiểu cô nương so đo từng tí cũng rất đáng yêu, Lục Dao cười cười, bỗng nhiên có làn gió thổi đến, thổi bay mấy sợi tóc trên đầu tiểu cô nương. Trong lòng Lục Dao khẽ động, đi đến trước cửa sổ, nhìn thấy những cơn sóng trên mặt hồ ngày một lớn, lại nhìn về phía bầu trời, những đám mây đen đang cuộn cuộn lao tới, lập tức nhíu mày, xoay người: “Trời sắp mưa rồi, các cháu nhanh chóng trở về đi”.

Nhìn sóng gió trên mặt hồ, miếng hoa quế cao Tạ Lan Âm đã ăn hơn một nửa đột nhiên không còn hương vị gì nữa.

Trời sắp mưa rồi, phụ thân vẫn đang ở trên biển, hay là đã trở lại?

Nàng hy vọng bọn họ đã trở lại, chính là lúc này...

Tạ Lan Kiều cũng cực kì lo lắng, hai tỷ muội cứ thấp thỏm trong lòng cùng trở về Tạ phủ, mới xuống xe ngựa, từng hạt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu tuôn rơi, bị gió cuốn bay loạn xạ, dù có che ô thấp cũng không cản được, một đoạn đường ngắn ngủn vậy mà lúc tới chỗ mẫu thân, vạt áo của hai tỷ muội đều ướt sũng.

“Mưa lớn quá, các con chó ra ngoài, thay tạm xiêm y của ta đi”, Tưởng thị cố gắng trấn định, đau lòng nhìn về phía hai nữ nhi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Lan Âm trắng bệch, lo lắng hỏi han: “Nương, phụ thân cùng đại tỷ...”

“Không có việc gì đâu, bọn họ vẫn thường ra biển, phát hiện có điều bất thường chắc chắn sẽ quay trở lại, không cần các con phải lo lắng”, Tưởng thị tươi cười lau những giọt nước mưa trên mặt nữ nhi, lại thúc giục nàng vào thay quần áo.

Tạ Lan Âm mím môi, ngoan ngoãn đi vào.

Tạ Lan Kiều muốn nói lại thôi, Tưởng thị lắc đầu, không cho nàng nói tiếp.

Thấy các con vào phòng, Tưởng thị đi đến trước cửa sổ, nhìn thấy những đám mây đen cuộn cuộn đang lao tới, không kìm lòng nổi liền nắm chặt vạt áo.

Bà hy vọng trượng phu cùng con gái đã lên bờ.

Bà hy vọng đây chỉ một trận mưa nhỏ mà không phải cơn giông tố hiếm thấy ở vùng duyên hải Giang Nam...

Trên biển.

Ba chiếc thuyền quan nhìn về người Oa đã đi xa, vừa mới xoay đầu tàu không được bao lâu thì trên biển đột nhiên mây gió vần vũ.

Tạ Huy mặt không đổi sắc, phát hiện gió biển đúng là gió xoáy, liền nhanh chóng ra lệnh cho quan binh trên thuyền hạ buồm, đẩy nhanh tốc độ trở về đất liền.

Phân phó mệnh lệnh xuống xong, Tạ Huy đi đến bên cạnh trưởng nữ, trầm giọng nói: “Lan Đình trở vào bên trong đi, đừng ra ngoài đi lại”.

Sóng to gió lớn, những cột sóng màu xám lạnh giống như mãnh thú điên cuồng lao đến, giống như muốn nuốt chửng lấy ba chiếc thuyền nhỏ bé này vậy. Thân thuyền lay động kịch liệt, Tạ Lan Đình không yên lòng phụ thân, nói cái gì cũng muốn muốn ở bên cạnh ông. Trưởng nữ hiểu thuận lại thành bất hiếu, Tạ Huy đang bận kiểm soát tình hình, xem xét tình huống các nơi, không có lòng dạ nhiều lời, bèn phân phó Tiết Cử: “Đưa Đại tiểu thư vào trong, còn để ta nhìn thấy nàng đi ra ngoài, xử trí theo quân pháp”.

“Phụ thân...”

Tạ Lan Đình còn muốn tranh cãi thì cánh tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, lực đạo kia mạnh như trâu, không để cho nàng có cơ hội khước từ lập tức kéo nàng về phía khoang thuyền. Tạ Lan Đình không muốn đi theo hắn, đột nhiên thân thuyền bị va đập cực mạnh, hai người lập tức ngã về phía mép thuyền, Tiết Cửu kịp thời kéo nàng vào trong ngực hắn còn người hắn đứng mạnh vào lan can, nàng nằm trong lòng ngực cứng rắn như bức tường của hắn.

“Lập tức đi vào!”

Bên kia Tạ Huy đang vịn vào thành tàu, rống lớn.

“Nàng còn ở bên ngoài, tướng quân sẽ phân tâm”, Tiết Cửu ôm chặt lấy vòng eo của người trong lòng, cực kì luyến tiếc buông tay, ai biết lần sau có cơ hội hay không?

Tạ Lan Đình căn bản không chú ý tay hắn đặt ở đâu, mắt thấy phụ thân đi lên đầu thuyền, túm chặt lấy dây thừng trên cánh buồm đang đung đưa trong gió lớn, mà quan binh vừa mới đứng đó không biết đã bị sóng biển cuốn tới nơi nào. Trong mắt Tạ Lan Đình cố gắng vùng vẫy, nhưng nhìn thấy phụ thân nhìn qua đây, nàng liền nắm chặt tay, xoay người bước đi.

Tiết Cửu cũng buông tay ra, muốn đi theo nàng.

“Ta sẽ tự đi vào, ngươi ở lại bên ngoài, thay ta trông nom phụ thân”, Tạ Lan Đình không quay đầu lại, ngữ khí hoàn toàn là ra lệnh.

“Được!” Tiết Cửu rống lớn, nhìn nàng đi vào khoang thuyền, hắn mới cực kì gian nan đi về phía Tạ Huy.

Bầu trời vốn quang đãng đã lập tức tối đen, sóng biển cũng ngày càng lớn, mưa to tầm tã rơi xuống, muốn mửa mắt cũng khó.

Ba người đi lên thu buồm đều đã bị thổi bay vào trong biển, Tạ Huy đang muốn đích thân bò lên thì Tiết Cửu vượt lên giành lấy, bất chấp mưa to cố đi lên trên, lúc hạt mưa đánh xuống, hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Tạ Huy ở bên dưới nhìn xung quang tìm kiếm, thoáng nhìn thấy Lưu phó tướng chạy đến thì vội gọi ông ta lại hỗ trợ.

Lưu phó tướng do dự một lát liền đi qua.

Tạ Huy bảo ông ta đứng dưới giữ chặt dây thừng, còn ông tự mình leo lên giúp Tiết Cửu, nếu không kéo được buồm xuống dưới thì chiếc thuyền không thể đi tiếp được.

Nhìn thấy ông gian nan leo lên, tầm mắt Lưu phó tướng chậm rãi xoay về phía cột buồm phía trước mà ông ta chỉ cần dùng lực một chút là có thể một đao chém gãy.

Trần thị muốn ông ta tìm cơ hội giết chết Tạ Huy.

Ông ta biết Trần thị thêm muốn tước vị, muốn để Nhị gia thừa kế Hầu phủ.

Nhưng ông ta không muốn giết hại một người vô tội, một nam nhân khảng khái kiên cường, không muốn giết hại cốt nhục khiến tướng quân kiêu ngạo.

Nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh năm đó tướng quân nhẫn tâm muốn đoạn tuyệt quan hệ với nàng để cưới nữ nhân kia, nhớ lại đáng về nàng khóc lóc té ngã trên mặt đất.

Nàng nói nàng đáng thương, nàng quả thật đáng thương, biểu ca thanh mai trúc mã cưới một người ngoài, nhẫn tâm bỏ rơi nàng.

Nếu không có tiền phu nhân, nàng có thể trực tiếp gả cho tướng quân, cốt nhục của tướng quân cũng sẽ đều do nàng sinh ra.

Nàng nói đời này của nàng đều bị tiền phu nhân đè nặng, đến lúc chết cũng không được hợp táng với tướng quân, điều duy nhất mà cầu xin, chính là con trai của nàng có thể có được vị trí nó nên có. Nàng nói, đây là lần cuối cùng nàng cầu xin hắn...

Sóng biển cuộn trào mãnh liệt như ác quỷ, trong lòng ông ta cũng như chìm trong địa ngục, nhân con giông tố liền trợ Trục vi ngược*, bầu trời tối đen một mảnh, sẽ không có ai thấy được hành động của ông ta. Lưu phó tướng lặng lẽ rút trường đao ra, tàn nhẫn bỏ về phía cột buồm.

*nói giáo cho giặc, giúp người xấu làm điều ác

Đột nhiên xa xa có một tia chớp đánh xuống, Tiết Cửu đang muốn leo xuống, vừa cúi đầu liền nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Lưu phó tướng.

Hắn sững sờ một lúc, lập tức hô to với người đang leo lên cột buồm, “Tướng quân cẩn thận!”

Nhưng hắn đã muộn, tiếng chớp át mất tiếng đao chém, cột buồm nhanh chóng bị bỏ gãy, mang theo người đang leo lên rơi vào trong biển.

“Phụ thân!”, nghe thấy tiếng hô của Tiết Cửu Tạ Lan Đình lập tức đẩy cửa đi ra, đập vào mắt chính là hình ảnh phụ thân rơi xuống nước, cái gì nàng cũng

hề nghĩ, cũng không có thời gian để nghĩ, không chút do dự nhảy xuống biển.

Nàng sẽ không để phụ thân bị sóng biển cuốn đi, cho dù thật sự bị cuốn đi, nàng cũng phải đi cùng ông ấy.

Ba người rơi xuống nước liên tục, thanh âm rất lớn, Lư phó tướng bị chấn động liền ngã ngổ trên mặt đất, nhưng thanh âm kia cũng bị sóng biển cuốn cuộn gào rú át mất, ngoại trừ kẻ tận mắt chứng kiến là Lư phó tướng thì không một ai chú ý đến cả.

Không biết đã qua bao lâu, Lư phó tướng mới run rẩy đứng lên.

Trên mặt biển không nhìn thấy một cái gì cả, ngay cả nơi mà ông ta miễn cưỡng nhìn thấy, cũng không hề có cái gì.

Đại gia rơi xuống nước, Đại tiểu thư nhảy xuống, Tiết Cửu cũng nhảy theo.

Ông ta đã giết hại ba người rồi sao?

Lư phó tướng ngơ ngác đứng yên tại chỗ, một lúc lâu sau mới cầm đao lên xử lý chỗ miếng vỡ cột buồm.

Đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng ông giúp bà ta, về sau cho dù bà ta có lấy mạng ra cưỡng ép, ông ta cũng sẽ không trợ Trụ vi ngược nữa.

~

Sáng sớm ba ngày sau, mặt biển dần dần sáng lên.

Một tay Tiết Cửu ôm lấy tướng quân nhà mình, một tay ôm chặt lấy cột buồm lớn, lại quay đầu nhìn về phía cô nương cũng đang giữ lấy tướng quân nói: “Lan Đình, nàng nói xem, chúng ta hiện đang ở đâu đây?”

Trôi nổi trên biển lâu như vậy, không có lấy một ngụm nước ngọt, môi hân trắng bệch, khô rát.

Tạ Lan Đình cũng không khỏe mạnh hơn hẳn là bao, không nghĩ đến chuyện trả lời câu hỏi vô nghĩa của hân, nàng chỉ lo lắng quan sát phụ thân.

Phụ thân hình như bị thương ở đầu, vẫn hôn mê bất tỉnh, nàng sợ phụ thân không chống đỡ được trước khi tìm thấy đảo nhỏ.

“Lan Đình, nàng nhìn ta vì cứu nàng mà ngay cả mạng cũng không cần, nếu chúng ta có thể lên bờ, nàng gả cho ta được không?”

Trên biển mặt trời đỏ bắt đầu mọc, nước biển đủ mọi màu sắc, Tiết Cửu nhìn những tia sáng rực rỡ phía trước, dần dần ánh mắt lại xoay về phía gương mặt xinh đẹp động lòng người đang bị ánh bình minh chiếu rọi của cô gái, không thể dời mắt nữa.

Nếu nàng đồng ý, cho dù ngay lập tức phải chết thì hân cũng nguyện ý.

Tạ Lan Đình nhắm hai mắt lại.

Tiết Cửu cười cười nhưng vừa nhếch miệng lên liền động đến vết nứt nẻ trên môi, vội ngậm miệng lại.

Ba người tiếp tục trôi nổi theo làn sóng, trôi trôi mãi, Tiết Cửu cực kì khó tin nhìn về phía phương xa, “Lan Đình, hình như ta nhìn thấy thuyền!”

Từ ngày đầu tiên rơi xuống nước, hân liền gọi thẳng tên người trong lòng.

Tạ Lan Đình ngưng mắt nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy mấy chiếc thuyền lớn xa xa, hình như là một đội tàu.

Giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, Tạ Lan Đình quay đầu nhìn phụ thân, sau đó sử dụng tất cả hơi sức, cùng Tiết Cửu gọi người.

Hai khắc sau, ba người được cứu lên thuyền, bất ngờ lại biết được đây là thương thuyền của Bạch gia, hải thương Quảng Đông, đang muốn đến hải ngoại buôn bán.

Trên thuyền có lang trung, cho nên lập tức khám bệnh cho Tạ Huy, sau khi xem mạch xong chỉ nói phải đợi Tạ Huy thanh tỉnh thì mới có thể chẩn đoán được bệnh tình, mà khi nào Tạ Huy mới tỉnh thì ông ta cũng không nắm chắc.

Tạ Lan Đình cũng không muốn làm khó người ta, Tiết Cửu biết nàng đang lo lắng cái gì nhất, bèn khẩn cầu Bạch lão gia quay lại điểm xuất phát, ngày sau chắc chắn sẽ có hậu tạ.

Bạch lão gia tiếc nuối lắc đầu, “Chuyến này chúng ta đi liên quan đến lợi ích của rất nhiều gia tộc, không có việc gì mà quay trở lại chỉ sợ Bạch gia khó có thể sống yên ở Quảng Châu, xin thứ lỗi Bạch nỗ lực bất tòng tâm. Nếu hai vị lo lắng cho người nhà, trên thuyền chúng ta có một con thuyền nhỏ, Bạch nỗ nguyện ý cung cấp lương thực nước uống la bàn, cũng cho các ngài mượn hai tiểu nhị, nếu thuận lợi, năm sáu ngày là có thể quay về bờ rồi, nếu không chỉ có thể chờ tháng sáu sang năm cùng chúng ta quay trở lại thôi”.

Tiết Cửu nhìn về phía Tạ Lan Đình.

Tạ Lan Đình nhìn phụ thân đang hôn mê bất tỉnh trên thớt, trong lòng cực kì khó xử.

Nếu không quay về, mẫu thân cũng hai mươi hai tuổi chắc chắn sẽ nghĩ bọn họ lãnh ít dữ nhiều, không biết sẽ đau buồn thống khổ bao nhiêu đây, còn có Lưu phó tướng nữa, ông ta chịu sự sai khiến của ai, trong lòng nàng đã biết rõ, Trần thị giết hai cha con bọn họ xong có thể xuống tay với mẫu thân và hai mươi hai tuổi không? Nhưng nếu trở về, trên biển biến động không lường được, phụ thân khỏe mạnh nàng còn không dám thử nữa là bây giờ phụ thân còn không biết khi nào mới tỉnh, nàng không dám mạo hiểm.

Nàng muốn Tiết Cửu ở lại bảo vệ phụ thân để tự mình trở về, nhưng Tạ Lan Đình không dám mở miệng, bởi vì nàng biết, một khi nàng mở miệng, Tiết Cửu chắc chắn sẽ tranh với nàng, Tạ Lan Đình không sợ gặp phải tai ương trên biển, nhưng nàng không muốn Tiết Cửu mạo hiểm. Hắn đã suýt mất mạng vì nàng một lần, nàng...

“Nàng đi theo ta”.

Tiết Cửu vẫn luôn quan sát nàng, cho dù mặt nàng vẫn giống như lúc bình thường không hề thay đổi, khiến hắn đoán không ra được nàng đang nghĩ cái gì, nhưng hắn không cần nhìn cũng có thể đoán được nỗi khó xử của nàng.

Không quan tâm đến bên cạnh còn có người, Tiết Cửu nắm lấy cổ tay nàng, kéo người đi về phía sau thuyền, đối diện là mặt biển mênh mông, nơi này chỉ có nàng và hắn thôi.

Hắn không nói lời nào, Tạ Lan Đình hạ mắt, nhìn hắn còn đang nắm chặt tay nàng.

Đang nghĩ rút tay ra thì nam nhân đột nhiên bỏ nhào tới, Tạ Lan Đình theo bản năng giơ tay lên nhưng động tác của Tiết Cửu còn nhanh hơn nàng, ấn hai tay nàng vào vách thuyền, lập tức hôn lên môi nàng.

Tạ Lan Đình nghiêng đầu đi.

Tiết Cửu lập tức ngừng lại, cánh môi chỉ cách khuôn mặt bị nắng phơi đen của nàng chưa đến một tấc.

Nàng nhắm mắt lại, không trốn tránh nữa, giống như ngầm đồng ý cho hắn hôn nàng.

Nhưng Tiết Cửu không có hôn tiếp, hắn chỉ nhìn hàng mi dài tình tứ của nàng, không hiểu được sự đồng ý của nàng rốt cuộc có phải do cảm kích hay không.

“Nàng biết ta muốn làm gì đúng không, có phải hay không?” Hắn buông nàng ra, lùi lại về phía sau một bước.

Tạ Lan Đình mờ to mắt, nhưng không có nhìn hắn, chỉ nhìn chiếc hà bào bên hông hắn, đó là của nàng, hắn lừa nàng mua nó, xong chính hắn lại cướp đi.

“Người không cần...”

“Ta phải đi, vì để nàng an tâm, cũng là để tướng quân an tâm”, Tiết Cửu đánh gãy lời nàng, nói xong liền nâng tay giữ lấy cằm nàng, bắt nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt tối đen nhìn thẳng nàng, “Lan Đình, ta thích nàng, nhưng ta làm như vậy không phải vì thích nàng, mà đây là việc mà một thuộc hạ nên làm. Ta không muốn dùng việc này để bắt nàng đáp ứng ta cái gì, ta chỉ muốn dùng khoảnh khắc mà ta không một chút hối hận nào lập tức nhảy theo nàng kia để hỏi nàng lần một lần nữa, sang năm trở về, nàng gả cho ta được không?”

Tạ Lan Đình ngửa đầu lên nhìn hắn.

Ban đêm trên biển, chỉ có những ánh sao kia là sáng nhất, nhưng ánh mắt của hắn trong giờ phút này, so với ánh sao kia còn rực sáng hơn, đã chạm đến tận đáy lòng nàng.

“Vậy huynh hãy chờ ta”, không có ngại ngùng, không có xấu hổ, nàng bình tĩnh giống như đang dặn dò vậy.

Tiết Cửu nhếch miệng nở nụ cười, cười đến phát gốc lại vui mừng nói, “Được, ta chờ nàng trở lại”.

Chờ nàng trở về, hắn sẽ lại hôn nàng.

Nửa canh giờ sau, trên mặt biển xuất hiện một con thuyền nhỏ, chậm rãi đi về hướng ngược lại so với mấy chiếc thuyền không lồ.

Mà lúc này tại Tạ phủ ở Hàng Châu, Trương thị dẫn theo hai nữ nhi đứng trong thính đường, đối mặt với những ánh mắt đau xót, đồng tình hay vui sướng khi người gặp họa, bà đứng thẳng lưng, lạnh lùng mà kiên định nói: “Một ngày chưa thấy được thi cốt của hai cha con bọn họ, ta liền không tin bọn họ đã chết, ta chưa đồng ý, các người ai cùng đừng hòng làm tang sự!”

Bà không tin, không tin trượng phu sẽ bỏ lại bà, không tin trượng nữ chừng chặc thận trọng sẽ làm bà lo lắng.

Bà không tin.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Biết được tin vui, tính toán trả thù

Hai cha con Tạ Huy tính cả Tiết Cửu đều đã chết.

Đây là tin tức mà Lưu phó tướng mang về, nói Tạ Huy bất ngờ rơi xuống biển, hai người kia lập tức nhảy xuống cứu nhưng cũng không thấy đi lên.

Cùng lúc mất cả con trai trưởng lẫn cháu gái đầu, Tạ Định vốn đã lo lắng nhiều ngày lập tức học mầu.

Tướng thị cũng không chịu được đả kích, lập tức ngất đi, sau khi tỉnh lại cùng hai tỷ muội Tạ Lan Âm ôm nhau khóc nức nở, ba mẹ con đều khóc thành nước.

Mãi cho đến khi Trần thị bắt đầu chủ trì tang sự.

Tướng thị không cho phép hạ nhân đeo khăn trắng, cũng không cho Trần thị phái người phát tang, lại càng không cho phép đặt mua quan tài cho hai cha con.

Trần thị không lay chuyển được bà, bèn mời Tạ Định ra mặt khuyên bảo.

Trong lòng Tạ Định cũng đau đớn không kém gì Tướng thị, đó là đứa con trưởng mà ông đã tự mình dạy võ nghệ binh pháp, là đứa cháu gái ông tận mắt chứng kiến quá trình trưởng thành từ một bé gái thành nữ tướng quân, nhưng uy lực của giồng tổ trên biển, so với người khác ông lại càng hiểu rõ. Ba chiếc thuyền quan, có mười một người rơi xuống nước, tính cả người nhà họ Tạ thì chưa một ai trở về.

“Vợ của Minh Đường, ta biết trong lòng con khó chịu, nhưng quan phủ đã sớm phát tiền trợ cấp cho những quan binh rơi xuống nước, người nhà họ đều đã làm tang sự, chúng ta...” Cô họ Tạ Định nghẹn lại, hai mắt vô hồn nhìn xuống mặt đất. “Chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị cho hai cha con nó, đừng để bọn họ phải làm cô hồn dã quỷ trên biển”.

“Tổ phụ, theo lời của Lưu phó tướng, lúc đó quan thuyền của đám người Oa cách đó không xa, có lẽ phụ thân cùng đại tỷ bị cuốn đến bên đó, có thể đã được người Oa cứu lên, sao ngài cứ một mực khẳng định là họ đã chết chứ?” Nhìn về phía tổ phụ giống như đột nhiên già thêm mười tuổi, Tạ Lan Âm nghẹn ngào thay mẫu thân đáp lời.

Thực ra nàng biết, đây chỉ là ý niệm lừa mình dối người của ba mẹ con nàng, cho dù phụ thân cùng đại tỷ thực sự được người Oa cứu thì chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều. Nhưng nàng không tin, không tin phụ thân cùng đại tỷ đã chết, không tin ông trời có thể nhẫn tâm như vậy, khiến gia đình nàng tan nát.

Nhìn cháu gái lệ rơi đầy mặt, Tạ Định đột nhiên không khuyên nổi nữa, có lẽ...

“Chấp nhận đi Lan Âm, từ trước đến nay gặp phải giồng tổ bão bùng trên biển, có mấy người có thể còn sống mà trở lại chứ?” Trần thị thương tiếc nói, vừa nói vừa cúi đầu rơi lệ, “Xảy ra chuyện như vậy, nhà chúng ta ai sẽ dễ chịu chứ, nhưng người chết là lớn nhất, nên sớm làm tang sự để chúng ta có thể gọi hồn họ về, đưa họ xuống mồ bình an”.

Bà ta tin rằng cha con Tạ Huy đã chết, nhất định phải chứng minh bọn chuyện bọn chúng chết là sự thực, mà Tạ Huy cũng không có con trai, tự nhiên tước vị sẽ thuộc về con trai của bà ta, bây giờ nếu để mặc cho mẹ con Tướng thị nào loạn, Tạ Huy gặp nạn trên biển rồi sống chết không rõ, vị trí thế tử kia còn phải giữ lại cho hân. Trần thị không muốn chờ, không muốn chờ đợi một khắc chẳng may kia, trước hết cứ để con trai bà ta làm thế tử, đến lúc đó cho dù Tạ Huy thực sự trở lại, cũng không có cách nào thay đổi nữa rồi.

“Bà tận mắt nhìn thấy cha ta chết chắc? Ai bảo bà cha ta đã chết?”, đột nhiên Tạ Lan Âm trừng mắt về phía Trần thị, trừng chết cái thứ đang cực kì ao ước phụ thân của nàng gặp nạn kia, nhìn cặp mắt hồng hồng của Trần thị, nàng càng hận về làm bộ làm tịch của bà ta, “Đừng cho là ta không biết trong lòng bà đang cười!”

Sắc mặt Trần thị đại biến, Nhị phu nhân chớp cơ hội lấy lòng bà ta, đi tới trước mặt Tạ Lan Âm quở trách: “Lan Âm nói linh tinh gì thế? Trong lòng cháu không thoải mái cũng không thể giận chó đánh mèo lên người tổ mẫu chứ? Quên đi, nhìn cháu khóc thành như vậy, ta cũng đau lòng, hay là cứ nghe lời tổ phụ tổ mẫu của cháu, sớm thay phụ thân các cháu giữ đạo hiếu đi”.

Nói xong lại đi khuyên Tướng thị.

Đúng là chuyện vui, mấy hôm trước bà ta còn cùng trượng phu oán giận chuyện tước vị phải thuộc về Tạ Huy, bây giờ Tạ Huy gặp chuyện không may, so với mẹ chồng bà ta lại càng ngóng trông Tạ Huy chết thật, ngóng trông sớm mua quan tài để kết thúc chuyện này.

“Bà cút đi!” Tạ Lan Âm phẫn uất kêu lên, hung hăng đẩy bà ta một cái, trong lòng mấy kẻ này nghĩ gì, tướng là nàng không biết sao?

Nhị phu nhân “ái ư” một tiếng ngã về phía sau, đúng lúc được Nhị gia Tạ Tuấn đỡ lấy.

Tạ Lan Vi giận dữ, muốn chạy lên lý luận với Tạ Lan Âm.

“Ngậm miệng hết cho ta!”, nhìn thấy trò hề trước mặt, Tạ Định giận giữ gầm lên, như đất bằng chợt nổi sấm sét, ngay cả Tạ Lan Âm cũng bị ông dọa sợ,

lập tức nhìn về phía Tạ Định.

Hai mắt Tạ Định đầy tơ máu, vừa đau lòng vì thân sinh cốt nhục, vừa thất vọng vì một nhà không đồng tâm.

“Chờ thêm một tháng, một tháng sau Minh Đường Lan Đình còn chưa trở về thì lại làm tang sự”.

Một mồi bỏ lại một câu này, Tạ Định đứng dậy rồi đi, bóng lưng cực kì tang thương.

Thấy trượng phu coi trọng đứa con trai của nữ nhân kia như vậy, rõ ràng nó đã chết còn dung túng cho con dâu náo loạn, Trần thị oán hận cắn chặt răng.

Tạ Lan Âm cùng tỷ tỷ đỡ mẫu thân trở về đại phòng.

“Nurong, chúng ta không được khóc, chúng ta phải kiên nhẫn chờ đợi, có lẽ phụ thân và đại tỷ sẽ rất nhanh trở lại thôi”, Tạ Lan Kiều cố nén nước mắt, khuyên nhủ mẫu thân, người trước mặt kẻ khác thì giả bộ kiên cường nhưng về đến nhà thì giống như người mất hồn vậy.

Tạ Lan Âm ôm lấy mẫu thân, nức nở khuyên bà, “Nurong, người đừng như vậy, phụ thân yêu người như vậy, lúc nào cũng sợ làm người mất hứng, cho nên ông ấy chắc chắn sẽ trở về thôi...”

Con gái nhỏ khóc ướt cả vạt áo của bà, Tường thị theo bản năng ôm lấy thân thể nhỏ xinh của nữ nhi, bên tai lại vang vọng lời nói ung dung của trượng phu.

Ông đã nói tháng tám sẽ trở lại, cùng mấy mẹ con bà đón tết Trùng Dương.

Nhưng mà đến tháng tám Tạ Huy cũng không xuất hiện.

Tường thị vẫn luôn trộm khóc sau lưng các con, lúc xem sổ sách lại nhớ đến trượng phu, bắt đầu suy tính đến chuyện tương lai, cho dù là ông còn sống hay đã chết.

Từng ngày của tháng chín từ từ trôi qua, ánh trăng ngày càng tròn.

Dân chúng trong thành Hàng Châu nghe được chuyện trong Tạ gia, trà dư tửu hậu đều là bàn về chuyện trước cuối tháng này không biết người nhà họ Tạ có đợi Tạ Huy nữa hay không.

Ngũ Vị Trai.

Lục Dao gầy hơn một vòng, phu nhân xảy ra chuyện, tháng này chỗ nơi nào ông cũng không đi.

“Đại chương quỹ, có người cầu kiến, xưng là có nhân”, tiểu nhị đứng ngoài cửa thấp giọng bẩm báo.

Lục Dao khẽ nhíu mày, đi ra ngoài thì chỉ thấy một nam nhân mặc áo vải thô, hốc mắt hãm sâu, mặt toàn râu ria. Nhìn thấy ông, nam nhân không nói gì cả, chỉ ưỡn ngực ngẩng đầu nhìn ông, ánh mắt phiếm hồng lại sáng rực bức người. Lục Dao sững người trong giây lát rồi lập tức chấn định, trong lòng vui mừng bao nhiêu, trên mặt lại càng bình tĩnh, cười nói: “Hóa ra là Quách hiền đệ, sao lại mặc thành như vậy? Mau đến đây đổi một thân xiêm y mới, sửa sang lại một chút”.

Tiết Cửu lập tức đi cùng ông.

Vào trong phòng, Lục Dao mời hán ngồi xuống, lại nhìn xung quanh, mở ra một cánh cửa được che giấu kĩ rồi đưa Tiết Cửu vào nội thất, vừa bước vào liền xoay người hỏi hán, “Đại gia bọn họ”

“Đều còn sống”, Tiết Cửu cầm lấy ấm trà, nói xong câu quan trọng nhất liền ngửa đầu uống nước.

Lục Dao biết hán đã phải chịu nhiều khổ cực, an tâm rồi liền phân phó hạ nhân chuẩn bị đồ ăn, xong mới tiếp tục hỏi han.

Ông là thân tín của phu nhân, thân đến mức tướng quân còn có chút ăn giấm cho nên Tiết Cửu cũng tín nhiệm ông mười phần, đem đầu đuôi mọi chuyện nói ra hết, “Trên đường đến đây ta đã suy nghĩ cẩn thận, nếu ta trực tiếp đến bẩm báo với lão tướng quân, Lưu phó tướng không tránh được phải chết, nhưng mụ độc phụ Trần thị kia...”

“Mụ ta đã sinh cho lão tướng quân hai nam một nữ, trước đây lão tướng quân bởi vì vâng mệnh cha mẹ mà thua thiệt mụ ta, chỉ cần Trần thị lòi nợ cũ ra, lão tướng quân sẽ xem ở tình cũ, lại xem ở tiền đồ của con cháu, cùng lắm chỉ cảm tức mụ ta, chứ chắc chắn sẽ không để mụ ta mất hết thanh danh”, Lục Dao lạnh giọng phân tích, mặt trầm như nước.

Tiết Cửu gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng là như vậy, nhưng như thế thì hóa ra chúng ta phải chịu khổ vô ích rồi? Ta không cam lòng, cho nên ta muốn giết chết con mụ độc phụ đó trước, sau mới nguy trang thành mụ ta gặp chuyện không may, đợi mấy ngày rồi ta lại trở về báo tin vui, như thế thì chúng ta vừa báo được thù, mà lão tướng quân cũng không hoài nghi chúng ta. Nhưng việc này rất hệ trọng, ta không dám tùy tiện chủ trương, còn nhờ Lục chương quỹ đến Tạ phủ một chuyến, mời phu nhân quyết định”.

Thân phận của Lục Dao, ra vào Tạ phủ là hợp lý nhất.

“Tiết đại nhân nghĩa khí can trường, xin nhận của Lục mã một vãi”, Lục Dao đứng dậy, trình trọng hành lễ với Tiết Cửu.

Tuy rằng Tiết Cửu chưa hề nhắc đến công lao cứu chủ của mình, nhưng Lục Dao có thể tưởng tượng được, kẻ trung thành đến mức không quản sống chết nhảy xuống biển theo chủ, gặp nạn trên biển rồi lại mạo hiểm một mình lên đênh giữa đại dương bằng một chiếc thuyền nhỏ để về báo tin là một người hiệp nghĩa như thế nào, một nam nhân đội trời đạp đất như vậy đáng để ông thành tâm kính nể.

Tiết Cửu cười cười đỡ ông đứng lên, “Đại nhân gì chứ, sau này bảo ta...”

Nói được một nửa, cuối cùng hắn vẫn đem chữ “cô gia” nghẹn lại. Không thể gấp không thể gấp, chờ sang năm Lan Đình trở lại, những người này tự nhiên sẽ biết hắn đã bắt được tâm của nàng.

Tiểu nhị rất nhanh mang thức ăn và rượu lên, Lục Dao vui vẻ bồi Tiết Cửu dùng cơm, buổi trưa liền trở lại trong phòng ngủ một giấc, tỉnh lại mới giờ sớm, lấy cổ bấm báo phu nhân liền ngồi xe đến Tạ phủ.

Hơn nửa tháng trôi qua, Trương thị đã bình tĩnh hơn nhiều.

Trương phu bình an, bà không phải khóc nữa, trương phu thực sự xảy ra chuyện, bà có khóc nhiều hơn nữa cũng vô dụng, bà phải kiên cường hơn, cố gắng giữ tinh thần để chăm sóc hai đứa con gái, bây giờ bà chính là trụ cột của Đại phòng, bà ngã, hai nữ nhi sẽ không còn chỗ dựa nữa.

Nghe thấy Lục Dao đến, Trương thị suy nghĩ một lúc mới đi ra ngoài.

Vừa gặp mặt, nhìn thấy phu nhân đã gầy đi mấy vòng, sự thương tiếc chột lóc trong đáy mắt Lục Dao biến mất, trước mặt nha hoàn giả bộ đem một cuốn sổ đưa lên, “Phu nhân, Lý gia ở Dương Châu xảy ra biến cố, phải bán bớt một thôn trang tơ lụa, ta đã tính toán sổ sách, cảm thấy có thể mua được, mời phu nhân xem qua. Bên kia đang bán gấp, cho nên ta...”

Trương thị biết trong lúc trương phu sinh tử không rõ, Lục Dao sẽ vì một cái tiền trang tơ lụa mà mạo muội đến tìm bà thương lượng chuyện mua bán, bèn phối hợp nói: “Cũng được, ta cũng đang muốn kiếm chút chuyện để làm, đỡ bận lòng”.

Trương thị đưa tay tiếp nhận sổ sách, cúi đầu xem.

Chữ là do Lục Dao viết, thanh mảnh phiêu dật, dùng những kí hiệu mà bà quen thuộc, biết Tiết Cửu đã trở về mà trương phu và nữ nhi cũng bình an, ánh mắt Trương thị cay cay, giả bộ đau đầu liền đưa tay lên xoa trán, lặng lẽ lau nước mắt. tiếp tục xem tiếp.

Đồng ý mua thôn trang, tức là bà tán thành kế hoạch ám sát Trần thị của Tiết Cửu, không mua, ngày mai Tiết Cửu sẽ đăng môn, mời Tạ Định phân xử.

Sự hận thù trong lòng bị sự vui mừng khuấy động, Trương thị đọc kĩ từng khoản mục, nghiêm túc tính toán.

Lưu phó tướng cùng Trần thị có giao tình, bọn họ đều biết, nhưng không ai ngờ Lưu phó tướng lại vì Trần thị mà làm chuyện tày đình như vậy, mưu sát trưởng tử của vị tướng quân mà ông ta hết mực trung thành. Là ông ta bị Trần thị bắt được nhược điểm, hay vẫn là hai kẻ này có loại quan hệ không muốn ai biết đây?

Nghĩ đến tướng mạo của trương phu cùng huynh đệ đều rất giống Tạ Định, Trương thị cũng không nghi ngờ sự trong sạch của Trần thị.

Mặt khác việc Trần thị mưu hại trương phu là chủ ý của một mình bà ta, hay vợ chồng Tạ Tuấn thậm chí Tạ Dao cũng có phần?

Điểm nghi vấn này, chỉ cần Tạ Định thăm vấn Lưu phó tướng là có thể biết được, Trần thị còn sống hay không cũng không quan trọng.

Nhưng nếu giết chết Trần thị thì Tạ Định có hoài nghi nhà mình hay không?

Không được, như thế lại tiện nghi cho Trần thị rồi, trước khi chết cũng không phải chịu sự vắng vẻ của Tạ Định.

Trương thị ngẩng đầu, nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa.

Đây là nhà của trương phu, nhưng ngoại trừ bốn mẹ con bà, ở trong nhà này trương phu cũng chỉ có nửa vị phụ thân.

Trương thị rất muốn biết, nửa người cha Tạ Định này, có thể phân xử cho đứa con trai suýt chết này không?

Vì liên quan đến thanh danh của Tạ gia nên Trương thị cũng không mong Tạ Định đem tội lỗi của Trần thị truyền ra ngoài, chỉ cần Tạ Định nguyện ý cho Trần thị “chết bệnh”, bà liền thay trương phu đền đáp, nguyện ý ở lại cái nhà này, kính trọng ông như cha. Còn nếu Tạ Định luyến tiếc Trần thị, muốn nhẹ nhàng cho qua chuyện này, thì mấy mẹ con bà sao phải ở lại ngôi nhà máu lạnh này nữa?

Tước vị hầu phu của Tạ gia đều do trương phu và nữ nhi góp sức, Trương thị sẽ không chấp tay nhường cho kẻ nào, trước tiên bà sẽ dẫn các con trở về nhà mẹ đẻ, sang năm trương phu trở về, nếu ông muốn, mẹ con bà liền trở lại bên cạnh ông. Còn nếu trương phu không cần, bà cũng chả hiếm lạ, chỉ cần người một nhà được ở cùng nhau, cho dù trương phu là thường dân thì bà cũng cảm thấy kiêu ngạo.

Về phần Trần thị, bà vẫn sẽ trả thù, Tạ Định không thể vì trưởng tử mà giết vợ thì bà cũng không tin ông ta sẽ còn mặt mũi vì mục đích phụ kia mà truy cứu.

“Rao giá quá cao, cuối năm chúng ta sẽ vào kinh, nên giữ lại tiền để vào kinh thành mua sản nghiệp”. Khép sổ sách lại, Tưởng thị bình tĩnh đưa nó cho Lục Dao.

Lục Dao liếc nhìn bà một cái, trong lòng đã có cân nhắc.

Hoàng hôn ngày hôm sau, Tiết Cửu đăng môn cầu kiến, kinh động đến tất cả mọi người trong Tạ gia.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trượng phu giáng một bạt tai, “Độc phụ!”

Lúc Tiết Cửu quỳ trên mặt đất, nói ra tin tức Tạ Huy hôn mê còn Tạ Lan Đình bình an vô sự, mọi người trong Tạ gia có đủ loại sắc mặt.

Tạ Lan Âm bỏ nhào vào trong ngực tỷ tỷ, nước mắt so với lúc nghe tin dữ còn rơi nhiều hơn.

Nàng là do vui mừng nên mới khóc, tỷ tỷ không có chuyện gì, phụ thân cũng đã được lang trung chẩn trị, mà một thầy thuốc có thể đi theo thương đội lớn ra khơi, tất nhiên là y thuật sẽ rất cao rồi, bình thường thân thể phụ thân cũng khỏe mạnh, chắc chắn có thể sớm tỉnh lại, đợi đến sang năm hai người họ trở lại là cả nhà có thể đoàn tụ rồi.

Tạ Lan Kiều khẽ trán vào đầu muội muội, lặng lẽ rơi lệ.

Trong lòng Tưởng thị đã có mưu tính, vui mừng qua đi liền lập tức căng thẳng, vội vã hỏi Tiết Cửu, “Lang trung có nói khi nào đại gia sẽ tỉnh không?”

Tỷ muội Tạ Lan Âm nghe thấy, cũng lập tức nhìn qua, hai đôi mắt hoa đào tương tự nhau, đều đang ngập nước.

Tạ Định cũng khăn trương nhìn về phía thuộc hạ.

Tâm tư Trần thị khó phân biệt, Nhị phu nhân cũng âm thầm nắm chặt khăn tay, Tạ Dao ở bên kia nhìn thì như đang thả lỏng nhưng thực ra lại kỳ vọng nghe được tin xấu.

Kẻ như Tiết Cửu, nhìn thì có vẻ tục tũn, nhưng thật ra khá thận trọng, hơn nữa cũng đã được Lục Dao nhắc nhở nên lúc này hẩn lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, hai mắt lo lắng nhìn về phía Tưởng thị, ấp a ấp úng nói: “Lang trung nói đại gia bị thương ở đầu, có thể tỉnh hay không còn phải xem ý trời, hẩn, hẩn chỉ có.... ba phần năm chắc”.

Thật ra nguyên văn câu nói của lang trung thì tính mạng của Đại gia không lo, ngữ khí của ông ta cũng nắm chắc bảy phần. Nhưng hẩn đổi thành ba phần, tăng thêm độ nguy hiểm để chốc nữa lão tướng quân biết được chân tướng sẽ càng hận Trần thị, nếu không sợ ảnh hưởng đến chuyện tước vị, hẩn càng muốn nói nghiêm trọng hơn, dù sao sau đó phu nhân cũng sẽ giải thích lại cho hai vị cô nương.

Ba phần, so với chết chỉ mạnh hơn một chút, nhưng vẫn khiến người ta phải lo lắng đề phòng.

Tạ Định nhú chặt mày, theo thói quen muốn sờ râu, nhưng thoáng nhìn về mặt u ám của con dâu trưởng và hai cháu gái, liền giãn mày ra, cố tỏ vẻ nhẹ nhõm nói: “Đại nạn không chết tất sẽ được hạnh phúc đến cuối đời, ngay cả đại nạn trên biển Minh Đường còn có thể vượt qua thì sao không chịu nổi chút bệnh tật chứ? Các con nên xốc lại tinh thần, nên vui lên đi”.

Tạ Lan Âm nhìn tỷ tỷ, Tạ Lan Kiều cũng gật đầu với nàng, rung rung cười nói: “Là nên cao hứng”.

Trong lòng Trần thị cũng không cao hứng nổi, trái tim vẫn luôn treo lên cao.

Bà ta đã hỏi qua Lưu phó tướng tình hình lúc đó, Tiết Cửu đã mở miệng nhắc nhở Tạ Huy, chứng tỏ Tiết Cửu đã nhìn thấy Lưu phó tướng xách đao, bởi vì Tiết Cửu cũng rơi xuống biển nên bà ta cho rằng ba người chắc chắn đã chết rồi, cho nên cũng không để việc này trong lòng, lúc này Tiết Cửu đã trở lại, hẩn có thể hay không...

“Tưởng... Hầu gia, thuộc hạ còn có một chuyện muốn bẩm báo”.

Giống như biết Trần thị đang sợ nhất cái gì, Tiết Cửu ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua mặt Trần thị rồi lại nhìn về phía Tạ Định, “Việc này rất hệ trọng, ngoại trừ lão phu nhân, Đại phu nhân, Nhị gia, Nhị tiểu thư, Ngũ tiểu thư, thỉnh Hầu gia tạm thời cho những người khác lui xuống”.

Chuyện phải đến rồi cuộc vẫn đến!

Cả người Trần thị phát lạnh, hai chân không khống chế được liền run lên, bà ta cố gắng khép chân lại, trước khi Tạ Định mở miệng lập tức nói: “Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của ngươi, chắc là đã đi suốt đêm để báo tin đúng không? Chúng ta biết Đại gia cùng Đại cô nương bình an vô sự là được rồi, ngươi cứ đi về trước nghỉ tạm đi, tình huống tốt rồi hãy đến hỏi thăm, chút việc nhỏ này không nên nóng nảy”.

Tranh thủ thời gian vẫn quan trọng hơn.

Tiết Cửu cười lạnh, “Tạ lão phu nhân đã quan tâm, nhưng mà thuộc hạ phải lập tức bẩm báo cho Hầu gia, nếu không ta ăn ngủ cũng không yên, còn mong Hầu gia thành toàn”.

Dứt lời liền quỳ xuống trước mặt Tạ Định.

Tạ Định liếc mắt, thấy sắc mặt thê tử tái nhợt, cúi đầu không dám nhìn ông, tầm mắt lại xoay qua, về mặt của thứ tử Tạ Tuấn cực kì mờ mịt, con dâu trưởng cùng hai cháu gái cũng nghi hoặc khó hiểu, lại nhìn ánh mắt kiên định của Tiết Cửu, Tạ Định suy nghĩ một lát, trầm giọng phân phó: “Vợ của lão Nhị, các con đều lui xuống đi”.

Lão gia tử đã lên tiếng, Nhị phu nhân cũng không dám trì hoãn, nhìn trượng phu một cái rồi dẫn các con rời đi.

Tạ Dao hoài nghi quan sát mấy người, thấy không có manh mối nào, cũng không mò ra được điều gì, liền nắm tay Phương Lăng lui xuống.

Mọi người đều đã rời đi, Tạ Định liền nhìn về phía Tiết Cửu.

Thần sắc Tiết Cửu đột nhiên cực kì bi phẫn, đứng dậy đi tới trước mặt Tạ Định, đập đầu kêu oan, “Hầu gia, Đại gia đã phải chịu oan ức, ngài ấy không phải trượt chân rơi xuống biển mà là lúc ngài leo lên thu buồng thì bị Lưu phó tướng ở dưới chém gãy cột buồng!”

“Người nói cái gì?” Tạ Định đứng phắt lên, ngực kịch liệt phập phồng, “Người... Người đâu, đi truyền Lưu Ki!”

Ngoài cửa lập tức truyền đến bước chân rời đi của thị vệ.

“Người mau nói lại tình hình lúc đó đi!” Tạ Định ngồi xuống lần nữa, thấp giọng ra lệnh, “Dám có nửa câu giả dối, ta sẽ dùng một đao chém chết người!”

Tiết Cửu không sợ hãi chút nào, đón lấy ánh mắt sắc bén của ông lập tức kể lại mọi chuyện, từ lúc bọn họ rơi xuống biển đến khi được cứu vớt, “Hầu gia, nếu không phải không muốn chết một cách không minh bạch, căn bản thuộc hạ cũng không chống đỡ được đến ngày hôm nay, sớm đã bị sóng biển cuốn đi! Thuộc hạ không sợ chết, chỉ sợ phải chết một cách oan uổng, nếu không thể trở lại để nói rõ ràng, thuộc hạ chết cũng không nhắm mắt!”

Giọng nói tràn ngập phẫn hận.

Tạ Lan Âm cũng cực kì cảm hận, khóc lóc đánh về phía Trần thị, “Là người làm phải không? Sao người có thể tàn nhẫn độc ác như vậy chứ!”

Lưu phó tướng tử nhỏ đã đi theo tổ phụ, đối với tổ phụ cực kì trung thành và tận tâm, trong nhà này ngoại trừ Trần thị, không ai có thể sai sử được ông ta, nghĩ đến phụ thân và đại tỷ suýt nữa phải chết vì mưu đồ độc ác này, trong lòng Tạ Lan Âm cực kì cảm hận, chỉ hận không thể lập tức giết chết Trần thị.

“Lan Âm!”, Trường thị kéo tiểu nữ nhi lại, đem con gái nhỏ đang khóc nức nở giao cho thứ nữ, bà yên lặng nhìn về phía Trần thị, thật lâu vẫn không thấy bà ta đáp lại liền quỳ xuống trước mặt Tạ Định, “Phụ thân, sự tình còn chưa được điều tra rõ ràng, con dâu không muốn oan uổng kẻ nào, nhưng tướng công cùng Lan Đình suýt nữa phải chết, mà tướng công lúc này sinh tử còn chưa rõ, Lan Đình không nơi nương tựa một mình lưu lạc bên ngoài, con dâu chỉ xin phụ thân phân xử cho chúng ta!”

“Phụ thân đừng nghe mấy lời nói linh tinh của tiểu hài tử Lan Âm, việc này sao có thể có quan hệ với mẫu thân chứ?”

Trong lòng Tạ Tuấn mơ hồ đã đoán được, lại nhìn thấy bộ dạng mặt hồng mắt vía của mẫu thân, lại càng chắc chắn, ông ta vội vàng quỳ xuống, dùng cách thức khác nhắc nhở mẫu thân, “Phụ thân, cho dù Tiết Cửu nói thật, đại bá phụ thực sự bị Lưu Ki hãm hại, có thể là do Lưu Ki vốn đã mang lòng oán hận với Đại bá phụ, hoặc là hấn ta cấu kết với đám người Oa, cũng không thể vì hấn cho chút giao tình với mẫu thân mà oan uổng bà được?”

Chuyện giết người mẫu thân tuyệt đối không thể nhận, chỉ cần Lưu phó tướng cắn chặt là do hấn làm, dựa vào mấy lời phiến diện của Tiết Cửu, phụ thân sẽ không thể xử trí mẫu thân được.

“Nhị thúc, Lan Âm là do nhất thời bi phẫn nên mới bắt kính với tổ mẫu. Nhưng nếu Nhị thúc không tin lời nói của Tiết đại ca thì tại sao chưa chi đã hắt mấy chậu nước bẩn lên đầu Lưu phó tướng vậy?” Tạ Lan Kiều đề tiểu muội muội đang cực kì kích động lại, có chút châm chọc nói.

“Trường bối nói chuyện ai cho phép người xen mồm vào?”, liên quan đến địa vị của mẫu thân và ông ta trong lòng phụ thân, lúc này Tạ Tuấn cực kì thanh tỉnh, lập tức dùng lễ pháp để răn dạy cháu gái.

Tạ Lan Kiều mím môi, kéo muội muội cùng quỳ gối bên cạnh mẫu thân, “Cầu tổ phụ làm chủ cho nhà chúng ta!”

Tạ Định căn bản không nghe thấy trận tranh cãi này, ông chỉ xoay đầu, nhìn chăm chăm thê tử.

Ông biết, Lưu Ki không có thù hận gì với trường tử, mà hấn chắc chắn cũng không có quan hệ gì với người Oa, không có giao tình nào liên quan đến tính mạng, Lưu Ki sẽ không nghe lệnh bất kì ai đi giết con trai của ông.

Nhưng thê tử đã từng cứu mạng Lưu Ki, lúc họ mới mười mấy tuổi, trong một lần xuất môn du ngoạn, Lưu Ki bị rắn cắn, thê tử biết chút y thuật nên đã cứu hấn. Tuy lúc đó chạy về trong thành cũng có thể kịp thời chữa trị nhưng trong mắt Lưu Ki, đó chính là ơn cứu mạng.

Trần thị cũng nhớ đến chuyện lúc trẻ, đúng là từ lúc đó, bà ta mới phát hiện Lưu Kì thích mình, thích đến mức bà ta nói gì hắn cũng nghe, cho nên khi bà ta phát hiện biểu ca đã dần dần động tâm với nữ nhân kia, không muốn dây dưa với mình nữa, bà ta liền nhờ Lưu Kì mời biểu ca đi uống rượu, trong rượu lại bỏ thêm chút đồ, sau đó bà ta liền đi vào nói lại chuyện xưa... Biểu ca đã chạm vào bà ta cho nên cũng không thể nhẫn tâm đuổi bà ta đi nữa.

Lưu Kì đã dám giết người vì bà ta, có lẽ hắn cũng sẽ nguyện ý gánh vác tội danh này thay cho mình.

Trong lòng có hy vọng, Trần thị liền không sợ hãi nữa, nhận lấy ánh mắt truy vấn của trượng phu, “Chẳng lẽ ông cũng hoài nghi là ta sai sử hắn hay sao?”

Bà ta đã hơn bốn mươi, từ lúc gả đến đây đã bắt đầu diễn trò trước mặt ông suốt mấy chục năm, giả đồ như không cần làm kẻ thất của ông, không để ý đến đứa con mà nữ nhân ông yêu mến sinh ra, bây giờ lại cực kì tự nhiên bày ra dáng vẻ vô tội.

Tạ Định nhìn không thấu, ông hoài nghi thế tử, nhưng lại không muốn tin cô nương mình thích lúc trẻ, thế tử đồng giường cộng chằm cùng mình gần ba mươi năm, lại là kẻ ngoan độc như vậy.

Không biết mở miệng thế nào, Tạ Định đành quay đầu lại, muốn hai cháu gái rời đi trước. Các nàng vẫn còn là đứa nhỏ, không nên biết loại chuyện như thế này.

Tạ Lan Âm không muốn đi, nàng muốn biết tổ phụ xử trí Trần thị như thế nào.

Tường thị nhìn nữ nhi lắc đầu, ý bảo các nàng hãy nghe lời.

Tạ Lan Kiều đỡ muội muội dậy, Tạ Lan Âm nhìn mẫu thân vẫn đang quỳ gối bên đó, nghĩ đến suốt bao năm mẫu thân vẫn phải nghe những lời châm chọc của mẹ con Trần thị, nàng khóc lóc nhìn về phía Tạ Định, “Tổ phụ, trước đây con từng hỏi có phải người thích Nhị thúc Tam thúc hơn cha con hay không, người đã nói người cực kì công bằng, lần này cha con suýt chút nữa phải chết, nếu thực sự người không bắt công thì hãy cho ông ấy một cái công đạo đi!”

Hung phạm sau lưng là ai, nàng không tin tổ phụ không biết.

Tạ Định rất muốn giống như trước đây, có thể lập tức cho cháu gái một câu trả lời chắc chắn, nhưng đột nhiên ông cảm thấy cả người vô lực, ngay cả chuyện gạt đầu cũng không làm được.

Ông sợ mình sẽ không làm được, càng khiến cháu gái lạnh tâm.

Không đợi được cái gạt đầu của tổ phụ, Tạ Lan Âm gượng cười, không nói thêm một câu nào liền cùng tỷ tỷ đi ra ngoài.

Vừa mới bước tới cửa thì thị vệ lĩnh mệnh lúc trước đang thở hồng hộc chạy về, khẽ gạt đầu với hai tỷ muội xong liền trực tiếp đi vào, quỳ xuống nói: “Hầu gia, Lưu phó tướng ông ấy, ông ấy đã tự sát trước khi chết liền bảo thuộc hạ chuyển cáo mấy lời cho Hầu gia, nói ông ấy thực xin lỗi ngài, kiếp này không còn mặt mũi nào để từ biệt, kiếp sau sẽ bồi tội với Hầu gia”.

Tạ Định không thể tin được đứng phất lên, nhìn kẻ quỳ gối ở đó, lại nghĩ đến người thị vệ cũng là huynh đệ đã đi theo ông mấy chục năm thì một mảnh trời đất trước mắt đột nhiên quay cuồng, ngã mạnh xuống ghế.

“Biểu ca!” Trần thị hoàn hồn, lập tức nhào tới, sốt ruột xoa ngực cho ông, thần sắc cực kì bi thương, “Biểu ca, hắn gây ra chuyện hồ đồ, nay lấy cái chết ra để tạ tội, sao đáng giá để ông thương tâm chứ?”

Tạ Định ôm ngực ho khù khụ, sau khi phun ra một búng máu, cuối cùng cũng chặn được huyết khí kích động trong lồng ngực, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ săn sóc của thế tử trước mặt, bỗng nhiên ông cảm thấy ghê tởm, chán ghét đến mức chỉ muốn lập tức đập cho bà ta một cước, ghê tởm đến mức cảm thấy cực kì hối hận vì năm đó đã thích bà ta, nếu không thích, ông đã không làm chuyện có lỗi với vong thân và các con của bà, cũng không liên lụy đến người huynh đệ đã cùng ông vào sinh ra tử bao năm.

“Đỡ ta trở về”, Tạ Định nhắm mắt lại, cưỡng chế lừa gạt trong lòng, phân phó xuống dưới, “Đầu ta đau không chịu được, việc này để ngày mai hãy truy xét, vợ của Minh Đường cùng lão Nhị lui xuống trước đi, ta đã có mẫu thân các con chăm sóc rồi”.

Tường thị liếc mắt nhìn ông bóp chặt bàn tay của Trần thị liền đứng dậy, cùng hai nữ nhi vẫn đứng ở cửa rời đi, Tiết Cửu theo sát ngay sau đó.

Tạ Tuấn đã đóng xong vai hiếu tử, nhận được ánh mắt của mẫu thân cũng thấp giọng cáo từ.

Trần thị đỡ Tạ Định chậm rãi đi về phía phòng ngủ, cảm nhận được lực đạo của nam nhân trên tay mình, lại nhìn thấy gân xanh trên trán ông, Trần thị đoán được tiếp theo bà ta sẽ không dễ dàng rồi, nhưng Lưu Kì đã chết, không có nhân chứng vật chứng, cho dù Tạ Định có hoài nghi, thì cũng có thể làm gì bà ta chứ.

“Biểu ca để ý cánh cửa đó”, đẩy cửa phòng ra, Trần thị ôn nhu nhắc nhở, bà ta cũng cúi đầu, nhìn ông nhắc chân.

“Đóng cửa”, vừa vào phòng, Tạ Định lập tức lạnh lùng nói.

Bước chân Trần thị ngừng lại, lập tức đáp lời, buông cánh tay ông ra liền đi qua đóng cửa. Sau khi dấu điểm tốt, bà ta xoay người lại, còn chưa thấy bóng dáng của Tạ Định, trên mặt liền bị người ta tát mạnh một cái, chưa kịp hoàn hồn đã ngã lăn ra đất, trên mặt đau đớn giống như bị lửa đốt, lỗ tai

cũng ong ong.

“Ngươi là thứ độc phụ!” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng mắng mỏ cực kì phẫn nộ của nam nhân.

Trần thị không hề nghe thấy, bà ta nhìn những giọt máu rơi trên mặt đất, ánh mắt đại ra...

Ông ta đánh mình, ông ta thề mà đánh mình...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tổ phụ vô tình, lại quay về Tây An

Một bên mặt Trần thị sưng phù lên, khóe miệng lỗ mũi đều chảy máu, nhưng Tạ Định cũng không thèm quan tâm, chỉ đặt một tay lên ván cửa, gằm nhẹ giống như mảnh thú: “Ngươi thêm muốn tước vị như vậy sao, vì tước vị mà ngay cả con trai của ta ngươi cũng dám giết?”

Đó là mạng người, cho dù không phải con của ông thì sao bà ta lại dám làm thế chứ?

Tạ Định cực kì căm hận, siết chặt nắm đấm.

Vạt áo của ông phất cao, Trần thị ngồi bệt trên đất, cổ cương chặt đến phát đau, hô hấp cũng khó khăn.

Nhưng nhìn nam nhân không may mắn còn chút ôn hòa trước mặt, Trần thị không cầu xin gì nữa, chỉ cảm thấy muốn cười.

Bà ta có thể tục diễn trước mặt ông, cắn chặt là mình không có làm, nhưng bà ta biết, ông ấy chắc chắn sẽ không tin, cho dù ông ấy không trừng phạt mình thì giữa hai người cũng không còn khả năng trở lại như trước nữa.

Thực ra từ lúc ông ấy quyết định nghe lời cha mẹ mà bỏ rơi bà ta thì họ đã không thể trở về như xưa nữa rồi.

Oán khí chôn dấu trong đáy lòng hơn ba mươi năm đột nhiên bùng lên, không biết Trần thị lấy sức lực ở đâu ra, hung hăng đẩy ngã nam nhân cường tráng cao hơn bà ta hẳn một cái đầu, Tạ Định cũng không ngờ bà ta sẽ làm như vậy, chỉ sững sờ lùi về phía sau, lúc hoàn hồn thì thấy Trần thị giờ cao tay, muốn xông vào đánh mình.

Tạ Định nhanh mắt nắm lấy tay bà ta, một kích của Trần thị không thành bèn dùng tay trái rút mạnh trâm cài trên đầu xuống, đâm về phía bả vai Tạ Định.

Động tác của bà ta quá nhanh, Tạ Định không kịp trốn tránh, bả vai bị thương cho nên ông càng tức giận, vung mạnh tay một cái khiến Trần thị ngã nhào xuống đất.

“Ngươi điên rồi!”

“Ta chính là điên rồi đó!”

Ngay tại lúc Tạ Định mở miệng mắng thì Trần thị cũng há mồm cãi lại, tóc tai bù xù ngồi dưới đất, nhìn Tạ Định mắng mỏ: “Ta chính là bị điên rồi đó, từ lúc bắt đầu thích một thằng khốn như ông thì đã điên rồi! Tạ Định ông là đồ khốn nạn, ông biết rõ từ nhỏ mình đã có hôn ước thì sao còn thích ta? Đã thích ta, tại sao ngay lúc tình cảm của ta đã sâu đậm thì lại đồng ý cưới một nữ nhân khác chứ? Đã cưới nàng, vì sao còn muốn đoạt đi sự trong sạch của ta?”

Bà ta khóc khàn cả giọng, nước mắt nhem đầy mặt, những giọt nước rơi xuống hòa với máu loãng chảy trên khóe miệng, quả thật trông không khác gì một kẻ điên.

Thân thể Tạ Định cứng đờ.

Quả thật ông biết mình từ nhỏ đã có hôn ước, nhưng ông cùng Trần thị là thanh mai trúc mã, bởi vì hai nhà gần nhau nên hầu như ngày nào biểu huynh biểu muội cũng gặp mặt, lúc ông còn chưa biết thích là gì liền coi biểu muội như em gái, nhưng đến lúc hiểu được rồi thì mẫu thân lại nhắc nhở ông đừng quá thân cận với biểu muội vì ông đã có hôn ước, đến tận lúc đó ông mới phát hiện ra mình càng muốn được cưới biểu muội hơn.

Tuổi trẻ hừng hực, ông nghĩ rằng chỉ cần mình kiên trì thì cha mẹ sẽ thỏa hiệp, cho phép ông tiếp tục ở cùng biểu muội.

Nhưng đến khi phụ thân dùng lệnh trực xuất gia môn để uy hiếp, thì ông mới hiểu quyết tâm của cha mẹ càng lớn hơn mình, một lời đã định, phụ thân dù chết cũng phải giữ lời hứa.

Hai cô gái, phải chịu trách nhiệm với một người, một bên là cha mẹ cùng vị hôn thê, một bên là biểu muội.

Ông đành phải xin lỗi biểu muội, lựa chọn bên kia.

Vong thể yếu đuối hiền lành, lại ngoan ngoãn hiếu thuận với cha mẹ chồng nên ông cũng dần dần thu lại tình cảm với biểu muội, cho dù biểu muội có mắng chửi thế nào thì ông cũng chịu, bởi vì ông thực sự đã phụ lòng bà, nhưng chính ông cũng không ngờ, trong một lần say rượu lại phạm phải sai lầm. Sau đó không hiểu sao vong thể lại phát hiện được, luôn buồn bực không vui, sau khi sinh hạ trưởng nữ không lâu thì buông tay nhân gian.

Bên kia biểu muội vẫn ở vậy vì ông, ông đã chạm vào bà ta, hiển nhiên sẽ cưới bà ta.

“Ta đã thực lòng xin lỗi ngươi, chẳng lẽ ta chưa bồi thường cho ngươi chắc?” Thanh âm của Tạ Định thấp xuống, thất vọng nhìn về phía nữ nhân đã hoàn toàn thay đổi, “Hon ba mươi năm nay, đã có thứ gì ngươi muốn mà ta không đưa cho ngươi chưa? Ngay cả việc ngươi không vừa mắt một nhà Minh Đường, lúc nào cũng thích đâm chọc chúng nó, ta cũng đã cố gắng nhắm một con mắt mở một con mắt, bây giờ ngươi còn muốn thế nào nữa?”

“Ta muốn lấy lại tất cả những thứ nên thuộc về ta đó thì sao!” Trần thị lại khóc rống lên, chỉ vào ngực ông mắng: “Ông đã giao trái tim cho nữ nhân kia, năm nào ông cũng nhớ đến nàng ta, đừng cho là ta không biết ông giấu cái gì trong thư phòng! Nàng đoạt danh phận của ta rồi lại đoạt đi biểu ca của ta, tại sao ta phải trở mặt nhìn con của nàng cướp đi tước vị của con trai ta chứ! Ông không cho ta, ta sẽ tự cướp lấy! Tạ Định ông hãy nhớ cho kỹ, cho dù ông có giết ta, thì trong lòng ông cũng rõ ràng, sự tình ra đến nông nỗi ngày hôm nay, xét tận cùng thì là lỗi của ai?”

“Không biết hối cải!”

Tạ Định nâng tay lên cao, muốn tát cho bà ta một cái nữa, cho dù ông có lỗi thì cũng không đến lượt bà ta làm hại con trai ông.

“Ông đánh đi, tốt nhất là ông đánh chết ta đi, ta chết thì ông được vui vẻ rồi!” Trần thị ngửa đầu, chằm chọc nhìn ông, hai hốc mắt căng lên trông cực kỳ đáng sợ, “Đánh chết ta, xong lại đem nấy đứa con ta sinh ra giết hết đi, để các người lại thành một nhà! Ta tranh đồ của nàng, ta nhận, ta sẽ rút đi thật xa, ta dẫn bọn nhỏ cùng chết luôn, không bao giờ... không bao giờ để các người chứng mất nữa!”

Ngực Tạ Định kịch liệt đập phồng, tức giận đến mức bàn tay giờ lên cũng rung rung, “Ngươi, ngươi cho là ta không dám sao?”

Trần thị nở nụ cười, vẻ mặt đột nhiên dịu xuống, cuối cùng chỉ chăm chú nhìn Tạ Định vài lần, bà ta nhắm mắt lại, không tiếng động rơi nước mắt, “Sao biểu ca không dám chứ? Ba mươi năm trước, ta khâu hầu bao cho biểu ca không cẩn thận vị đâm kim vào tay, biểu ca còn đau lòng, nay ta...” Sờ khuôn mặt sưng phù của mình, lại nhìn bàn tay không còn mềm mại như lúc trẻ nữa, nước mắt của Trần thị rơi càng nhiều, “Tất cả chỉ trách ta ngu dốt, tin lời nói thuận miệng của ông, nếu sống mà bị ông phiền chán thế này không bằng chết đi cho rồi”.

Bà ta khóc lóc không ngừng, Tạ Định nhìn bàn tay đặt trên đùi của bà ta, thoáng nhớ lại chuyện năm đó.

Ông không hạ được quyết tâm nữa.

“Tước vị là của Minh Đường, cho dù sang năm nó không trở về được thì ta cũng sẽ để tước vị cho đứa nhỏ làm con thừa tự của Minh Đường, ngươi sớm hết hy vọng đi”, Tạ Định xoay người, đưa lưng về phía bà ta, “Vì ba đứa nhỏ, chuyện lần này ta sẽ không truy cứu nhưng tình cảm vợ chồng nhiều năm của ngươi và ta thì đến đây là hết, lại có lần sau, ta sẽ không nương tay nữa”.

Nói xong thì ho khan rồi đi.

Trần thị nhìn theo ông, thấy Tạ Định đã đi ra khỏi phòng, nghĩ đến câu “tình cảm vợ chồng đến đây là hết”, lại nhớ tới ánh mắt lạnh lùng vô tình của nam nhân vừa nãy, trong lòng bà ta đột nhiên cảm thấy trống rỗng nhưng rất nhanh ánh mắt lại không dao động nữa.

Chỉ vì Tạ Huy, bà ta đã phải đem tình cảm vợ chồng đập vào, nếu còn phải nhường tước vị cho nó thì chẳng phải bà ta đã tốn công vô ích sao?

Trừ phi nó đừng trở về, nếu không bà ta sẽ bắt nó phải chết!

~

Buổi sáng hôm sau, Tạ Định gọi con dâu trưởng cùng hai cháu gái đến.

“Luu Kỳ tội nên đã tự sát, ta đã phái người lục soát phòng ông ta, cũng không phát hiện thêm manh mối nào, ông ta cũng không có người thân nào khác nữa. Tối hôm qua ta đã suy nghĩ cẩn thận, chuyện Minh Đường bị ngộ hại truyền ra ngoài sẽ dễ bị khiêu khích chê trách, một cô nương như Lan Đình cũng bị liên lụy, làm lớn chuyện sẽ không tốt cho thanh danh của nó, bây giờ Luu Kỳ đã chết, ân oán coi như xong, các con cứ an tâm đợi Minh Đường cùng Lan Đình trở về đi, có so đo thêm nữa thì cũng vô ích”.

Tạ Định thấy thẹn trong lòng, cũng không dám nhìn ba mẹ con, chỉ đưa cuốn sổ con ông đã viết ra, “Đây là ta viết để gửi cho Thánh Thượng, nói là Minh Đường vì việc công mà rơi xuống biển, hiện nay vẫn đang ở hải ngoại. Hoàng thượng biết chuyện, chắc chắn sẽ hạ chỉ an ủi chúng ta, đến lúc đó ta lại thỉnh phong Minh Đường làm thế tử, hoàng thượng chắc chắn sẽ chuẩn tấu”.

“Đây là tỏ phụ hồi lộ cho chúng cháu sao?”

Tạ Lan Âm nhìn về phía người mà nàng từng oán giận cũng từng kính trọng, trong mắt ngập nước, “Tổ phụ, đó là con trai ruột của người đó, bây giờ ông ấy sống chết không rõ, người biết rõ là kẻ nào muốn giết ông ấy vậy mà chỉ định dùng một tấu chương để lấy lệ với vợ con ông ấy sao? Phụ thân và đại tỷ cùng người vào sinh ra tử, tước vị này chẳng lẽ không nên thuộc về họ chắc, thế mà người định dùng thứ vốn nên thuộc về Đại phòng để hồi lộ chúng ta sao? Người tự nhìn lại trái tim của mình đi, rốt cuộc nó đã bị ném đi chỗ nào rồi!”

Giọng nói của cháu gái mềm mại yêu kiều, lúc làm nũng đều khiến ông cái gì cũng bằng lòng, bây giờ nó khóc lóc chỉ trích ông, trái tim của Tạ Định cũng đau như dao cắt.

Trưởng tử gặp chuyện không may, ông cũng ngày đêm lo lắng, nhưng là...

Nếu giết thì tử thì ba đứa con kia sẽ nghĩ thế nào? Đến lúc đó cái nhà này sẽ biến thành dạng gì đây?

Ông không dám nhìn con dâu và cháu gái, cũng không biết phải đáp lời thế nào, ông chỉ biết theo bản năng tìm cơ cho mình, “Minh Đường phúc lớn mệnh lớn...”

“Phúc của cha cháu không hề lớn chút nào!”, Tạ Lan Âm nước mắt như mưa, nắm lấy tẩu chương ném về phía Tạ Định, “Có một người cha như ngài, ông ấy không chết đã là ông trời có mắt, nếu chết thì cũng là đáng kiếp, ai bảo ông ấy sinh ra trong Tạ gia, ai bảo ông ấy tôn kính một người cha như ngài, tổ phụ người...”

“Lan Âm!” Tường thị kéo tiểu nữ nhi đang không thể kiềm chế bị phần vào trong lòng, xoa đầu trấn an nàng. “Lan Âm đừng nói nữa...”

“Con muốn nói...” Tạ Lan Âm rúc vào trong lòng mẫu thân, nghẹn ngào khóc nức nở.

Thấy Phương Trạch không cần đứa con gái là Phương Lăng, nàng còn từng thông cảm với Phương Lăng, cũng cực kì kinh ngạc vì trên đời lại có một kẻ như Phương Trạch, chỉ vì một nữ nhân mà vứt bỏ cả vợ con, tối hôm qua nàng trần trọc đợi suốt một đêm, cuối cùng đợi được một vị tổ phụ không khác gì Phương Trạch, phụ thân cùng đại tỷ suýt chút nữa phải chết trên biển, vậy mà ông ấy còn bao che cho Trần thị sao?

Nàng thấy không đáng cho phụ thân.

Tạ Định cúi mắt, nghe thấy tiếng khóc bị phần uất ức của cháu gái, lại nhìn tẩu chương rơi trên đùi, chỉ hận sao nó không bị ném thẳng vào mặt mình.

Đầu tiên là có lỗi với biểu muội, sau đó lại có lỗi với vong thê, bây giờ ông lại phụ lòng một nhà trưởng tử.

“Nếu phụ thân đã nói Lưu Kỳ là hung thủ, thì con xin tin phụ thân, phụ thân lo lắng cho Lan Đình, không muốn chân tướng chuyện này truyền ra ngoài, con cũng xin nghe phụ thân sắp xếp”, Tường thị ôm nữ nhi vào lòng, bình tĩnh nhìn cha chồng ở đối diện, bà đã sớm đoán được bảy tám phần, cho nên lúc này nghe được câu trả lời, bà cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Nương...”, hai mắt Tạ Lan Âm đầm lệ, mơ hồ ngẩng đầu, cùng tỷ tỷ Tạ Lan Kiều nhìn về phía mẫu thân, đều không hiểu vì sao mẫu thân lại nói vậy.

Lần đầu tiên Tạ Định nâng mắt lên, cực kì khó tin nhìn về phía con dâu.

Tường thị xoa đầu con gái nhỏ, để Tạ Lan Âm đứng vững, bà liền quỳ xuống trước mặt Tạ Định, mặt không chút biểu cảm, dập đầu nói: “Tướng công làm người ngay thẳng trung tâm vì nước, vậy mà còn bị người ta cầm thù rước lấy họa sát thân, con dâu lo lắng trong Tạ phủ còn có kẻ cũng thù hận tướng công muốn nhân cơ hội trả thù tiếp. Tướng công không ở đây, cuộc sống hàng ngày của con dâu cũng không yên, chỉ nom nớp lo sợ không biết lúc nào mình sẽ thành oan hồn dưới đao, sợ chỉ sơ suất một chút thì Lan Kiều Lan Âm cũng bị hãm hại. Cho nên con xin phụ thân cho phép con mang hai chị em chúng nó cùng về nhà mẹ đẻ né tránh một thời gian, đợi năm sau Minh Đường cùng Lan Đình trở lại thì chúng con lại trở về phủ tẫn hiếu”.

Rốt cuộc Tạ Định cũng hiểu được vì sao đứa con dâu này lại bình tĩnh như thế, ông biết, nó không phải loại người bị bắt nạt còn tiếp tục nhẫn nhịn.

Về nhà mẹ đẻ sao?

Cũng tốt, ít nhất ở đó còn có những người thân thực sự quan tâm đến ba mẹ con nó, còn ở đây, có ai đáng giá để chúng nó lưu lại chứ?

“Được, nếu có chuyện gì thì nhớ viết thư về đây, bao giờ Minh Đường trở lại, ta sẽ bảo nó đến đón các con”, Tạ Định một mồm nói, trong đầu lại hiện lên vài người, “Đề Tiết Cửu hộ tống các con trở về Tây An đi, bao giờ Minh Đường trở về, ta lại điều hấn vào kinh nhậm chức”.

Tiết Cửu cực kì trung thành tận tâm với trưởng tử, để hấn bảo hộ ba mẹ con chúng nó, ông cũng yên tâm.

“Cảm tạ phụ thân đã thành toàn”.

Tường thị thân nhiên nói, lúc đứng dậy, lại nói với hai nữ nhi, “Đi thôi, trở về dọn dẹp một chút, ngày mai chúng ta sẽ lên đường”.

Ngôi nhà này, bà không muốn lưu lại thêm một phút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trời tháng 10 gió thu se lạnh.

Xe ngựa đi chậm chậm, Tạ Lan Âm ghé đầu vào bên mé cửa sổ, cầm đặt mu bàn tay, ngẩn ngơ nhìn ngắm khung cảnh bên đường.

Đây là lần thứ hai trong năm nàng đến nhà cậu, nhưng lần này đi không hề có tâm tình vui vẻ giống hồi đầu năm, mặc dù mẫu thân đã nói với nàng thương thể của phụ thân không nghiêm trọng lắm, lang trung nắm chắc tận bảy phần, nàng có thể thở phào nhẹ nhõm nhưng rốt cuộc vẫn không thể vui nổi.

Phụ thân và trưởng tỷ phải chịu uất ức, nàng không cam lòng, dựa vào cái gì mà một nhà bọn họ phải trời nam đất bắc, còn Trần thị có thể tiếp tục cùng người nhà ngày ngày vui vẻ chứ?

Nhìn tiểu nữ nhi khép mi ưu sầu, Tường thị biết rõ khúc mắc trong lòng con gái, nhưng mấy chuyện như giết người phóng hỏa bà không muốn để cho con gái biết, cho nên đành phải để nó khó chịu trong một thời gian, nhưng bà tin tưởng, chờ tin tức Lục Dao đắc thủ truyền ra ngoài, tâm bệnh của nữ nhi sẽ không cần thuốc mà khỏi.

“Ngày mai có thể sẽ đến được Lư Châu, vừa vặn là sinh nhật của Lan Âm, nương bảo người ta đi mua bánh nướng áp chảo* cho con nhé?” Vừa sờ mái tóc dài mềm mại của nữ nhi, Tường thị vừa tươi cười dỗ dành nàng, bà vẫn còn nhớ rõ mấy món ăn vặt trên đường mà lần trước đi nữ nhi vẫn khen mãi.

*đoạn này bạn chém nhá :) chả hiểu cái món “áp du thiêu bính” là cái món gì nữa :) chẳng lẽ gọi là bánh nướng chiên vịt, bánh nướng mỡ vịt à =))

Tạ Lan Âm quay đầu lại, nhìn khuôn mặt hao gầy của mẫu thân, cũng không muốn làm bà lo lắng nữa nên nàng tự ép mình phải nở nụ cười: “Con còn muốn ăn vịt nướng của Vọng Vân Các nữa”.

Tường thị khẽ nhéo cái mũi nhỏ của nữ nhi.

“Ngũ tiểu thư có muốn ăn thử chim nhạn nướng không?” bên ngoài cửa sổ truyền đến giọng nói sang sảng của Tiết Cửu.

Trước khi trưởng tỷ gặp chuyện không may, trong lòng Tạ Lan Âm đã coi Tiết Cửu là một nửa tỷ phu rồi, hiện tại đối với hắn lại càng cảm kích yêu quý hơn, nghe thấy giọng nói thoải mái của hắn, tâm tình của Tạ Lan Âm cũng thả lỏng không ít, ngoài đầu ra cửa xe lần nữa, cười hỏi hắn, “Chỗ nào có chim nhạn?”

Tiết Cửu ngồi trên lưng ngựa, đưa tay chỉ lên trên trời.

Không trung bao la, từng đàn chim nhạn sải cánh bay về phía nam, Tạ Lan Âm nhìn những chú chim nhạn lông đen tuyến lớn nhỏ không đồng đều, cười cười, “Chúng nó đang yên lành bay bổng như vậy, Tiết đại ca đừng bắn tên nữa”.

Tiết Cửu đã lấp xong cung tiễn, không ngờ lại nghe được lời nói như vậy trong miệng của người luôn thích xem bọn họ săn bắn như Ngũ cô nương.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy khuôn mặt hao gầy của tiểu cô nương, khỏe miệng tuy rằng cười nhưng trong mắt nồng đậm ưu sầu, thì liền hiểu rõ, lúc thu cung tên lại mở miệng cam đoan: “Ngũ tiểu thư đừng lo lắng nữa, thân thể của tướng quân vẫn luôn khỏe mạnh nên chắc chắn có thể hồi phục rất nhanh, Đại tiểu thư lại võ nghệ siêu quần, cho nên năm sau họ nhất định sẽ bình an trở về thôi”.

Ánh mắt của hắn sáng ngời, sức sống sung mãn giống như cây lớn cao ngất dù trong mùa thu cành lá vẫn xanh tươi, Tạ Lan Âm thực sự tò mò, vẫy tay với hắn, chờ Tiết Cửu đến gần, nàng mới nhỏ giọng hỏi: “Đại tỷ xa tận cuối chân trời vậy mà Tiết đại ca không nhớ chút nào sao?” ngày nào cũng thấy hắn vui tươi hơn hờ, chẳng lẽ người này không thực lòng thích trưởng tỷ sao?

Trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ này, trong đôi mắt tiểu cô nương còn chưa từng biết đến tư vị của tình yêu chân chính tràn ngập hoài nghi.

Tiết Cửu đã coi nàng như cô em vợ, thấy nàng dám hoài nghi tình cảm của hắn với Lan Đình, lập tức búng vào trán nàng một cái, “Muội lại suy nghĩ miên man cái gì thế, so với muội ta càng nhớ nàng ấy hơn cho nên phải chăm sóc bản thân cho tốt, để sang năm còn có bộ dạng ngọc thụ lâm phong, thần thanh khí爽 gặp nàng nữa chứ, nếu cả ngày mặt mày ủ ê tự làm mình xấu xí khiến nàng không thích ta nữa thì làm sao bây giờ?”

“Xi, ai nói đại tỷ của ta thích huynh chứ?”, thấy hắn mặt dày như vậy, Tạ Lan Âm phì cười mắng hắn.

Lúc ngồi lại trong xe thì thực sự nở nụ cười.

Tiết Cửu nói rất đúng, nàng phải cố gắng bồi dưỡng, không được để phụ thân và trưởng tỷ lo lắng.

Trước khi đến chỗ nào, đều đã phải tiểu nhị đi thuê trạch viện cho nên hôm sau lúc đến thành Lư Châu, đoàn xe trực tiếp đi vào một tứ hợp viện chỉnh tề sạch sẽ, nước ấm đã được chuẩn bị sẵn, Tạ Lan Âm thoải mái tắm rửa, thay một bộ đồ mới rồi mới đi gặp mẫu thân.

Tường thị hơi mệt nên ngâm lâu hơn một lúc, lúc đi ra đã thấy hai nữ nhi ngồi trước bàn ăn bánh nướng áp chảo, còn vui vẻ đùa giỡn nhau, rốt cuộc cũng khôi phục được sự vui tươi như trước.

“Nương mau đến đây, nếu không đến tối người sẽ không có phần nữa đâu”, Tạ Lan Âm cười cười mời mẫu thân.

Tường thị lắc đầu, vừa định ngồi xuống bên cạnh tiểu nữ nhi thì ngửi thấy mùi mỡ trong bánh, đột nhiên trong ngực cảm thấy cuộn cuộn, vội vàng xoay người tránh ra vài bước, nhũn mày khôi phục.

“Nương làm sao vậy?” Tạ Lan Âm nghi hoặc hỏi.

Tạ Lan Kiều cũng không hiểu vì sao mẫu thân đột nhiên tránh đi.

Trong lòng đại nha hoàn Ngọc Trần của Tường thị khẽ động, suy nghĩ một lúc, càng nghĩ càng hưng phấn, bèn nhẹ giọng nhắc nhở: “Phu nhân, ta phải người đi mời lang trung nhé?”

Gần một tháng nay, Tạ gia xảy ra quá nhiều việc lớn nhỏ, lúc trước nàng đã nhắc phu nhân nguyệt sự tháng này của bà chưa tới, phu nhân còn tự giễu là do tâm trạng bất ổn cho nên không đề trong lòng, bây giờ đến triệu chứng nôn nghén cũng đã có, biết đâu lại có thật thì sao?

Tường thị khẽ sờ bụng, nhớ tới một đêm trước khi trượng phu rời đi kia.

Sẽ chuẩn như vậy sao?

Sau khi liên tục sinh thứ nữ và tiểu nữ, lang trung đã nói thân thể bà bị hao tổn, chỉ sợ phải điều dưỡng mấy năm mới có thể mang thai tiếp, hiện giờ đã mười mấy năm trôi qua, bà cũng đã quyết định buông tay thì trượng phu lại cho bà thêm một đứa sao?

Khẽ gật đầu với Ngọc Trần, Tường thị ra vẻ bình tĩnh giải thích với hai con: “Tối hôm qua không cẩn thận để bị lạnh, dạ dày có chút khó chịu, mời lang trung kê đơn thuốc là được rồi, các con không cần lo lắng đâu”.

Hai tỷ muội nửa tin nửa ngờ.

Hai khắc sau, lang trung đến, bắt mạch cho Tường thị một lúc, liền nở nụ cười, đứng dậy chúc mừng: “Chúc mừng phu nhân, ngài có hi mạch, đã hơn một tháng rồi”.

Biết được tin chính xác, Tường thị cúi đầu, che giấu ánh lệ trong đôi mắt.

Cái thứ nhần tâm kia, may mà vận khí ông tốt, lập công chuộc tội, nếu không để đến sang năm xem bà phạt ông thế nào.

Tạ Lan Kiều Tạ Lan Âm đứng bên cạnh đều choáng váng, một lúc lâu mới phản ứng lại, đặc biệt là Tạ Lan Âm, sau khi hoàn hồn lập tức bỏ nhào tới trước mặt mẫu thân, ngồi xuống nhìn bụng bà, “Nương, con sắp được làm tỷ tỷ rồi!”

“Được rồi, sao lớn như vậy mà còn nghịch ngợm thế?” Tường thị kim lòng không được nở nụ cười, khẽ mắng yêu con gái nhỏ, nhưng chính bà cũng không giấu được sự vui mừng.

Tạ Lan Âm cực kì vui sướng, nhìn bụng mẫu thân không chớp mắt, chỉ hận muội muội đệ đệ không thể lập tức sinh ra.

Ngọc Trần đưa lang trung đi kê đơn thuốc dưỡng thai, còn hỏi chút chuyện phải chú ý trên đường. Tạ Lan Kiều phân phó đại nha hoàn Ngọc Trụy xuống nhà bếp, bảo mấy người hầu cùng đi chuẩn bị thêm chút đồ ăn, lại thưởng cho mỗi người hai lượng bạc, sau đó quay lại hỏi mẫu thân, “Nương, con viết một phong thư báo tin cho cậu và cô nhé?”

Phụ thân cùng đại tỷ xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều lo lắng, hiện tại rốt cuộc cũng có tin tốt, trước khi hết năm nên thông báo để họ có thể phần chấn hơn.

Tường thị gật đầu.

Tạ Lan Kiều do dự một lát lại thấp giọng hỏi: “Bên kia có cần phải viết thư không ạ?”

Tường thị không trả lời ngay, chỉ sờ đầu con gái nhỏ, cười hỏi nàng: “Lan Âm thấy sao?”

Lan Âm của bà còn nhỏ, lại được nuông chiều từ bé, chưa từng phải chịu khổ bao giờ, gặp chuyện thường dễ dàng bị kích động, bà muốn mượn việc này dạy con.

Tạ Lan Âm vừa định nói không viết, trong nhà họ Tạ nàng luôn coi Tạ Định như người thân nhưng bây giờ ông ấy phụ lòng cả nhà nàng thì còn gửi thư qua đó làm gì nữa?

Nhưng mẫu thân hỏi nàng như vậy thì chắc chắn có thâm ý gì đó.

Tạ Lan Âm cố gắng kiềm nén sự căm hận đối với Tạ Định và Trần thị, nghiêm túc suy nghĩ.

Nàng không muốn viết, chính là không muốn để Tạ Định cao hứng.

Nhưng nếu biết được mẫu thân có thai, chắc chỉ mình Tạ Định cảm thấy vui vẻ, còn mấy mẹ con Trần thị chắc sẽ cảm thấy mất hứng đi? Bởi vì nếu mẫu thân sinh được con trai thì tước vị của Hầu phủ chắc chắn thuộc về Đại phòng bọn họ.

Tước vị...

Tâm tư Tạ Lan Âm xoay chuyển càng lúc càng nhanh.

Đúng, phải viết thư, còn phải viết càng sớm càng tốt, tháng chín phụ thân rời đi, nay mẫu thân có thai hơn một tháng, thời gian đúng là vừa khéo, nếu là nửa năm sau hoặc đợi đến lúc sinh hạ đứa nhỏ mới truyền tin đến Tạ gia, Trần thị lại có cơ chửi bới phẩm hạnh của mẫu thân thì sao?

“Phải viết ạ”, Tạ Lan Âm ngẩng đầu, chờ mong nhìn về phía mẫu thân.

Tường thị nở một nụ cười tự tận đáy lòng, vỗ nhẹ bả vai nữ nhi, “Ừm, vậy hai chị em thương lượng xem viết gì đi, một lát nữa mang tới cho ta xem”, nữ nhi của bà đã lớn rồi, càng ngày càng hiểu chuyện, bây giờ phải chịu ủy khuất, chính là vết xe đổ để tương lai nàng còn biết tránh, biết càng nhiều, sau này lập gia đình càng có thể đảm đương.

Ba phong thư, hai phong gửi đến Trường An và kinh thành đều rất dày, ngoại trừ thông báo tin vui, còn tràn ngập nỗi nhớ nhung, mà bức thư gửi đến Hàng Châu, chỉ có vài nét bút ít ỏi.

Bởi vì gần Hàng Châu nhất cho nên thư đến đó trước.

Hiện tại Tạ Định ngủ một mình ở tiền viện, sau khi con dâu cùng các cháu gái rời đi cũng không hề gặp lại Trần thị, lúc này ông đang xem thư gửi đến từ kinh thành trong thư phòng, âm thầm suy xét tình huống trong kinh thì nghe tin con dâu gửi thư đến, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Con dâu mang theo oán hận rời đi, nếu bình an vô sự sẽ không liên hệ với ông, hay là đoàn xe xảy ra chuyện?

Thư vừa đến tay, Tạ Định vội vàng mở ra, phát hiện bức thư chỉ có mấy dòng.

Cháu gái Lan Kiều viết, nói mẫu thân của nó đã có thai hơn một tháng.

Tạ Định cao giọng cười lớn, thừa dịp hạ nhân ngoài cửa còn chưa đi vào vội vã lau đi ánh nước trong mắt, đứng dậy bước nhanh tới từ đường.

Ông biết mà, trường tử gặp đại nạn không chết tất sẽ được hạnh phúc đến cuối đời, ông hi vọng liệt tổ liệt tông sẽ ban phúc, phù hộ cho cái thai trong bụng con dâu là nhi tử, để sinh cho Minh Đường của ông một đứa con trai trắng trẻo mập mạp.

Dưới gối Tạ Huy sắp có con trai, Tạ Định cao hứng không thôi, nhưng lúc tin tức truyền đến chỗ Trần thị, bà ta tức giận ném vỡ chén trà.

Tường thị thế mà lại có thai!

Nếu nó sinh được con trai, cho dù Tạ Huy có chết đi, thì cũng không đến lượt cháu trai của bà ta được làm con thừa tự.

Trần thị tức giận đến mức khó thở, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là phái người đi đánh rớt cái thai của Tường thị, nhưng lập tức bị bà ta phủ quyết. Tường thị vốn là người khôn khéo, lại có tiền trong người, bình thường đã đem Đại phòng trấn giữ cực kì kín kẽ, bây giờ lại có thai, chắc chắn nó sẽ càng cẩn thận hơn, cách này rất khó có thể thành.

Vu xấu cho nó lên lút với người ta thì sao?

Cũng không được, nếu bà ta dám làm thế, Tạ Định sẽ là người đầu tiên không tha cho bà ta, nhớ đến ánh mắt ăn thịt người ngày đó của Tạ Định, Trần thị tạm thời không dám nghịch lần.

Cách nào cũng không dùng được, Trần thị chỉ có thể cầu bô tát phù hộ, phù hộ Tường thị không có mệnh sinh con trai, lại sinh tiếp một đứa con gái nữa.

Linh Ẩn Tự ở Hàng Châu hương khói hưng thịnh, Trần thị liền quyết định đến đó bái Phật thấp hương.

Bà ta vừa mới dẫn con dâu cùng nữ nhi xuất môn thì ngay sau đó tin tức liền truyền đến tai Lục Dao.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ác giả ác báo, vui vẻ đón năm mới

Hôm đi dâng hương, Nhị phu nhân dẫn bọn nhỏ đi chơi còn Tạ Dao cùng Trần thị đến phòng khách nghỉ ngơi.

Tuy rằng đã đã vái lạy bô tát nhưng trong lòng Trần thị vẫn hoang hốt như cũ, cái gì cũng không muốn làm, chỉ ngồi trên sập buồn bực.

Vốn tưởng rằng Tạ Huy đã chết, nếu hắn không chết trên biển thì cũng mong hắn sẽ chết ở nơi đất khách quê người, ai ngờ dùng cái Tường thị lại có thai.

Tại sao lại cùng lúc xảy ra hai chuyện phiền lòng như vậy chứ?

Vốn đã tâm phiền ý loạn, cho nên nhìn đến đứa con gái vốn nên an phận ở Tây An làm tri phủ phu nhân, Trần thị lại càng bức mình, nhưng dù sao cũng là con ruột nên bà ta cũng không nổi giận chó đánh mèo.

Thấy mẫu thân cau mày, vừa nhìn đã biết là tâm tình không tốt, cho nên Tạ Dao sẵn sọc ngồi lên chiếc ghế nhỏ trước sạp, nhẹ nhàng bóp chân cho mẫu thân, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Nương, con biết người phiền lòng chuyện gì, nhưng mấy loại chuyện thế này phải xem sắc mặt của ông trời, chúng ta có phát sầu thêm nữa thì cũng đâu làm được gì hơn, nhưng người ngẫm lại xem, nàng ta vừa có thai một tháng đã phải lận lộn đường xá xa xôi trở về nhà mẹ đẻ, mấy hôm nữa là đến mùa đông khắc nghiệt rồi, ai có thể đảm bảo nàng ta sẽ thuận lợi sinh con chứ? Cho dù có sinh được, thì cũng có thể là con gái mã. Suy xét một cách lâu dài thì cho dù nàng ta có sinh được con trai, muốn thừa kế tước vị còn phải chờ rất lâu, nhiều năm như vậy, nương lo gì không có cơ hội chứ?”

Anh trai ruột thịt cùng anh trai cùng cha khác mẹ làm Hầu gia, đối với nàng ta, khác biệt lớn lắm chứ, cho nên nàng ta đương nhiên không hy vọng tước vị sẽ rơi ở tay người ngoài rồi.

Trần thị cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Nha hoàn bên ngoài đột nhiên đến đến trước cửa bẩm báo, “Phu nhân, Viên Từ đại sư mới chế được hai bao trà hoa quế cho nên phái người đưa tới”.

Trần thị khẽ nhếch miệng.

Quan hệ của Viên Từ đại sư với Tạ Định không tồi, mấy bao trà này chắc chắn là muốn đưa cho Tạ Định, nghĩ đến chuyện mấy ngày nay dù con cháu cố gắng khuyên nhủ thì Tạ Định vẫn không chịu gặp bà ta, sau khi biết được Tường thị có thai Tạ Định còn vui vẻ tuyên bố với mọi người, cho nên hiện giờ Trần thị nghe thấy mấy chuyện liên quan đến ông đều cảm thấy bức mình.

Tạ Dao để cho nha hoàn mời người vào trước sau đó mới thấp giọng nhắc nhở: “Nương, người cứ nhận lá trà đi, sau đó tự mình đưa đến cho phụ thân, hai người đã là vợ chồng mấy chục năm rồi, người cứ nhẹ nhàng dỗ dành, chắc chắn phụ thân sẽ mềm lòng thôi”.

Thấy nữ nhi nhìn mình đầy tin tưởng, Trần thị nhớ lại sự ân ái giữa hai vợ chồng trong dĩ vãng, cũng ôm một tia hy vọng, lập tức thu hồi sự bức bối vừa nãy, nở một nụ cười hiền lành, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Tiểu nha hoàn nâng rèm, hai tiểu hòa thượng tầm mười bốn mười lăm tuổi bụng hộp trà đi đến.

Trần thị cũng hay đến Linh Ẩn Tự, tiểu hòa thượng ở nơi khác bà ta có thể không biết nhưng mấy người thân cận bên cạnh Viên Từ đại sư bà ta đều quen mặt, sau khi liếc mắt cẩn thận đánh giá hai người mới tới, liền ngạc nhiên nói: “Các người là đệ tử Viên Từ đại sư mới thu à? Ta chưa từng thấy các người bao giờ”.

Hai tiểu hòa thượng quay sang nhìn nhau, cúi đầu nói phải, rồi tự mình báo pháp danh.

Trần thị gật đầu, bảo tiểu nha hoàn nhận lấy hộp trà.

Trong chớp mắt khi bọn nha hoàn đưa tay nhận lấy hộp trà, hai gã hòa thượng thiếu niên đột nhiên ra tay, một người đối phó với tiểu nha hoàn, đảo mắt đã ném người lên mặt đất. Tạ Dao kinh hãi, đỡ lấy mẫu thân định bỏ chạy, vừa định há mồm hét một tiếng thì hai mẹ con đã bị người ta bịt mồm, ra sức giãy dụa.

Tên hòa thượng mặt trắng đang bắt lấy Tạ Dao, thấy nữ nhân này da dẻ cũng nõn nà, cứ giãy dụa trong lòng hân, cho nên hân cố ý đè người lên trên sạp, thấp giọng thương lượng với huynh đệ, “Ta thấy bộ dáng của nàng ta cũng được, lát nữa huynh ra ngoài canh gác, cho ta chơi một lần trước đã”, nói xong bàn tay liền sờ mó bừa bãi trên người Tạ Dao.

Tạ Dao tuyệt vọng hoảng sợ, liều mạng muốn giãy ra, nhưng khí lực nam nữ trời sinh đã khác biệt, cho nên Tạ Dao bị đè gất gao.

“Người không muốn sống nữa hả?” Gã hòa thượng trên mặt có nốt ruồi thấp giọng trách mắng, vừa nói vừa lột trang sức đắt giá trên người Trần thị xuống, kéo mạnh đến mức tóc của Trần thị rồi bùng hết, vành tai cũng đỏ, thân mình run cầm cập, “Nhanh tay lên, lát nữa có thêm người tới chúng ta muốn bỏ chạy cũng không xong đâu!”

Ông chủ chỉ muốn hán giáo huấn Trần thị một trận, cũng không thể gây thêm chuyện được.

Tên hòa thượng mặt trắng nhìn Tạ Dao chăm chăm, sau khi thấy vẻ tuyệt vọng của Tạ Dao khẽ chắc chắc mấy tiếng rồi cầm chiếc khăn tắm mê hương bịt lên miệng nàng ta, mắt thấy Tạ Dao bất tỉnh hân mới ném chiếc khăn cho tên đồng bọn, “Cho huynh, ta còn có một cái khác, đánh ngất bà ta đi”.

Tên hòa thượng trên mặt có nốt ruồi đưa tay nhận lấy chiếc khăn nên cánh tay ấn Trần thị xuống có chút buông lỏng, Trần thị không sợ bị người ta cướp tiền nhưng thấy tên tặc nhân kia dám xé xiêm y của con gái, bà ta không nghĩ ngợi gì nữa, bất ngờ đẩy mạnh tên tặc nhân trên người mình ra.

“Người tới...”

Bà ta liều mạng xông ra bên ngoài, nhưng mới chạy được vài bước đã gã hòa thượng trên mặt có nốt ruồi túm lại, vừa quay lại đã nhận ngay một bạt tai.

Trong đầu Trần thị ong ong, lập tức ngã lộn ra đất, bị người ta liên tục đánh đá, sau khi Trần thị hoàn hồn vẫn không quên kêu cứu, đáng tiếc âm thanh phát ra ngay cả người trong phòng còn không nghe rõ được.

“Chạy, người còn muốn chạy hả?”, gã hòa thượng trên mặt có nốt ruồi đã thêm một cước vào bụng Trần thị, ánh mắt âm ngoan nói: “Thành thật giao hết mấy thứ đáng giá trên người người ra đây, lão tử không muốn mạng của người, nhưng nếu chính người muốn chết, vậy thì đừng trách lão tử!” Nói xong liền rút ra một thanh dao găm, hung hăng đâm về phía bụng Trần thị.

“Đại ca đừng xúc động!”, tên hòa thượng mặt trắng xông đến, đẩy tên hòa thượng mặt có nốt ruồi ra khiến hắn bị lệch tay, dao găm đâm mạnh qua cổ tay phải của Trần thị, đầu đến mức Trần thị há to miệng, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

“Đại ca, các nàng đều là phu nhân quan gia, chúng ta không nên giết người”, tên hòa thượng mặt trắng lấy chiếc quần lót lột trên người nữ nhân kia nhét vào miệng Trần thị, sau đó mới nồn nóng khuyên nhủ.

Tên hòa thượng trên mặt có nốt ruồi ra vẻ như bị hắn thuyết phục, hung dữ trừng mắt Trần thị một cái, một tay lột sợi dây tơ hồng trên cổ Trần thị ra, thấy đây là một miếng ngọc phật màu xanh cực tốt, bèn túm lấy đầu Trần thị nâng lên rồi đập xuống, sau đó lại cướp lấy chiếc vòng phi thủy trên cổ tay Trần thị.

Gã hòa thượng mặt trắng tiếp tục đi về phía Tạ Dao, vừa cướp trang sức vừa chăm chút không ít, lúc quay ra thấy đôi mắt hí của Trần thị muốn nứt ra.

Sau khi cướp hết đồ, hai người nhìn nhau, rón ra rón rén bước ra ngoài, lúc xuất môn vẫn tiếp tục giả bộ là hòa thượng Linh Ẩn tự, lúc ra khỏi khách viện của Tạ gia thì gặp ngay hai mẹ con Nhị phu nhân, Tạ Lan Vi, bên cạnh còn có Tạ Tấn Đông một tay dắt biểu muội bảy tuổi Phương Lăng, một tay dắt đệ đệ sáu tuổi Tạ Tấn Tây.

Hai gã hòa thượng dậm chân, cúi đầu hành lễ.

Nhị phu nhân cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục cười nói đi vào phía bên trong.

Đến phòng khách, Tạ Tấn Tây trước nay vẫn được Trần thị yêu chiều nhất lập tức giẫy khỏi tay huynh trưởng, hưng phấn chạy vào bên trong, “Tổ mẫu, cháu vừa nhìn thấy một con sóc...”

Vừa đẩy rèm ra, đã thấy tổ mẫu của nó ngã lộn trên mặt đất, tóc tai bù xù, trên tay còn đầm đìa máu do bị dao găm cắt qua, cô mẫu thì đang nằm trên sạp, vạt áo mở rộng, thân thể còn trắng hơn cả nó.

Tạ Tấn Tây đứng yên tại chỗ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hai mẹ con Nhị phu nhân Tạ Lan Vi theo sau đi vào, thấy rõ tình hình trong phòng, Tạ Lan Vi lập tức hét chói tai, mặt Nhị phu nhân cũng trắng bệch, cũng may bà ta phản ứng nhanh, nhanh chóng ngăn cản trưởng tử cùng cháu ngoại đi vào, lại phân phó trưởng tử đi gọi người, sau khi bảo nữ nhi dẫn đệ đệ ra ngoài, bà ta vội vàng đi tới đỡ Trần thị lên: “Mẫu thân, mẫu thân...”

Một lúc lâu sau ở nhà họ Tạ.

“Bẩm Hầu gia, lão phu nhân bà...”, thầy lang nổi tiếng nhất Hàng Châu tiếc nuối nhìn về phía Trần thị, lắc đầu thở dài: “Vết thương trên cổ lão phu nhân không đáng ngại nhưng gân trên tay phải của bà ấy đã đứt, sợ là sau này, không thể cầm nắm được gì nữa”.

“Mẫu thân...” Nhị phu nhân quỳ gối bên giường, che mặt khóc rống, Tạ Tuấn ở bên cạnh sắc mặt cũng cực kì khó coi, vừa đau lòng vừa tiếc hận.

Tạ Định đứng cách giường vài bước, liếc mắt nhìn đáng vẻ chật vật đau đớn đến ngất đi của thê tử trên giường, trong lòng cực kì phức tạp.

Thê tử nói là trước khi khởi hành về phía Bắc muốn đến Linh Ẩn tự bái tạ Bồ tát, cầu thuận buồm xuôi gió, nhưng rốt cuộc bà ta cầu xin cái gì, ông cũng nhất thanh nhị sở*. Nếu bà ta thành thật ở nhà nghiền ngẫm lỗi lầm, thì sao gặp phải chuyện này chứ?

*rõ ràng rành mạch

Nhưng là, Linh Ẩn tự có nhiều khách hương như vậy, vì sao chỉ mình bà ta gặp chuyện chứ?

Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt bình tĩnh của con dâu lớn trước khi rời đi, trong lòng Tạ Định khẽ căng thẳng.

Chuyện này là do con dâu lớn sắp đặt sao?

“Phụ thân, mẫu thân thường xuyên đến Linh Ẩn tự, vì sao trước kia đều không gặp chuyện gì, nay vừa bị đại tẩu hoài nghi thì lập tức xảy ra chuyện chứ?” Tạ Tuấn mời phụ thân ra bên ngoài, quỳ mạnh xuống, oán giận nói: “Phụ thân, hôm nay nàng ta dám thuê người làm nhục mẫu thân và muội muội, sang năm chẳng may đại ca gặp chuyện không may, có khi nào nàng ta còn muốn giết chết chúng ta không? Cầu xin phụ thân tra rõ việc này, làm chủ cho nhà con!”

Ông ta không biết chuyện này có phải thật sự do Tường thị làm hay không, nhưng cho dù không phải, ông ta cũng muốn hất bát nước bẩn lên người bà, khiến cho phụ thân không thích Tường thị nữa.

“Nói năng bậy bạ!”

Tạ Định đá một cước lên người thứ tử, lạnh mặt trách mắng: “Người đã bắt được tặc nhân hay chưa? Người nghe thấy chính miệng bọn chúng nói là đại tẩu của người sai sử hả? Sao lúc Lan Âm hoài nghi mẹ người, người không cầu xin ta phân xử cho chúng nó? Ta nói cho người biết, đại tẩu của người là nàng dâu ta phải phải người cầu hôn, nó ngoan hiền lương thiện hiếu kính cha mẹ chồng, chắc chắn sẽ không làm chuyện này. Sau lưng tặc nhân rốt cuộc là ai, ta sẽ phải người tra xét, người cứ an phận ở nhà chăm sóc mẫu thân người đi, nếu để ta nghe thấy bên ngoài có nửa câu đồn đại chửi bới Tường thị, nghe thấy có người đâm chọc khiến nhà họ Tạ này không yên, thì đừng trách ta lục thân không nhận!”

Cho dù chuyện này thật sự là do con dâu lớn gây ra, thì thế tử cũng xứng đáng.

Ông không đành lòng đuổi tận giết tuyệt với thế tử, cũng không có mặt mũi nào truy cứu con dâu lớn, trưởng tử sống chết không rõ, thế tử lại phé đi một tay, ân oán trả ân oán, ông quản không được, mà cũng không có cách nào để quản.

Liếc mắt cảnh cáo thứ tử một cái, Tạ Định liền xoay người rời đi.

Tạ Tuấn không cam lòng, đưa tay kéo lấy vạt áo phụ thân, bị phẫn nói: “Phụ thân, người giận mẫu thân nhưng còn muội muội thì sao? Nàng bị người ta lăng nhục như vậy, sau này sao gặp người khác sẽ thế nào đây? Chẳng lẽ ngay cả muội muội người cũng không quan tâm sao?”

Tạ Định dừng bước, một lúc sau mới trầm giọng nói: “Chuyên của A Dao, ngoại trừ mẫu thân người cùng nó, cũng chỉ có hai vợ chồng người biết được, nếu người thực lòng thương nó, thì đóng chặt miệng lại, đừng có nhắc đến việc này nữa”.

Ông tin chuyện trả thù mẹ chồng có thể do con dâu lớn gây ra, nhưng ông tuyệt đối không tin nó sẽ giận chó đánh mèo lên cô em chồng, nếu không nó đã không đưa nữ nhi từ Tây An về Hàng Châu an toàn được, lại càng không thể chỉ ra lệnh cho người ta kéo mở xiêm y của nữ nhi. Huống chi, tất cả những chuyện này chỉ là suy đoán, có thể con dâu lớn còn chưa biết chút nào.

Tâm tư trùng trùng, Tạ Định tự mình dẫn binh đi bắt người.

Rất nhanh đã nhận được tin hai gã hòa thượng này đã bỏ trốn tới Dương Châu, trên đường trốn chạy cũng giả mạo hòa thượng vào chùa chiền gây không ít chuyện.

Việc đã đến nước này, Tạ Định càng tin tưởng con dâu lớn không liên quan đến chuyện này, ngay cả mấy mẹ con Trần thị cũng có chút dao động.

Đặc biệt là Trần thị, bà ta biết rõ nếu là người mà Tường thị phải tới thì có khả năng bà ta đã phải chết, nữ nhi lại không tránh được mệnh bị người ta làm nhục. Nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến việc bà ta khóc lóc kể lể trước mặt Tạ Định, chỉ cần trượng phu tin tưởng là Tường thị làm, coi như bọn họ đã thanh toán xong, trượng phu chắc sẽ không vắng về bà ta nữa?

Nhưng mà khi Tạ Định liên tục phải nghe bà ta ám chỉ hung thủ là do con dâu lớn phải tới, vốn vì thế tử bị thương mà hơi dao động, thì bây giờ lại lạnh như hàn băng.

Ngay tại lúc Trần thị ân hận vì bị mất đi một tay, một bên vắt hết óc nghĩ cách vãn hồi trái tim của trượng phu thì bên này Tường thị nhận được thư của Lục Dao.

Bà chỉ xem sơ qua rồi đưa cho hai con gái.

Tạ Lan Âm cùng tỷ tỷ xem, xem xong vừa có chút hả giận vừa có chút thất vọng, nhỏ giọng lầm bầm mấy câu.

Tạ Lan Kiều trầm tư một lát, chợt nở một nụ cười, dễ dàng muội muội: “Bà ta không có việc gì mới tốt, nếu không chúng ta còn phải giữ đạo hiếu với bà ta”.

Tường thị liếc nhìn thứ nữ khen ngợi.

Lúc vừa biết tin trượng phu gặp chuyện không may là do Trần thị gây ra, bà quả thật muốn lấy mạng Trần thị, nhưng sau khi suy nghĩ cặn kẽ thì vẫn quyết định sửa lại chủ ý.

Trượng phu bây giờ là Binh bộ thượng thư, nhưng còn chưa chính thức nhận chức, đã bị chậm trễ một năm rồi, chức quan béo bở như vậy, sang năm trượng phu về kinh, muốn thuận lợi tiến vào Bộ binh còn phải chuẩn bị nhiều thứ, nếu Trần thị chết, trượng phu còn phải giữ đạo hiếu cho bà ta tận ba năm, sẽ làm chậm trễ tiền đồ. Mà để Trần thị sống, chờ bà ta chứng kiến trượng phu bình an trở về kế thừa tước vị, nhìn một nhà mình sống tốt, tới lúc đó, nỗi thống khổ do bị phé bỏ một bàn tay liền không là cái gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tết Thượng Nguyên thả đèn hoa đăng, ngàn dặm

nhân duyên

Những bông tuyết nhẹ như bông tuôn rơi lã chã, xe ngựa đi khá chậm, chỉ phát mà mấy tiếng dạt dạt.

Trong xe ngựa, Tạ Lan Âm khoác một chiếc áo choàng màu hồng đào theo vân mây, ngồi sát vào cạnh tỷ tỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Cho dù trong xe có đặt một lò đồng nhỏ, ngăn sương tốt nhất vẫn luôn cháy không ngừng, nhưng nàng vẫn thấy lạnh như cũ, bó gối co rụt người lại, chỉ hận không thể chui tọt vào trong lòng tỷ tỷ.

Tường thị đau lòng sờ bàn tay của nữ nhi.

Tay Tạ Lan Âm cảm một lò sưởi tay, trong lòng bàn tay nóng ấm nhưng trên mu bàn tay vẫn lạnh.

Sợ mẫu thân lo lắng, nàng cố gắng vực lại tinh thần, cười nói: “Nương, con không thấy lạnh, chỉ là thích tựa vào tỷ tỷ thôi”.

Tường thị đau lòng nhưng cũng không có biện pháp gì, thờ dài nói: “Lan Âm cố chịu thêm chút nữa, sắp đến nơi rồi”.

Trời mùa đông cực kì giá rét, ban ngày lại ngắn, bởi vì bà đang có thai nên đoàn xe đi rất chậm, đi từ tháng chín đến tận tháng chạp mới đến được thành Tây An. Mùa đông ở Hằng Châu cũng lạnh, nhưng so sánh với Tây An vẫn chưa là gì, gió Tây Bắc thổi vù vù, cho dù đã khép kín màn xe thì nó vẫn có thể len lỏi tiến vào. Bà đã quen rồi, thứ nữ Tạ Lan Kiều hoạt bát hiếu động cũng chịu được lạnh, chỉ tội nghiệp tiểu nữ nhi, mềm mại yếu ớt, mấy hôm trước vừa ngã bệnh xong, hôm nay lại gặp một trận tuyết lớn thế này, chỉ mong nó đừng bị ốm nữa.

“Uống chén trà đi”, Tường thị định rót một chén trà đưa cho nữ nhi thì bị Tạ Lan Kiều giành làm.

Một chén trà nóng vào bụng, Tạ Lan Âm cảm thấy ấm hơn rất nhiều, một tay nắm chặt cổ áo choàng, một tay nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ lên. Bên ngoài lớp rèm vải bông còn có mảnh trúc, Tạ Lan Âm không đẩy nó lên, chỉ thông qua khe hở trên mảnh trúc hỏi Tường Hoài Chu bên ngoài xe, “Tam biểu ca không thấy lạnh sao?”

Giữa trời tuyết rơi phải cưỡi ngựa, nàng thấy mà đau lòng.

Trên người Tường Hoài Chu khoác một chiếc choàng lông, đầu đội đầu lạp che tuyết, cười vang nói: “Chúng ta sinh ra lớn lên ở đây nên đã sớm quen rồi, Lan Âm không cần lo lắng cho ta, mau buông mảnh xuống đi”.

Tạ Lan Âm liếc mắt nhìn một mảnh trắng xóa bên ngoài, thả mảnh xuống.

Hai khắc sau, ba mẹ con về đến Tường phủ.

Thấy cháu gái nhỏ đáng thương đông lạnh hết cả, Lý thị cực kì đau lòng, không thêm quan tâm đến người đang mang thai là Tường thị mà để các cháu gái đến ngồi trên giường lò trước, biết ba mẹ con sống quen ở phương Nam không chịu nổi cái lạnh của nơi này, bà cố ý phân phó người hầu nung kháng nóng thêm một chút. Tay chân Tạ Lan Âm đều lạnh buốt, ngoan ngoãn cởi áo choàng ngồi lên trên kháng, nha hoàn ôm chân đi ra, Tạ Lan Âm liền nằm ở đầu giường gần lò sưởi, chỉ lộ cái đầu nhỏ ra ngoài, chớp chớp mắt nhìn mẫu thân ôn chuyện với nhà mẹ.

Hơn nửa năm không gặp, cậu mẹ và mấy biểu ca ngoại trừ quần áo trên người dày hơn thì cũng không có thay đổi gì, chỉ có đại biểu tẩu Lâm Huyền cũng có tin mừng, hồi tháng năm đã chửa ra hi mạch, bây giờ bụng to lên khá nhiều, dự tính qua tết Nguyên Tiêu thì sẽ sinh.

Lý thị trêu ghẹo cô em chồng, “Sang năm cố gắng sinh cho ta một đứa cháu trai, Huyền Huyền lại sinh cho ta một đứa cháu gái, nhìn hai đứa nhỏ xem, cháu gái lại còn lớn hơn biểu thúc tận mấy tháng, đúng là việc lạ mà”.

Mẹ chồng nhà người khác đều ngóng trông con dâu sinh nhi tử, bà thì liên tục sinh ba đứa con trai, cho nên cực kì ngóng trông con dâu không chịu thua kém sinh cho Tường gia mấy cô nương, cả ngày chỉ treo chữ cháu gái ở miệng.

Mẹ chồng khoan dung, Lâm Huyền không có áp lực phải sinh con trai, ăn uống lại tốt cho nên người nở nang ra không ít.

Cuối năm cả nhà đoàn tụ, nói mãi vẫn không hết lời.

Tạ Lan Âm nằm trong ổ chăn ấm áp, cảm thấy có chút mệt, phảng phất bên tai tiếng trò chuyện của mọi người, thêm thiếp ngủ.

Đang ngủ, không biết đã qua bao lâu, nghe thấy mẫu thân nhẹ giọng gọi nàng, Tạ Lan Âm cố gắng mở to mắt, một bàn tay hơi lạnh đặt lên trán khiến nàng cảm thấy rất thoải mái. Nàng mở mắt ra, nhìn thấy ánh đèn trong phòng, lại nhìn đồ bày trí trong phòng liền nhận ra đây giống như phòng của mẹ, ánh đèn rất sáng nhưng Tạ Lan Âm không phân được đây là ngày hay đêm, nghe thấy mẫu thân bảo nàng ngủ thì tiếp tục thêm thiếp.

Nhưng ngủ chưa được bao lâu, có người đưa tay đỡ nàng lên, sau đó mẹ giúp nàng ngồi dậy, tỷ tỷ cho nàng uống thuốc.

~

Đến tối, tuyết vẫn tiếp tục rơi, Tiêu Nguyên tựa người vào tháp, trong tay cầm một quyển sách nhưng đôi mắt phượng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đôi con ngươi phản chiếu vài tia sáng nhu hòa từ ngọn đèn, như nắng sớm bao phủ hồ nước, mặt ngoài trong suốt, khiến ai cũng không thể nhìn thấu.

Trong viện truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng của Cát Tiến, Tiêu Nguyên lập tức thu lại tầm mắt, ngón tay tùy tiện lật một trang sách.

“Công tử, người bên Tường gia vừa truyền tin tức đến, Ngũ tiểu thư đột nhiên bị ngấm gió lạnh, vào phủ không lâu thì ngã bệnh”.

Cát Tiến đi hai ba bước đến trước luồng, một bên hơ tay một bên bấm bấm, vừa mở miệng liền thở ra một làn hơi trắng.

Chủ tử đến đây không lâu liền sắp xếp cơ sở ngầm trong Tường gia, nhưng Cát Tiến cảm thấy với quan hệ hiện tại của chủ tử với Tường gia, nếu Tạ gia Ngũ cô nương không tới Tây An, cơ sở ngầm kia hơn phân nửa cũng không có tác dụng gì.

Nàng bị bệnh sao?

Hàng mi Tiêu Nguyên khẽ rung, ánh mắt khẽ liếc qua Cát Tiến một vòng, không nói năng gì.

Cát Tiến biết chủ tử không muốn để lộ sự để ý của ngài ấy với Ngũ cô nương Tạ gia, nhưng trong lòng lại thực sự để ý, liền tự biên tự diễn, “Ôi, Ngũ tiểu thư thật đáng thương, người một nhà trời nam đất bắc, Tạ gia bên kia không có người thân nào thực sự quan tâm đến các nàng, mới trở về không lâu lại phải ngăn dậm xa xôi trở lại Tây An, vạn nhất Tạ đại nhân xảy ra chuyện, chỉ sợ người nhà họ Tạ cũng sẽ không đưa các nàng vào kinh nữa”.

Thông qua Tường gia, chuyện của Tạ gia bọn họ không biết cụ thể nhưng cũng đoán được bảy tám phần.

Chẳng qua đối với chủ tử mà nói, bất hạnh của nhà họ Tạ lại là cơ hội của ngài ấy.

Trong khoảng thời gian ngắn chủ tử không thể trở lại kinh thành, lần này xem ra Ngũ cô nương Tạ gia cũng sẽ ở lại Tây An một thời gian, nếu nói hồi đầu năm thời gian quá ngắn khiến hai người hữu duyên vô phận thì bây giờ chẳng phải “Nhân duyên ngàn dặm, đường khúc khuỷu*” sao? Chủ tử đã thực lòng thích người ta, bây giờ không ra tay thì còn định chờ đến bao giờ?

*nguyên văn là “Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên”: có ý chuyện hôn nhân đại sự là do ông trời đã định sẵn, dù có trắc trở bao đường thì cũng sẽ trở về với nhau.

Cát Tiến tha thiết nhìn về phía chủ tử nằm trên noãn kháng, hy vọng chủ tử nghe được ngôn ngoại chi ý* của mình.

*ý ở ngoài lời: chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.

“Đi ra ngoài đi”, thần sắc Tiêu Nguyên không hề thay đổi, bình tĩnh tiếp tục đọc sách.

Cát Tiến vụng trộm nhìn qua, thật sự không nhìn ra tâm tư của chủ tử, bèn lắc đầu lui xuống.

Người đi rồi, Tiêu Nguyên mới hồi tưởng lại lời nói của tâm phúc, quay đầu nhìn về phía lồng chim trên bàn.

Trời lạnh, chim hoàng oanh co thành một cục, thấy chủ nhân nhìn mình, nó nhẹ nhàng kêu một tiếng, thanh thúy dễ nghe.

Tiêu Nguyên thất thần.

Tháng tư nàng rời đi, đến bây giờ, đã hơn nửa năm rồi.

Nói thật, hắn đã không còn nhớ dung mạo của nàng, ngẫu nhiên trong mộng sẽ mơ thấy nàng, nhưng chỉ xác định được cô gái xuất hiện trong giấc mộng của mình là nàng thôi, còn khuôn mặt kia vẫn như cách một lần sương mù, trong sương xem hoa, có thể thấy được gì chứ? Thanh âm hư vô mờ mịt, trong mộng hay ngoài mộng đều không có ký ức chân thực, chỉ biết là hắn từng si mê giọng nói của nàng mà thôi.

Năm sau nàng sẽ mười bốn, đáng vẻ chắc chắn sẽ thay đổi, không biết giọng nói có thể không?

Dù sao cũng là cô gái khắc sâu trong lòng, quả thực hắn muốn được gặp lại nàng.

Nhưng hắn không thể không có lý do gì mà chủ động đi tìm nàng, nếu thật sự hữu duyên, thì sẽ có ngày gặp lại thôi.

~

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, trận ốm này của Tạ Lan Âm phải tĩnh dưỡng mất bảy tám ngày mới khôi phục hoàn toàn.

Nhưng nàng ngại bên ngoài lạnh lẽo, chỗ nào cũng không muốn đi, chỉ làm tổ trong phòng chơi cờ với bọn nha hoàn giết thời gian, đợi hôm nào trời ấm ít gió, nàng mới xuất môn.

Đêm trừ tịch, đại gia đình cùng nhau đón giao thừa, Tạ Lan Âm ngồi bên cạnh mẫu thân, nhìn cả nhà cậu sum vầy, nghĩ đến phụ thân cùng đại tỷ xa tận chân trời, vụng trộm rơi nước mắt, ngồi đến giờ tỵ thì trở lại Yêu Nguyệt Các, trần trọc mãi mới ngủ được.

Sang năm mới cũng không có tình thần.

Thấy tiểu biểu muội nhớ cha, Tường Hoài Chu cực kì đau lòng, tìm cách dỗ nàng vui vẻ, thấy sắp đến ngày mười lăm là tết Nguyên Tiêu, Tường Hoài Chu mang theo một ngọn đèn hoa đăng hẩn tự tay làm đến đồ tiểu biểu muội, “Bắt đầu từ đêm mai, ba buổi tối liên tục đều có hội hoa đăng, mấy cửa

hàng nhà chúng ta đều có trò giải đồ đèn nhận thưởng đó, Lan Âm có muốn đi xem náo nhiệt không?”

Tạ Lan Âm sợ khí lạnh của Tây Bắc, ban ngày đều lười động, buổi tối lại càng không muốn ra ngoài, cầm lấy lồng đèn hoa đăng của biểu ca, khề lắc đầu.

“Ta không cho muội nữa”, Tướng Hoài Chu học bộ dạng hờn dỗi của nàng, đưa tay đoạt lấy lồng đèn hoa đăng về.

Tạ Lan Âm buồn cười, hừ hừ nói: “Đèn hoa đăng của Tam biểu ca khó coi như vậy, ta còn đang lo không biết cự tuyệt thế nào đây”.

Tiểu nha đầu này giỏi nhất là chọc giận người khác, Tướng Hoài Chu đưa tay捏 cái mũi của nàng.

Biểu huynh biểu muội đùa giỡn ăm ỉ, Tướng Hoài Chu rất nhanh xin dung thứ, ngoan ngoãn để tiểu biểu muội đánh lên đầu, lại khuyên nhủ: “Lan Âm đi đi, biểu ca đã dày công chuẩn bị lễ vật cho muội, đảm bảo đây sẽ là lễ Thượng Nguyên khó quên nhất của muội luôn, muội cho biểu ca chút mặt mũi đi, đừng để biểu ca uổng phí tâm tư chứ?”

Hắn muốn dỗ tiểu biểu muội vui vẻ, để nàng biến trở lại thành cô nương yêu kiều không buồn không lo như trước.

Thấy lời nói của hắn thành khẩn như vậy, Tạ Lan Âm cũng có chút động lòng, “Huynh phải nói là lễ vật gì trước đã”.

Sao nàng không hiểu nổi khổ tâm của biểu ca chứ?

Tướng Hoài Chu thấy nàng dao động, liền ra vẻ thần bí, cười cười lắc lắc chiếc đèn hoa đăng bị nàng trả lại, “Đêm mai Lan Âm đi với ta, đến lúc đó muội sẽ biết, nếu muội vẫn không thích, ta lại mua thêm lễ vật cho muội, chỉ cần trong khả năng của biểu ca, thì tùy muội lựa chọn”.

Tạ Lan Âm nở nụ cười, đôi mắt hoa đào ánh nước, bên trong đầy mắt đều là sự hài lòng vì được yêu thương, “Nếu Tam biểu ca đã nhiệt tình mời mọc như vậy, ta cũng nên đến nhìn một cái”, vừa dứt lời lại nhớ tới chuyện bị tặc nhân bắt đi lần trước, mà mấy ngày lễ tết náo nhiệt này càng dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng Tạ Lan Âm vẫn còn sợ hãi nhắc nhở hắn: “Lần này chúng ta mang thêm nhiều người một chút nhé!”

Thấy tiểu cô nương sợ hãi, Tướng Hoài Chu cực kì đau lòng, xoa đầu nàng nói: “Lần này chúng ta chỉ đến cửa hàng nhà mình thôi, sẽ không ra đường, đi đi lại lại cũng chỉ ngồi xe ngựa, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Thấy hắn đã bỏ trí ôn hòa, Tạ Lan Âm liền yên tâm.

Hôm sau Tướng Hoài Chu lại đến thương lượng với cô, Tướng thị nghe thấy hai cháu đều đi cùng, lại chỉ ở trong cửa hàng nhà mình, bèn gật đầu. Lúc hoàng hôn bọn nhỏ xuất môn, bà khoác cho con gái nhỏ một chiếc áo choàng lông cáo điểm tuyết nhưng bông mai màu đỏ, ôn nhu dặn dò, “Ngoan ngoan đi cùng biểu ca, ban đêm trời lạnh, con nhớ phải trở về sớm đó”.

Tạ Lan Âm nhu thuận nghe lời, cùng tỷ tỷ lên xe ngựa, Tướng Hành Chu cùng Tướng Hoài Chu cười ngửa đi hai bên, đi đến Song Phượng Các của Tướng gia.

Hiện tại Song Phượng Các do Tướng Hoài Chu quản lý, hai cửa hàng đối diện trong một con phố, bên phố nam bán sơn phấn hương liệu, bên phố bắc bán đồ trang sức, đều là nơi mà mấy vị phu nhân nhà quan có tiền thích đến nhất trong thành Tây An.

Càng là cửa hàng của kẻ có tiền phần thưởng lại càng phong phú, hơn nữa Tướng Hoài Chu đã sớm tạo thanh thế, cho nên hội hoa đăng còn chưa chính thức bắt đầu, đã có đầy người vây quanh Song Phượng các, tất cả đều đến xem náo nhiệt, người rất đông khiến xe ngựa không thể đi vào.

“Vòng qua phố sau, chúng ta vào từ cửa sau”, đến ngã tư, Tướng Hoài Chu nhìn thấy đám người chen chúc bên kia, bèn phân phó xa phu. Dứt lời, hắn quay đầu ngựa lại, vừa quay người đã gặp được người quen.

“Viên huynh!”, Tướng Hoài Chu kinh hi kêu lên, lập tức xuống ngựa, bước tới chào hỏi: “Viên huynh cũng đến giành phần thưởng sao?”

Tiêu Nguyên mặc một thân cẩm bào màu thiên thanh, ánh mắt khế đào qua dân chúng vây trước Song Phượng Các, cười nhẹ: “Đông người như vậy, sợ là rất khó thắng”.

Thanh âm trong trẻo lại trầm thấp, nhẹ nhàng truyền vào cửa xe cách đó không xa.

Tạ Lan Âm nâng lò sưởi nhỏ trong tay lên áp vào mặt, thần sắc cực kì thần nhiên, giống như không hề biết người đang nói chuyện kia vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ánh mắt hắn nhìn nàng cực kì nóng bỏng

Ngày vui ngẫu nhiên gặp mặt, Tường Hoài Chu mời Tiêu Nguyên cùng nhau thưởng thức hội hoa đăng.

Tiêu Nguyên vui vẻ đồng ý, dẫn Lư Tuấn cùng huynh đệ Trương gia vòng ra phía sau Song Phụng Các.

Xe ngựa dừng lại, Tường Hoài Chu đến trước cửa xe, đỡ hai biểu muội xuống.

Hai ngọn đèn lồng đỏ thắm phát ra những tia sáng yếu ớt, nửa người Tiêu Nguyên ẩn trong bóng tối, mắt phượng nhìn về phía màn xe.

Tạ Lan Kiều bước xuống trước, vẫn mặc một thân nam trang như cũ, trên người mặc áo choàng màu xanh, mũ lật về phía sau, lộ ra khuôn mặt anh khí tú lệ của tiểu cô nương. Tỷ muội ruột, dung mạo tất nhiên có chút tương tự, trong chớp mắt thấy rõ Tạ Lan Kiều, ký ức về những ngày xuân tháng ba đột nhiên hiện rõ trong đầu Tiêu Nguyên, nàng sợ hãi ôm chặt lấy lưng ngựa, nàng sợ hãi khẽ chu miệng, nàng sợ hãi khóc nức nở giữa nơi hoang sơn dã lĩnh, còn có đôi mắt hoa đào sáng ngời ngập nước khi nàng nằm trên lưng hân, từng hình ảnh liên tiếp hiện ra trước mắt hân.

Chỉ có thanh âm của nàng, không có hình dạng, không có bóng dáng, không có hương vị, hân vẫn không hề nhớ được.

Ánh mắt trầm xuống, Tiêu Nguyên nhìn chằm chằm về phía màn xe.

Tạ Lan Âm sợ lạnh, không giống như tỷ tỷ có thể chống chọi lại cái lạnh, trước khi xe ngựa dừng lại, nàng là đội mũ lên đầu, lúc xoay người ra ngoài đầu cũng cúi thấp xuống, chiếc mũ lông cáo trắng muốt che khuất hơn nửa khuôn mặt, ngay cả Tường Hoài Chu đứng đối diện nàng còn không thể thấy rõ, rơi vào trong mắt Tiêu Nguyên, thì chỉ thấy đỉnh mũi nhỏ của tiểu cô nương, nhưng vừa nhìn thoáng qua thì đã bị Tường Hoài Chu chặn lại.

Xuống xe, Tạ Lan Âm giống như đứa bé con thích ý lại người thân, lập tức ôm lấy cánh tay của tỷ tỷ, nũng nịu dựa vào người nàng ấy.

Trời lạnh, ôm sát như vậy rất ấm.

Tường Hoài Chu thấy buồn cười, ra hiệu cho hai biểu muội đi đến, dẫn hai nàng đến trước mặt Tiêu Nguyên, “Còn nhận ra Viên huynh không?”, lại cố ý nhìn thoáng qua tiểu biểu muội, cười nói: “Nếu không phải có Viên huynh nhắc nhở, thiếu chút nữa chúng ta đã lạc đường ở Đồng Sơn”. Trước mặt đám hạ nhân, không thể nhắc đến ân cứu mạng.

“Nhắc tay chi lao, sao Hoài Chu phải nhắc lại nhiều làm gì”, Tiêu Nguyên chậm rãi đi tới, đứng bên trái Tường Hoài Chu.

“Nửa năm không gặp, Viên công tử ngày càng phong tư”, Tạ Lan Kiều hào phóng khen ngợi.

Tiêu Nguyên khiêm tốn nở nụ cười, ánh mắt lại dừng trên người tiểu cô nương bên cạnh.

Chiếc mũ lông rộng gần như đã che khuất đôi mắt của nàng, vóc người hân lại cao, nên chỉ nhìn thấy hàng mi dày của nàng buông xuống, đôi môi đỏ mọng cùng chiếc cằm gầy nhỏ. Nhớ tới chuyện nàng mới ngã bệnh, trong lòng Tiêu Nguyên mềm nhũn, thanh âm cũng ôn nhu hơn vài phần, “Ngũ tiểu thư, biệt lai vô dạng*.”

*nghĩa gốc là “Bạn vẫn khỏe từ lần cuối chúng ta gặp nhau chứ?, tuy nhiên thường được xem như một câu chào hỏi, đại ý là “Rất vui được gặp lại bạn!” hoặc là “Lâu rồi không gặp!”

Ánh sáng đèn mờ lung, Tạ Lan Âm nhìn miếng dương chi ngọc bội bên hông nam nhân, cũng nhớ lại nhiều chuyện.

Hân thuận phục con ngựa hoang dã, hân cứu nàng thoát hiểm, hân công nàng xuống núi, hân muốn nàng xướng khúc báo ân.

Sao có thể không nhớ rõ, chỉ là không muốn nhớ thôi.

Ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tựa hồ không có gì thay đổi của nam nhân, Tạ Lan Âm tự nhiên nở một nụ cười, “Biệt lai vô dạng!”

Giọng nói mềm mại ngọt ngào, giống như cánh xuân ấm áp, xua tan giá lạnh thấu xương xung quanh.

Trái tim Tiêu Nguyên đập thành thạch, ánh mắt không thể kiềm chế chuyển từ đôi mắt ngập nước về phía cánh môi đỏ mọng của nàng.

Chính là giọng nói này, giọng nói khiến hân mãi nhớ thương, có lẽ nàng lớn thêm một tuổi, thanh âm cũng thay đổi theo.

Giống như nhìn thấy chú chim hoàng oanh bay mất giờ mới trở lại, Tiêu Nguyên nhìn không được nắm chặt tay lại.

Ánh mắt của hân bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt lại ẩn chứa đã tâm bưng bưng mà người khác khó phát hiện, đám người Tường Hoài Chu không nhìn thấy, nhưng con môi đang bị hân nhìn chằm chằm là Tạ Lan Âm lại phát giác. Khó chịu với sự vô lễ của hân, cũng sợ sự xa lạ trong đó, Tạ Lan Âm nhún mày, nắm lấy tay tỷ tỷ lần nữa, nhìn về phía nội viện, “Bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta mau vào thôi”.

Tạ Lan Kiều gật đầu, cùng muội muội đi vào trước

Mấy nam nhân theo phía sau.

Tiêu Nguyên cười cười cùng huynh đệ Trương gia hàn huyên, nhưng ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi tiểu cô nương phía trước.

Trước khi gặp được nàng, hán chưa suy xét đến chuyện sẽ cưới một thê tử như thế nào, sau khi gặp nàng, lúc rồi rã suy ngẫm, hán phát hiện mình không cần một thê tử xuất thân danh môn, không cần dung mạo nàng phải như thiên tiên, cũng không cần nàng phải tinh thông cầm kỳ thi họa, hán chỉ một người vợ luôn khiến hán nguyện ý ở cùng một chỗ với nàng, một cô gái khiến hán cảm thấy dễ chịu, khiến hán muốn chăm sóc, nâng niu.

Vị Ngũ tiểu thư Tạ gia này, chỉ cần bằng giọng nói ngọt ngào đã khiến hán vừa lòng, mà nàng chẳng những xinh đẹp, tính tình nũng nịu đáng yêu cũng khiến người ta yêu thương, vài lần đã khiến hán muốn cướp nàng vào tay, muốn dỗ dành nàng giống như dỗ chim hoàng oanh vậy, về phần gia thế, cho dù Tạ Huy vĩnh viễn không trở về thì hán cũng không để ý.

Lần trước thả nàng đi, là vì tuổi nàng còn nhỏ lại phải cùng mẫu thân trở về Hàng Châu, hán không có tính lực để dỗ dành một cô nương ở nơi xa như Hàng Châu, bây giờ nàng tự mình đưa đến cửa, nếu hán còn không tùy tâm sở dục*, thì quả thật phải xin lỗi ông trời đã cho hán cơ hội, thật xin lỗi thanh âm vẫn luôn khiến hán tâm tâm niệm niệm này.

*làm theo lòng mình

Vào đến nhĩ gian, Tạ Lan Âm nâng tay cời mũi xuống, lúc nghiêng đầu chỉnh cây trâm thì thoáng nhìn thấy ánh mắt của nam nhân bên kia. Bốn mắt nhìn nhau, chẳng những nam nhân kia không thức thời tránh đi, ngược lại còn ý vị thâm trường nhìn nàng cười cười, mắt phượng sáng ngời, giống như ẩn chứa bao tình ý, lại thêm dung mạo tuấn đạt xuất trần kia nữa, càng khiến tim nàng đập nhanh hơn một chút.

Nhưng nàng lại cảm thấy rất lạ, không sao nói rõ ra được.

Hán trong trí nhớ của nàng không phải như này.

Hán đối xử với biểu huynh như quân tử tương giao, với nàng, ngoại trừ lần muốn nàng hát kia, thì từ đầu đến cuối cực kì khách khí, ngay cả lúc giúp nàng chọn bội kiếm thì cũng chỉ như đang quan tâm đến muối muối của bạn hữu, trong mắt không có chút tình yêu nam nữ nào, nhưng là vừa rồi, ánh mắt hán...

Bởi vì dung mạo xinh đẹp, nên mấy lần Tạ Lan Âm xuất môn đã gặp phải vài gã tự xưng là công tử phong lưu, những kẻ đó nhìn nàng cực kì ngả nón. Mà ánh mắt vừa rồi của nam nhân kia đã đem lại cảm giác này cho nàng, chẳng qua với khí độ của hán thì chưa làm người ta cảm thấy phản cảm thôi. Nhưng Tạ Lan Âm không hiểu được, lần trước chia tay rõ ràng hán đối với nàng vô tâm, cho nên không thể có chuyện vừa gặp lại đột nhiên hán có tình với nàng được?

Trong lòng nghi hoặc, Tạ Lan Âm coi như không thấy hán xoay người sang bên kia, nhỏ giọng hỏi tỷ tỷ, “Tóc ta bị rối sao?”

Có lẽ là nàng hiểu sai ý, thực ra hán chỉ tùy ý nhìn thoáng qua chẳng?

“Rất tốt mà”, Tạ Lan Kiều cẩn thận nhìn kĩ tiểu muội muội xưa nay vẫn luôn chú ý trang dung, cười nói.

Tạ Lan Âm lại càng khó hiểu, đang định vụng trộm quan sát đối phương, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Nàng để ý hán như vậy làm gì chứ? Cho dù hán có thực sự thích nàng, thì nàng cũng không hiếm lạ. Nàng phải đợi phụ thân trưởng tử trở về, đến lúc đó phụ thân vào kinh làm quan, nàng tất nhiên cũng đi theo, ở kinh thành gả cho một nam nhân tốt, tốt nhất vẫn là con cháu nhà quan có chút thân phận, để đám người Trần thị phải ghen tị chua xót.

Mà người trước mắt này, dung mạo khí độ đều không tầm thường, chẳng qua chỉ là...

Nghĩ đến mẫu thân và mấy biểu ca đều làm kinh thương, Tạ Lan Âm không hề đánh giá thấp đối phương, chung sống với mọi người, nàng sẽ không vì đối phương là thương nhân mà xem thường coi rẻ người ta, nhưng nàng sẽ không gả cho người như vậy, sẽ không cho đám người Trần thị có cơ hội chê cười nàng.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Tạ Lan Âm đi đến trước cửa sổ, vừa nhìn dân chúng đang chơi đồ đèn phía dưới, vừa trò chuyện với biểu ca, “Tam biểu ca, khi nào mới bắt đầu vậy? Đồ đèn của nhà chúng ta có gì mới mẻ không?”

Tướng Hoài Chu nở nụ cười, gọi chương quây đến, bảo hán lập tức bắt đầu, tiểu biểu muội tò mò, sao hán có thể để nàng phải chờ đợi chứ?

Chương quây cười ha hả đi lầu hai của nhĩ gian, đẩy cửa sổ ra, giới thiệu cách thức chơi giải đồ đèn đêm nay.

Tướng Hoài Chu đã chuẩn bị chín câu đồ đèn, đáp án đều là châu báu, bất kỳ người nào đoán đúng sẽ thắng được loại châu báu đó để chế tác trang sức.

Dân chúng bên dưới lập tức đứng lên reo hò!

Châu báu trang sức trong Song Phượng các, dù chỉ làm bằng đồng, sau khi chế tác thành trang sức cũng đáng mấy lượng bạc, phần thưởng này so với chiêu bài của mấy tiệm cơm thì đáng giá hơn nhiều, nếu vận khí tốt trúng được trang sức bằng vàng bạc hay ngọc thạch, thì đời này cơm áo coi như không lo rồi!

Nhìn thấy chín tiểu nhị bê những chiếc khay phủ khăn lụa màu hồng đi ra, tiếng reo hò của dân chúng lại càng náo nhiệt.

Tạ Lan Âm nhìn những khuôn mặt hưng phấn bên dưới, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ hơn, quay đầu khen ngợi: “Tam biểu ca đúng là chịu chi mà, chín

loại phần thưởng này cộng lại cũng mất mấy trăm lạng bạc đi?”

Tường Hoài Chu cười, liếc mắt nhìn mấy món trang sức trên đầu nàng, nói: “Thứ tốt nhất là một chiếc vòng tay”.

Thấy hắn nhìn chiếc khuyên tai bằng ngọc lục bảo của mình, Tạ Lan Âm khiếp sợ hít vào một hơi, “Huynh thế mà dám lấy chiếc vòng tay bằng ngọc lục bảo làm phần thưởng!”

Tường Hoài Chu không nói gì, lộ đầy vẻ kiêu ngạo hắn có tiền hắn sẵn sàng mạnh tay.

Tạ Lan Âm biết mấy biểu ca có tiền, cho nên nàng cũng không đau lòng, chỉ kinh ngạc nhìn mọi người phía dưới, không khỏi cảm khái: “Về sau mọi người không cần phải làm việc, chỉ cần đợi đến tết Thượng Nguyên đến chỗ Tam biểu ca giải đồ đèn, thắng được phần thưởng là có thể an tâm hưởng thụ vinh hoa phú quý rồi”.

Tường Hoài Chu cười giễu, “Ta vì muốn mọi người vui nên mới chuẩn bị, sang năm sẽ không có đâu, đâu ra nhiều chuyện tốt như vậy”.

Trong lòng Tạ Lan Âm cực kì cao hứng, ngoài miệng lại cố ý oán giận, “Phần thưởng của huynh cũng là cho bọn họ, ta có gì mà vui vẻ chứ? Có tặng không ta còn không thèm”.

Tường Hoài Chu đang định đáp trả, bên cạnh đột nhiên có người nói chen vào, “Sớm biết có ngọc lục bảo, ta đã không lên đây”.

Thoáng nhìn thấy thân ảnh nam nhân đi tới, Tạ Lan Âm ngậm miệng lại, làm bộ tò mò bên dưới liền đi tới bên cạnh tỷ tỷ, cách hắn xa một chút.

Tiêu Nguyên nhủ mảy, hắn thích kẻ cận nghe nàng nói chuyện cho nên mới đi tới, sao nàng lại đi sang bên đó chứ?

Lúc này đuổi theo cũng không hay, chỉ đành không tập trung nói chuyện phiếm với Tường Hoài Chu.

Rất nhanh có người đã giải được câu đồ đèn thứ nhất “Ngư bà trộm người, ngư công phải đuổi vợ”, đáp án là tị ngọc, nam tử trung niên đoán trúng liền nhận được một chiếc vòng bằng tị ngọc.

Thấy Song Phượng các thật sự chịu chi như vậy, dòng người đoán đồ đèn đồ đến càng nhiều, chẳng qua càng đông người thì càng lắm thị phi, nhiều đáp án gần như được hô lên cùng lúc, ai cũng đồ mất muốn chứng minh mình là người thứ nhất, mà chương quây đã có sự chuẩn bị sẵn, bất kể là nam hay nữ, nếu đồng thời đoán trúng thì phải làm thơ, cho dù chỉ là làm vè, đọc ra mà ai được nhiều người vỗ tay hơn thì phần thưởng sẽ giành cho người đó.

Dân chúng bình thường sao biết ngâm thơ đối chữ chứ, vắt hết óc nghĩ ra cũng khiến người ta cười đến rụng răng, lần đầu tiên Tạ Lan Âm nhìn thấy cảnh náo nhiệt như vậy, cười đến đau cả bụng, tựa vào người tỷ tỷ nghỉ ngơi, khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng, dưới ánh đèn nhìn lại càng xinh đẹp, đáng tiếc nàng cố tình trốn tránh Tiêu Nguyên, cho nên hắn chỉ thấy được bóng lưng của nàng...

Sau khi chiếc vòng tay ngọc lục bảo được tặng đi, đám người liền tản ra, Song Phượng các dần dần yên ắng hơn.

Tường Hành Chu nhớ kỹ lời cô dặn, sợ về trễ khiến cô lo lắng, bèn đánh mất ra hiệu với Tam đệ.

Tường Hoài Chu gật đầu, cười hỏi Tiêu Nguyên kế tiếp muốn đi đâu.

Tiêu Nguyên đứng dậy, vừa định mở miệng thì có thứ từ trên người hắn rơi xuống, phát ra một tiếng vang giòn tan.

Mọi người đồng loạt cúi đầu, chỉ thấy dưới chân Tiêu Nguyên có một chiếc khuyên tai mã não hình đoá mai hồng, đỏ rực như lửa, lấp lánh lung linh.

Tạ Lan Âm vừa nhìn đã thấy choáng váng, chiếc khuyên tai kia hình như là của nàng?

Tạ Lan Kiều đưa muội muội đi mua, tất nhiên cũng nhận ra nó, sợ về mặt muội muội lộ ra sơ hở bèn bình tĩnh bước lên che chắn cho nàng.

Tường Hành Chu không rõ nội tình, nhưng Tường Hoài Chu lại biết, thoáng nhìn thấy động tác của hai vị biểu muội, trong lòng hắn đã cân nhắc, mở miệng trêu ghẹo: “Ta không nhìn ra đó, Viên huynh thế mà lại đem theo thứ đồ như vậy bên người, hay là đêm nay huynh có hẹn ước với giai nhân?”

Tạ Lan Âm đỏ mặt, thẹn quá hóa giận liếc mắt trừng biểu ca một cái, người này rốt cuộc có biết nói chuyện không vậy?

Trước mặt bao người, Tiêu Nguyên bình tĩnh thông dong nhất chiếc khuyên tai lên đặt trong bàn tay nắm nhìn, ánh mắt có chút hoài niệm, “Hoài Chu nghĩ nhiều rồi, đây là năm trước ta đến Hoa Sơn du ngoạn thì nhặt được nó ở suối ngọc. Người xưa lấy khăn để đính ước, ta cảm thấy mình và chủ nhân của chiếc khuyên tai này cũng có duyên phận, cho nên mới giữ nó lại, tương lai nếu may mắn nhìn thấy, biết đâu có thể thành một đoạn giai thoại thì sao, ý nghĩ có chút kỳ lạ, còn mong chư vị không chê cười”.

Nói xong liền lấy khăn ra, cực kì cẩn thận khẽ lau chiếc khuyên tai mã não, sau đó lại cất kỹ trong ngực.

Tường Hoài Chu ngạc nhiên, nhìn không được nhìn về phía tiểu biểu muội.

Tạ Lan Âm khế cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn chăm chăm ngực nam nhân kia một lúc mới xoay người rời đi.

Hắn thích nhất thì nhất, nhưng đời này đừng mong nàng sẽ nói cho hắn biết đó là khuyên tai của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lừa lấy trái tim nàng trước, sau lại lừa hôn

Còn chưa bước ra khỏi Song Phượng các, Tạ Lan Âm đã chum mũi lên đầu, bước nhanh xuống lầu.

Tiêu Nguyên đi phía sau, nhìn bóng lưng tức giận của nàng đến xuất thần.

Hắn đã nói như vậy, nàng tức giận, là bởi vì nàng không thích hắn, cho nên mới cảm thấy bị mạo phạm sao?

Nghĩ đến lúc xoay người tiểu cô nương khẽ chu miệng, Tiêu Nguyên liền bật cười.

Hắn biết nàng không thích hắn.

Dung mạo của hắn xuất chúng, thường xuyên bị đám cung nữ trong cung rình coi, cho nên Tiêu Nguyên biết rõ biểu hiện khi thích ai của một cô nương. Nàng thì sao, hắn đi thuần ngựa khiến Trương Hoài Chu chậm trễ dạy nàng, nàng cũng không vui, trên đường ngẫu nhiên gặp gỡ, nàng cũng không chủ động thân cận với hắn, hiển nhiên là vô tâm với hắn. Chẳng qua điều này cũng không quan trọng, từ giờ trở đi hắn bắt đầu nghĩ cách dỗ nàng, dỗ dành nàng vui vẻ thì tự nhiên nàng sẽ thích hắn thôi.

Ra đến cửa, Trương Hoài Chu nói lời từ biệt với hắn, vẻ mặt có chút cổ quái.

Trước kia chỉ là bạn bè đơn thuần, bây giờ phát hiện vị bằng hữu này muốn cùng tiểu biểu muội của hắn “Thành một đoạn giai thoại”, rốt cuộc Trương Hoài Chu không có cách nào coi hắn như bạn bè bình thường được nữa, cuối cùng là nên tác hợp hay phải giữ khoảng cách thì hắn cũng phải hỏi ý kiến của cô và tiểu biểu muội trước đã, tuy rằng hắn cảm thấy ngoại trừ thân phận, người này cực kì thích hợp để lựa chọn, luận về dung mạo khí độ, hắn cùng tiểu biểu muội quả thực là một đôi trời đất tạo ra mà.

Tiêu Nguyên gật đầu, thoáng nhìn qua cửa xe, nói: “Đầu năm cuối năm đều bận rộn, nghe nói bá mẫu đã đến Tây An, cũng chưa tìm được cơ hội để thăm viếng, nhờ Hoài Chu gửi lời mừng năm mới tới bá mẫu thay ta, ngày khác ta lại mang lễ tới tự mình thỉnh an bá mẫu”.

Trương Hoài Chu có chút bất ngờ, nhưng nghĩ đến năm trước cô cũng có qua lại với Viên gia, liền cảm thấy Viên công tử làm vậy cũng hợp lẽ tiết cho nên khàng khái đồng ý.

Xoay người lên ngựa, đến ngã tư hai đoàn người mỗi người đi một ngã.

Không biết từ khi nào gió bắt đầu nổi lên, trên đường người cũng ít đi, rời khỏi nơi náo nhiệt, ban đêm yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có gió lạnh không ngừng thổi tới, người nào bị thổi mặt đều cứng hết lại.

Lư Tuấn liếc mắt lên nhìn chủ tử, thấy tâm tình của chủ tử có vẻ không tồi, nhin không được hỏi: “Chủ tử muốn nạp Ngũ tiểu thư làm thiếp sao?”

Chủ tử không phải người thích náo nhiệt, tối nay lại đến Song Phượng các, lúc đánh rơi khuyên tai của Ngũ cô nương còn nói như vậy, cho dù hắn có ngu ngốc hơn nữa thì cũng đã nhìn ra chủ tử muốn ra tay với Ngũ cô nương. Việc chủ tử thích ai nhớ ai, một thị vệ như hắn không nên can thiệp, nhưng hắn sợ chủ tử giấu diếm thân phận đã lâu, nhất thời xúc động lại quên đi thân phận thực sự của mình.

Nhìn dáng vẻ được sủng ái của Ngũ cô nương ở nhà, mẫu thân cùng cậu của nàng ấy hơn phân nửa sẽ không đồng ý để nàng làm thiếp thất của chủ tử, không biết chủ tử đã nghĩ đến chuyện này hay chưa?

Khóe miệng Tiêu Nguyên khẽ nhếch lên.

Lúc trước hắn không nghĩ tới, bây giờ đã nghĩ tới.

Lúc biết được phụ hoàng đem xấu nữ kia cho hắn, hắn còn không phản nộ bằng lúc này.

Lúc đó hắn chưa từng suy xét đến việc cưới vợ, cũng không nghĩ tới sẽ gặp được cô nương mình thích nhanh như vậy, chỉ nghĩ đến ngôi vị hoàng đế, đợi đến khi hắn ngồi lên ngai vàng, ý chí của phụ hoàng còn là cái thá gì nữa chứ? Không ngờ chỉ mới một năm ngắn ngủi, đạo thánh chỉ kia lại trở thành chương ngại vật ngăn hắn cưới được nàng.

Tiêu Nguyên vẫn còn nhớ rõ, lần ở Minh Nguyệt Lâu nghe người ta kể chuyện về hắn, đối với việc làm thiếp cho “Tần vương” nàng cực kì xem thường.

Tiêu Nguyên cũng không muốn khiến nàng uất ức, lại càng không muốn bị bại lộ thân phận sớm.

Nhưng hắn không muốn phải đợi thêm vài năm nữa, nàng sắp tới tuổi bàn chuyện hôn nhân rồi, cho nên hắn muốn nhanh chóng cưới nàng về bên người,

để mỗi ngày mỗi đêm đều được nghe nàng nói chuyện.

Hay là, lấy thân phận hiện tại cưới nàng?

Tiêu Nguyên nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, bỗng nhiên cảm thấy có thể.

Dùng thân phận này, nàng sẽ là thê tử được cưới hỏi đài hoàng, sẽ không chịu chút ủy khuất nào, hẳn ra ngoài làm việc cũng chỉ cần nói là đi bàn chuyện sinh ý, nàng sẽ không hoài nghi, chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chờ hắn trở về, lại sinh cho hắn mấy đứa nhỏ. Đến khi đại sự thành, hẳn trực tiếp phong nàng làm hoàng hậu, địa vị tôn quý như vậy, nàng vui mừng còn không kịp, chắc chắn sẽ không giận hắn đã gạt người, cho dù có giận, thì ngay cả đứa nhỏ cũng đã có, nhẹ nhàng dỗ dành nàng là tốt rồi. Về phần lời nói của mấy kẻ thân tử hay trong sách sử viết thế nào, thắng làm vua thua làm giặc, bọn chúng còn không nghe theo hắn chắc?

Vừa khéo, Tướng gia cũng làm kinh thương, chỉ cần hắn có được trái tim của nàng, thì cha mẹ nàng chắc hẳn sẽ không phản đối quá mức.

“Cưới vợ, về sau lui tới cùng bên kia, chú ý đừng để lộ ra sơ hở”.

Đầu cũng không quay lại, Tiêu Nguyên chỉ thấp giọng nói.

Lư Tuấn nhìn sườn mặt chủ tử, trầm mặc một lúc mới lĩnh mệnh.

Tâm tư của chủ tử quả thực hắn nhìn không thấu.

Đêm đen tĩnh lặng như nước, bóng dáng hai chủ tớ bị bờ tường bên chiếc đèn lồng che khuất, nhanh chóng biến mất ở đầu đường.

Bên trong xe ngựa Tạ gia.

Tạ Lan Kiều nhẹ giọng quở trách muội muội, “Bây giờ biết hối hận hay chưa? Ai bảo lúc trước muội cứ ném đồ lung tung chứ”.

Vật bên người nằm trong tay một đại nam nhân, người ta còn nhớ thương muốn cùng muội muội thành một đoạn nhân duyên, không biết trong lời nói có giả bộ gì không nhưng Viên công tử là ân nhân cứu mạng của muội muội, lại cùng biểu ca giao hảo. Nếu muội muội không đến đòi khuyên tai, chẳng may Viên công tử thật sự sẽ vì một chiếc khuyên tai mà si ngốc chờ đợi thì làm sao bây giờ? Nếu đòi...

“Lan Âm thật sự không thích hắn chút nào sao?” Tạ Lan Kiều trêu ghẹo hỏi thăm, nói thật, muội muội cùng Viên công tử quả thật rất có duyên, chiếc khuyên tai kia chính là bằng chứng tốt nhất.

“Hắn có chỗ nào đáng để ta thích chứ?” đang vò đầu ảo não hối hận, lại thấy tỷ tỷ còn có lòng dạ thanh thoi chê cười nàng. Tạ Lan Âm nhẹ giọng giận dỗi, dứt lời lại nhớ đến vẻ mặt nghiêm cẩn chăm chú lau chiếc khuyên tai của nam nhân kia, nghĩ đến đồ của mình mỗi ngày đều bị hắn cất trong người, Tạ Lan Âm nhìn không được khẽ rùng mình, buồn bực chui vào lòng tỷ tỷ. “Tỷ tỷ mau nghĩ biện pháp đem khuyên tai trộm về cho ta đi!”

Chẳng những nàng không muốn thừa nhận thứ duyên phận chó má đó với hắn, còn không muốn cho hắn giữ bất kỳ vật gì của nàng hết.

Hắn dựa vào cái gì mà giữ nó chứ? Lúc nàng thích hắn thì hắn làm cái gì? Bây giờ nàng thu tâm thì hắn lại muốn cưới nàng, hắn muốn cưới thì nàng phải sán đến chắc? Hắn coi nàng là cái gì chứ? Tạ Lan Âm nàng còn chưa kém đến mức không gả được cho ai, chọn hay không chọn thì cũng không cần phải vội vả gả mình ra ngoài. Lại nói, đường đường một người sống như nàng hắn còn không coi trọng, nếu nàng thực sự đến nhận chiếc khuyên, có khi người ta còn tưởng rằng nàng mạo danh thế thân không chừng...

Giống như nhìn thấy vẻ mặt khinh thương kiêu căng của nam nhân, Tạ Lan Âm càng nghĩ càng phiền, cọ tới cọ lui trong lòng tỷ tỷ.

Muội muội lại quấy người, Tạ Lan Kiều nhanh tay đề nàng lại, buồn cười nói: “Muội nghĩ ta là thần trộm chắc, muốn trộm cái gì liền trộm ngay được sao, nếu muội thực sự vô tâm, thì chúng ta cứ coi như không biết đi, về sau cố gắng không gặp hắn là được. Lát nữa ta sẽ nói một tiếng với Tam biểu ca, trong lòng huynh ấy sẽ biết rõ”.

“Nhưng ta muốn lấy lại khuyên tai...” Tạ Lan Âm vẫn không buông tha cho ý niệm trong đầu, vẻ mặt tội nghiệp nhìn tỷ tỷ.

Tạ Lan Kiều gõ cái mũi nhỏ của muội muội, giả hoạt nói: “Vậy muội đi cầu Tam biểu ca ý, chuyện này ta không làm được, muốn làm cũng không có cơ hội. Huynh ấy thường xuyên gặp Viên công tử, cố gắng thì có thể gặp may”.

Tạ Lan Âm lập tức tiến về phía cửa xe, vẫy tay với biểu ca đang cười ngựa bên cạnh.

Tướng Hoài Chu còn đang cân nhắc chuyện chiếc khuyên tai, thấy tiểu biểu muội vẫy tay triệu hồi, lập tức đi nhanh qua đó.

Tạ Lan Âm một tay chống cằm, nhỏ giọng thì thầm với hắn.

Tướng Hoài Chu liên tục lắc đầu, “Chuyện này chỉ có kẻ không quân tử mới làm thôi, nếu muội đã không thích hắn thì chúng ta đừng để lộ ra ngoài là được, còn chiếc khuyên tai kia coi như đánh mất đi”.

Mặc cho tiểu biểu muội những nhẽo cầu xin, Tướng Hoài Chu vẫn không chịu đồng ý.

Trong lòng Tạ Lan Âm tức giận, buông mạnh tấm rèm xuống.

Thực ra nàng cũng biết bản thân cố tình gây sự, nhưng nàng thật sự cảm thấy phiền mà, hẳn nhất được thứ đồ như vậy lại cố tình giữ trong người...

Ngày suy nghĩ nhiều đêm liền nằm mộng, buổi tối khó khăn lắm mới đi vào giấc ngủ, hiếm khi Tạ Lan Âm mới ngủ mơ, vậy mà lại mơ thấy nam nhân kia uống rượu, say đến mức ngã lăn ra giường, bên cạnh cũng không có người hầu hạ, nàng rón ra rón rén đi tới trộm khuyen tai, mắt thấy sắp thành công thì nam nhân kia đột nhiên mở mắt!

Sau đó, sau đó nàng liền tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mọi đôi mắt phượng, đẹp tựa làn nước mùa thu

Vài ngày sau tết Nguyên Tiêu, Tiêu Nguyên thật sự mang lễ vật đến nhà báai phòng.

Trước một ngày hẳn có gửi báai thiệp tới, Tạ Lan Âm nghe thấy liền ngoan ngoãn ở yên trong Yêu Nguyệt Các, để tránh ra ngoài lại đụng phải hẳn.

Lại không gặp được người mình muốn nhưng lần này Tiêu Nguyên không lập tức rời đi mà ở lại trò chuyện với Tường thị, lúc Tường Hoài Chu khách khí mời hẳn đến chỗ mình, hẳn cũng đi theo.

“Đó là chỗ Hoài Chu chế hương sao?” Đến viện của Tường Hoài Chu, liền gặp ngay hai gã sai vặt đang chuyển mấy chiếc rương từ một gian phòng lớn ra, Tiêu Nguyên hào hứng hỏi thăm.

Tường Hoài Chu gật đầu, cười mời hẳn, “Ta mang Viên huynh đến đó xem thử nhé?”

Tiêu Nguyên đồng ý.

Hai người một trước một sau bước vào phòng.

Trong căn phòng rộng rãi sáng sủa, trên giá gỗ bày đầy các loại cánh hoa phơi khô được mài thành bột phấn, từng đợt hương nhào về phía cánh mũi, một vài loại hương phấn quý gia còn được đựng trong bình sứ. Tiêu Nguyên tùy tiện xem thử vài loại, ngẫu nhiên lại ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, giống như là hương hoa hồng vậy, ánh mắt hẳn khẽ biến, bước về phía tòa ra mùi hương kia, rất nhanh liền nhìn thấy một tráp Mỹ nhân kiều.

Bên cạnh Mỹ nhân kiều có một cái bảng nhỏ đề hai chữ: “Hoa hồng”.

Tiêu Nguyên bung tráp lên, không cần mở nắp ra, chỉ dựa vào mùi hương thoang thoảng kia hẳn đã xác định được đây là loại phấn nàng dùng.

Nàng từng mềm nhũn tựa trên vai hẳn, đương nhiên là hẳn còn nhớ rõ làn hương thấp thoáng đó chứ.

“Thứ này không tồi chút nào”, Tiêu Nguyên quay về phía Tường Hoài Chu khen ngợi.

Trước mắt Mỹ nhân kiều là loại hương phấn mà Tường Hoài Chu điều chế ra khiến hẳn hài lòng nhất, cho nên cực kì tâm đắc, không nhịn được lại giới thiệu thêm mấy câu, cuối cùng trêu ghẹo nói: “Nếu Viên huynh thích nó như vậy, ta có thể tặng huynh hai bình”.

Tiêu Nguyên liếc hẳn cười nói, “Thứ đồ tốt như vậy, đặt trong cửa hàng chắc chắn giá rất xa xỉ đi?”

Tường Hoài Chu cũng không nghĩ nhiều, ăn ngay nói thật: “Tiểu biểu muội của ta thích nó, cho nên thứ này chỉ làm riêng cho muội ấy, chưa từng bán ra ngoài”.

Tiêu Nguyên nghe xong, cúi đầu nhìn tráp hương cao đang tỏa ra nhưng làn hương ngọt ngào, giống như muốn xác định điều gì đó, lại nâng lên, nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Tường Hoài Chu nghi hoặc nhìn hẳn.

“Thứ lỗi cho sự mạo muội của ta, xin hỏi Hoài Chu có từng nghe nói Ngũ tiểu thư bị mất một chiếc khuyen tai nào hay chưa?”, Tiêu Nguyên quay đầu sang, ánh mắt nhìn hẳn cực kì chăm chú.

Từ nhỏ Tường Hoài Chu đã lăn lộn trong các cửa hàng, tâm tư xoay chuyển cực nhanh, lập tức đoán được điều gì, ra về mù mờ nhìn Tiêu Nguyên một cách khó hiểu, hỏi ngược lại, “Sao đột nhiên Viên huynh lại hỏi như vậy?”, vừa dứt lời lại ra về bưng bình đại ngọc, “Chẳng lẽ Viên huynh chiếc khuyen tai tối hôm qua là của Lan Âm sao?”

Tiêu Nguyên không có biểu tình gì, nhưng Cát Tiến đang canh ngoài cửa lại cực thính tai, nghe thấy giọng điệu làm bộ không biết chút gì của Tường Hoài Chu, nhin không được oán thăm vài câu. Không hổ là biểu huynh biểu muội, Tam công tử cùng Ngũ cô nương cũng thật biết diễn, một người rõ ràng là chú chim hoàng oanh chủ tử thích lại giả bộ không quen, một người thì biết rõ chuyện chiếc khuyên tai lại giả vờ như không biết, có thể thấy được chắc chắn Ngũ cô nương đã nói qua với biểu ca, không muốn cùng chủ tử nhận thức.

Thấy vị chủ tử thân phận cao quý, văn võ song toàn, đáng vẻ lại như tiên nhân nhà mình đồng loạt bị người ta ghét bỏ, trong ngực Cát Tiến có chút luống cuống.

Tiêu Nguyên không thèm để ý chút bịp bợm của Tường Hoài Chu, Tường Hoài Chu không trực tiếp phủ nhận coi như đã ngay thẳng rồi.

“Ngũ cảm của ta từ nhỏ đã nhạy bén hơn người khác, lúc trước nhặt được chiếc khuyên này, từng ngửi thấy một làn hương hoa hồng nhân nhạ tỏa ra từ nó, rất giống với hương thơm của Mỹ nhân kiều. Nếu Mỹ nhân kiều đã được bán trong cửa hàng, ta tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Ngũ tiểu thư, nhưng nó lại chưa từng được bán ra, mà ngày đó Hoài Chu cùng Ngũ tiểu thư đúng là có đến Hoa Sơn, cho nên ta mới nhin không được phải hỏi một chút”.

Tiêu Nguyên nhìn Tường Hoài Chu, trong ánh mắt ẩn chứa vài phần chờ mong.

Tường Hoài Chu, người này lúc trước đối với biểu muội khách khí lại thủ lễ, nhưng trong lòng vẫn có cảm tình, cho nên bây giờ hẳn rất chờ mong có được một câu trả lời chắc chắn.

Tường Hoài Chu không dám đắc tội tiểu biểu muội, nhưng cũng không nỡ lừa gạt người bạn mà mình thật lòng kết giao, nhìn bình Mỹ nhân kiều kia, Tường Hoài Chu xoa đầu, ra vẻ như nghe thấy một chuyện cực kì thú vị, nở nụ cười, “Lời nói của Viên huynh cũng có chút đạo lý, nhưng mà ta chưa từng nghe thấy Lan Âm nhắc đến chuyện này, đề lát nữa ta thử hỏi muội ấy xem. Nếu nàng không làm mất thì có thể là một cô nương nào đó cũng dùng một loại hương phấn hoa hồng tương tự, vì bây giờ có rất nhiều cô nương thích hương hoa hồng mà, ta còn nhớ lúc trước Viên huynh nói nhặt được chiếc khuyên tai đó trong suối đứng không, bị ngâm trong nước suối, hương khí cũng có khả năng thay đổi”.

Như vậy ngày mai hẳn có nói không phải tiểu biểu muội thì đối phương cũng hiểu được thái độ của tiểu biểu muội đối với cửa hôn nhân này.

“VẬY PHIÊN HUYNH RỒI”, Tiêu Nguyên thành tâm nói, lại thoáng nhìn qua Mỹ nhân kiều một lần sau đó mới xoay bước rời đi.

Tiến khách xong, Tường Hoài Chu ngẫm nghĩ một lúc liền đi tới Yêu Nguyệt Các.

“Khuyên tai đã ngâm trong nước suối một đêm mà hẳn còn có thể ngửi ra mùi sao?” Tạ Lan Âm khó tin hỏi lại.

Tường Hoài Chu sờ mũi, “Mùi hương của Mỹ nhân kiều vốn khó tan, không tin muội thử rửa mặt hai lần, dùng sức một chút, lau khô xong vẫn có thể ngửi thấy mùi mà”.

Tạ Lan Âm tức khắc thờ không ra hơi.

Quả thật là như vậy, lúc mới nhận được Mỹ nhân kiều, nàng còn khen ngợi điểm ấy mãi.

“VẬY HUYNH CỨ NÓI VỚI HẮN LÀ TA KHÔNG CÓ ĐÁNH RƠI CHIẾC KHUYÊN NÀO HẾT, ĐỂ HẮN HIỂU LẦM LÀ NGƯỜI KHÁC Đİ”, Tạ Lan Âm phiên chán nâng chén trà lên, nhủ mảy nói.

Tường Hoài Chu nhìn vẻ mặt dăm chiêu ù dột của tiểu biểu muội, tiếc hận nói: “Tiếc nhì, ta thấy Viên huynh lúc đoán được cô gái đánh rơi khuyên tai có thể là muội, hẳn dường như rất vui mừng, bây giờ chắc hẳn sẽ rất mất hứng đây”. Chỉ chớp mắt mà tiểu biểu muội của hắn đã thành đại cô nương rồi, bắt đầu có người thích, Tường Hoài Chu cảm thấy thật lạ lẫm, nhin không được muốn đùa giỡn tiểu biểu muội.

Thứ nhất Tạ Lan Âm không phân biệt được rốt cuộc có phải biểu ca chỉ nói đùa để trêu nàng hay không, thứ hai nàng hoài nghi biểu ca căn bản không hề tiếp thu ánh mắt của người nọ, bèn liếc mắt trừng hắn một cái, dặn hắn trực tiếp phủ nhận sau đó đi thẳng vào nội thất, đỡ phải nghe mấy lời nói bậy bạ của hắn.

Buổi chiều Tường Hoài Chu liền đến trả lời Tiêu Nguyên.

Tiêu Nguyên hơi thất vọng, nhưng trong giây lát đã khôi phục sự tự nhiên, chỉ nói muốn tiếp tục chờ đợi.

Tường Hoài Chu lại nhanh chân đến chỗ tiểu biểu muội báo cáo.

Tạ Lan Âm nhẹ nhàng thở ra, ban đêm nằm trên giường, nhớ lại chuyện tình năm trước, trong lòng có chút buồn bã, cũng may nàng chỉ xúc động một lúc, nghĩ đến trường tử cùng phụ thân còn đang li tán, nghĩ đến người nhà họ Tạ đã chuyển đến Hầu phủ ở kinh thành, tiểu cô nương liền bình tĩnh rất nhanh, kéo cao chăn nhắm mắt ngủ.

Cuối tháng, Lâm Huyền hạ sinh được một bé gái, mẹ con bình an.

Tường Tế Chu đặt tên cho con gái là Nhung Nhung, bởi vì bé ra đời trong một ngày tuyết rơi, nhìn những bông tuyết trắng như nhung bay bồng trong không gian, khuấy động đến tận trái tim hắn.

Cuối cùng thì Tường gia cũng có cô nương, Tường Khâm cùng Lý thị đều cực kì vui mừng, sau ba ngày tắm rửa của Nhung Nhung, hai vợ chồng bắt đầu thương lượng làm một lễ đầy tháng thật lớn.

Bây giờ cứ rảnh là Tạ Lan Âm chạy đến chỗ đại biểu tẩu, nhìn nàng ấy dỗ em bé, nhìn nhũ mẫu bế Nhung Nhung đi xuyt xuyt, Tạ Lan Âm cũng tò mò, chỉ khi tiểu nha đầu đánh rắm thối, nàng mới cười cười chạy mát, chờ bên trong thu dọn sạch sẽ nàng lại đi vào. Tới gần lễ đầy tháng, Nhung Nhung lại thay đổi thêm một chút, trắng trẻo mập mập, Tạ Lan Âm cực kì yêu thích, ngoại trừ cháu gái, những cái khác đều bị nàng ném ra sau đầu.

Lúc này bái thiếp đã được Tướng gia phát ra ngoài.

Tri phủ Phương gia.

Đỗ Oanh Nhi vẫn là thiếu nữ phải hóa trang như trước buồng bái thiếp xuống, cách lớp khăn che mặt hỏi Phương Trạch, “Biểu ca muốn đi không?”

Khuôn mặt bị che khuất, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, trông càng câu người hơn.

Dung mạo bị hủy, để tiếp tục giữ được trái tim của nam nhân, Đỗ Oanh Nhi hạ hết gương trong phòng xuống, lại khổ công mời một ma ma tinh thông chuyện trong phòng về dạy nàng. Dựa vào đôi mắt câu người này cùng bản lĩnh phòng the ngày càng cao, cộng thêm tình nghĩa biểu huynh biểu muội ngày xưa, Phương Trạch thế mà không hề ghét bỏ dung mạo của nàng, càng sủng ái nàng hơn, chuyện hậu trạch đều giao cho nàng xử lý. Năm trước từng có người giới thiệu một cửa hôn nhân không tồi, đáng tiếc không biết thế nào lại có chút tiếng gió truyền ra ngoài, để nhà gái biết được Phương gia có một vị biểu muội có thân phận đặc thù, chuyện hôn nhân không thành, Phương Trạch cũng không chán ghét mà vứt bỏ Đỗ Oanh Nhi, cũng không tiếp tục mai mối nữa.

“Vì sao không đi?”

Phương Trạch nằm dài trên tháp, ánh mắt nhìn lên đỉnh màn, trong đầu đều là chuyện ở kinh thành, “Tạ Định được phong hầu, hai cha con đều vào Binh Bộ, ngay cả Hầu gia cũng khen ngợi hai cha con bọn họ, có tâm muốn kết giao. Ta đã đắc tội Tạ Định rồi, cũng không thể chặt đứt giao tình với Tướng gia bên này, cho dù muốn cắt đứt, cũng phải đợi xem Tạ Huy có trở về được hay không đã”.

Sớm biết Tạ Định sẽ phong hầu, hẳn tuyệt đối sẽ không hòa ly với Tạ Dao.

Đáng tiếc không có cái gọi là sớm biết. Phương Trạch chỉ cảm thấy may mắn chuyện hán sai người đi bắt Tạ Lan Âm năm ngoái được làm cực kì kín kẽ.

Nhìn thấy nam nhân không biết vì sao lại xuất thần, Đỗ Oanh Nhi hạ mi xuống.

Nàng hy vọng biểu ca sẽ đoạn tuyệt quan hệ hoàn toàn với Tạ gia, nếu không Tạ gia càng lên cao, biểu ca sẽ càng hối hận, hối hận đến mức sinh ra suy nghĩ muốn tục huyền với Tạ Dao. Lúc Tạ Dao ra đi cực kì quyết tuyệt, nhưng nàng ta còn có nữ nhi, chỉ cần biểu ca thành tâm ăn năn, rất có khả năng Tạ Dao sẽ đồng ý, đến lúc đó nàng sẽ thành cái gì đây?

~

Bình Tây Hầu phủ.

Hầu phu nhân Mạnh thị đang ở cùng Thẩm Tiệp bàn bạc về bái thiếp của Tướng gia.

“Mọi khi mấy việc liên quan đến Tướng gia, Hầu gia chỉ phái người đưa lễ vật qua đó, sao lần này lại muốn ta tự mình sang đó vậy?” Mạnh thị không hiểu, “Tuy Tướng gia có phân lượng ở Thiêm Tây, nhưng cũng chỉ là thương gia, có phải Hầu gia đã quá nể mặt bọn họ rồi không?”

Thẩm Tiệp uống một ngụm trà, nói với bà ta, “Hiện tại thế tử của Tạ Huy là Tướng thị đang ở đó, cho nàng đi là cho nàng ta mặt mũi đó”.

Sau khi phủ Trần Quốc Công và Nhan gia suy tàn, Thẩm gia bọn họ nhanh chóng trở thành gia tộc quyền quý nhất, muội muội được phong hậu, cháu trai trở thành thái tử, ông cũng trở thành Bình Tây Hầu uy danh vang xa. Nhưng trong lòng Thẩm Tiệp cũng hiểu rõ, hoàng thượng vẫn đề phòng mình, chỉ để ông trấn thủ Tây Bắc, trong Binh Bộ trong hệ có người của Thẩm gia, cha mẹ cùng Nhị đệ ở kinh thành, giống như là làm con tin vậy.

Gần vua như gần hổ, không cần thận hành sự, Nhan gia chính là tấm gương ở đó.

Cho nên dù ông tôn kính hoàng thượng, nhưng vẫn phải có quan hệ tốt với nhóm triều thần, không kết bè cánh, nhưng không thể ai cũng không thêm để ý.

Mạnh thị đã hiểu, gật đầu.

Hai vợ chồng tiếp tục nói chuyện, bên ngoài có tiểu nha hoàn đến báo ba vị công tử đã đến.

Mạnh thị liếc mắt lườm trượng phu một cái rồi mới cho người mời.

Ba con trai của Thẩm Tiệp rất nhanh đi vào.

Đi đầu là thế tử Hầu phủ Thẩm Ứng Thờ*, năm nay mười bảy tuổi, dung mạo rất giống Thẩm Tiệp, chỉ có một đôi mắt phượng là hoàn toàn bất đồng.

*bạn này chính là bạn Thẩm Ngọc Đường xuất hiện lúc đầu, chả hiểu sao đến chương này tác giả lại đổi tên, sau này beta lại tở sẽ sửa nhé, bây giờ chả nhớ chương nào mà sửa nữa.

Đi cạnh hắn là Tam công tử đích xuất* Thẩm Ứng Minh, mới mười tuổi, dung mạo kế thừa ưu điểm của Thẩm Tiệp và Mạnh thị, răng trắng môi hồng, trông rất xinh đẹp, trông khác hẳn với vị huynh trưởng là thế tử, Thẩm Ứng Minh hoạt bát yêu cười, bên khoe miệng của nún đồng tiền, trông càng tinh nghịch hơn.

*con vợ cả, thứ xuất là con vợ lẽ.

Nhị công tử thứ xuất Thẩm Ứng Cần đi cuối cùng, khác với huynh trưởng thanh lãnh, ấu dè trẻ con, mười bảy tuổi nhưng trông hắn cực kì gầy yếu, mắt lạnh đầy lệ khí, có lẽ trời sinh đã thế, kể cả lúc hắn tận lực lấy lòng cha mẹ thì cũng không che giấu được.

Mạnh thị thích nhất là con trai nhỏ, cười cười gọi con trai bảo bồi đến, “Sắp đến lễ đầy tháng của đứa bé nhà họ Trương, Minh Nhi có muốn đi cùng nương không?”

Thẩm Ứng Minh thích náo nhiệt, lập tức gật đầu.

Mạnh thị xoa đầu con trai nhỏ, lại nhìn về phía trưởng tử, vẻ tươi cười thu liễm vài phần, “Ứng Thời cũng đi cùng đi, phụ thân con không thoát thân được, con thay ông ấy đến đó đi”.

Đứa con trai này tuy là thân sinh nhưng từ nhỏ không thân với bà, mới hai tuổi đã bị phụ thân ôm đến tiền viện nuôi dưỡng, nói là thế tử phải nghiêm cẩn quân giáo, không tùy tiện cho bà nhúng tay. Bà không lay chuyển được trượng phu, may mắn sau đó lại nhanh chóng sinh con gái, con trai lúc đó mới chỉ biết đi vài bước, cho nên tình cảm với trưởng tử không tránh khỏi bị phai nhạt. Đến khi bà muốn thân cận với trưởng tử, thì nó đã biến thành bộ dạng như bây giờ, với ai cũng trương ra cái mặt lạnh, khiến bà muốn thân thiết với nó một chút cũng không dám mở miệng.

“Vâng”, mẫu thân phân phó, Thẩm Ứng Thời cũng không nhiều lời.

Trong lòng Mạnh thị thở dài, ánh mắt lại rơi trên người thứ tử, cũng không nói gì với hắn, sau khi bảo hai con trai lớn lui xuống, bà cúi đầu đỡ dành tiểu nhi tử, hỏi nó có đến thăm tỷ tỷ bị ốm không, thanh âm cực kì ôn nhu.

Thẩm Tiệp nhìn bà, nghĩ đến hai đứa con trai vừa mới rời đi, trong mắt lại xẹt qua chút áy náy. giấy lát sau cũng kiểm có rời đi.

Mạnh thị nhìn theo ông, khẽ đánh mắt với nha hoàn Mặc Lan bên kia.

Mặc Lan ngẫm hiểu, nhanh chóng đi ra ngoài, giấy lát sau đã trở lại, trong nhà chính chỉ còn Mạnh thị.

“Phu nhân, Hầu gia đến Mai Các”.

Ngoại trừ phu nhân, tổng cộng Hầu gia có ba vị di nương. Ban đầu Phụng đi nương ở trong Mai Các, ngoại trừ Hầu gia cùng nha hoàn hầu hạ trong viện, ai cũng không được phép đi vào, Hầu gia cũng không để Phụng đi nương đến thỉnh an phu nhân, sau này Phụng đi nương cùng phu nhân đồng thời có thai, lúc sinh Nhị công tử liền khó sinh mà chết. Hầu gia đem Nhị công tử đến Trúc viên giao cho Tổng đi nương nuôi dưỡng, sau đó lại đưa Nghiêm đi nương vào cửa, mà vị Nghiêm đi nương này chẳng những được sống trong Mai Các mà đãi ngộ cũng cực kì giống Phụng đi nương, được sủng ái nhưng cũng thần bí khó lường.

Vì nàng, nhiều lần phu nhân đã tranh cãi với Hầu gia, nhưng cho dù âm ỉ thế nào, lão gia cũng không thay đổi, may mắn vị Nghiêm đi nương cũng không sinh được con, đã gả vào mười mấy năm mà chưa từng có động tĩnh.

Trượng phu đi sang bên kia, Mạnh thị cũng đã quen, lẳng lặng ngồi một lát, lại đến Khóa viện xem nữ nhi.

Trong Mai Các, nghe nha hoàn bẩm báo Hầu gia đã đến, Nghiêm đi nương buông quyển sách trong tay, ngẩng đầu lên.

Ánh nắng tà dương ảm áp chiếu vào, càng làm nổi bật đôi mắt phượng tựa như làn thu thủy trên khuôn mặt tuyết sắc kia.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Nhìn không chớp mắt, khước từ người cả ngàn dặm

Thẩm Tiệp kim lòng không đậu khẽ dừng bước chân, nhìn về phía Tiểu Nhan thị đang bị bao phủ trong những tia nắng êm dịu.

Đã sắp hai mươi năm rồi, nàng vẫn giống như lần đầu gặp gỡ, xinh đẹp cao ngạo lại lạnh lùng.

Khi đó hắn chỉ là một tên tướng sĩ tầm thường, thủ hạ của Hộ quốc công, nàng là Nhị tiểu thư Nhan gia cao cao tại thượng, là muối muối ruột của hoàng hậu, hắn từng vô tình gặp nàng một lần, lập tức bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nàng, khi hắn còn đang nhìn đến thất thần, bất gặp ánh mắt xem thường của nàng nên đành phải nhanh chóng rời đi.

Lúc ấy hần vừa mới cưới Mạnh thị, biết rõ là không nên nhưng cuối cùng vẫn động tâm với nàng.

Hoàng thượng âm thầm lôi kéo hần, nếu không đáp ứng chắc chắn sẽ phải chết, cho nên hần đành nghe theo hoàng mệnh hãm hại Nhan gia, việc thành hần một bước lên mây còn Nhan gia rơi vào chốn địa ngục.

Nàng cùng người nhà bị lưu đày đến Liêu Đông.

Hần không bỏ xuống được, âm thầm đi theo suốt một đường, liền bắt gặp tên nha dịch phụ trách áp giải mơ ước mỹ mạo của nàng, một mình mang nàng vào trong rừng, Hộ quốc công cùng hai đứa con trai trưởng thành của ông ấy đã sớm chết trên chiến trường hoặc bị chém đầu, chỉ còn Tam công tử Nhan gia vẫn là đứa nhỏ cùng vài vị nữ quyến, từng đó cả mắt cũng không thể giúp được nàng.

Thừa dịp lúc đó, Thẩm Tiếp đã cứu nàng, lại đánh gãy hai tên sai dịch, dùng một thi thể nữ nhân đã chuẩn bị trước nguy trang thành nàng bị ngã lăn xuống triền núi mà chết, chết không toàn thây, khi mấy tên sai dịch tỉnh lại cũng không dám đề lộ ra, chỉ nói là nàng chạy trốn nên ngã chết, từ đó tất cả mọi người đều cho rằng nàng đã chết, chỉ có mình hần biết, nàng là bị hần mang về Thiểm Tây.

Nàng không đồng ý, hần liền dùng đứa cháu trai vừa mất mẹ ở trong cung, dùng đứa em trai ruột ở Liêu Đông để uy hiếp nàng.

Nàng đành phải nghe theo, trở thành Phương di nương của hần, nhưng cho dù bị hần ôm vào trong ngực, trong mắt nàng cũng chỉ có sự khinh thường.

Thẩm Tiếp muốn nhìn thấy nàng cười, sau đó quả thực nàng đã nở nụ cười, khi nàng mang thai cùng lúc nghe tin Mạnh thị cũng mang thai, nàng cười cò kè mặc cả với hần, bất luận là nàng ta sinh con trai hay con gái, đều phải đổi đứa nhỏ của nàng với Mạnh thị, để đứa nhỏ của bọn họ trở thành đứa con đích xuất của Thẩm gia, nếu là con trai, thì phải được thừa kế tước vị của hần. Nếu hần đồng ý, nàng liền toàn tâm toàn ý làm di nương của hần, còn hần không đồng ý, nàng tức khắc sẽ một thi hai mệnh.

Thẩm Tiếp sao nỡ để nàng chết, sao nỡ để đứa con của bọn họ phải chết, do dự một lúc rồi cũng đồng ý với nàng.

Hôm Mạnh thị sinh nở, nàng cũng uống thuốc trợ sản, hần lại tỉ mỉ sắp đặt, chuyện này làm cực kì kín kẽ, không lưu lại một dấu vết nào, kể cả nha hoàn thân cận của nàng.

Nàng không muốn nuôi đứa con của Mạnh thị, hần liền sắp xếp để nàng giả chết, đưa đứa nhỏ của Mạnh thị cho Tổng di nương nuôi dưỡng, lại cho nàng một thân phận mới để vào phủ. Quả thực nàng cũng giữ đúng lời hứa của mình, coi hần như trượng phu, cũng không hề bước chân ra khỏi Mai Các, cũng không bao giờ muốn gặp đứa nhỏ, chỉ an phận làm chủ nhân của Mai Các, đối với bên ngoài cái gì cũng không hỏi.

Thẩm Tiếp cũng không dám để nàng liên hệ với bên ngoài.

Hần biết nàng là một nữ nhân thông minh, trăm phương ngàn kế để đứa con ruột thịt của mình làm thế tử, còn không phải là hy vọng tương lai con sẽ báo thù thay cho Nhan gia, sau đó lại trở thành trợ lực cho Đại hoàng tử Tiêu Nguyên sao? Thẩm Tiếp hiểu rõ điều này nên trước khi đổi còn liền cùng nàng định rõ ba điều kiện, hạ nhân bên người nàng đều do hần tỉ mỉ chọn lựa, hoàn toàn ngăn chặn ý định nhận thức con của nàng.

Hần thích nàng, vì nàng mà xúc động, nhưng hần tuyệt đối sẽ không để trưởng tử biết được thân phận chân chính của nó, tuyệt đối sẽ không để trưởng tử ảnh hưởng đến việc đăng cơ của cháu trai, một khi hần phát hiện hai mẹ con có liên hệ, trưởng tử vì đòi công bằng cho mẫu thân mà muốn phản bội Thẩm gia, thì hần sẽ không chút nương tay phế đi tước vị thế tử của nó.

“Đang nhìn gì vậy?”, thu hồi suy nghĩ, Thẩm Tiếp tươi cười bước vào.

Tiểu Nhan thị cũng không đứng lên, chỉ cuốn sách trên bàn, cúi đầu nói: “Tháng ba là sinh nhật của Hầu gia rồi, ta đang suy nghĩ nên làm cho ngài một miếng ngọc bội”.

Nàng hạ mi chọn lựa, vẻ mặt cực kì chuyên chú.

Thẩm Tiếp nở nụ cười, ngồi xuống bên cạnh cùng nàng chọn.

Hần không có thời gian để thường xuyên mang nàng ra ngoài, nàng bị vây trong Mai Các rất buồn, ngoại trừ mấy thứ cầm kì thi hoa đàm khuê tú quen dùng để giết thời gian, lại học thêm rất nhiều thú vui, ví dụ như trồng hoa làm thức ăn, khắc tượng gỗ chạm ngọc, có thời gian lại thích làm ghế tựa bằng trúc, nhưng cho dù vẫn luôn có những thú vui mới thì thứ mà nàng tinh thông nhất vẫn là làm ngọc bội.

Năm trưởng tử mười lăm tuổi một mình ra ngoài lịch lãm, nàng liền làm một miếng ngọc bội kỳ lân, bảo hần đưa cho trưởng tử, bảo vệ nó bình an.

Đó là lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng khóc.

Hần mềm lòng, sau khi cẩn thận kiểm tra miếng ngọc bội, xác định nó không có chút manh mối nào liên quan đến thân phận của con, bên trong cũng không có gì, hần liền đưa ngọc bội cho trưởng tử, xót thương tấm lòng yêu con của nàng, hần liền nói với trưởng tử đây là miếng ngọc mà hần đặc biệt nhờ trụ trì Đại Từ Ân tự khai quang, bảo nó phải luôn đeo bên người.

Hần không cho phép nàng chủ động gặp con nhưng hàng tháng vẫn tìm cơ hội cho nàng nhìn thấy nó, chính là để nàng đứng trong một góc bí mật nào đó, trưởng tử không nhìn thấy nàng. Hần hy vọng như vậy thì nàng sẽ nhìn thấy được con trai mang miếng ngọc bội nàng tặng bên người, sẽ dễ chịu hơn chút.

~

Cuối tháng hai, lúc hừng đông rạng sáng, không khí cũng không còn lạnh như trước.

Tạ Lan Âm mặc một thân áo đỏ bằng lụa thêu hoa anh đào đến thăm cháu gái.

Tiểu nha hoàn nhìn thấy, nhanh nhẹn thông báo với bên trong.

Trong phòng, Lâm Huyền lập tức đẩy trượng phu đang ôm nàng sờ loạn ra, đỏ mặt ra sau phòng chỉnh đốn lại y phục.

Tường Tế Chu còn chưa được thỏa mãn tâm nguyện, cúi đầu chỉnh lại y bào trên người xong liền đi ra ngoài trước.

“Đại biểu ca, Nhung Nhung tỉnh chưa?”, Tạ Lan Âm quen miệng hỏi.

“Tỉnh rồi, đang chờ muội đến rửa mặt cho nó đấy”, thần sắc Tường Tế Chu vẫn như bình thường mở miệng.

Tạ Lan Âm sốt ruột muốn gấp cháu gái, cười với hắn một cái rồi nhanh chóng đi vào.

Lâm Huyền giả bộ tự nhiên tiếp đón tiểu biểu muội.

Tạ Lan Âm một lòng chú ý đến cháu gái, không hề để ý đến vẻ mặt đờ ẹt khả nghi của biểu tẩu, bước nhanh đến trước mép giường, cúi đầu hôn bé con mặc xiêm y đỏ thắm một cái, “Hôm nay Nhung Nhung đầy tháng rồi, xem tiểu cô cô mang gì cho con này”.

Nàng lấy ra một chiếc vòng bằng vàng, phía dưới gắn một chiếc khóa trường mệnh, trên khóa lại gắn chín cái chuông nhỏ, vừa cầm lên đã kêu leng keng vài tiếng.

Nhung Nhung mở to đôi mắt ngập nước nhìn chiếc vòng, đưa tay muốn cướp.

Tạ Lan Âm lại hôn cháu gái một cái, sau đó dưới sự trợ giúp của biểu tẩu liền đeo vòng cho Nhung Nhung.

Trời dần sáng, những vị khách mời cũng lần lượt đến nhà.

Tiêu Nguyên cũng đã tới, xuyên thấu qua lớp rèm cửa nhìn về phía tường viện Tường gia, trong đầu tưởng tượng nàng đang làm gì bây giờ. Nghe nói nàng rất thích cháu gái nhà đại biểu ca, cả ngày chỉ vui vẻ sang bên đó, nghiêm nhiên trở thành cô gái ngoan ngoãn cửa lớn không ra, cửa trong không bước, khiến hắn tổn công chuẩn bị bao nhiêu lý do tiếp cận nàng thì cũng không có cơ hội xuống tay.

“Công tử, người của Bình Tây Hầu phủ cũng đến đây, ở ngay đằng sau chúng ta”, Cát Tiến đóng giả thành gã sai vặt đi bên cạnh xe ngựa, sau khi quan sát xung quanh, liền hạ thấp giọng nói vào cửa xe, “Thế tử cùng Hầu phu nhân cũng đến”.

Hắn cùng chủ tử đã gặp qua Thẩm Ứng Thời từ xa.

Tiêu Nguyên xoay chuyển ánh mắt, không hề lên tiếng.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau dừng trước cửa Tường gia.

Khách quý đến nhà, ngoại trừ Tạ Lan Âm ở bên trong cùng biểu tẩu thì tất cả mọi người trong Tường gia tính cả Tường thị và Tạ Lan Kiều đến ra cửa đón.

Tiêu Nguyên thực thức thời, xuống xe liền gạt đầu với các trưởng bối sau đó chủ động đứng ra phía sau Tường Hoài Chu.

Tường Hoài Chu ném cho hắn một ánh mắt không có biện pháp.

Tiêu Nguyên cười cười tỏ vẻ đã hiểu, tầm mắt lại xoay về phía xe ngựa.

Thẩm Ứng Thời xuống ngựa, gật đầu hỏi thăm mọi người ở Tường gia, sau đó xoay người đến trước xe ngựa, bệ đê đê Thẩm Ứng Minh xuống trước rồi mới đỡ Mạnh thị.

Tường Khâm cùng Lý thị đều đã gặp qua ba mẹ con nhà này, cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, lại thân thiện đi qua hành lễ chào hỏi mấy câu.

Tạ Lan Kiều mặc một thân nam trang, ánh mắt khẽ đảo qua người ba mẹ con một vòng, thấp giọng nói với mẫu thân: “Khó trách mọi nói vị Hầu phu nhân này thiên vị con trai út hơn, trên người vị thế tử này chả có điểm nào giống bà ta cả”.

Tường thị nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Tiêu Nguyên ở gần, nghe được một chút nhưng cũng không để trong lòng, dù sao không phải đứa nhỏ nào sinh ra cũng giống cha mẹ.

Nhung mà, khi ba mẹ con Mạnh thị đang được mọi người ở Tường gia vây quanh đi về phía bên này, ánh mắt Tiêu Nguyên liền ngưng trệ, bình tĩnh nhìn

về miếng ngọc bội bên hông Thẩm Ứng Thời, khi hắn ta ngày càng đến gần, Tiêu Nguyên cũng nhìn rõ hơn, trong đầu lại hiện lên lời nói ôn nhu của nhũ mẫu lúc nhỏ.

“Điện hạ, ngọc bội kỳ lân này vốn là một đôi, là bảo bối lão thái thái chỉ truyền cho cháu gái không truyền cho cháu trai, phù hộ các cô nương sinh được con trai đầy cả sảnh đường, trước khi lão thái thái mất, liền trao nó cho nương nương cùng dì của điện hạ...”

Bên người cũng có một miếng ngọc bội như vậy nên cho dù cách xa một khoảng thì hắn vẫn nhận ra được những hoa văn quen thuộc.

Tiêu Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu.

Thẩm Ứng Thời đứng lúc cũng nhìn qua hắn, mắt phượng không hề chớp, cự người cả ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Vừa nhìn thấy đã rung động!

Khách khứa đến nhá, hôm nay nơi nào ở Tường gia cũng cực kì náo nhiệt.

Trong lòng Tiêu Nguyên có chuyện, sau khi nói mấy câu với Tường Hoài Chu liền dẫn Cát Tiến đi vào hoa viên của Tường gia.

Sắp đến tháng ba, khí trời ấm áp hơn nhiều, bên cạnh bờ ao những đóa hoa bung nở đón xuân, sắc vàng rực rỡ một góc.

Tiêu Nguyên đi đến bên hồ, nhìn làn nước trong vắt đến xuất thần.

Mẫu hậu qua đời khi hắn mới hai tuổi, chuyện gì cũng không hiểu, đến lúc sáu bảy tuổi, thông qua nhũ mẫu hắn mới biết được kết cục của Nhan gia, ngoại tổ phụ cùng hai cậu bị quy kết tội danh mưu nghịch, chặt đầu thị chúng*, đi đã chết trên đường đến Liêu Đông sung quân, hai người mẹ cùng đám hài tử nhỏ tuổi thân thể suy nhược, không lâu sau cũng mất, chỉ còn có cậu nhỏ còn sống, ở nơi nghèo nàn lạnh lẽo cưới vợ thành gia.

*trị tội trước công chúng

Hắn đã xem qua danh sách xét nhà của Nhan gia, miếng ngọc bội của dì cũng nằm trong đó, chẳng qua đã vỡ nát, hắn là khi đi bị bắt giao nộp thì quyết định ném vỡ.

Kỳ lân là điềm lành, trên đời này ngọc bội kỳ lân nhiều không đếm xuể, nhưng một đôi ngọc bội gia truyền ngoại tổ mẫu để lại này có chỗ đặc biệt, Tiêu Nguyên lấy miếng ngọc bội bên người ra, xem xét tỉ mỉ, quả thật là một đôi với miếng ngọc của Thẩm Ứng Thời, ngay cả sắc xanh của ngọc cũng giống.

Nếu là người khác giữ miếng ngọc bội của dì, vậy thì người đó chắc hẳn có mối quan hệ vô cùng mật thiết với dì và ngoại tổ mẫu.

Là nha hoàn thân cận của các vị trưởng bối sao? Hay là bạn thân chốn khuê phòng?

Nhưng tại sao miếng ngọc bội kia lại rơi vào tay Thẩm gia, còn được Thẩm Ứng Thời giữ bên người chứ?

“Công tử đang phiền não gì vậy?” Cát Tiến đứng bên cạnh quan sát một lúc, lần đầu tiên thấy chủ tử phiền muộn như thế, ngay cả trên mặt cũng lộ ra, lại nhìn miếng ngọc bội trong tay chủ tử, hần thấp giọng hỏi.

Tâm tư Cát Tiến khá nhạy bén, Tiêu Nguyên cũng không giấu hắn, đưa miếng ngọc bội cho hắn nhìn, thấp giọng nói: “Ngọc bội trên người Thẩm Ứng Thời cùng miếng ngọc này của ta là một đôi”.

Sắc mặt Cát Tiến khẽ biến, theo bản năng liếc mắt quét một vòng xung quanh, xác định không có người, hắn mới hạ mắt trầm tư.

Tình hình trong Thẩm gia bọn họ cực kì rõ ràng, người duy nhất không tra xét được chính là vị Nghiêm di nương thân bí khó lường kia. Nhà quyền quý thế thiếp thành đàn không phải chuyện hiếm, Nghiêm di nương được sủng ái, không cần sớm chiều đến trước mặt chủ mẫu thỉnh an cũng là đãi ngộ của một sủng thiếp thông thường, nhưng chuyện bà ấy bị ngăn cách với bên ngoài, cuộc sống gần như là bị giam cầm thì quả thực rất hiếm.

Mà bà ấy cũng không phải người thứ nhất, trước đó còn có một vị Phương di nương nữa.

Là vì dung mạo của bà ấy rất giống Phương di nương nên Thẩm Tiệp mới sủng ái bà ấy như sủng ái Phương di nương sao?

Nhưng hai vị di nương cổ quái này hẳn là không có quan hệ gì với miếng ngọc bội bên người Thẩm Ứng Thời chứ?

Cát Tiến gãi đầu, lúc nghiêng đầu sang lại nhìn thấy sùron mặt thanh lãnh tuấn mỹ của chủ tử.

Trong lòng Cát Tiến bỗng nhiên nhảy dựng lên, khí độ này....

Khí độ tương tự là chuyện bình thường, đều có một đôi mắt phượng cũng là chuyện thường, nhưng cùng lúc mang trên người một cặp ngọc bội. ...

Ngọc bội là của Di tiểu thư, nếu theo tình huống bình thường, ngọc bội nên nằm trên người biểu đệ biểu muội của chủ tử, nhưng Di tiểu thư trẻ tuổi đã....

Không phải vậy chứ?

Cát Tiến hưng phấn xoa tay.

Di tiểu thư có thể thật sự còn sống, chuyện chết không toàn thấy năm đó có thể là thủ thuật che mắt, ngọc bội nằm trên người Thẩm Ứng Thời, chứng tỏ Thẩm Ứng Thời là do Di tiểu thư sinh ra, chính vì thế, chuyện dung mạo Thẩm Ứng Thời không giống Mạnh thị mà quan hệ với Mạnh thị cũng không thân thiết có thể giải thích được.

Bởi vì Phương di nương cùng Nghiêm di nương đều là Di tiểu thư, cho nên năm đó Di tiểu thư mang thai đã nghĩ được biện pháp thay đổi đứa nhỏ với Mạnh thị!

Cát Tiến càng nghĩ càng hưng phấn, nhưng muốn làm được chuyện này cực kì khó khăn, lại liên quan đến danh dự của Di tiểu thư cho nên Cát Tiến không dám lập tức xác định, chỉ uyển chuyển nhắc nhở chủ tử, “Nghe nói thể tử cùng đứa con thứ xuất của Thẩm gia là Nhị gia có cùng ngày sinh nhật”.

Tiêu Nguyên liếc mắt nhìn hần.

Cát Tiến cũng không né tránh, nhìn thẳng hần.

Luận về chuyện thông minh, Tiêu Nguyên càng hơn Cát Tiến, nhưng chuyện liên quan đến người thân quả thật khó có thể giữ vững được sự minh mẫn, nay được nhắc nhở, hần lập tức nghĩ tới vị Nghiêm di nương trong Bình Tây Hầu phủ.

Nếu bà ấy thực sự là di. ...

Tiêu Nguyên âm thầm nắm chặt tay.

“Đại ca, ta muốn đến bên cạnh hồ chơi”.

Phía sau đột nhiên truyền tới giọng nói lạnh lạnh của thiếu niên, Tiêu Nguyên cùng Cát Tiến cùng lúc quay đầu lại.

Thẩm Ứng Minh đã sớm nhìn thấy hai người bọn họ, nhưng cậu ta cũng không để ý đến, hưng phấn chạy về phía bờ hồ. Đây là lần đầu tiên cậu đến Tường gia, đi loang quanh rồi mới phát hiện hoa viên của Tường gia so với Hầu phủ cũng không kém là bao, cho nên chỗ nào cũng muốn ngó một cái, Mạnh thị bận nói chuyện cùng các vị phu nhân cũng không thể phân thân, liền bảo đứa con trưởng chừng chặc đi trông đệ đệ.

“Đừng đến quá gần bờ hồ”, Thẩm Ứng Thời đi phía sau tam đệ, lạnh giọng nhắc nhở, dứt lời lại khẽ gạt đầu với hai người Tiêu Nguyên, sau đó liền đi theo tam đệ đến bờ hồ bên kia. Hần không thích cùng người khác chuyện trò xã giao, hôm nay những người đến Tường gia phần lớn là thương nhân, hần lại càng không phải có kỳ điều gì.

“Công tử?” Cát Tiến nhẹ giọng nhắc nhở, bây giờ bên hồ ít người, quả thật là cơ hội tốt để giao thiệp.

Tiêu Nguyên lắc đầu, nhìn về phía Thẩm Ứng Thời vài lần, thấy Thẩm Ứng Thời xách thiếu niên bên bờ hồ quay về thì cũng xoay người rời đi.

Cho dù là di sinh ra thì Thẩm Ứng Thời cũng là con trai của Thẩm Tiệp, việc cấp bách trước mắt vẫn là phải xác nhận được danh phận của Nghiêm di nương.

Hần hy vọng suy đoán của mình là chính xác, như vậy thì hần lại có thêm một người thân nữa.

Nhưng Tiêu Nguyên cũng mong bản thân hiểu lầm, bởi vì hần không thể tưởng tượng nổi nếu Nghiêm di nương thực sự là di thì bao năm nay bà ấy đã phải chịu bao khổ rồi?

~

Hai khắc sau khi Tiêu Nguyên rời đi, Thẩm Ứng Thời cũng gọi tam đệ lại, chuẩn bị trở lại tiền viện.

Tiền viện bên kia, Tạ Lan Kiều nghe thấy muội muội tìm mình liền lập tức ra ngoài, nhưng vừa bước đến cửa Nguyệt Lường thì phía sau lùm cây đột nhiên có một bóng người vụt qua, lúc Tạ Lan Kiều nhử mắt nhìn qua đó, đúng lúc nhìn thấy một vật bay qua, nàng lập tức tránh né theo bản năng, nhưng vừa lui được hai bước, vật kia liền nổ “Ùn!” một cái.

Âm thanh dọa người, những hạt cát văng tới người nàng, nhưng may mắn trên người cũng không bị thương.

Tạ Lan Kiều không làm sao nhưng Anh Ca được Tạ Lan Âm phái tới truyền lời thì sợ tới mức ôm chặt lấy Nhị cô nương trốn sang một bên, không cần thận lại vấp chân khiến hai người ngã lăn ra đất.

“Ha ha ha, một đại nam nhân còn nhất như vậy!”; phía sau lùm cây có một thiếu niên tầm mười một mười hai tuổi chạy đến, cực kì vui sướng khi người gặp họa nhìn hai chủ tớ cười cợt, thấy Anh Ca nằm trên người Tạ Lan Kiều, cậu ta còn chắc chắc một tiếng, mở miệng nói mấy lời khó nghe, đầy vẻ ăn chơi trác táng.

Anh Ca bị chọc tức, đứng lên định bắt lấy cậu ta, “Ngươi là con cái nhà ai? Xem ta dạy cho ngươi một trận!”

Lý Trường Mậu làm xong chuyện xấu liền nhanh chân bỏ chạy.

Anh Ca đuổi theo, nhưng chưa chạy được vài bước, Tạ Lan Kiều đã nổi trận lôi đình vượt qua nài, vừa chạy vừa phân phó, “Em đi tìm một sợi dây thừng đến đây!”

Anh Ca cắn môi, nổi giận đùng đùng đi tìm dây thừng, dám hù dọa Nhị tiểu thư của bọn họ, để xem hôm nay Nhị tiểu thư phạt nó thế nào.

Nàng đi rồi, Tạ Lan Kiều nhìn chằm chằm thiếu niên đang chạy phía trước, đáng tiếc nàng cũng chỉ là một cô gái, cho dù xuất môn nhiều nhưng cũng chưa từng rượt đuổi người nào, mắt thấy tên xu tiểu tử kia càng chạy càng nhanh, Tạ Lan Kiều cố ý phô trương thanh thế, gọi gã sai vặt bên kia đến hỗ trợ, sau đó thừa dịp Lý Trường Mậu quay đầu lại, liền mạnh mẽ nhào tới.

“Ngươi còn dám chạy!”, Tạ Lan Kiều thở hồng hộc bắt lấy cánh tay thiếu niên, muốn bắt cậu ta lại.

Lý Trường Mậu giãy dụa kịch liệt, như nghé con mới sinh, không thèm nhìn ngó gì lập tức đánh về phía người Tạ Lan Kiều, đánh không lại liền giật tóc của Tạ Lan Kiều, lập tức kéo rút phát quan của Tạ Lan Kiều, giật được xong đang định cười thì chợt phát hiện vị ca ca này buông tóc xuống thì xinh đẹp giống như một cô nương vậy, lại nghe thanh âm của “hắn”.....

“Ngươi là nữ nhân sao?” Lý Trường Mậu há hốc mồm hỏi.

“Ta là cô nãi nãi của ngươi!”

Từ trước đến giờ Tạ Lan Kiều chưa từng tức giận như vậy, kéo thiếu niên về phía thân cây, hung hăng đập đầu cậu ta một cái, “Nói, ngươi là con nhà ai?”

Ngày đại hi của cháu gái mà thằng oắt này dám ném pháo trúc, chẳng may khiến người khác bị thương thì sao? Vừa rồi mới đánh cậu ta được mấy cái liền cảm giác đau đớn trên người do bị nó đập, trong lòng Tạ Lan Kiều càng tức giận, hung hăng đập thêm mấy cái, “Mặc kệ cha ngươi là ai, đêm nay đừng nghĩ đến chuyện về nhà, ta sẽ treo ngươi lên cây, cho đến khi nào ngươi nhận sai thì thôi!”

“Đại tỷ tỷ, ta biết hắn!”

Thẩm Ứng Minh đã nhìn lên một hồi lâu, thấy Lý Trường Mậu bị phạt, cậu liền hưng phấn chạy tới, “Cậu ta là tiểu thiếu gia của tiền trang Lý gia!”

“Thẩm Ứng Minh, người đừng tưởng cha ngươi là Hầu gia mà ta không dám đánh ngươi!”, Lý Trường Mậu lắc lắc tròng cựa.

Thẩm Ứng Minh không thèm sợ cậu ta, chỉ vào cái cây trước mặt hét lên: “Vậy thì đem ngươi cột vào cái cây này!”

“Ứng Minh”, Thẩm Ứng Thời nhíu mày quát lớn Tam đệ.

Thẩm Ứng Minh hừ một tiếng, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh đại ca.

Tạ Lan Kiều đã nhận ra hai huynh đệ này, biết đây là khách quý của cậu, lại nhìn bộ dạng chật vật tóc tai bù xù của bản thân, thoải mái tự giễu: “Bắt một đứa nhỏ còn mất nhiều sức như vậy, đã khiến thể tử chê cười rồi”.

Cô nương mười lăm tuổi, mặc một thân nam trang, dáng người cao ngất như chi lan ngọc thụ*, mái tóc đen dài mềm mại tuôn rơi hơi rối, vài sợi tung bay theo làn gió, tự nhiên thoải mái, càng nổi lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc, mặt mày linh động, đáng vẻ xinh đẹp lại có chút phong tư cực kì tiêu sái.

*ý chỉ người tài giỏi, ưu tú

Thẩm Ứng Thời gật đầu, vốn định kêu Tam đệ tiếp tục đi về phía trước thì ánh mắt lại dừng lại trên mu bàn tay đáng ấn trên bả vai Lý Trường Mậu của nàng.

Nàng chảy máu.

Lý Trường Mậu nổi danh cả thành Tây An về độ ăn chơi hư hỏng, đột nhiên Thẩm Ứng Thời có chút lo lắng vị cô nương này sẽ phải chịu thiệt, do dự một lát liền đi qua: “Cô nương đi xử lý vết thương trước đi, ta sẽ đưa cậu ta đi gặp Lý lão gia”.

“Không cần!” Lý Trường Mậu lập tức ôm chặt lấy thân cây, ngửa đầu cầu xin Tạ Lan Kiều: “Tỷ tỷ, tỷ nhanh chóng trở lại đi!”

Phụ thân sợ nhất là quan lại, Thẩm gia lại là quan lớn nhất trong thành, nếu thể tử đưa cậu ta trở về, chắc chắn phụ thân sẽ cho rằng cậu ta đắc tội thể tử, về nhà còn không đánh chết cậu ta chắc?

Lý Trường Mậu cực kì sợ hãi, nhìn Tạ Lan Kiều cầu xin.

Đứa bé trai này bộ dạng xinh xắn, già bộ đáng thương càng khiến người ta mềm lòng. Tạ Lan Kiều có chút khó xử, sau đó đột nhiên nhớ ra, năm trước ngựa nhà bọn họ bị bỏ bãi đậu, còn không phải do vị tiểu thiếu gia nhà họ Lý này gây ra hay sao?

Thù mới hận cũ bùng lên, Tạ Lan Kiều lập tức giao người cho Thẩm Ứng Thời, cảm kích nói: “Vây làm phiền thể từ rồi”.

Đương nhiên nàng biết làm thế nào để Lý Trường Mậu chịu sự trừng phạt lớn nhất.

Thẩm Ứng Thời khẽ gật đầu, cúi đầu nhìn Lý Trường Mậu: “Ngươi tự mình đi hay để ta dẫn ngươi đi đây?”

Lý Trường Mậu khẽ đảo mắt, chu miệng nói: “Ta tự đi”.

Thẩm Ứng Thời khẽ hát cầm về hướng phía trước.

Lý Trường Mậu chậm chạp đi qua hai người, vừa đi được ba bước, đột nhiên co chân bỏ chạy, thân hình vừa động mắt cá chân đã tê rần, thân thể bỏ nhào về phía trước.

Tạ Lan Kiều khiếp sợ nhìn về phía bàn tay của nam nhân, hấn dùng hạch đào làm ám khí sao?

Thẩm Ứng thời phát giác ánh mắt của nàng, cảm giác như hấn là kẻ tham ăn lúc nào cũng mang hạch đào theo người vậy, có chút xấu hổ giải thích: “Lúc ra ngoài gia đệ có cầm theo một ít, bảo ta cầm cho nó”.

Tạ Lan Kiều nở nụ cười, nhìn Thẩm Ứng Minh lập tức đem công lao cướp về trên đầu mình, chấp tay với hai huynh đệ cáo từ: “Ta rời đi trước”.

Lần đầu tiên Thẩm Ứng Thời được một cô nương chấp tay hành lễ, ngơ ngác một lúc mới gật đầu, lúc hoàn hồn đã thấy cô gái xoay người rời đi.

“Vị tỷ tỷ này thật kỳ quái”, Thẩm Ứng Minh nhìn bóng lưng của đại tỷ tỷ, nhỏ giọng than thở, “Sao tỷ ấy lại mặc y phục của nam nhân nhỉ?”

Thẩm Ứng Thời cũng không quay đầu lại nhìn cô gái nhưng hấn cũng nhanh chóng đoán được thân phận của nàng.

“Đi thôi”, thu hồi ánh mắt, khuôn mặt Thẩm Ứng Thời không chút biểu cảm.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Là bà không cần hấn trước.

“Tỷ tỷ, nếu để lại sẹo, ta sẽ tìm nó tính sổ!”

Trong Yêu Nguyệt Các, Tạ Lan Âm đau lòng bôi thuốc cho tỷ tỷ, nhìn mu bàn tay tỷ tỷ bị tên tiểu thiếu gia nhà họ Lý cào chảy cả máu, hấn hấn nói.

Bây giờ Tạ Lan Kiều đã hết giận, cười cười trấn an muội muội: “Chút thương nhỏ ấy không sao đâu, dưỡng vài ngày sẽ hết thôi, cậu ta bị Thẩm thế tử đưa về, chắc chắn là phải ăn đòn. Đứng rồi, Lan Âm tìm ta làm gì?”

Tạ Lan Âm vẫn tức giận, chút tâm tình tốt đều không còn, vừa thoa Ngọc Liên Sương cho tỷ tỷ vừa xì mặt nói: “Thanh Thanh hẹn chúng ta mừng tám tháng ba cùng đến bờ sông hái lan, ta muốn hỏi xem tỷ có muốn đi không?”

Thanh Thanh trong miệng nàng là Đại tiểu thư nhà họ Diêu, Diêu Thanh Thanh, là lán giềng của Tường gia, cũng là thiên kim nhà giàu, quan hệ hai nhà Diêu, Tường cũng tốt, cho nên khi Tạ Lan Âm đến đây liền coi cô nương tính cách sáng sủa như Diêu Thanh Thanh là bạn khuê phòng.

“Lan Âm muốn đi không?” Đối với mấy loại chuyện các cô nương thích này, Tạ Lan Kiều cũng không có chút hứng thú nào.

Tạ Lan Âm liếc nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ đi thì ta mới đi”.

Nàng không có ca ca ruột, nhưng có thể coi hai vị tỷ tỷ ruột thịt này như ca ca, có tỷ tỷ đi cùng, nàng đi chơi cũng an tâm. Trải qua kiếp nạn lần trước, hiện tại Tạ Lan Âm cũng không dám xuất môn một mình, mà lễ hái hoa lan này, mấy biểu ca cùng lăm chỉ đưa nàng đến bờ sông, sẽ không ở lại với một đám cô nương, mà sẽ sang giao thiệp với vị công tử.

Thấy muội muội rõ ràng hy vọng mình đi, Tạ Lan Kiều cười cười, “Được rồi, chúng ta cùng đi”.

Tạ Lan Âm lập tức nở nụ cười, giục tỷ tỷ thay xiêm y xong tự mình chải đầu cho nàng ấy.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, hai tỷ muội mới cùng ra gặp khách.

Mạnh thị là khách quý, đang nói chuyện cùng Trương thị và Lý thị, thấy hai cô nương như hoa như ngọc đang đi tới, Mạnh thị ngăn người, kinh ngạc chỉ Tạ Lan Kiều hỏi Trương thị: “Đây là Nhị cô nương sao?”

Lúc ngoài cửa bà đã thấy Tạ Lan Kiều, nhưng lúc đó Tạ Lan Kiều mặc nam trang, đáng vẻ cực kì ngọc thụ lâm phong, bây giờ đổi một thân xiêm y nữ nhân, anh khí lại không mất đi và xinh đẹp, khiến bà có chút không nhận ra.

“Lan Kiều gặp qua phu nhân”, không đợi mẫu thân đáp lời, Tạ Lan Kiều đã cười cười hành lễ.

Trương thị nhìn đứa con gái thứ hai, có chút bất đắc dĩ giải thích: “Đứa nhỏ này ham chơi, vẫn luôn thích mặc nam trang”.

Mạnh thị cẩn thận đánh giá Tạ Lan Kiều một hồi, cười cực kì hòa ái, “Tiểu cô nương đều như vậy đó, Diệu Diệu nhà ta thỉnh thoảng cũng mặc nam trang ra ngoài cưỡi ngựa, đáng tiếc hôm nay thân mình nó không thoải mái, không thể cùng đến đây, thân thể của bà không tiện đi lại, ngày khác ta mời Lan Kiều Lan Âm đến quý phủ làm khách, để cho mấy đứa nhỏ bầu bạn với nhau”.

Trương thị vội vàng cảm tạ.

Chẳng qua trong lòng cũng không coi là thật, phu nhân thế gia gặp nhau đều thích nói mấy lời khách sáo như vậy, còn bọn nhỏ có thể chơi được với nhau không thì còn phải xem duyên phận. Giống như bà hồi nhỏ cùng mẫu thân xuất môn, người lớn hai nhà quan hệ cũng không tồi, vậy mà bà cùng cô nương nhà người ta đều nhìn nhau không vừa mắt.

Trò chuyện một lúc, liền khai yến.

Yến hội kết thúc, khách khứa lần lượt cáo từ.

Mạnh thị lên xe ngựa, nghe tiểu nhi từ hưng phấn kể lại chuyện Lý Trường Mậu bị phụ thân cậu ta răn dạy, mới biết được trưởng tử cùng Tạ Lan Kiều có chút sâu xa. Bà nhìn về phía rèm cửa, xuyên qua khe hở lập tức nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của trưởng tử, lại nhẹ giọng hỏi tiểu nhi từ vài câu về tình huống lúc đó, không khỏi nhủ mảy.

Tĩnh tĩnh trưởng tử lạnh lùng, đối với đệ đệ muội muội ruột cũng không quá thân thiết, cô nương bên ngoài hẳn càng không thêm liếc mắt, vậy mà lần này lại chủ động giúp Tạ Lan Kiều sao?

Không phải là đã động lòng với Tạ Lan Kiều chứ?

Mạnh thị cảm thấy không vui.

Bà đã sớm nghe qua chuyện về ba cô nương Tạ gia, Đại tiểu thư Tạ Lan Đình tập võ, Nhị tiểu thư Tạ Lan Kiều thích việc buôn bán, cả hai đều ngang ngạnh bướng bỉnh, đi ngược với đạo lý, chỉ có Tạ Lan Âm là còn giống một cô nương. Trước mặt Trương thị bà khen Tạ Lan Kiều nhưng thật ra trong lòng lại cảm thấy chướng mắt.

Trở lại Hào phủ, Mạnh thị gọi trưởng tử lại hỏi, “Nghe Minh nhi nói, hôm nay con nhìn thấy Nhị tiểu thư Tạ gia sao?”

Thẩm Ứng Thời gật đầu, cũng không nói thêm lời nào.

Con trai y như hũ nút, bà không hỏi nó cũng không nói, Mạnh thị đau đầu không biết làm sao, chỉ mở miệng tán gẫu: “Vị Nhị tiểu thư này cũng thật là, sao lại so đo với một tiểu tử loại choai chứ, tốt xấu gì hôm nay cũng là Trưởng gia, nàng ta nào loạn như vậy, cho dù Lý gia có giáo huấn con trai thì trong lòng cũng sẽ oán trách Trưởng gia. Còn con đó, đường đường là Thế tử Hào phủ, tự dưng xen vào chuyện nhà của đám thương nhân làm gì? Trước kia nương cũng chưa từng thấy con xen vào chuyện của người khác bao giờ”.

Bà rất khôn ngoan, quanh co lòng vòng dò hỏi tâm tư của trưởng tử với cô nương nhà người ta.

Thẩm Ứng Thời cũng không ngốc, tất nhiên nghe ra được ý của bà.

Nhưng hẳn không biết mình làm sai chuyện gì, chỉ ngồi ngay ngắn trên ghế, hạ mắt nghe mẫu thân nói.

Thấy hẳn già bộ hồ đồ như vậy, Mạnh thị từ đầu đầu chuyển thành phiền chán, cũng có chút không vui, dứt khoát hỏi trực tiếp luôn: “Có phải Ứng Thời coi trọng vị Nhị tiểu thư kia không?”

Thẩm Ứng Thời rút cuộc cũng nâng mắt nhìn bà, bình tĩnh nói: “Mẫu thân lo lắng nhiều rồi, con cũng mới chỉ gặp nàng một lần, nói gì đến chuyện thích hay không thích chứ?”

Gặp một lần chưa thích, vậy thì gặp nhiều lần sẽ thích sao?

Khóe miệng Mạnh thị khẽ nhếch, cố ý xuyên tạc ý tứ của con trai, cùng lúc cũng nhắc nhở, “Đúng vậy, hơn nữa nàng ta luôn thích xuất đầu lộ diện, quá ham nhúng tay vào chuyện buôn bán trong cửa hàng, một cô nương như vậy, không thích hợp làm con dâu quan gia, lại càng không xứng với con”.

“Không nên đem người khác ra để tán dóc, mẫu thân nên nói năng thận trọng”. Thẩm Ứng Thời thản nhiên nói.

Mạnh thị ghen hòng, bàn tay nắm chặt ống áo, phẫn chán nói: “Tốt lắm, ta là tiểu nhân, con là quân tử, ta nói chuyện với con chưa cần thận được chưa? Trở về đi, ta đi thăm muội muội con”, dứt lời cũng không nhìn con trai, đứng dậy rời đi.

Thẩm Ứng Thời nhìn theo bà, sau đó trở về viện của mình.

Ban đêm nằm trên giường, hần lấy ngọc bội ra theo thói quen, nắm trong tay ngắm nhìn.

Trên ngọc bội chạm hình kỳ lân cực kì uy phong凛冽, Thẩm Ứng Thời đưa nó tới trước mũi, đã không còn hương thơm thảo nhiên kia nữa.

Nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại sự việc giống như nằm mơ kia.

Năm bảy tuổi, hần bị ôm nặng, ý thức mờ hồ, thường xuyên mê man. Có một đêm, hần cảm giác bản thân được người khác ôm vào trong ngực, đó là một nữ nhân, mùi hương trên người bà không giống mẫu thân, nhưng hần lại cảm thấy quen thuộc, bởi vì từ nhỏ đến lớn, hần vẫn thường ngửi được mùi hương này, đôi khi là sau khi tỉnh ngủ ngửi được bên gối, đôi khi là sinh bệnh ngửi thấy, nhưng lúc đó hần vẫn còn quá nhỏ, nhỏ đến mức không thể nhớ được.

Lần nữa ngửi được là khi bảy tuổi, hần muốn mở to mắt ra nhìn, nhìn xem ngoại trừ mẫu thân còn ai dám ôm hần như vậy.

Nhưng không chờ đến lúc hần mở to mắt, bà đã nói, “Ứng Thời đừng sợ, nương đến thăm con đây, có nương ở đây, ngày mai con con sẽ tốt thôi...”

“Nàng nói nhỏ một chút, đừng đánh thức nó”, là thanh âm của phụ thân.

“Không phải đã nói uống thuốc sẽ ngủ mê mệt sao?” Thanh âm mềm nhẹ của nữ nhân vang lên, ngữ khí giống như không cần thận làm chuyện sai lầm vậy.

Phụ thân không nói thêm gì, bà cũng không mở miệng nữa, chỉ nhẹ nhàng đặt hần lên giường, đắp chăn cho hần lần nữa. Hần có thể cảm giác được bà nhìn hần rất lâu, lâu đến mức hần sợ mình không nhịn được mà tỉnh lại, bà mới nhẹ nhàng hôn lên trán hần, lưu lại một giọt lệ, cúi đầu thì thầm “Ta xin lỗi” rồi rời đi.

Đêm đó hần trắng đêm không ngủ, ý thức so với lúc không bị bệnh còn thanh tỉnh hơn.

Rốt cuộc hần cũng biết vì sao Tam đệ giống mẫu thân như vậy mà hần lại không giống, cũng biết vì sao Tam đệ có thể ở cùng mẫu thân đến năm năm tuổi mà hần đã sớm bị phụ thân ôm đến tiền viện, mà phụ thân cũng không cho hần chạy sang chỗ mẫu thân. Bởi vì mẹ đẻ của hần là một người khác, trong lòng phụ thân cũng biết rõ.

Phụ thân thích gọi hần đến thư phòng trò chuyện, có một lần, thoáng qua lớp rèm cửa trong trác thất, hần nhìn thấy một góc quần áo của nữ nhân.

Hần cảm thấy đó là mẹ đẻ của hần.

Năm mười lăm tuổi, phụ thân tặng miếng ngọc bội này cho hần, không cần ngửi thấy mùi hương nhân nhạ kia thì hần cũng biết đây là của mẹ đẻ tặng hần, bởi vì phụ thân không phải một người cảm tính như vậy.

Thậm chí Thẩm Ứng Thời còn đoán được, người trong Mai Các chính là mẹ đẻ của hần.

Mặt mày Nhị đệ rất giống Mạnh thị, người không biết chuyện sẽ không nghĩ nhiều, hần biết, cho nên hần không hiểu tại sao bà phải thay đổi hần.

Hần không oán hận, bởi vì hần biết mẹ đẻ của hần chắc chắn có nỗi khổ trong lòng.

Nhưng hần cũng không muốn gặp bà, bởi vì chính bà không cần hần trước.

Mạnh thị dong dài, có nhiều khuyết điểm, nhưng bà ấy coi hần như con trai, cho nên tuy hần không thân thiết nhưng cũng sẽ kính trọng bà ấy, chăm sóc cho đệ đệ muội muội là con ruột của bà. Về phần bên kia, hần sẽ chờ, chờ xem có phải cả đời này cha mẹ sẽ không nói rõ chân tướng cho hần hay không.

Cất ngọc bội đi, Thẩm Ứng Thời đi vào giấc ngủ.

Hậu trạch phía sau phủ Tàn Vương.

Tiêu Nguyên mặc y phục chỉnh tề, ngồi trong thư phòng, trong tay cũng cầm miếng ngọc bội kỳ lân.

Gần canh ba, bên ngoài mới truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Cát Tiến ra mở cửa, Lư Tuấn một thân hắc y đi vào.

“Thế nào rồi?” Cát Tiến hỏi thay chủ tử.

Lư Tuấn lắc đầu, thần sắc ngưng trọng: “Thị vệ Hầu phủ cực kì nghiêm ngặt, thị vệ xung quanh Mai Các lại trùng trùng điệp điệp, giống như biết có người sẽ đến vậy”.

Cát Tiến nhủu mày, nhìn về phía chủ tử.

Tiêu Nguyên trầm mặc, thật lâu sau mới: “Nếu hần đã đề phòng như vậy thì về sau không cần đến nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Canh hai đêm này, mời cô nương ra ngoài gặp ta

Ở Tây An, lễ Thượng Ty đến vùng sông nước hái phong lan chính là một tập tục để đuổi tà khí.

Trời trong nắng ấm, xe ngựa đi tới bên bờ sông, Tạ Lan Âm đẩy màn xe ra, thấy xa xa một đám cô nương diện váy lụa đủ màu tụ thành tốp năm tốp ba, có tiểu cô nương bảy tám tuổi chải hai búi tóc song nha, cũng có mỹ nhân tầm mười bốn mười lăm đáng vẻ xinh đẹp, như những đóa hoa đang bung nở trên đồng cỏ, quả là cảnh đẹp ý vui.

“Trường tam ca, chúng ta qua bên kia đi”, Diêu Thanh Thanh cũng ghé đầu ra cửa xe giống Tạ Lan Âm, cực kì thông thạo chỉ hướng cho Trường Hoài Chu, “Bên kia ít người, thanh tịnh, mấy chỗ đông người, phong lan đều đã bị hái hết”.

Trong mắt Trường Hoài Chu, vị tiểu cô nương nhà bên này cũng giống như muội muội vậy, cười cười bảo xa phu rẽ sang đó.

Lúc xe ngựa dừng lại, Trường Hoài Chu cũng xuống dưới, giống như tên đại vương trong núi, ngồi xếp bằng dưới hàng liễu rủ, sai sử ba cô gái: “Nhanh đi hái phong lan đi, hái được mỗi đũa phải nộp một gốc cho ta, nếu không týt nữa đừng hòng ngồi xe ngựa của ta”.

Diêu Thanh Thanh bật cười, chỉ về chỗ đám công tử đang tụ tập, đuổi hần: “Trường tam ca qua bên kia cùng người ta uống rượu ngâm thơ đi, muốn phong lan, đi chỗ nào chả hái được, còn đòi chúng ta làm gì”.

Phong lan hôm nay còn có hàm ý khác, các cô nương hái được, tặng cho trường bồi đệ muội có thể dùng để trừ tà, nhưng nếu đưa cho đám thiếu niên thì chính là tín vật đính ước.

Trường Hoài Chu cười cười nhìn hai vị biểu muội, lắc đầu nói: “Người khác hái không tốt, ta muốn các muội hái đó, mỗi người tặng ta một gốc, sau này ta còn có cái khoe với người khác chứ”.

Lần trước mang tiểu biểu muội xuất môn, suýt chút nữa đánh mất nàng ấy, lần này cho dù nói gì hần cũng không chịu cách mấy biểu muội quá xa.

Diêu Thanh Thanh không biết được duyên cớ trong đó nhưng Tạ Lan Âm lại hiểu được đây là Tam biểu ca lo lắng cho các nàng, liền kéo tay Diêu Thanh Thanh, đi về phía bờ sông, “Đề huynh ấy ở đó mơ mộng hão huyền đi, chúng ta đi tìm phong lan trước đã, bao giờ thấy mấy cây hư nát lại quăng cho huynh ấy”.

Diêu Thanh Thanh cười lạnh lạnh, đi được hai bước lại cùng Tạ Lan Âm tách ra, tự phân công nhau đi tìm kiếm.

Tạ Lan Âm quay đầu, mới thoáng thấy tỷ tỷ vẫn đứng yên bên người biểu ca, nàng lập tức chạy đến, kéo Tạ Lan Kiều cùng xuống dưới. Cảnh xuân đẹp như vậy, cho dù không tìm phong lan thì đi dạo bên bờ sông một lát cũng tốt.

Ba cô gái cười nói đi bộ về phía trước, tìm kiếm một lát lại đến bờ sông xem cá.

Trường Hoài Chu nhìn ba vị muội muội, thấy cách hơi xa lại vô vọng đi theo, cực kì tận trách, giống y một tên tùy tùng.

Đám thiếu gia bên kia cũng có người nhận ra hần, hai người trong đó liền giục ngựa chạy tới.

“Sao Hoài Chu không đến tìm chúng ta?” Người đang nói chuyện là một công tử nhà giàu mặc bạch sam, họ Lý, sau khi bắt chuyện với Trường Hoài Chu, ánh mắt lập tức liếc về phía ba cô nương bên bờ sông, hai mắt sáng lên.

Tạ Lan Âm thấy hai người cười ngửa đến liền cùng Diêu Thanh Thanh ngồi xuống bên bờ sông rửa mấy cây phong lan, không để cho bọn họ nhìn thấy.

Tạ Lan Kiều đứng che phía sau muội muội, bóng lưng cũng không cho người ta xem, lại không biết một thân váy dài màu hồng cánh sen của nàng trông cũng cực kì thướt tha.

Lý công tử cùng đồng bạn làm bộ muốn xuống ngựa, bị Trường Hoài Chu gõ cho một quạt, ra vẻ khinh thường mắng: “Mau cút hết cho ta! Không hái được phong lan lại còn định đến đòi muội muội của ta, một đám cũng không tự biết soi gương, chờ bao giờ bộ dạng các người ngọc thụ lâm phong như ta thì hãy đến đây!”

Tam biểu ca nói chuyện cực kì thú vị, Tạ Lan Âm cười trộm một cái, mặt nước phản chiếu dung nhan xinh đẹp của nàng, khiến Diêu Thanh Thanh bên

cạnh nhìn đến gần ra, trên mặt nước nhìn không rõ, nàng quay đầu sang nhìn người thật, thấy Tạ Lan Âm cười đuôi mắt cong cong, nhìn không được nhẹ giọng khen ngợi: “Lan Âm thật xinh đẹp”.

Tạ Lan Âm hiểu lầm, nhẹ nhàng liếc nàng một cái, “Bọn họ bảo người đến trên ta sao?”

Khoảng cách xa như vậy, những người đó sao thấy rõ được ai với ai?

Diêu Thanh Thanh không giải thích, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn.

Giao tình của hai vị công tử kia với Tưởng Hoài Chu cũng khá tốt, biết Tưởng Hoài Chu không muốn bọn họ quấy rầy ba cô gái, liền tươi cười rời đi.

Tưởng Hoài Chu tiếp tục đứng dưới bóng cây bên đường trông coi.

Tạ Lan Âm muốn tặng cho mỗi người thân một gốc phong lan, ngay cả cháu gái vừa đầy tháng cùng phụ thân trưởng tử xa tận chân trời cũng có, cho nên sau khi rửa sạch phong lan đặt trong xe ngựa, nàng lại tiếp tục tìm kiếm, tìm tìm một lúc lại oán giận tý tý, chê nàng ấy làm biếng. Tạ Lan Kiều sợ muội muội nũng nịu oán giận, không dám nhàn hạ nữa, đứng đây nghiêm túc tìm kiếm.

Tưởng Hoài Chu thấy thế cực kì buồn cười, làn gió theo dòng nước thổi tới, quả thực rất dễ chịu, liền tựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần.

Nghỉ ngơi một lúc, nghe thấy tiếng nói chuyện của ba cô gái cách xa, Tưởng Hoài Chu đứng dậy, chuẩn bị đi tới một chỗ khác.

Vừa động, liền thấy trên mặt sông không biết từ lúc nào xuất hiện một con thuyền buồm đen, trên đầu thuyền có hai nam tử mặc áo xám, bộ dạng không thấy rõ lắm. Tưởng Hoài Chu khẽ hừ, loại trò hề giả bộ ngồi thuyền du ngoạn trên sông lại nhân cơ hội nhìn lên các cô nương trên bờ này từ năm tám tuổi hẳn đã không thêm chơi, không ngờ vẫn còn có người tự cho là thông minh như vậy.

Trong lòng khinh thường, Tưởng Hoài Chu nhanh chân đuổi theo ba cô gái, vừa định bảo các nàng tránh vào ven đường, chợt nghe thấy có người gọi hắn, thanh âm còn cực kì quen tai.

Tưởng Hoài Chu tập trung nhìn kỹ, liền nhận ra đó là Cát Tiến và Lư Tuấn.

Vậy người trong thuyền...

Ý nghĩ vừa mới lướt qua trong đầu, quả nhiên thấy Tiêu Nguyên đi ra mũi thuyền, một thân trường bào màu xanh nhạt, đứng trước làn gió, thanh lãnh phiêu dật, giống như một vị thần tiên trên Cửu thiên theo dòng ngân hà tiện đường ghé thăm nhân gian vậy. Mặc dù cùng là nam nhân, Tưởng Hoài Chu cũng nhìn đến mức thất thần, sau khi hoàn hồn, liền liếc mắt sang ba vị muội muội đang đứng hình bên cạnh, Tưởng Hoài Chu liền cảm thấy kỳ quái.

So với đối phương hẳn rất kém sao? Tại sao buổi sáng nhìn thấy hắn, mấy muội muội chỉ biết sai sù, trong mắt cũng không có chút kinh diễm nào?

Nhưng Tưởng Hoài Chu cũng không trách đám muội muội, chỉ đổ thừa cho nam nhân trên thuyền quá mức phong tao thôi.

Hắn cố ý khụ khụ.

Tạ Lan Âm hoàn hồn đầu tiên, nhìn gốc phong lan vừa hái trong tay, tạm thời nàng cũng không nghĩ đến chuyện rửa sạch, lập tức xoay người đi về phía xe ngựa, trước khi đi lại cố gắng tự nhiên giải thích: “Hôm nay hơi nắng, ta vào trong xe đội mũ che lên”.

“Ta đi cùng người”, Diêu Thanh Thanh đỏ mặt đi theo, đứng đây thêm lúc nữa chẳng phải là có ý ở lại nhìn nam tử xa lạ kia sao? Tuy nàng quả thật muốn ở lại ngắm nhân vật tựa như thần tiên kia nhưng sự rụt rè của một cô nương không cho phép nàng tùy tâm sở dục, đặc biệt là tỷ muội tốt của nàng cũng đã đi rồi.

Tạ Lan Kiều tạm thời không nhúc nhích, chờ ba chủ tử Tiêu Nguyên lên bờ, nàng lên tiếng chào hỏi rồi mới đi về phía xe ngựa.

“Hôm nay Viên huynh cũng đến hái phong lan sao?”, gặp người quen, Tưởng Hoài Chu nói chuyện cũng không khách khí, ý vị thâm trường hỏi.

Về mặt Tiêu Nguyên mờ mịt nhìn hắn, “Lời này của Hoài Chu có ý gì vậy?”

“Huynh thật không biết sao?” Tưởng Hoài Chu không tin hắn thật sự đi du ngoạn trên sông, chỉ vào đám cô nương đang hái lan bên kia, “Lễ Thượng Ty các cô nương đều đến đây hái lan, ta tưởng Viên huynh đặc biệt ngồi thuyền đến đây là để chọn một cô nương hợp ý chứ”.

Tiêu Nguyên bật cười, mãi mới nhận ra*: “Chả trách hôm nay bên bờ có nhiều cô nương như vậy, ta còn nghĩ đi xa một chút sẽ bắt đồng người cho nên mới tiến đến mũi thuyền. Nếu đã như thế, ta vẫn nên lên bờ luôn, không lại quấy rầy nhã hứng của các cô nương”.

*nguyên văn là “hậu tri hậu giác”: một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

Cắt lời liền nháy mắt với Lư Tuấn một cái.

Lư Tuấn liền dừng thuyền lại bên đó.

Tiêu Nguyên nhìn về phương xa, nói với Tưởng Hoài Chu: “Bên này toàn là các cô nương, ta muốn sang bên kia đập thanh thưởng xuân, Hoài Chu có

muốn đi cùng ta không?”

Thấy vẻ quang minh lỗi lạc của hắn, Tưởng Hoài Chu liền tin là hắn không phải nhân cơ hội đến nhìn mỹ nhân, do dự một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Đề ngày khác đi, một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, không ở cạnh các nàng ta sẽ lo lắng, đã cô phụ ý tốt của Viên huynh rồi”.

Tiêu Nguyên cười cười khen ngợi: “Hoài Chu khắp nơi suy nghĩ cho biểu cô nương như vậy, quả thật không khác gì huynh trưởng ruột thịt, kia...” Còn chưa dứt lời, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Tiêu Nguyên nhìn về phía làn váy phấn hồng của cô gái đứng cạnh xe ngựa đang đưa lưng về phía hắn ở xa xa, trên mặt hiện lên chút trầm tư, do dự một lát, liền ra hiệu cho Tưởng Hoài Chu cùng hắn đi thêm vài bước, mới mở miệng: “Ta muốn một mình hỏi Ngũ tiểu thư một chuyện, không biết Hoài Chu có thể giúp ta hay không?”

Trong lòng Tưởng Hoài Chu sinh chút cảnh giác, mở miệng suy đoán: “Viên huynh vẫn hoài nghi chuyện chiếc khuyên tai kia sao...”

Tiêu Nguyên lập tức phủ nhận, thần sắc có chút nhìn không thấu, “Không phải, ta chỉ là đột nhiên nhớ tới, năm trước từ lúc trở về từ Đồng Sơn, Ngũ tiểu thư vẫn luôn trốn tránh ta, giống như vừa rồi vậy, nhìn thấy ta nàng lập tức xoay người rồi đi, ta vẫn luôn trầm tư suy nghĩ, không nhớ được bản thân đã đắc tội với nàng ấy lúc nào, vẫn luôn muốn hỏi rõ ràng, nếu chẳng may vô tình mạo phạm nàng, ta muốn kịp thời bồi tội. Mà lấy sự hiểu biết của ta về Ngũ tiểu thư, nếu Hoài Chu hỏi thay ta, chưa hẳn nàng sẽ nói thật, cho nên ta mới khẩn cầu Hoài Chu cho ta một cơ hội để giải trừ khúc mắc với Ngũ tiểu thư”.

Hắn đã nói như vậy, Tưởng Hoài Chu cũng cẩn thận ngẫm lại, đúng là tiểu biểu muội giống như vẫn luôn trốn tránh Tiêu Nguyên.

Không đề cập đến chuyện đáp tạ ân cứu mạng của Tiêu Nguyên năm trước, chỉ ngay vừa rồi, tiểu biểu muội cũng không phải người cứng nhắc thủ lễ, ngay cả Nhị biểu muội cũng đứng lại chào hỏi với ân nhân, vì sao tiểu biểu muội vừa nhìn thấy đã lập tức rời đi?

Nhưng mà, tiểu biểu muội thấy cũng không muốn thấy hắn, thì sẽ nguyện ý nói chuyện với hắn sao?

Nhìn ra sự khó xử của Tưởng Hoài Chu, Tiêu Nguyên lại khẩn cầu: “Viên mỗ sẽ không để Ngũ tiểu thư mất nhiều thời gian đâu, mong Hoài Chu thành toàn cho ta”.

Lời nói của hắn thành khẩn, lại từng cứu tiểu biểu muội, Tưởng Hoài Chu do dự một lát, gật đầu, “Huynh đi theo ta”.

Tiêu nguyên nhẹ nhàng thờ ra.

Bên kia Tạ Lan Âm thấy nam nhân vẫn chậm chạp không rời đi, sau khi đội mũ mạo liền ngồi xuống bên bờ sông rửa sạch hoa lan, rửa rửa một lúc, trong dư quang thoáng nhìn thấy hai người đi tới. Nàng khẽ mím môi, giả bộ như không biết, tiếp tục ngồi yên bên bờ.

“Lan Kiều, chúng ta muốn cùng tiểu biểu muội bàn chút chuyện sinh ý, các muội sang bên kia tìm hoa lan đi”, Tưởng Hoài Chu cười cười nói với Tạ Lan Kiều.

Tạ Lan Kiều nhìn hắn một lát, biết Tam biểu ca hơn phân nửa là không muốn để Diêu Thanh Thanh biết chuyện, liền phối hợp dẫn Diêu Thanh Thanh rời đi.

Chờ các nàng đi xa, Tưởng Hoài Chu lo lắng tiểu biểu muội không chịu ở lại, cách lộp khấn che đỡ dành nàng: “Lan Âm, Viên huynh có chuyện muốn nói với muội, ta qua bên kia chờ, thứ này đưa cho ta, ta rửa giúp muội”. Nói xong liền đoạt lấy gốc phong lan mới rửa được một nửa trong tay tiểu biểu muội, nhanh chóng rời đi.

Hắn tin tưởng nhân phẩm của Tiêu Nguyên, chắc chắn Tiêu Nguyên sẽ không bắt nạt tiểu biểu muội, lại nói hắn đứng bên kia dù không nghe thấy gì, ánh mắt vẫn sẽ nhìn chăm chăm bên này.

Thấy biểu ca đưa tay giúp đỡ người ngoài, Tạ Lan Âm thờ gấp, còn muốn chạy, nam nhân phía trước đã bước lên một bước.

Tạ Lan Âm cắn môi, lui ra sau một bước: “Viên công tử muốn bàn chuyện sinh ý gì với ta?”

“Nơi này không tiện nói chuyện, đêm nay ta đến Yêu Nguyệt các tìm nàng”, Tiêu Nguyên nhìn chăm chăm ánh mắt ẩn ẩn sau lớp mạng che mặt của nàng, “Năm trước ta cứu nàng một mạng, bây giờ ta lại có chuyện muốn cầu nàng, hai nhà Tưởng Tạ cũng chỉ có mình nàng có thể giúp được ta. Nếu Ngũ tiểu thư tin ta, canh hai đêm nay sau hai tiếng mõ hấy ra khỏi phòng, ta ở bên ngoài chờ nàng, còn nếu Ngũ tiểu thư không tin...”

Tạ Lan Âm ngẩng đầu, muốn nghe xem hắn tính toán uy hiếp nàng làm chuyện hoang đường như nửa đêm gặp mặt này thế nào.

“Nếu Ngũ tiểu thư không tin, Viên mỗ cũng hối hận lúc trước đã cứu nàng”, Tiêu Nguyên cúi đầu nói, trong đôi mắt phượng ôn nhu ánh lên tia sáng ấm áp của mùa xuân.

Tạ Lan Âm ngó ra, nhìn ánh mắt hàm chứa đầy nhu tình của nam nhân, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Giống như đã ngừng thổi, bên tai cũng không còn tiếng nước chảy róc rách, chỉ còn lại nam nhân trước mặt này, thời gian giống như trôi thẳng về ngày ấy, khi nàng bị tặc nhân thô lỗ túm lấy, ngay tại lúc nàng tuyệt vọng nhất, hắn liền lặng yên xuất hiện, cứu nàng khỏi nguy hiểm, lại quy củ công nàng một đường.

“Canh hai đêm nay, không gặp không về”.

Thật lâu cũng không thấy nàng mở miệng, Tiêu Nguyên biết sự khó xử của nàng, rút cuộc cũng chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi xoay người rời đi.

Tạ Lan Âm ngơ ngác nhìn hắn, một lúc sau lý trí mới trở về, ý thức được hắn thế mà ngầm thừa nhận là nàng đã đồng ý, không khỏi đuổi theo hai bước, “Ngươi...”

Tiêu Nguyên dừng lại, quay đầu đặt ngón trỏ lên môi, động tác cực kì thân thiết tự nhiên, giống như hai người là vẫn là đôi bạn tốt thời niên thiếu vậy.

Tạ Lan Âm kinh ngạc đến mức quên cả phản ứng.

Thấy nàng nhu thuận nghe lời, Tiêu Nguyên vừa lòng nở nụ cười, tiếp tục bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lời ngon tiếng ngọt

“Lan Âm, vị công tử hôm nay chúng ta gặp là ai vậy?”

Buổi chiều sau khi nghỉ trưa xong, Diêu Thanh Thanh đến tìm Tạ Lan Âm hỏi nhỏ. Người nọ tuần dật thoát tục, khí độ hào hoa, lúc ở bờ sông nàng đã tò mò muốn hỏi, chẳng qua lại ngượng ngùng, sợ Trương Hoài Chu Tạ Lan Kiều chê cười nàng, bây giờ chỉ còn mình Lan Âm, quan hệ hai người cũng thân thiết, nàng hỏi cũng không quá mức xấu hổ.

Từ lúc Tiêu Nguyên rời đi, trong đầu Tạ Lan Âm luôn nghĩ đến chuyện tối nay, tâm phiền ý loạn, lúc này lại nghe thấy tỷ muội tốt nhắc tới Tiêu Nguyên, nàng kinh ngạc nhìn Diêu Thanh Thanh chăm chăm, thấy ánh mắt Diêu Thanh Thanh lấp lánh, mặt cũng ngày càng hồng, nàng cố gắng áp chế cảm giác quái dị trong lòng, cười cười trêu ghẹo: “Sao, ngươi thích hắn hả?”

Nhìn dáng vẻ nhân mô cầu dạng* của người nọ, các cô nương vừa gặp đã thương cũng không phải chuyện kì quái.

*một câu thành ngữ của Trung Quốc, mang nghĩa trào phúng, dùng để chỉ những người bề ngoài lịch lãm đứng đắn nhưng bên trong thì ngược lại.

Diêu Thanh Thanh lắc đầu, nâng cằm nói chuyện với nàng: “Thích hay không ta cũng không thể nói rõ, nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy một người xuất sắc như vậy, khó tránh được tò mò, Lan Âm nói ta nghe một chút đi, hẳn quen biết với các người thế nào vậy, muốn bàn chuyện sinh ý gì với người? Mà cũng thật kỳ quái, bàn chuyện làm ăn sao không tìm Lan Kiều tỷ tỷ, tìm người làm gì chứ?”

Thấy nàng hỏi liên tiếp mấy vấn đề, Tạ Lan Âm cười cười, bịa chuyện một chút: “Hắn là bạn bè của Tam biểu ca ta, họ Viên, lúc đến nhà ta chơi có đến phòng chế hương của Tam biểu ca, gặp được Mỹ nhân kiều liền muốn mua, Tam biểu ca nói muốn thương lượng với ta, cho nên hắn mới hỏi ta mấy câu”.

“Vậy người đồng ý rồi sao?” Diêu Thanh Thanh cảm thấy hứng thú hỏi.

Tạ Lan Âm bĩu môi, nhỏ giọng hừ hừ: “Không cho, đó là thứ Tam biểu ca làm riêng cho ta, Tam biểu ca cũng không bán, hắn dựa vào cái gì mà muốn bán chứ?” Bởi vì trong lòng còn oán giận chuyện nam nhân đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy, cho nên lời nói của nàng bây giờ ngập tràn sự chán ghét với đối phương, về mặt cùng ngữ khí đều cực kì đáng tin.

Diêu Thanh Thanh cực kì bội phục, “Lan Âm thật giỏi, nếu là ta, chỉ sợ hắn nói cái gì cũng lập tức đồng ý”.

“Ngươi nghĩ ai cũng không có tiền đồ giống ngươi chắc?” Tạ Lan Âm đắc ý mở miệng nhưng trong lòng lại có chút chột dạ.

Nàng không đồng ý, nhưng nàng cũng đâu có cự tuyệt? Trong mắt nam nhân kia đã biến thành nàng ngầm đồng ý rồi.

Có điều nàng do dự là bởi vì đối phương đã cứu mạng nàng, có đại ân với nàng, cũng không phải vì dung mạo xuất chúng của hắn, nếu không có ân tình cứu mạng, cho dù hắn có tuấn tú vô song hơn nữa, dám liều lĩnh đưa ra yêu cầu nửa đêm tư hội, nàng chắc chắn sẽ không đồng ý, còn có thể lập tức nói cho biểu ca, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

Nhưng là, đêm nay nàng thật sự muốn gặp hắn sao?

Tiền bước Diêu Thanh Thanh, Tạ Lan Âm nằm sấp trên giường, thật lâu vẫn không quyết định được.

Không gặp, có chút qua cầu rút ván, dù sao nàng cũng nợ hắn một ân tình, hơn nữa với nhân phẩm của hắn Tạ Lan Âm vẫn có chút tin tưởng. Nhưng việc gì cũng sợ chẳng may, nửa đêm không người, ngộ nhờ hắn nảy sinh ác ý, không nói đến chuyện thân thù của hắn rất cao, ngay cả một nam nhân bình thường cũng có thể dễ dàng chế phục được nàng trước khi nàng kịp mở miệng kêu cứu.

Còn có chuyện mà hấn muốn nhờ nàng, là việc gì mà hai nhà Tướng Tạ chỉ có mình nàng có thể giúp được hấn chứ?

Càng suy tư, bầu trời đã tối đen lúc nào không hay.

“Tiểu thư còn chưa ngủ sao?”

Đêm nay đến lượt Anh Ca gác đêm, thấy cô nương cầm quyển sách tựa vào đầu giường, nàng sẵn sóc khuyên như: “Tiểu thư đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai hãy đọc tiếp, cẩn thận dễ hỏng mất”. Trong lòng cũng có chút kỳ quái, từ khi nào cô nương nhà mình lại chăm đọc sách như vậy chứ?

Tạ Lan Âm nhìn đại nha hoàn thân cận, trong đầu đột nhiên nảy ra một chủ ý, buông sách xuống, cười cười nói với nàng: “Vừa rồi ta đọc được một truyền thuyết, nói rằng canh hai đêm Thượng Ty, nếu nhìn lên bầu trời đếm được số ngôi sao bằng với tuổi của mình, yên lặng hứa nguyện khoảng một khắc thì trong tương lai có thể hoàn thành được tâm nguyện. Ta muốn thử xem, em ở trong này canh chừng hộ ta, bao giờ được một khắc thì ra ngoài gọi ta”.

Liên quan đến sự an toàn của bản thân, thật sự Tạ Lan Âm không thể tin tưởng được một nam nhân xa lạ, có Anh Ca trông nom, nàng cũng an tâm hơn một chút.

Anh Ca hoài nghi nhìn chủ tử chăm chăm, “Thật sự có tác dụng sao? Muộn như vậy, tiểu thư cẩn thận bị lạnh đó”.

Tạ Lan Âm giải quyết được khúc mắc trong lòng, cả người đột nhiên thoải mái hơn, chui vào ổ chăn nói: “Ta mặc thêm nhiều y phục là được, em cố gắng tỉnh táo đi, đến canh hai sau khi tiếng mõ thứ nhất vang lên nhớ vào gọi ta, nếu bỏ lỡ ta sẽ phạt ba tháng tiền tiêu vặt của em đó!”

“Tiểu thư không nhớ phạt em đâu!”, Anh ca cười tủm tỉm, nhìn khuôn mặt như hoa đào của cô nương trên giường, nàng thuận thực buông sa trường xuống, thoi tắt nến, sau đó cầm một ngọn đèn nhỏ lui ra gian ngoài. Cô nương đã có lời, Anh Ca cũng không dám chậm trễ chuyện “Đại sự” của cô nương, kéo cao áo dựa vào đầu giường, cố gắng giữ vững tinh thần.

Trong nội thất Tạ Lan Âm cũng không ngủ ngay, trở mình vài lần, mới nhắm hai mắt lại.

Mơ màng một lúc, thời gian cũng sắp tới, trong lòng có chuyện nên ngủ cũng không sâu, trên đường vừa vang lên tiếng mõ thứ nhất, Tạ Lan Âm đã tỉnh, khẽ trở mình một cái, nghe được động tĩnh của Anh Ca bên ngoài, rất nhanh bước vào trong, thấp đèn lên.

“Tiểu thư tỉnh rồi sao?” Cách lớp màn sa Anh Ca hỏi.

Tạ Lan Âm đáp một tiếng, lúc Anh Ca kéo màn sa ra, nàng nhìn sang cửa sổ bên kia, giật mình một cái, nhin cười nói: “Trước khi ra ngoài phải niệm một đoạn kinh, cũng mất một khắc, em sang bên kia nhìn đồng hồ cát cho ta, bao giờ đến giờ thì báo ta”. Nói xong liền giả vờ giả vịt lấy quyển sách nhét dưới chân ra, dựa vào đầu giường đọc.

Khóe miệng Anh Ca khẽ giật giật, thấy cặp mắt hoa đào ngập nước của cô nương, hiển nhiên là đang vui vẻ, không nỡ làm nàng cụt hứng liền cam chịu sự gầy vò của cô nương.

Khóe miệng Tạ Lan Âm khẽ nhếch lên.

Nợ hấn, nàng nguyện ý trả, nhưng nửa đêm gặp mặt, nàng cũng không thể đứng giờ quá mức, tránh để hấn nghĩ rằng nàng là người tùy tiện, hơn nữa để hấn chờ thêm một khắc, coi như trừng phạt việc hấn đưa ra một yêu cầu thất lễ như vậy, nếu như hấn không kiên nhẫn rời đi, nàng cũng bớt việc.

Tùy tiện lật mấy trang sách, cảm thấy đã thật lâu, Tạ Lan Âm nghi hoặc hỏi Anh Ca, “Còn chưa tới sao?”

Sao một khắc lại lâu như vậy?

“Còn sớm mà tiểu thư, người cứ an tâm niệm kinh đi, em vẫn nhìn chăm chăm đồng hồ mà”, Anh Ca nhỏ giọng nói.

Tạ Lan Âm có chút hối hận, sớm biết một khắc lâu như vậy, nàng đã bịa thời gian ngắn một chút.

Tiêu Nguyên đứng bên ngoài cửa sổ cũng nghe thấy lời nói của Anh Ca, mặc dù không biết nàng viện cớ gì, nhưng lại hiểu được ý tứ trong chuyện “niệm kinh” của nàng, chỉ cười cười, tiếp tục kiên nhẫn đứng chờ dưới mái hiên.

Chịu loại trừng phạt ngày thơ này cũng có chút thú vị.

Đã đến giờ, Tạ Lan Âm chài đầu thay quần áo xong lại lê mê thêm một lúc.

“Tiểu thư mặc thêm áo choàng đi, bên ngoài rất lạnh”, Anh Ca lấy một chiếc áo choàng màu tím nhạt từ trong ngăn tủ ra, sẵn sóc choàng lên người Tạ Lan Âm, sau đó cầm lấy đèn lồng, muốn đưa nàng đi.

Tạ Lan Âm ngẫm đồng ý, đến cửa lại nhẹ giọng nói: “Trong sách nói, không thể đốt đèn, ta đến chỗ cây anh đào ở góc tường hứa nguyện, một khắc sau em nhớ ra đó đón ta”.

“Tiểu thư có nhìn thấy rõ sao không?” Anh Ca lo lắng hỏi.

Tạ Lan Âm nghĩ nghĩ một lúc, nhận lấy đèn lồng, “Ta mang đèn ra đó, đến lúc hứa nguyện lại thối tắt. Được rồi, em đi vào đi, thời gian chưa tới, không cho phép ra ngoài đó”. Lúc trước không muốn mang đèn là sợ Anh Ca nhìn thấy người nọ.

Thấy vẻ cổ quái của cô nương, Anh Ca nhỏ giọng than thở một chút rồi đi vào trong.

Tạ Lan Âm đi ra ngoài, vừa quay người đã thấy hắc đang đứng cách đó mười bước, một thân hắc y, dưới ánh sáng của ngọn đèn trông cực kì mờ nhạt, trên mặt đầy ý cười.

Tạ Lan Âm cũng không nhìn nhiều, lập tức đi về phía cây anh đào bên góc tường, thối tắt đèn, xoay người nói với nam nhân vừa đi tới: “Thời gian chỉ có một khắc thôi, rốt cuộc là ngươi muốn ta giúp chuyện gì?”

Đêm đầu tháng không có trăng, trên bầu trời chỉ có vài ngôi sao lấp lánh, còn có vài tia sáng mong mang hắt lại từ những ngọn đèn xa xa. Nhưng nhãn lực của Tiêu Nguyên rất tốt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng dưới lớp áo choàng của nàng cực kì rõ ràng.

“Nàng muốn hứa nguyện điều gì thế?”, hắc đi về phía nàng, nghĩ muốn đứng gần nàng một chút.

Tạ Lan Âm cảnh giác trốn về phía sau, thấy hắc thức thời dừng lại, nàng mới không lấy chùy thủ ra, thanh âm càng lạnh hơn: “Không liên quan đến ngươi, nếu ngươi không có chuyện gì, ta đi vào”.

Thấy tiểu cô nương giống như con nhím, giọng nói lạnh lùng, nhưng lạnh lùng nghe cũng hay. Tiêu Nguyên cũng không dám thử tới gần nữa, đi về phía chân tường, dựa vào tường nói: “Ta có một vật, muốn nhờ nàng chuyển cho một người, người kia nàng chưa từng gặp, chờ bao giờ bà ấy xuất môn, ta sẽ sắp xếp người vô tình đụng phải bà ấy. Chuyện nàng phải làm chính là nhân cơ hội này nhét vật này vào tay bà ấy. Việc này phải làm kín kẽ, thần không biết quỷ không hay, một khi bị người bên cạnh nàng phát hiện, ta sẽ gặp phải phiền toái lớn”.

Tạm thời hắc không đối phó được với Thẩm Tiệp nhưng hắc muốn cứu đi ra trước, không muốn để bà tiếp tục phải lấy thân hầu hạ kẻ thù. Mai Các kín kẽ không chút khe hở, người bên cạnh di chắc chắn đều là tâm phúc của Thẩm Tiệp, hắc cũng không có cách nào đưa tin tức vào cả, chỉ có thể thừa dịp đi xuất môn nghĩ biện pháp. Sắp xếp người của mình đụng vào di, người quá xa lạ Thẩm Tiệp sẽ nghi ngờ, chỉ có người Thẩm Tiệp biết lại không có quan hệ với hắc, Thẩm Tiệp mới tin tưởng chuyện kia là ngoài ý muốn.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nàng là thích hợp.

Đến lúc nàng nhìn thấy di, cũng chỉ biết đó là thiếp thất của Thẩm Tiệp, sẽ không đoán được thân phận của hắc và di.

“Còn ta thì sao?” Tạ Lan Âm nhún mày hỏi hắc, “Ta có gặp phải phiền toái hay không?”

Tiêu Nguyên lắc đầu, nhìn nàng, thanh âm ôn nhu, “Nàng chỉ cần cẩn thận là ta uy hiếp nàng, nội tình nàng không biết chút nào, lại nhìn mặt mũi tổ phụ của nàng, ông ta sẽ không khó một tiểu cô nương như nàng đâu”.

Cho dù bị bại lộ, nàng cùng di đều sẽ không có việc gì, hắc ở bên này, cũng chỉ là mất đi một thân phận mà thôi.

Nhưng Tiêu Nguyên tin tưởng khả năng diễn trò của nàng, chỉ cần nàng muốn, việc này có thể nắm chắc bảy phần.

“Ông ta là quan sao?” Tạ Lan Âm còn đang cân nhắc lời nói của hắc, thử suy đoán nói, “Cho tổ phụ của ta mặt mũi, mà không phải nể sợ tổ phụ, vậy thì chức quan của ông ta so với tổ phụ hắc là không sai biệt lắm, chẳng lẽ là...”

Nàng kinh hãi trừng mắt, rốt cuộc hắc là loại người nào đây, vậy mà lại có liên quan đến Bình Tây Hầu?

Trong lời nói của Tiêu Nguyên có ý lộ ra chút sơ hở vì muốn khảo nghiệm nàng, thấy nàng quả nhiên đoán được, hắc vui lòng khen ngợi: “Ngũ tiểu thư bằng tuyệt thông minh, Viên mỗ bội phục, nhưng là không biết Ngũ tiểu thư có dám giúp ta một lần không? Sau khi chuyện thành, Viên mỗ tất có hậu tạ”.

Tạ Lan Âm không trả lời ngay, chỉ cẩn thận hỏi hắc, “Người kia là ai?”

“Nghiêm di nương”, Tiêu Nguyên bình tĩnh nói, “Bà ấy là thân nhân một người bạn cũ của ta, bị Thẩm Tiệp cưỡng đoạt vào phủ, chúng ta không nghĩ được biện pháp liên hệ với bà ấy, cho nên mới nhờ nàng giúp đỡ. Xin Ngũ tiểu thư yên tâm, ta dùng tính mạng cam đoan, cho dù chuyện này bại lộ, cũng sẽ không mang đến phiền toái quá lớn cho nàng đâu”.

Hắc đã nói rõ ràng, Tạ Lan Âm hạ mi trầm tư, có chút tin tưởng lời nói của hắc.

Hắc không cần phải... nói dối, bởi vì nếu nàng phát hiện đối phương không phải Thẩm Tiệp cùng vị di nương kia, đến lúc đó nàng có đôi ý. Mà nàng chỉ một tiểu thư quan gia bị người ta bức bách, cũng không phải chuyện lớn gì, quả thật Thẩm Tiệp cũng không cần phải... đuổi nàng không tha.

Chẳng qua Tạ Lan Âm rất hiếu kỳ một việc....

“Huynh nói nhiều như vậy, không sợ ta không giúp huynh, lại đến Hầu phủ mật báo sao?” Nàng nhìn chăm chăm nam nhân đang chìm trong bóng đêm, khăn trương mở miệng, Hắc là thật sự tin tưởng nàng, hay là có thủ đoạn khác để uy hiếp nàng ngoan ngoãn nghe lời đây?

“Không sợ”.

Hai tiếng trầm thấp ngân gọn vang lên, Tiêu Nguyên đứng thẳng dậy, nhờ ánh đèn xa xa đi về phía nàng, đôi mắt phượng đang nhìn nàng chăm chú so với những ngôi sao sáng nhất trong dải ngân hà còn muốn rực rỡ động lòng người hơn, “Bởi vì cô gái mà ta yêu mến không phải là người bội bạc”.

Tạ Lan Âm kinh ngạc đến mức quên cả trốn tránh.

Hắn nói, hắn thích nàng?

Làm sao có thể chứ.....

“Nàng không tin sao?” Tiêu Nguyên đã đi tới trước mặt nàng, nhìn ánh mắt xinh đẹp đang ngập tràn sự khiếp sợ của nàng, Tiêu Nguyên nở nụ cười, nâng tay lên, giữa ngón cái và ngón trỏ chọt lắc lắc một chiếc khuyên tai mã não ánh đỏ, vừa vận dừng lại trước mắt nàng.

Ánh đỏ mã não nhẹ nhàng ẩn hiện, Tạ Lan Âm ngơ ngác nhìn, bên tai là thanh âm khàn khàn dễ nghe của hắn.

“Từ chớp mắt nghe thấy giọng nói của nàng trên lầu Ngọc Tĩnh, ta đã động lòng với nàng rồi, cho nên lúc đi ngang qua suối ngọc, nhận ra chiếc khuyên này giống với chiếc nàng đeo trên tai lộ ra khi bị gió thổi tung mạng che mặt, ta mới giữ nó lại trong lòng. Lan Âm, thật sự, nếu tính theo ngày, đợi vài ngày nữa thì ta đã thích nàng tròn một năm rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tiêu Nguyên ôm nàng, không nỡ buông tay

Hắn nói hắn thích nàng, sắp tròn một năm rồi.

Ban đêm trời không có gió, chỉ có những tia sáng khẽ chớp động, nhìn chiếc khuyên tai mã não ánh đỏ nàng tự tay ném xuống giếng ngọc giờ lại bị hắn nắm trong tay, nhìn khuyên tai xong lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, trái tim Tạ Lan Âm đập loạn, giống như bùng tình khỏi giấc mộng.

Hắn thật sự thích nàng lâu như vậy sao?

Ký ức quay lại, lúc mới gặp là bóng lưng lạnh lùng của hắn, là dáng vẻ cao ngạo nàng thoáng nhìn qua ngoài thành, là khi ở Đồng Sơn nàng cố gắng bóng gió, hắn lại bình tĩnh dạn dỏ nàng dường như thương, là lúc rời khỏi Tây An nàng không cam lòng nhìn về phía tường thành, chỉ thấy dân chúng ra ra vào vào, không hề có bóng dáng của hắn.

Nếu thực thích nàng, sao lại đối xử với nàng như thế?

Chẳng qua là sợ nàng không chịu giúp đỡ, nếu mới muốn dùng "Mỹ nhân kế" để dụ hoặc nàng thôi.

Tạ Lan Âm cười lạnh, hắn cũng quá coi trọng khuôn mặt của mình rồi.

"Người..."

"Nàng hoài nghi ta muốn lợi dụng nàng sao?" Người muốn bày mưu tính kế làm chuyện lớn, nếu còn không nhìn ra tâm tư của một tiểu cô nương mười bốn tuổi thì Tiêu Nguyên đã không sống được đến bây giờ. Hắn cất chiếc khuyên tai, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, "Lúc nhặt được chiếc khuyên này, ta chỉ là thích giọng nói của nàng, cũng không nghĩ nhiều, sau này chúng ta lại nhiều lần xảo ngộ, ta lại hiểu rõ nàng hơn, dần dần trong lòng sinh ra tâm tư muốn cưới nàng. Nhưng mà ta đã dự tính dừng chân ở Tây An, mà nàng lại sắp trở lại Hàng Châu, tuổi cũng quá nhỏ, ta tự biết cửa hôn nhân này là vô vọng, cho nên mới không biểu lộ ra".

Thấy hắn nói năng hùng hồn đầy vẻ lý lẽ, rốt cuộc Tạ Lan Âm vẫn không tin tưởng, châm chọc nói: "Chẳng lẽ hiện tại người cảm thấy có hy vọng sao?"

"Ta không xác định, nhưng vẫn muốn thử một lần".

Thấy nàng lui về sau hai bước, Tiêu Nguyên cũng không đuổi theo, chỉ thông dong nói: "Ném trái nỏ khổ tương tư hơn nửa năm, từ miệng Hoài Chu biết được nàng sắp đến đây, ta liền hạ quyết tâm cho nàng biết, cho nên đêm Thượng Nguyên đó, ta cố ý đánh rơi khuyên tai, muốn xem thử tâm tình của nàng với ta thế nào. Mà khi đó người bạn cũ đó còn chưa tìm được ta, cho nên nàng không cần phải hoài nghi. Bây giờ nói chuyện ra này quả thật dễ khiến nàng hiểu lầm, nhưng ta phải giải thích tại sao ta tin nàng như vậy, nếu ngay cả cô gái mình yêu mến cũng không tin tưởng, thì còn gọi gì là thích chứ?"

Hắn chưa từng đổ dành một cô gái nào, cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ biết ăn ngay nói thật, ngoại trừ một số việc bắt buộc phải giấu giếm.

Thấy thái độ của hắn bình tĩnh như vậy, mở miệng tỏ tình mà giống như đã định liệu từ trước, không hề có sự khẩn trương lo lắng sẽ bị nàng cự tuyệt. Hắn không hỏi hột, Tạ Lan Âm càng không cảm thấy hắn thật lòng, hơn nữa khi nào bạn cũ của hắn đến, hắn chỉ cần mở miệng thay đổi một chút là

được.

"Không cần phải thử, ta không thích huynh, còn mong Viên công tử trả lại khuyên tai cho ta", Tạ Lan Âm vươn tay, hướng hẳn đòi đồ, "Huynh thật lòng cũng được, muốn lợi dụng cũng được, ta nợ huynh một ân tình, lần này ta nguyện ý hoàn trả, chỉ mong Viên công tử đừng nhắc đến những chuyện khác, sau khi chuyện này thành, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa".

Thanh âm của tiểu cô nương trời sinh đã nũng nịu, nói mấy lời lạnh lùng cũng cực kì khí phách, Tiêu Nguyên không ngờ bản thân bị cự tuyệt dứt khoát như vậy, nhũn mày hỏi: "Vì sao lại không thích?"

Hắn nhớ rõ lúc ở Đồng Sơn, lúc ánh mắt hai người gặp nhau, nàng đều đỏ mặt, vẻ thẹn thùng động lòng người, lúc nằm trên lưng hắn cũng nhẹ nhàng thì thầm, lúc đó cho dù không thích cũng vẫn nguyện ý thân cận với hắn, nhưng mà năm nay gặp lại, thái độ của nàng đột nhiên chuyển biến hoàn toàn.

"Bởi vì ta muốn nàng hát sao?" Tiêu Nguyên thấp giọng hỏi, đây là việc duy nhất hắn nghĩ mình đắc tội nàng, "Điều này thì nàng phải hiểu rõ chứ, ta thích giọng nói của nàng, lúc đó cho rằng sắp phải ly biệt, tất nhiên muốn được nghe nàng hát một khúc làm kỷ niệm, thật sự không có chút tâm tư khinh thị nào".

Thấy hắn cứ nhắc đi nhắc lại chuyện thích giọng nói của nàng, Tạ Lan Âm càng phản cảm, không thích con người nàng, thích thanh âm của nàng làm gì chứ?

"Trả khuyên tai cho ta", lười nhiều lời với hắn, Tạ Lan Âm lại vươn tay.

Tiêu Nguyên nhìn nàng, không hề nhúc nhích.

Tạ Lan Âm khề mím môi, xoay người rời đi, vừa mới động tay đã bị người ta nắm lấy.

"Rốt cuộc ta đã đắc tội nàng chỗ nào?" Giành cơ hội mở miệng trước nàng, Tiêu Nguyên tiến lên một bước, gần như sát vào người nàng, "Cho dù không thích cũng phải có lý do, nàng nói cho ta biết đi, chỉ cần ta có thể làm được thì ta sẽ sửa".

Hắn thích nàng, nếu chỉ vì chút tật xấu mà bị cô nương nhà người ta chán ghét vứt bỏ thì hắn nguyện ý sửa đổi.

"Buông ta ra!" Bị người ta động thủ động cước, Tạ Lan Âm giận giữ, cố gắng giãy khỏi tay hắn.

Thấy nàng dùng sức giãy dụa, Tiêu Nguyên biết bản thân đã đường đột, kịp thời buông tay ra, lại chặn trước nàng, ngữ khí thấp xuống, "Thực xin lỗi, ta"

"Nếu ngươi còn nói thêm một chữ nào, thì ta thà rằng bị ngươi mắng là kẻ vong ân phụ nghĩa, cũng sẽ không giúp ngươi nữa", Tạ Lan Âm lạnh lùng liếc hắn một cái, tiếp tục đi về phía trước, không ngờ trời đêm tối tăm, không cẩn thận vấp phải một cái rễ cây, Tạ Lan Âm không hề chuẩn bị, liền lao đảo ngã về phía trước.

Tiêu Nguyên nhanh tay nhanh mắt ôm lấy nàng, chưa đứng vững người trong lòng lại khẽ động, hắn liền giả như không đứng vững được ôm eo nhỏ của nàng ngã sang một bên, sợ đập vào đầu nàng, hắn lại lặng lẽ đỡ lấy gáy nàng.

Tự dưng té ngã trên mặt đất, Tạ Lan Âm thấy đau. Sau lưng bị đụng cũng đau, trên người cũng đau, bị hắn đè lên, thân hình cao lớn rắn chắc của nam nhân giống như bức tường, bao phủ hết người nàng.

"Ngươi..."

"Nàng luôn luôn không cẩn thận như vậy sao?" Tiêu Nguyên nhìn đôi mắt xinh đẹp đang phản chiếu những tia sáng long lanh của nàng, thấp giọng hỏi.

Đêm đen tĩnh lặng, nàng lại quá xinh đẹp, hắn kim lòng không đậu liền cực kì ôn nhu.

Nghe thấy ngữ khí hơi chút trách cứ lại ẩn chứa đầy sự thân mật của hắn, Tạ Lan Âm thẹn quá thành giận, một bên vừa đẩy, một bên vừa đuổi hắn, "Ngươi mau đứng lên!"

Vóc người nàng nhỏ xinh, Tiêu Nguyên cực kì luyến tiếc xúc cảm mềm mại này, lại sợ đè hỏng nàng, lưu luyến thêm một lát liền cực kì quân tử ngồi dậy, đưa tay đỡ nàng, thân thiết hỏi: "Không ngã đau chứ?"

"Không cần ngươi quan tâm!" Tạ Lan Âm đẩy tay hắn ra, tự mình đứng dậy.

Tiêu Nguyên cũng không ngăn cản, lại giúp nàng chỉnh lại áo choàng.

Tạ Lan Âm đứng dậy nhanh, lại bị hắn kéo như vậy, không khống chế được lại ngã xuống, vừa vịn rơi vào trong lòng nam nhân. Trong đầu khẽ ong một cái, Tạ Lan Âm chỉ cảm thấy dường như huyết khí trong người đã dồn hết lên mặt, không biết mở miệng giải thích thế nào, chỉ muốn đẩy hắn đứng lên.

"Lan Âm..."

Được ôm như vậy so với việc đè lên nàng còn hưởng thụ hơn, Tiêu Nguyên không nỡ buông tay, hai tay lại ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, cầm đặt lên bả vai gầy yếu của nàng, giống như lúc trước nàng nằm trên lưng hắn nghiêng đầu hỏi nàng, "Lan Âm, ta thực sự thích nàng, nàng nói cho ta biết đi, ta đã chọc nàng mất hứng lúc nào vậy?"

Hơi thở nhẹ nhàng của hắn phả tới mặt nàng, trái tim Tạ Lan Âm đập tình thích, không biết là do hai lần hoảng hồn vừa rồi chưa bình tĩnh được, hay là do tư thế quá mức thân mật lúc này. Vòng tay ôm ấp ấm áp như vậy, giữa đêm khuya quanh quẩn cuối xuân, nàng vậy mà có chút không muốn rời đi, nhưng mà không được, sao nàng có thể để một nam nhân ôm mình như vậy chứ?

Sự xấu hổ xen lẫn uất ức, nghĩ muốn mặc kệ nhưng lại không dám, những cảm xúc phức tạp không thể nói rõ trong lòng, sự xa lạ quá mức mạnh mẽ ào đến khiến ánh mắt Tạ Lan Âm cay cay, nhin không được rơi nước mắt, "Huynh buông ta ra..."

Tiểu cô nương khóc cực kì đáng thương, Tiêu Nguyên nghĩ rằng hành động của bản thân đã dọa đến nàng, dù sao nàng cũng là cô nương quan gia trong sạch, hẳn cứ ôm ấp như vậy quả thật không ổn, cho nên vội vàng đỡ nàng đứng dậy. Nàng cũng không ngẩng đầu lên lập tức rời đi, Tiêu Nguyên không dám ngăn cản, vội vã nói: "Chờ ta xác định được ngày ra tay, sẽ lại thông báo cho nàng".

Đến tận lúc rời đi thì thứ hắn quan tâm nhất vẫn là chuyện công đạo kia, Tạ Lan Âm cười lạnh trong lòng, lau nước mắt bước đi, rất nhanh đã vào đến cửa, cùng lúc đó Anh Ca cũng ra đón nàng. Tạ Lan Âm cảm thấy uất ức một lúc, bây giờ đã bình tĩnh hơn, đi thẳng vào nội thất, cởi áo choàng xuống liền chui vào chăn, tránh để Anh Ca nhìn ra sự khác thường.

Anh Ca ngáp liên tục hai cái, lơ mơ đem chiếc áo choàng của tiểu thư phủ lên bình phong, sau đó thổi tắt nến đi ra ngoài.

Trong viện, Tiêu Nguyên đứng trước khuê phòng của cô gái một lúc lâu mới rời đi, tâm tình cực kì phức tạp.

Nàng đồng ý giúp đỡ, hẳn có thể thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nàng phản cảm hắn như vậy làm hắn không ngờ tới.

Là tại bản thân hắn khiến người ta căm ghét hay là do hắn chọn thời cơ không tốt đây?

Ban đêm nằm trên giường, Tiêu Nguyên mất ngủ.

Tạ Lan Âm cũng không tốt hơn hắn là bao, lăn qua lăn lại cũng không ngủ được.

Nàng không hiểu được bản thân rốt cuộc bị làm sao, rõ ràng đã quyết định phải quên hắn đi, đến kinh thành chọn một công tử thế gia xuất thân cao quý làm phu nhân, nhưng hắn vừa tới quấy rầy, nàng lập tức rối loạn trận tuyến.

Ngủ không tốt, buổi sáng thức dậy, tầm mắt lơ mơ, ánh mắt hơi sưng.

Tang Chi thấy thế kinh ngạc, "Tiểu thư không thoải mái sao ạ?"

Anh Ca đem chuyện này quy kết tại cô nương nửa đêm tự giầy vò, nhỏ giọng lầu bầu: "Tối hôm qua tiểu thư không nên đi đếm sao!"

Tạ Lan Âm đang lo không lấy được cố, nghe thấy lời nói của Anh Ca, sợ bị mẫu thân nhìn ra, cho nên nàng không tới tiền viện dùng điểm tâm, tự mình tùy tiện ăn một chút sau đó nằm lên giường ngủ thêm một chút. Tường thị lo lắng cho con gái nhỏ, cùng Tạ Lan Kiều qua thăm nàng, nghe thấy Anh Ca giải thích xong, hai mẹ con mới liếc nhau một cái, yên tâm rời đi.

Tạ Lan Kiều đi tìm Tường Hành Chu, Tường thị trở về Hương Viên của mình.

Vừa bước vào phòng, nha hoàn Ngọc Trần đã đưa một bái thiếp lên, "Phu nhân, Bình Tây Hầu phủ mới bảo người đưa qua".

Tường thị nhận lấy bái thiếp, ngồi xuống ghé tựa xem, xem xong nở nụ cười: "Thẩm tiểu thư mời hai vị cô nương nhà ta mừng bái qua đó thường mai".

Vị Hầu phu nhân kia đúng là khách khí, mấy ngày trước mới nói để mấy tiểu cô nương kết giao, hôm nay đã thật sự đưa bái thiếp tới.

Bình Tây Hầu phủ.

Thẩm Diệu mười lăm tuổi ôm một con chó lông trắng như tuyết ngồi cạnh mẫu thân, nghe bọn nha hoàn bẩm báo xong, nàng tò mò hỏi thăm: "Tính cách hai vị tiểu thư nhà họ Tạ kia thế nào vậy? Mẫu thân đừng có bắt kể dạng người gì cũng bắt con gặp đó, nghe nói mấy cô nương phía nam đều yếu đuối, đi vài bước đã kêu mệt, nếu thực như vậy, con cũng chẳng chơi được với mấy nàng đâu".

Nàng là tiểu thư có thân phận cao quý nhất thành Tây An, đi chỗ nào cũng được người ta tâng bốc, khó tránh khỏi tính tình có chút ngạo mạn.

Mạnh thị cũng không cảm thấy có gì không ổn, con gái ruột như thế nào thì bà cũng thích. Nhìn nữ nhi, bà thở dài nói: "Nhị tiểu thư Tạ Lan Kiều giỏi việc buôn bán, không chịu làm chuyện đàng hoàng, Ngũ tiểu thư Tạ Lan Âm cũng không sai biệt so với con lắm, nũng nịu thích làm nũng, nương cũng không quá thích. Chẳng qua tổ phụ của các nàng cũng có bản lĩnh, cha con dạn tay không được lạnh nhạt với họ, Diệu Diệu chịu ủy khuất một chút đi, chờ các nàng đến, dẫn các nàng dạo mấy vòng trong hoa viên, làm hết cấp bậc lễ nghĩa là được".

Thẩm Diệu vừa nghe thấy, liền biết bản thân sẽ không thích hai vị tiểu thư Tạ gia kia, cảm thấy cực kì xúi quẩy, nhưng nghĩ lại đây là chủ ý của phụ thân, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, "Giữa tháng là sinh thần của phụ thân rồi, nương đã chuẩn bị gì để chúc mừng phụ thân chưa? Lại mời đoàn kịch về sao?"

Đang nói chuyện vui nhưng Mạnh thị lại nhíu mày lại.

Chúc mừng sinh nhật cái gì chứ? Cho dù bà có sắp xếp thế nào, ông ta cũng đâu có cảm kích, sẽ không mang bà xuất môn du ngoạn, mà chỉ bồi cái nữ nhân kia thôi.

Càng nghĩ càng ghen khuất.

Chủ mẫu bị sủng thiếp làm ám ức là chuyện thường, nhưng ngay cả mặt sủng thiếp cũng chưa nhìn thấy qua chắc cũng chỉ có mình bà!

Mạnh thị âm thầm cắn răng, quay đầu nhìn thấy con gái đang trêu chọc con chó, trong đầu đột nhiên nảy ra một kế sách.

Thắm Tiếp không cho bà đến Mai Các, nhưng nếu người ngoài không hiểu quy củ tự tiện xông vào thì cũng không liên quan đến bà đi?

Mà hai tỷ muội Tạ gia chọc trượng phu không vui, khi đó dù trường tử có tâm tư gì với Tạ Lan Kiều, thấy phụ thân không thích, nó cũng phải chặt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vươn tay giúp đỡ người ngoài

Trích dẫn: "Đại ca, ta muốn đi cưới ngựa, huynh dẫn ta đi được không?"

Thắm Ứng Minh mười tuổi do dự đi tới trước cửa tìm huynh trưởng, cái đầu nhỏ đi vào trong, thấp thòm mở miệng hỏi nam nhân ngồi trên bàn.

Thắm Ứng Thời buông sách xuống, ra hiệu bảo cậu bước lên: "Sao không tìm tỷ tỷ của đệ?"

Xuất môn bên ngoài, hấn nguyện ý chăm sóc đôi muội muội đệ đệ khác mẹ này, nhưng quan hệ cũng không được thân mật. Đệ đệ sợ hấn, bình thường đều dính trên người Thắm Diệu, nhưng còn Thắm Diệu, lá gan lớn hơn một chút, thường xuyên làm nũng với hấn, muốn hấn đưa nàng đi dạo phố.

Thắm Ứng Minh cúi đầu, nắm chặt ngón tay: "Tỷ tỷ nói hôm nay nàng có khách, không rảnh đi cùng ta".

Thực ra mẫu thân bảo cậu đến tìm huynh trưởng, nhưng mẫu thân lại dặn cậu phải nói là tỷ tỷ, tuy Thắm Ứng Minh không hiểu lắm nhưng cậu cũng nghe lời mẫu thân.

Thắm Ứng Thời cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy nói: "Ta đi thay y phục".

Thấy huynh trưởng đồng ý nhanh chóng như vậy, Thắm Ứng Minh nhếch miệng cười, ngồi xuống vị trí huynh trưởng vừa ngồi, nâng sách lên, nhìn được hai giây lập tức buông xuống, mở miệng trò chuyện với huynh trưởng sau bình phong, "Đại ca, tiểu thư nhà họ Tạ có phải vị tỷ tỷ kỳ quái lần trước chúng ta gặp ở Trường gia không?"

Lúc cậu đến thỉnh an mẫu thân đã nghe thấy tiểu nha hoàn nói.

Động tác của Thắm Ứng Thời dừng lại một chút, trọng đầu hiện lên hình ảnh Tạ Lan Kiều cúi người đánh Lý Trường Mậu. Lúc nàng quay đầu lại, hấn chỉ thấy một làn tóc đen tung bay trong gió, một đôi mắt hoa đào sáng ngời ngập nước.

Hấn nhìn ngoại bào vừa lấy ra từ trong tủ đang treo lên bình phong, liền thay đổi động tác, đem chiếc đai lưng vừa cởi bỏ đeo lại, cực kì tự nhiên mở miệng: "Tam đệ đi tìm mẫu thân đi, ta vừa nhớ ra có mấy phong thư phải xem, ngày mai ta sẽ mang đệ xuất môn".

Thắm Ứng Minh "A" một tiếng, xúc động đến mức lơ miệng: "Nhưng nương bảo ta..."

Nói chưa được một nửa, nhìn thấy ánh mắt của huynh trưởng, Thắm Ứng Minh vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng Thắm Ứng Thời đã hiểu rõ.

Mạnh thị xem thường Tạ Lan Kiều, sợ hấn thích đối phương, cho nên hôm nay mới muốn hấn đi, tránh để hấn gặp lại Tạ Lan Kiều.

Nhưng một khi đã vậy, bà ấy lại làm thêm điều thừa làm gì, mời tỷ muội Tạ gia đến Hầu phủ?

Người Mạnh thị không thích, Thắm Diệu chắc chắn cũng không thích.

Thắm Ứng Thời nhú mày, đi đến bên cạnh Thắm Ứng Minh, xoa đầu cậu: "Theo ta đến thư phòng".

Đến thư phòng liền sắp xếp cho cậu luyện chữ.

Thắm Ứng Minh không thích luyện chữ, nhưng lại càng không dám làm trái lời huynh trưởng, bĩu môi, ngoan ngoãn cầm bút lên.

Bên kia Mạnh thị nghe thấy nha hoàn thân cận của con trai nhỏ bẩm báo rằng trường tử giữ cậu lại dạy học, tuy rằng không ra khỏi phủ, nhưng trường tử bị đệ đệ vương chân chắc chắn sẽ không đến hoa viên, liền yên tâm, sau đó gọi nữ nhi Thẩm Diệu đến dặn dò mấy câu.

Nghiêm di nương là cái gai trong mắt Mạnh thị, mẫu thân không thoải mái, đương nhiên Thẩm Diệu cũng căm hận Nghiêm di nương, bởi vậy đối với mẫu thân nói gì nghe nấy.

Một lúc sau, người gác cổng bên kia phái người đến truyền lời, tỷ muội Tạ gia đã đến.

Thẩm Diệu liếc mắt nhìn mẫu thân một cái, buông con chó yêu trong lòng ra, dẫn nha hoàn đi đón khách.

Ngoài cửa Hầu phu, Tạ Lan Kiều xuống xe ngựa trước sau đó mới đỡ muội muội xuống.

Hai tỷ muội, tỷ tỷ mặc một thân váy dài màu ngọc bích, muội muội mặc một thân áo hoa màu hồng nhạt, sóng vai đứng cạnh nhau, giống như hoa hồng lá xanh, tươi mát xinh đẹp, đám thị vệ bên ngoài Hầu phủ đều không nhìn được liếc nhìn, nhưng cũng may đều là những người đi ra từ quân doanh, cũng biết bản phận, không dám nhìn nhiều.

Nhưng Thẩm Diệu sau khi đi qua ảnh bích, nhìn thấy rõ Tạ Lan Âm xong, không khỏi dừng bước chân.

Nàng ta đã sớm nghe nói Giang Nam đẹp nhất là người, nha hoàn thân cận của mẫu thân cũng khen ngợi tỷ muội Tạ gia, nàng còn không tin, nhưng mà bây giờ... Nhìn Tạ Lan Âm đứng ở cửa, da thịt trắng nõn, dường như chỉ bóp nhẹ một chút cũng không được, mắt đẹp ánh nước, giống như hai làn nước xanh trong suốt, duyên dáng yêu kiều đứng đó, cũng khiến người khác chú ý.

Ngày ấy đám nha hoàn khen ngợi Tạ Lan Âm, lại nhanh miệng nói Tạ Lan Âm cũng đẹp không kém nàng, lúc đó nàng tin là thật, nhưng bây giờ nhìn thấy người thật, trên mặt Thẩm Diệu đột nhiên nóng bừng, giống như bị người ta tát mạnh một cái. Nếu Tạ Lan Âm chỉ đẹp hơn nàng một chút, nàng cũng không đến mức như vậy, nhưng mà...

Thẩm Diệu âm thầm nắm chặt tay.

Trên mặt nàng ta vẫn có nụ cười thân thiết như cũ nên Tạ Lan Âm cũng không phát hiện chỗ nào không đúng, ngược lại lực chú ý đều đặt lên chú chó nhỏ trắng như tuyết đang chạy tới. Nhìn tiểu gia hỏa chạy quanh tỷ muội các nàng hai vòng, còn định chui vào váy nàng, Tạ Lan Âm cười cười né sang một bên, quay đầu nhìn Thẩm Diệu khen ngợi: "Chú chó này thật đáng yêu, Thẩm tỷ tỷ đã nuôi nó bao lâu rồi?"

Cô gái đang tuổi lớn, má lúm đồng tiền như hoa, thanh âm nũng nịu yêu kiều, nam nhân nghe thấy xương cốt chỉ muốn nhũn ra, Thẩm Diệu lại nổi da gà, cho rằng Tạ Lan Âm cố ý cường điệu giọng nói.

Tiểu thư thế gia đều có hai mặt, Thẩm Diệu cũng không ngoại lệ, cười cười đáp lời: "Sắp được hai năm rồi, tên nó là Cầu Cầu, không sợ người lạ chút nào, nhưng hơi bướng bỉnh một chút... Đi thôi, ta mang các người đến gặp nương ta, bà ấy vẫn nhớ các người đó".

Vì Nghiêm di nương, nàng ta đành phải cố gắng giả bộ.

Thấy nàng ta có vẻ hiền lành, lời nói cũng phóng khoáng, Tạ Lan Âm cùng tỷ tỷ liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng đi theo.

Đến thượng phòng, Mạnh thị lại khách sáo khen ngợi dung mạo hai tỷ muội lần nữa, sau đó nhanh chóng đứng lên: "Trong vườn hoa mai đang nở, mấy tiểu cô nương các con qua đó chơi đi, nhìn thấy đẹp thì cứ hái, mang về cho mẫu thân các con xem, bà ấy đang có thai, cả ngày ở trong phòng cũng cảm thấy buồn".

"Phu nhân nhớ thương nương ta như vậy, trở về ta kể cho bà ấy, chắc chắn so với hoa mai bà ấy càng vui mừng hơn", Tạ Lan Âm ngọt ngào nói lời cảm tạ.

"Con cũng thật khéo miệng", Mạnh thị cười ha hả nói.

Thẩm Diệu mời hai tỷ muội cùng đi dạo hoa viên.

"Lan Âm cũng biết cười ngra sao?", các cô nương tụ một chỗ với nhau, hơn phân nửa đều tán gẫu mấy chuyện thường ngày, nghe thấy Tạ Lan Âm nói nàng biết cười ngra, Thẩm Diệu có chút bất ngờ hỏi.

Tạ Lan Âm nhìn chú chó nhỏ đang đi cạnh các nàng, cười nói: "Đúng vậy, ngra của ta toàn thân cũng trắng như tuyết, giống như Cầu Cầu vậy".

"Vậy lần sau ta đi cười ngra, các người cũng đi cùng luôn nhé!" Thẩm Diệu tự phụ về kỹ thuật cười ngra của bản thân, trên dung mạo phải chịu thua, thì cũng phải thắng được Tạ Lan Âm một chuyện khác chứ.

Đã lâu Tạ Lan Âm chưa được cười ngra, vui vẻ đồng ý, "Nhưng mà ta cười ngra không tốt lắm, chỉ chạy rất chậm, đến lúc đó Thẩm tỷ tỷ đừng chê cười ta nhé".

"Ta chỉ lớn hơn người một tuổi, Lan Âm cứ gọi nữ danh của ta đi", Thẩm Diệu không thích nghe nàng gọi mình là tỷ tỷ, mở miệng trêu ghẹo.

Thẩm Diệu lớn hơn nàng một tuổi, Tạ Lan Âm gọi nàng ta là tỷ tỷ cũng xuất phát từ khách khí, giống như lúc trước ban đầu nàng cũng gọi Diêu Thanh

Thanh là tỷ tỷ, sau này quen thuộc rồi mới gọi nhũ danh, hiện tại Thẩm Diệu đã mở lời, tất nhiên nàng cũng sửa miệng.

Trong lòng lại nhớ lại chuyện Tiêu Nguyên giao cho nàng, bèn âm thầm quan sát tình hình xung quanh.

Diện tích của Bình Tây Hầu phủ tương đối lớn, bên trong có một nơi chuyện trồng mai, ánh nắng ấm áp, hoa mai nở rộ khắp nơi như những đám mây rắng hồng.

Vườn mai này đúng là Thẩm Tiệp vì Tiêu Nhan thị yêu mai mà trồng, Mai Các của Tiêu Nhan thị đương nhiên cũng nằm bên cạnh vườn mai. Sau khi Tiêu Nguyên đến Thiêm Tây, trong lòng Thẩm Tiệp cực kì cảnh giác, buổi tối tăng thêm số người canh gác Mai Các, ban ngày thì vẫn giống như bình thường, mở cửa đại viện, giống như chủ nhân bên trong lúc nào cũng có thể ra ngoài. Nhưng Tiêu Nhan thị biết, cánh cửa kia mở ra cũng chỉ để làm dáng, cho nên chưa từng có ý muốn đi ra ngoài, đám người Mạnh thị cũng biết rõ, cho dù bà ta có muốn đi vào thì cũng bị đám thủ vệ ngăn cản.

Tối hôm qua, Tạ Lan Âm đã hỏi thăm mẫu thân về tình hình thế thiếp trong Thẩm gia, nhưng Trương thị cũng không biết nhiều, chỉ nói cho nữ nhi biết Nghiêm di nương rất khác biệt so với các di nương khác, chưa từng lộ mặt, nên bà dặn dò nữ nhi đừng đi qua hỏi thăm.

Bà nói đến mức đó, trong lòng Tạ Lan Âm cũng biết, nhìn bức tường trạch viện thấp thoáng sau những gốc mai, tò mò hỏi Thẩm Diệu, "Đó là chỗ nào vậy?"

Trông thấy mà không hỏi thăm, đó mới là khác thường.

Thẩm Diệu ăn ngay nói thật, "Đó là Mai Các của Nghiêm di nương Đi thôi, chúng ta qua bên kia đi dạo, mấy gốc mai bên hồ, phong cảnh rất đẹp".

Nói xong đưa tay chỉ về phía gốc mai bên cạnh hồ nước.

Khách phải theo chủ nhà, nàng ta nói đi chỗ nào, hai tỷ muội Tạ gia tất nhiên sẽ phải đi theo.

Sau khi liếc mắt nhìn Mai Các một lần cuối, lòng Tạ Lan Âm đầy tâm sự bước đi theo. Một nữ tử, bị người ta cưỡng ép vào phủ làm di nương, ngay cả cửa cũng không cho ra, vậy khác gì một nhà giam chứ? Một người đáng thương như vậy, trong lòng Tạ Lan Âm cũng hy vọng bà có thể được cứu. Đương nhiên, tuy Nghiêm di nương đáng thương, nàng cũng chỉ có thể giúp một lần, nàng sẽ không để lòng tốt của bản thân liên lụy đến người nhà. Mà nói cho cùng, nơi này là Thiêm Tây, là địa bàn của Thẩm Tiệp.

Không yên lòng ngắm hóa, ba cô gái liền đến bên hồ hóng mát.

Hầu phủ rất lớn, đi suốt một đường nên chân Tạ Lan Âm có chút mỏi, bèn ngồi xuống ghé trúc nghỉ tạm, Tạ Lan Kiều cũng ngồi xuống cạnh muội muội.

Tinh thần Thẩm Diệu vẫn khá tốt, đứng bên bờ ngắm đàn cá, sau đó vẫy vẫy tay với Tạ Lan Âm, "Lan Âm mau tới đây, ở đây có một đàn cá chép gấm lớn này!"

Lúc ở Hàng Châu Tạ Lan Âm đã nhìn thấy cá chép gấm, không muốn động, nhưng cũng không muốn làm phật ý người ta, đành ném cho tỷ tỷ một ánh mắt bất đắc dĩ sau đó đứng dậy đi sang bên kia. Khoe miệng Tạ Lan Kiều khẽ nhếch lên, nhìn muội muội lấy lệ với Thẩm Diệu, chợt có một làn gió từ nơi khác thổi tới, Tạ Lan Kiều kìm lòng không được khẽ quay đầu lại, nhìn những làn nước xanh biếc dập dờn, nàng thoải mái nhắm mắt lại, tận hưởng làn gió mát mẻ này.

Gió ngừng thổi, bên cạnh cùng lúc vang lên tiếng chó sủa và tiếng kêu sợ hãi của muội muội, trái tim Tạ Lan Kiều đập nhanh hơn, nghiêng đầu nhìn sang, đúng lúc thấy muội trượt chân rơi xuống nước, Thẩm Diệu đưa tay muốn kéo nàng, nhưng người chưa kéo được nàng ta cũng rơi xuống nước.

"Lan Âm!"

"Tiểu thư!"

Tạ Lan Kiều cùng nha hoàn của Thẩm Diệu đồng thời chạy qua, đang định nhảy xuống đã thấy Tạ Lan Âm tự mình ngoi lên, hai bàn tay ôm lấy mặt. Thẩm Diệu bên cạnh cũng đã trôi lên khỏi mặt nước, đưa tay gạt nước trên mặt xong liền đỡ Tạ Lan Âm, "Lan Âm không có việc gì chứ?, Có bị va tới chỗ nào không?"

Sợ bóng sợ gió một hồi, Tạ Lan Âm thở gấp từng ngụm, chật vật lắc đầu: "Không có việc gì"

"Đều tại Cầu Cầu chạy loạn!", Thẩm Diệu đỡ nàng đi lên bờ, tức giận răn dạy chú chó yêu, "May mắn lần này Lan Âm không làm sao, nếu nàng té bị thương, ta sẽ lập tức bán người đi!"

Chú chó trắng nhỏ giống như đã biết sai, gục đầu nằm trên mặt đất, một đôi mắt trắng đen trong suốt khẽ lay động, trông cực kì đáng yêu.

Thấy nó đáng yêu như vậy, khổ chủ bị nó hại rơi xuống hồ như Tạ Lan Âm cũng không nổi tức giận, khuyên Thẩm Diệu, "Người đừng hù dọa nó..."

Đang nói chuyện chợt thấy bên kia có một nam tử mặc y bào màu xám đang đi tới, Tạ Lan Âm nhìn lại người mình, rồi nhìn tỷ tỷ đang đỡ mình lên bờ lắc đầu, dấu nửa người sau bờ hồ, chỉ lộ ra bà vai cùng khuôn mặt.

Tạ Lan Kiều theo ánh mắt muội muội nhìn quá, liền nhìn thấy một gương mặt thanh lãnh quen thuộc.

"Có chuyện gì vậy?" Thẩm Ứng Thời cực kì thủ lễ đứng cách đó hai mươi bước, khẽ gật đầu với Tạ Lan Kiều, sau đó nhìn Thẩm Diệu chăm chăm.

Giữa hai huynh muội cũng không cần phải quá để ý, Thẩm Diệu đã được nha hoàn đỡ lên bờ, cầm tức trả lời huynh trưởng: "Vừa rồi chúng ta đến đây ngắm cá, Cầu Cầu lại chạy loạn, khiến Lan Âm giật mình rơi xuống nước, ta đỡ nàng nhưng không được nên cũng rơi xuống nước. Ai nha, đại ca huynh đi trước đi, để ta mang Lan Âm đến phụ cận thay đổi xiêm y".

Nàng ta chưa nói đến đâu thay xiêm y nhưng Thẩm Ứng Thời đã đoán được.

Nơi này gần nhất là Mai Các, khách nhân rơi xuống nước, Thẩm Diệu đỡ người ta đi qua, người ở Mai Các cũng không thể cự tuyệt, đến lúc đó sự tình có truyền đến tai phụ thân, Thẩm Diệu chỉ cần cắn chặt là mình sốt ruột cứu người thì phụ thân cũng sẽ không thật sự tức giận.

Nhưng mà, vào Mai Các là có thể thấy được bà ấy sao?

Không có khả năng, nếu bà ấy dễ dàng lộ diện như vậy thì phụ thân cũng đã không dám mở cửa Mai Các.

Hai mẹ con Mạnh thị tự cho là thông minh, vậy mà còn định lợi dụng tỷ muội Tạ gia.

Tầm mắt xẹt qua chú chó nhỏ trong lời Thẩm Diệu, Thẩm Ứng Thời cười ngoại bào, đưa cho Tạ Lan Kiều, "Mặc dù Mai Các gần đây nhưng Nghiêm di nương không thích bị quấy rầy, viện của muội muội tuy xa hơn một chút nhưng mong Ngũ tiểu thư tạm khoác thêm áo, để tránh đi đường không tiện. Hai vị tiểu thư đã nể mặt muội muội, đáng tiếc tuổi nàng còn nhỏ, đãi khách vẫn có chỗ không chu đáo, còn mong hai vị tiểu thư thứ lỗi".

Dáng vẻ hần ngọc thụ lâm phong, mặt lạnh nói chuyện nhưng thái độ lại nho nhã, trong lòng Tạ Lan Kiều có chút cảm kích, liền bảo Anh Ca nhận lấy xiêm y.

Thẩm Ứng Thời cũng không nán lại nữa, xoay người rời đi.

Thẩm Diệu âm thầm cảm ơn, mắt thấy chủ tử Tạ Lan Kiều đã kéo được Tạ Lan Âm ướt sũng lên bờ, nàng ta không cam lòng, giả bộ quan tâm nói: "Tuy bình thường Nghiêm di nương không hay ra ngoài, nhưng bà ấy cũng là người thiện tâm, thấy Lan Âm rơi xuống nước, bà ấy chắc chắn sẽ không để ý, chúng ta cứ qua chỗ bà ấy trước đi, ta thì chả làm sao, chỉ sợ thân mình Lan Âm yếu đuối, trăm ngàn lần đừng để bị lạnh".

Tạ Lan Âm không hiểu rõ tình hình cụ thể trong Mai Các, chỉ nghĩ qua đó có thể nghe được điều gì đó, liền gật đầu.

Tạ Lan Kiều nhìn lớp y bào của nam nhân trên người muội muội, vừa lau mặt thay muội muội vừa nói: "Quên đi, cứ trực tiếp đến chỗ Diệu Diệu đi".

Nàng mới gặp Thẩm Ứng Thời hai lần, nhưng nhìn tác phong cử chỉ của hần cực kì thủ lễ, nếu đã biết rõ hôm nay tỷ muội các nàng đến Hầu phủ làm khách, hần sẽ không dễ dàng đến hoa viên để đụng phải các nàng, lại càng không có ý cường điệu dừng đến gần Mai Các, cho nên chuyện này chắc chắn có thâm ý khác.

Từ trước đến nay thê thiếp vẫn luôn bất hòa, nàng cũng không muốn mạo muội dây dưa đến chuyện nhà của Thẩm gia.

Huống chi, Thẩm Ứng Thời xuất hiện kịp lúc như vậy, chẳng lẽ hần đã sớm suy đoán được điều gì rồi sao?

Liếc mắt nhìn vạt áo Thẩm Diệu đang đứng bên cạnh, lại nhìn muội muội đang ướt sũng, ánh mắt Tạ Lan Kiều trở nên lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hảo nữ sợ lang triền, ngài cũng quá lớn mật rồi!

Tạ Lan Âm thích làm nũng với các tỷ tỷ, mấy chuyện vụn vặt có thể đùa giỡn, nhưng việc lớn bên ngoài nàng đều nghe lời hai tỷ tỷ.

Nhị tỷ nói không đến Mai Các, chắc chắn có lý do.

Cả hai tỷ muội đều không muốn đi, Thẩm Diệu cũng không khuyên nữa, dẫn người trở về viện của mình.

Mạnh thị nhận được tin, cũng giả mù sa mưa qua thăm hỏi, sau khi tiến bước hai tỷ muội, bà ta mới cho người hầu lui ra, nhũn mày hỏi nữ nhi, "Sao lại không qua bên kia?"

Nhắc tới chuyện này Thẩm Diệu lại thấy tức, đem chuyện huynh trưởng nói rõ với mẫu thân, "Nương, nếu không phải đại ca nói Nghiêm di nương không thích bị quấy rầy, các nàng chắc chắn sẽ đi theo ta, đại ca cũng thật là, tại sao huynh ấy lại đến hoa viên chứ? Còn có, ta cùng Tạ Lan Âm đều rơi xuống nước, thế mà huynh ấy lại đưa ngoại bào cho Tạ Lan Âm, đúng là khiến ta tức chết mà!"

Nghĩ đến có thể ca ca vì dung mạo của Tạ Lan Âm mà vuron tay giúp đỡ người ngoài, lại càng chứng minh dung mạo của Tạ Lan Âm hơn hẳn nàng,

Thẩm Diệu càng nghĩ càng tức, chú chó trắng nhỏ không biết tâm tình chủ nhân đang không tốt, giờ hai chân trước đạp lên váy nàng, muốn được chủ nhân xoa đầu, lại bị Thẩm Diệu đạp một cước ngã lăn ra ngoài. Lúc giầy thêu đụng tới bụng của chú chó, đột nhiên Thẩm Diệu không đành lòng, nhưng lực chân đã xuất rồi, chú chó nhỏ kêu “gâu” một tiếng, liền lăn ra đất mấy vòng.

Ánh mắt Mạnh thị nhìn theo chú chó, sắc mặt so với con gái còn khó coi hơn.

Bà ta bảo tiểu nhi từ quần lấy trường tử, chính là không để trường tử có cơ hội nhìn thấy Tạ Lan Kiều, không ngờ trường tử lại tự mình đi qua đó, còn đưa xiêm y cho Tạ Lan Âm, hơn phân nửa là muốn lấy lòng Tạ Lan Kiều, làm hồng diệu kế mà bà vất vả mới nghĩ ra!

“Diệu Diệu trở về trước đi, con cũng rơi xuống nước, nhớ uống một chén canh gừng đó”, Mạnh thị xoa trán, quan tâm dặn dò nữ nhi.

“Vay nương nhớ nói đại ca thay con đó”, Thẩm Diệu ôm lấy chú chó yêu đang đáng thương nằm đó, vuốt đầu nó rồi rời đi.

Mạnh thị lập tức bảo nha hoàn đi gọi trường tử đến. Một khắc sau, Thẩm ứng Thời thần sắc lạnh nhạt bước vào nhà chính.

Mạnh thị nhìn trường tử chăm chăm, dần con tức trong lòng xuống hỏi: “Không phải con nói dạy Minh nhi luyện chữ sao? Sao lại chạy đến hoa viên chứ? Ứng Thời, nương cứ nghĩ con sẽ khác với các công tử nhà khác chứ, sẽ không bởi vì trong nhà có cô nương đến chơi mà giả bộ đến hoa viên ngẫu ngộ, không ngờ con lại... Nếu con thích mỹ nhân như vậy, nương sẽ sắp xếp cho con mấy thông phòng, con đừng làm mấy chuyện khiến người ta coi thường như vậy nữa”.

Thẩm Ứng Thời buông mi mắt, nhìn đầu gối bản thân.

Lúc hán hai tuổi đã chuyển đến tiền viện, hầu hạ bên người đều là gã sai vặt, có lẽ nguyên nhân bởi vì mẹ đẻ cho nên phụ thân cũng không cho hán ở chung với Mạnh thị nhiều, cho nên hôm nay là lần đầu tiên hán tự mình lãnh hội... bản lĩnh trọn mắt nói dối của Mạnh thị.

Hán thà rằng bà ấy cứ trực tiếp răn dạy hán phá hồng chuyện của mình còn hơn là giống như bây giờ, cứ tìm một lý do tùy tiện để phát tiết sự bất mãn của bà.

Nhưng mà hán cũng hiểu, Thẩm Diệu thân thiết với bà ấy nên Mạnh thị sẽ nói thật với Thẩm Diệu, hán không thân cho nên bà ấy không thể đối xử với hán như thế được.

Như thế cũng tốt, nếu bà ấy cái gì cũng nói cho hán thì hán càng cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

“Đọc sách mệt mỏi nên con mới đến hoa viên đi dạo một chút, trước đó con cũng không biết trong phủ có khách”, Thẩm Ứng Thời giương mắt, nhìn thẳng vị mẫu thân trên danh nghĩa ngồi đối diện, “Mẫu thân đừng giận, Ứng Thời cũng không phải loại người háo sắc”.

Nói hai ba câu đã hoàn toàn lật nhào mấy điều Mạnh thị chụp mũ.

Mạnh thị cũng không tin mấy lời biện giải này của trường tử, càng nhận định là hán muốn lấy lòng Tạ Lan Kiều, khế nhũ mây lại, có chút mỉa mai, “Nếu là như thế sao con không đưa xiêm y cho Diệu Diệu? Lúc này Diệu Diệu vừa mới oán giận với ta, nói con thấy cô nương xinh đẹp liền quên luôn mọi mệt mỏi đó”.

Thẩm Ứng Thời không để ý Mạnh thị chỉ trích bản thân, nhưng hán mới chỉ gặp qua Tạ Lan Kiều một lần mà Mạnh thị đã khắp nơi nhằm vào Tạ Lan Kiều, có lẽ hôm nay bà ấy lợi dụng hai tỷ muội Tạ gia cũng vì sự hiểu lầm này, Thẩm Ứng Thời đột nhiên cảm thấy thẹn với Tạ Lan Kiều, lại bất mãn Mạnh thị làm vậy, ngữ khí nghiêm túc, “Hai tỷ muội Tạ gia là khách, Diệu Diệu không hiểu chuyện, lát nữa con sẽ nói rõ với nó”.

Đã nói đến nước này, Mạnh thị dạy con trai nữa, cũng không biết mở miệng thế nào.

“Nếu mẫu thân không còn gì phân phó, con đi trước”, Thẩm Ứng Thời đứng lên, đợi một lúc, không thấy Mạnh thị mở miệng hán liền xoay người đi thẳng, nhanh chóng rời đi.

Mạnh thị nhìn chăm chăm bóng lưng của trường tử, trong ngực cảm thấy cực kì phiền muộn.

Bây giờ còn chưa thích mà đã khắp nơi bảo vệ Tạ Lan Kiều rồi, tương lai nếu thực sự cưới nàng ta về, còn không phải có vợ liền quên luôn nương sao?

Đến lúc hoàng hôn Thẩm Tiệp trở về, Mạnh thị hầu hạ ông thay quần áo liền chủ động nói ra chuyện này, “Đều do Cầu Cầu bướng bỉnh, may mắn hai tỷ muội Tạ gia không có việc gì, ngày mai ta sẽ tự mình mang lễ vật sang thăm hỏi, mong là Tạ phu nhân không so đo với Diệu Diệu của chúng ta”.

Mấy năm trước vì muốn thấy mặt Tiểu Nhan thị, Mạnh thị đã nghĩ không ít có đề vào Mai Các, hôm nay sự thật rốt cuộc là gì, trong lòng Thẩm Tiệp cũng biết rõ, nhưng trong lòng ông có thẹn với Mạnh thị, nên cũng coi như không biết, nghĩ đến mấy ngày nữa sẽ dẫn Tiểu Nhan thị xuất môn nên buổi tối vẫn nghỉ ở chỗ Mạnh thị.

Đèn của Hầu phủ đã tắt nhưng ánh đèn trong phòng Tiêu Nguyên vẫn sáng.

Cát Tiến bưng chậu nước ấm vào, thấy chủ tử vẫn mặc nguyên xiêm y ngồi đó, liền biết là ngài ấy không có tâm tư đi ngủ rồi. Nhớ lại đêm đó trở về chủ tử chưa từng nở nụ cười, chỉ ngồi nhìn lồng chim đến xuất thần, Cát Tiến đặt chậu nước trước tháp, một bên xắn tay áo, một bên mở miệng tám chuyện: “Công tử, hôm nay Ngũ tiểu thư đến Hầu phủ đó, sao ngài không qua đó hỏi thăm tình hình một chút?”

Tiêu Nguyên liếc hắt một cái, tầm mắt lại xoay về phía lồng chim, “Khuya khoắt như vậy, chắc hẳn nàng sẽ giận”.

Lần trước còn giận đến mức khóc....

Người mình muốn cưới gặp cũng không muốn gặp hắt, Tiêu Nguyên có cảm giác bị vứt bỏ, không biết tiếp tục thế nào.

Cát Tiến không có vợ, nhưng sau khi tiến cung lúc nhàn rỗi không có việc gì, hắt đã đọc qua không ít “tập thư” mà chủ tử khinh thường, nên suy nghĩ cũng có chút tâm đắc. Thấy chủ tử không rửa chân, hắt cũng không thúc giục, ngồi xuống một chiếc ghế đầu, thấp giọng khuyên nhủ, “Công tử, ngài không thể vì sợ Ngũ tiểu thư giận mà không đi được, thực ra da mặt các cô nương đều mỏng, cho dù trong lòng có thích thật thì bên ngoài cũng thích làm bộ làm tịch ra vẻ rụt rè. Lại nói Ngũ tiểu thư bị rơi xuống nước chắc hẳn sẽ cảm thấy tủi thân, không chừng trong đầu vẫn ngóng trông được ngài đến thăm đó, kết quả đợi mãi vẫn không thấy ngài xuất hiện, đến lúc đó mới có thể giận ngài thực sự”.

Lời này nghe cũng có chút đạo lý, Tiêu Nguyên có chút bất ngờ nhìn về phía tâm phúc, “Sao người biết nàng là làm bộ làm tịch chứ không phải thật sự tức giận?”

Cát Tiến cười hắc hắc, liếc mắt đánh giá chủ tử một hồi, thuận thực khen ngợi: “Nhìn bộ dạng cùng khí độ của công tử, có cô nương nào nỡ giận ngài chứ? Công tử à, ta nói cho ngài hay, càng là mấy cô nương được nuông chiều từ bé, lại càng làm mình làm mẩy, công tử nếu muốn tạo niềm vui cho Ngũ tiểu thư... Không phải, nếu công tử muốn dỗ Ngũ tiểu thư ngoan ngoãn giúp chúng ta, không thể cứ xụ mặt nói chuyện được, phải nhẹ nhàng dỗ dành, chuyện gì có thể làm được thì phải cố làm, da mặt cũng không thể mỏng, tặc ngữ đã nói Hào nữ sợ lang thiên*, ngài cứ như dây mây quấn lấy, Ngũ tiểu thư có muốn chạy cũng không được”.

*gái ngoan cũng sợ bị sói quấn.

Rõ ràng chủ tử thích Ngũ cô nương, trước mặt bọn họ ngài ấy cũng không vạch trần nên hắt cũng không thể nói trắng ra được.

Ngôn giả vô tâm, thánh giả hữu ý*, Tiêu Nguyên tưởng tượng đến cảnh hắt thân thiết cuốn chặt lấy nàng, liền không nằm yên được nữa.

* người nói không có lòng dạ gì, người nghe lại có ý định.

“Lấy y phục đến đây, ta muốn đến hỏi nàng chút tình hình ở Mai Các”, hắt ngồi dậy, nhìn về phía tù gổ nói.

Cát Tiến nhếch miệng cười, đặt chậu nước sang một bên, lại lấy y phục dạ hành tới.

“Công tử, Ngũ tiểu thư bị ngã xuống hồ, ngài có nên mang chút đồ đến thăm không?” Cát Tiến săn sóc nhắc nhở.

“Mang cái gì?” Tiêu Nguyên hỏi.

“Ta lấy cho ngài”, Cát Tiến nhẹ bước rời đi.

Nửa canh giờ sau, Tiêu Nguyên mặc một thân hắc y, lặng lẽ bước vào khuê phòng của tiểu cô nương.

Hắt cũng không muốn nửa đêm tự ý xông vào nội thất của cô nương, nhưng ai bảo ban ngày nàng không chịu gặp hắt chứ? Dù sao chỉ là tìm cơ hội ở riêng với nàng thôi, chỉ cần hắt không động tay động chân, thì ở chỗ nào cũng đâu khác nhau mấy, huống hồ hắt đã nhận định nàng rồi, sớm muộn gì cũng là vợ chồng, cần gì phải kiêng dè nhiều.

Giờ dạ mình châu lên chiếu sáng, hắt cẩn thận đi tới trước sa trướng, nhìn người trong lòng gần trong gang tấc, đột nhiên Tiêu Nguyên cảm thấy khăn trướng, lẳng lặng đứng yên một lát mới chậm rãi nâng lớp màn sa lên, vừa nghiêng đầu đã thấy gương mặt nhỏ của nàng đang ngủ thật say, hắt nhìn không được nở nụ cười.

Đặt viên dạ mình châu lên đầu giường, Tiêu Nguyên không đánh thức nàng vội mà ngồi xuống cạnh giường, vụng trộm ngắm nhìn nàng.

Dưới ánh sáng mờ mờ, làn da trắng nõn trong suốt của nàng như ẩn như hiện, khuôn mặt đẹp như một bức tranh, yên tĩnh mỹ lệ.

Đánh thức nàng thế nào đây?

Nghĩ đến chú chim hoàng oanh trong nhà, trong lòng Tiêu Nguyên đột nhiên muốn đùa giỡn, đưa tay ấn cái mũi nhỏ của nàng.

Đang chìm trong giấc mộng đột nhiên Tạ Lan Âm cảm thấy khó chịu, mũi nhỏ không thở được, nghẹn một lúc, nàng hé miệng theo bản năng, hít một hơi dài, sau đó hoảng hốt bừng tỉnh, mới mở to mắt, bàn tay đang ấn mũi lập tức chuyển tới miệng nàng.

“Là ta”, thấy nàng mở to hai mắt, Tiêu Nguyên kịp thời lên tiếng, “Nghe nói nàng bị rơi xuống nước nên ta đến thăm nàng”.

Ánh mắt ngờ ngác đều cực kì nhẹ nhàng, giống như sợ hù dọa đến nàng.

Tạ Lan Âm nhìn chằm chằm nam nhân đột nhiên tới gần, dưới ánh mắt ôn nhu của hắt, hô hấp dần dần bình tĩnh.

Tiêu Nguyên thăm dò thử buông tay ra.

“Ta không sao, ngươi lập tức đi đi”, khôi phục sự tự do, Tạ Lan Âm ngửa đầu nhìn quanh, sau đó cảm lấy viên dạ minh châu đưa cho hắn, lạnh giọng đuổi người. Ai quan tâm hắn vì nguyên nhân gì mà đến đây chứ, nàng cũng không chào đón hắn, tùy tiện xông vào khuê phòng của nàng như vậy, hắn coi nàng là gì chứ?

Tay nàng quá nhỏ, những tia sáng trên viên dạ minh châu theo khe hở tỏa ra, phản chiếu rõ hàng mày đang nhíu chặt của nàng.

Bản thân làm chuyện không quy củ nên Tiêu Nguyên cũng có chút chột dạ, nhận lấy viên dạ minh châu cất đi.

Trong phòng lập tức tối đen, không cần lo lắng thân thể sẽ bị lộ ra, Tạ Lan Âm nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng hắn rời đi nên muốn nhắc nhở. Nhưng rốt cuộc vẫn sợ hắn nên Tạ Lan Âm suy nghĩ một lát, ngữ khí có chút dịu đi: “Viên công tử, buổi sáng ta không cần thận nên rơi xuống hồ, Thẩm Diệu liền đề nghị qua Mai Các, ta cũng muốn qua đó xem một chút nhưng tỷ tỷ của ta nói Thẩm Diệu không có ý tốt nên mới không có đi”.

Có lẽ điều mà hắn muốn biết nhất chính là điều này.

Nói đến chuyện chính sự, Tiêu Nguyên trấn định hơn chút, nhưng vẫn ngồi nguyên chỗ cũ nói chuyện với nàng, “Mặc dù vào được bên trong thì bên người bà ấy cũng có tâm phúc của Thẩm Tiếp, chỉ sợ cũng không dễ dàng để bà ấy lộ diện. Lan Âm nàng nghe ta đi, bao giờ ta bảo nàng ra tay thì lúc đó cố gắng làm tốt là được, còn những chuyện khác nàng không cần phải lo lắng, ta sợ nàng sẽ gặp phải chuyện không may”.

Thấy hắn gọi nữ danh của nàng ngày càng thuận miệng, Tạ Lan Âm cảm thấy không được tự nhiên, nhìn về phía đầu giường tối đen như mực nói: “Mong Viên công tử tự trọng, đừng có gọi ta như vậy nữa. Ý tứ của ngươi ta hiểu được, về sau sẽ không bao giờ tự chủ trương nữa, được rồi, ngươi mau đi đi”.

Tiêu Nguyên đã được “Cao nhân” nhắc nhở, nhưng nghĩ là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác, thấy nàng lạnh lùng như vậy, bỗng chốc hắn cũng không biết liệu chết quán nàng thế nào nữa, nhìn chăm chăm thân ảnh mờ hồ của nàng một lúc, liền quyết định trước hết vẫn nên nghe nàng, “Được, vậy ta đi đây, đến giữa tháng có khả năng Thẩm Tiếp sẽ đưa Nghiêm di nương ra khỏi phủ, trước hôm đó hai ngày buổi tối ta sẽ đến đây, thông báo cho nàng chuẩn bị, còn đồ thì đến bao giờ ra tay ta sẽ giao cho nàng”.

“Được”, Tạ Lan Âm sáng khoái đồng ý.

Thấy nàng kiêu lời như vậy, một chữ cũng không chịu nói thêm với hắn, đột nhiên Tiêu Nguyên không muốn rời đi, lặng lẽ dịch người về phía nàng, “Nàng đã xem qua lang trung chưa?”

Tạ Lan Âm nghe thấy giọng nói của hắn đến gần, liền nắm chặt đệm chăn, nhìn xuống sự cau kinh trong lòng, nói: “Đã xem qua, nếu không còn chuyện gì, mong Viên công tử hãy rời đi”.

Thấy nàng không ngừng đuổi hắn, Tiêu Nguyên cũng cảm thấy hơi mất mặt, lấy gói đồ đưa cho nàng: “Bên cạnh ta có người giỏi y thuật, nói ăn thứ này có lợi cho cơ thể, ta để nó trên giường, nàng nhớ ăn đó, cáo từ”.

Nói xong đặt gói đồ xuống, đứng lên.

Sao Tạ Lan Âm có thể nhận đồ của hắn chứ, quay đầu nói: “Ta không cần, ngươi lấy đi...”

Bị cự tuyệt liên tiếp, Tiêu Nguyên cũng cảm thấy nóng nảy, từ trên cao nhìn chăm chăm bóng người trên giường, “Nếu nàng không cần, vậy đêm nay ta sẽ không rời khỏi đây”.

Thấy hắn đột nhiên bá đạo như vậy, Tạ Lan Âm giật mình, không hiểu được lời nói của hắn rốt cuộc là thật hay giả.

“Muốn hay không?” Thấy nàng không trả lời, Tiêu Nguyên trực tiếp ngồi lên giường, nhưng vẫn nhớ rõ ngồi dịch sang một bên tránh dè lên lễ vật.

Thấy hắn đến thật, cả người Tạ Lan Âm luống cuống, khẽ cắn môi, rầu rĩ “ừm” một tiếng, chỉ cầu hắn đi nhanh một chút.

Tiêu Nguyên không muốn nghe nàng ừm, lại hỏi một lần nữa, “Rốt cuộc có muốn hay không? Nói chuyện”.

Tạ Lan Âm cực kì tức giận, nhưng không thể không mở miệng, nắm chặt chăn nói: “Muốn”.

Tiêu Nguyên vừa lòng, đưa tay muốn xoa đầu nàng, nàng nghe thấy động tĩnh liền trốn vào phía trong, bàn tay Tiêu Nguyên dừng giữa không trung, dừng một chút, lăm lăm một câu sau đó nắm chặt tay rời đi.

Tạ Lan Âm khàn khàn nghe ngóng, xác định hắn đã thực sự rời đi nàng mới chậm rãi ngồi dậy.

Ngồi yên một lúc lâu, Tạ Lan Âm lắc đầu, lười không nghĩ đến hành động cò quái của hắn nữa, đưa tay tìm kiếm món lễ vật hắn tặng.

Mò mò một lúc ngón tay liền chạm đến mấy thứ tròn tròn, có lớn có nhỏ, lại có chỗ móp vào. Tạ Lan Âm mơ hồ đoán ra, nhưng không ngờ được món quà lúc nửa đêm của hắn lại là thứ như vậy, do dự một lát, liền đưa lên miệng cắn một cái, quả nhiên là rất ngọt.

Nghĩ đến lúc này hắn bá đạo ép nàng phải nhận, không hiểu sao đột nhiên Tạ Lan Âm muốn cười.

Sớm biết chỉ là mấy quả táo, nàng còn phí lời với hắn làm gì chứ?

Hương vị ngọt ngào lan tỏa trên đầu lưỡi, Tạ Lan Âm cười cười một lúc, tiếp tục ăn. Đã cắn một miếng rồi, không ăn thì cũng chả giấu được đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trong mắt ta chỉ có nàng thôi!

Trời dần dần sáng, Tạ Lan Âm tựa vào đầu giường, gầy gầy sáu quả táo ở đầu giường. Nàng biết táo đỏ* có thể dưỡng khí bổ máu, nhưng nó cũng có tác dụng đối với người bị rơi xuống nước sao?

*về táo đỏ (hồng táo) trong truyền thống Trung Quốc: theo tứ tìm hiểu thì ở Trung Quốc, quả táo là biểu tượng của tình yêu và vẻ đẹp nữ tính ở người phụ nữ. Cô dâu Trung Quốc thường mang theo bên mình một quả táo trong đám cưới. Theo văn hóa Trung Quốc, trong khi tổ chức đám cưới, bố mẹ chú rể thường chuẩn bị trong phòng tân hôn của cô dâu chú rể một túi đồ mà bên trong có táo đỏ.

Vì sao hán lại cố tình tặng đúng bảy quả chứ? Là tùy tiện cảm đi hay là cẩn thận đếm qua? Tường tượng đến bộ dáng nam nhân ngồi trước bàn đếm táo, Tạ Lan Âm nhẹ nhàng cắn môi.

Có lẽ hán thật sự có chút thích nàng chăng?

Nhưng nếu chỉ để dễ dàng nàng giúp hán làm việc, hán là hán nên chọn mấy thứ lễ vật quý giá để lôi kéo nàng chứ? Sao lại chọn thứ đồ chỉ đáng giá mấy văn tiền?

Thừa dịp Anh Ca Tang Chi tiên vào hầu hạ, Tạ Lan Âm dùng khăn bọc mấy quả táo lại, sau khi giấu kỹ mới bảo Anh Ca mang một chút táo khô lên. Táo khô trong phòng bếp vẫn còn, rất nhanh Anh Ca đã quay lại, lại còn sẵn sóc khuyển Tạ Lan Âm: “Sáng sớm ăn đồ ngọt nhiều dễ bị ngầy, tiểu thư chỉ nên ăn mấy quả thôi”. Tạ Lan Âm gật đầu, bảo các nàng đi xuống, sau đó nàng đóng kín cửa lại rồi lật chiếc khăn ra đem sáu quả táo để lên mâm, sau khi đã xếp ngay ngắn, lại phát hiện mấy quả táo Tiêu Nguyên đưa cho nàng đều rất lớn, trông cực kì mượt mà, vừa nhìn đã biết không phải thứ tùy tiện nhặt ra trong giỏ.

Không hiểu tại sao đột nhiên Tạ Lan Âm muốn cười.

Sau đó một hồi đem sáu quả táo lớn ăn hết, tránh để đám nha hoàn nhận ra sự bất thường. Đã ăn quá nhiều đồ ngọt nên lúc dùng điểm tâm Tạ Lan Âm chỉ ăn thêm 1 một chén cháo nấm hương, không hề động đến đĩa bánh đậu.

Sau khi ăn xong nàng lại đến chỗ biểu tấu chơi với cháu gái như mọi khi, đợi đến lúc Nhung Nhung mệt mỏi buồn ngủ, Tạ Lan Âm mới cáo từ, vừa đến trước cửa Yêu Nguyệt Các, Tường thị đã phải nha hoàn đến tìm nàng, nói là hai mẹ con Mạnh thị đến thăm nàng.

Tạ Lan Âm đành phải đi sang viện mẫu thân, trên đường lại âm thầm suy xét trong lòng. Hôm qua nàng chỉ nghĩ đến chuyện thăm dò tình hình trong Mai Các mà không để ý đến mấy chuyện khác, sau khi được tỷ tỷ nhắc nhở, cũng cảm thấy Thẩm Diệu có chút kỳ lạ. Nếu đối thành phụ thân mình có thiếp thất, nàng chỉ ước gì vĩnh viễn không bao giờ phải nhìn thấy mấy vị di nương đó, làm sao có thể chủ động mời khách qua đó được chứ? Trừ phi là thương thế đặc biệt nghiêm trọng, cần phải xử lý kịp thời. Rốt cuộc Thẩm Diệu muốn làm cái gì, ba mẹ con nàng không rõ ràng, nhưng vị quý nữ Hầu phủ này, không cần phải thật lòng thật dạ kết bạn.

Trong thượng phòng Hương Viên, Thẩm Diệu đứng bên cạnh Mạnh thị, thoáng nhìn thấy Tạ Lan Âm bước vào, nàng ta nhanh chân chạy đến, lôi kéo Tạ Lan Âm cận thận xem xét, ra vẻ cao hứng nói: “Thật may quá, Lan Âm không có việc gì, cuối cùng ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, người không biết tới qua ta lo lắng bao nhiêu đâu, chỉ sợ người ngã bệnh thôi”.

“Ta cũng đâu có yếu đuối như vậy, Diệu Diệu quá coi thường ta rồi”, bản lĩnh hư dĩ ủy xà* của Tạ Lan Âm cũng không kém, lập tức cười khách sáo tiếp lời nàng ta.

*là một từ sử dụng sai, từ chính xác của nó là “hư dữ ủy xà”, ý chỉ hư tình giả ý với người khác, ứng phó cho có lệ thôi, tương tự câu “lá mặt lá trái”.

Sau đó hai tiểu cô nương tự mình ngồi xuống cạnh mẫu thân.

Mạnh thị nhìn về phía cửa, tò mò hỏi: “Sao không thấy Lan Kiều vậy?”

Tường thị cười cười, “Đã đến cửa hàng rồi, hôm nay trong cửa tiệm của Hành Chu mới nhập về một đồng hồ cổ, nó chạy qua đó ngắm nghía”.

Trong lòng Mạnh thị khinh thường nhưng ngoài miệng lại khen Tạ Lan Kiều có bản lĩnh, ngay cả đồ cổ cũng có xem hiểu. Thấy trong lời nói của mẫu thân có ý khác, Thẩm Diệu ra vẻ thân thiện mời Tạ Lan Âm, “Lan Âm, ngày kia ta định ra ngoại ô cưỡi ngựa, lần trước chúng ta đã hẹn rồi, đến lúc đó ta đến đây tìm người nhé?”

Tạ Lan Âm không muốn đi với nàng ta, đang định đồng ý lại làm bộ chợt nhớ ra chuyện gì, tiếc nuối nói: “Tôi hôm qua Tam biểu ca nói mừng mừng muốn

đưa ta đến Đại Từ An tự dâng hương...”

“Không sao, vậy ngày mười một thì sao?” Thảm Diệu chờ mong nhìn nàng, giọng như cực kì muốn đi cười ngựa với Tạ Lan Âm, nguyện ý chờ đến khi nào Tạ Lan Âm rảnh. Thảm gia là kẻ nắm quyền ở Thiêm Tây này, Tạ Lan Âm chuẩn bị làm chuyện đắc tội đến Thâm Tiệp, cho nên lúc này thấy Thảm Diệu mời mọc như vậy, nàng cũng không thể biểu hiện quá xa cách, đành nở nụ cười vui mừng: “Tốt quá, vậy người định mang ai đi cùng? Ta muốn đi cùng Tam biểu ca của ta, lần trước ta học cưỡi ngựa là được huynh ấy dạy, có huynh ấy bên cạnh ta mới dám cưỡi”.

Tường thị gật đầu, nhìn hai tiểu cô nương nói: “Nếu chỉ có hai đứa con đi chúng ta cũng không yên tâm được”.

Thảm Diệu liếc mắt thân một cái, cười nói: “Vâng, thế cháu sẽ gọi thêm đại ca của cháu cùng đi”. Gọi thêm người thì sao chứ, dù sao nam nữ cũng có khác, huynh trưởng sẽ không luôn đi cùng nàng ta, nàng sẽ có cách khiến Tạ Lan Âm xấu mặt.

Thấy nữ nhi đồng ý thoải mái như vậy, Mạnh thị nghĩ nghĩ một lúc, trong đầu liền nảy ra một kế. Đến hôm đó bà ta sẽ bảo trưởng tử mang cả con trai út đi, vì trưởng tử bận chăm sóc đệ đệ thì sẽ không có tâm tư trêu chọc Tạ Lan Kiều.

Đào mất đã đến ngày hẹn.

Muội muội xuất môn, đương nhiên Tạ Lan Kiều cũng đi cùng, bởi vì phải cưỡi ngựa nên hai tỷ muội đều mặc nam trang.

“Lan Âm nhớ đi cùng tỷ tỷ con, đừng có chạy chơi với Thảm Diệu”, Tường thị ôm cái bụng sắp được bảy tháng, lo lắng dặn dò. Tạ Lan Âm ngoan ngoãn gật đầu. Tường Hoài Chu đứng bên cạnh cam đoan: “Cô cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Lan Âm”. Vừa dứt lời liền có một tiểu nha hoàn chạy tới, nói huynh muội Thảm gia đã đến. Tường Hoài Chu liền chào cô sau đó dẫn hai biểu muội đi ra ngoài.

Trước cửa nhà họ Tường, Thảm ứng Thời mặc một thân y bào màu tro, cùng Tam đệ Thảm ứng Minh đứng một chỗ, Thảm Diệu mặc y phục cưỡi ngựa màu đỏ thẫm, trông cực kì nổi bật, thấy hai tỷ muội Tạ gia đều ăn mặc giống như thiếu niên, trong lòng nàng ta liền cảm thấy vui vẻ, hôm nay ăn mặc như vậy, chắc chắn nàng ta nhìn càng trường thành hơn so với Tạ Lan Âm.

Ánh mắt Thảm ứng Minh theo dõi Tạ Lan Âm một lúc sau đó lặng lẽ nói với huynh trưởng: “Đại ca, vị tỷ tỷ thật xinh đẹp!”. Thảm ứng Thời biết người Tam đệ nói là ai nhưng ánh mắt hần lại dừng trên người Tạ Lan Kiều nhiều hơn, thấy nàng mặc nam trang cười đầy hào phóng đi tới, trong đầu hần không khỏi hiện lên hình ảnh bên hồ ở nhà mình ngày ấy, nàng mặc một thân váy dài màu lục, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm ngọc bích đơn giản, giống như một hàng liễu xinh đẹp vậy.

Người ta đều nói nữ tử Giang Nam ôn nhu dịu dàng, cô nương Tây Bắc hào khí sang sảng, còn ở nàng thì xinh đẹp lẫn thảng thẩn đều vẹn toàn.

Hần nhin không được lại nhìn thêm giây lát, đến lúc Tạ Lan Kiều nhìn qua thì mới dời tầm mắt đi. Tạ Lan Kiều không phát hiện nhưng Tạ Lan Âm lại nhìn thấy, bởi vì ngày đó Thảm ứng Thời ra tay giúp đỡ, trong lòng nàng cảm kích nên cũng để ý đến hần nhiều hơn một chút, ai ngờ lại đúng lúc bat gặp vị Thảm thế tử này nhìn lên Nhị tỷ của nàng, tuy nhiên ánh mắt của hần so với ánh mắt nhìn chòng chọc Đại tỷ của Tiết Cửu thì kín đáo hơn nhiều.

Chẳng lẽ Thảm ứng Thời thích Nhị tỷ?

Tạ Lan Âm cảm thấy có chút hưng phấn, nhưng vừa liếc sang Thảm Diệu, chút hưng phấn trong lòng nàng liền tiêu tan. Tiết Cửu là cô nhi, bọn họ cũng hiểu rõ hần, trong nhà Thảm ứng Thời lại rất phức tạp, không hề thích hợp với Nhị tỷ.

Sau khi chào hỏi, mọi người đều lên ngựa.

Ba cô nương đi phía trước, Thảm ứng Thời và đệ đệ cười chung một con ngựa, vừa nhìn về phía trước vừa nói chuyện với Tường Hoài Chu bên cạnh. Đều là những kẻ có dung mạo vạn dặm mới tìm được, y phục trên người lại quý giá, cho nên dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người trên đường. Chẳng qua ở vùng Tây Bắc này dân chúng cũng khá coi mô, chuyện các cô nương xuất môn cũng khá bình thường, cho nên việc các cô nương ngang nhiên cưỡi ngựa dạo chơi không khiến người ta kinh ngạc, phần lớn mọi người đều là vì tuấn nam mỹ nữ mà xuất thần. Tạ Lan Âm đã quen với việc này nên vui vẻ nói chuyện với tỷ tỷ.

Đến trước cửa Nam thành, nhìn thấy dòng người đối diện trước cửa thành đều nhìn về một phía, trong lòng Tạ Lan Âm cảm thấy kì quái, cũng ngừng đầu lên, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc đang cười một hắc mã lớn cũng cực kì quen thuộc, đang từ trong đám người đi về phía này. Khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, dung mạo lại xuất chúng, so với bất kỳ thân phận gì lại càng có tác dụng hơn, đám dân chúng phía trước đều tự động nhường ra một lối đi.

Không biết vì sao, Tạ Lan Âm nắm chặt dây cương lại, hơi hơi cúi đầu xuống, hy vọng hần không nhìn thấy mình.

“Viên huynh!” Tường Hoài Chu ở phía sau không hề biết tâm tư của tiểu biểu muội, vừa nhìn thấy bạn tốt liền gọi lớn. Tiêu Nguyên đang đi về phía cửa thành, nghe thấy tiếng gọi của Tường Hoài Chu, khước mũi hần khẽ nhếch lên, quay đầu lại, kinh ngạc dừng ngựa lại, chờ mấy người đi đến trước mặt mình, hần mới nhanh chóng nhìn quét một vòng, tầm mắt khẽ dừng trên vật áo tiểu cô nương đang trốn sau Tạ Lan Kiều một lúc mới chuyển về phía Tường Hoài Chu, “Thật khéo, lại gặp rồi”.

Phía sau hần, mặt Lư Tuấn không có chút biểu cảm nào, giống như không hề biết chủ tử cố ý vì tương ngộ mỹ nhân mà đến vậy, cũng vì hần đủ trầm ổn nên Tiêu Nguyên mới dẫn hần xuất môn, để Cát Tiến ở nhà nuôi chim.

“Đúng vậy”, Tường Hoài Chu đáp lời, lại giới thiệu Thảm Ứng Thời với hần, “Vị này là thế tử phủ Bình Tây Hầu”. Tiêu Nguyên nhìn về Thảm ứng Thời, khách khí chấp tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Hạnh ngộ”. Tường Hoài Chu lại giới thiệu hần với Thảm Ứng Thời.

Thẩm Ứng Thời gật đầu.

Tường Hoài Chu nhìn nhìn hai người, chợt nở một nụ cười, đang định nói hai người rất giống huynh đệ, đều là khí chất thanh lãnh mà lạnh lùng thì nhớ đến thân phận của Thẩm Ứng Thời, kịp thời nuốt lại lời nói, ra hiệu cho mọi người cùng đi ra cửa thành, sau khi biết được Tiêu Nguyên cũng đang đến ngoại thành giải sầu thì tự nhiên cũng mời hắn đi cùng. Tiêu Nguyên cố ý vòng ra phía sau Tạ Lan Âm.

Tạ Lan Âm cảm thấy như có gai sau lưng, ánh mắt nàng nhìn thẳng về phía trước, không hề nghiêng đầu sang cho hắn nhìn, Tạ Lan Kiều nói mấy câu với muội muội, phát hiện muội muội đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, hai má còn hơi hồng, bỗng chốc thận trọng hơn nhiều, cho nên không khỏi nhìn qua phía Tiêu Nguyên.

Tiêu Nguyên cũng cười khê với nàng. Tạ Lan Kiều cũng khách khí cười một cái, lại quay đầu sang nhìn muội muội, cảm thấy có chút đăm chiêu. Nàng cùng Tiêu Nguyên đương nhiên không có chuyện gì nhưng Thẩm Ứng Thời lại hiểu lầm, ánh mắt khê biến, đang do dự có nên tiến lên nói mấy câu với Tiêu Nguyên để hiểu thêm về đối phương hay không thì Thẩm Diệu ở phía trước đột nhiên giục ngựa quay đầu lại, đi về phía Tạ Lan Âm, cười hỏi, “Bên kia ít người, Lan Âm có dám thử đua với ta một lần không?”

Tạ Lan Âm đang định khéo léo từ chối thì phát hiện đôi mắt của Thẩm Diệu đang nhìn chăm chăm về phía sau nàng, cảm khê nhếch lên, thay vì nói là cao ngạo chẳng bằng nói là tự tin.

Nàng ta tự tin cái gì chứ?

Tự tin vào dung mạo của mình, cho rằng nàng ta nhìn chòng chọc nam nhân nào thì người đó cũng sẽ bị nàng ta hấp dẫn chắc?

Nàng ta có thành công không?

Tạ Lan Âm muốn biết, nhưng không muốn quay đầu lại, trong lòng không hiểu sao đột nhiên cảm thấy không thoải mái, chỉ đơn giản nói nói một tiếng: “Được” rồi giục ngựa chạy về phía trước. Chú ngựa trắng nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng chạy thẳng về phía trước. Thẩm Diệu chờ mãi lúc này, không cam lòng quét mắt về phía nam nhân chỉ nhìn chăm chăm Tạ Lan Âm, vung roi ngựa lên, nhanh chóng đuổi theo.

“Chúng ta cũng chạy theo thôi đại ca!” Thẩm Ứng Minh sốt ruột nói.

Thẩm Ứng Thời nhìn về phía Tạ Lan Kiều đã muốn xuất phát, gật đầu, ai ngờ hắn còn chưa giục ngựa, bên cạnh đã có người thân nhiên nói một tiếng “Đa tạ” rồi ngay lập tức một con hắc mã như tên đã lên cung phóng thẳng về phía trước.

Thẩm Ứng Thời nhú mày, lập tức đuổi theo, nhưng chạy được một đoạn liền phát hiện Tiêu Nguyên vượt qua Tạ Lan Kiều phóng thẳng về phía trước, hắn ngăn người, đột nhiên bật cười.

Hắn lại nghĩ ngợi lung tung gì rồi?

Đang dẫn đầu phía trước, Tạ Lan Âm nghe thấy Thẩm Diệu đang ngày càng đến gần, nhếch miệng, giục ngựa chạy nhanh hơn, không muốn để nàng ta vượt qua, nhưng vừa chạy nhanh hơn một chút thì đột nhiên có một tiếng vó ngựa tới gần, nàng kinh ngạc quay đầu sang, đúng lúc Tiêu Nguyên hăm ngựa lại đi sóng vai với nàng, nhú mày trách nàng, “Nàng cười ngựa còn chưa quen, chạy chậm lại một chút đi”.

Tạ Lan Âm nghe được sự quan tâm của hắn, sự hờn dỗi trong ngực lập tức tiêu tan, cố ý xì mặt nói: “Cũng đâu phải huynh thua, huynh đâu có sợ mất mặt chứ”.

Tiêu Nguyên cực thích dáng vẻ chu miệng của nàng, nhin không được nói: “Nàng ta có thắng ta cũng chẳng thêm liếc nàng ta thêm một cái, mà nếu nàng thua ta cũng...”

Đột nhiên cảm thấy lời nói tiếp theo có chút trắng trợn, đang định sửa lời thì đã thấy nàng đỏ mặt lườm hắn, không biết là vì xấu hổ hay bởi vì cái gì, chính là đáng về động lòng người mà hắn từng nhìn thấy.

Trái tim Tiêu Nguyên đập nhanh hơn, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhích lại gần nàng, “Nàng thua, thì trong trong mắt ta cũng chỉ có mình nàng thôi”.

Vốn định nói cho dù nàng thua, hắn cũng sẽ không nhìn nàng ít đi cái nào, nhưng lời đã đến miệng hắn lại tự mình sửa lại.

Ánh mắt của hắn sáng quắc, trái tim Tạ Lan Âm giống như chú ngựa trắng dưới thân, ngày càng đập nhanh hơn, nàng không có cách nào phủ nhận chuyện mình cảm thấy cao hứng, nhưng nhớ đến phía sau có nhiều người đang nhìn, trước mặt mọi người mà hắn cứ dám lại gần như vậy khiến người ta hiểu lầm cái gì thì sao, trong phút chốc mặt nàng nóng bừng lên, thẹn quá hóa giận liếc mắt trừng hắn.

“Lại nói lung tung nữa ta sẽ không giúp huynh!”

Sau đó lại tiếp tục chạy thẳng về phía trước.

Tiêu Nguyên dừng lại, trước mặt là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như đoá mầu đơn của nàng, bên tai là lời nói của Cát Tiến.

“Công tử, buổi tối ngài không thể thấy rõ được, ban ngày ngài cố nhìn kỹ một chút, nếu ngài khiến Ngũ tiểu thư đỏ mặt thì tám phần là đã thích ngài rồi, nhưng mà ngài cũng cố gắng đừng nói sai điều gì, không lại khiến Ngũ tiểu thư tức giận đến đỏ mặt đó....”

Vậy vừa rồi nàng là thích hay tức giận đây?

“Viên công tử, vừa rồi huynh nói gì với Lan Âm vậy?”

Phía sau truyền đến giọng nói hỗn hển của Thẩm Diệu, Tiêu Nguyên coi như không nghe thấy, cười cười đuổi theo chú chim hoàng oanh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Táo có ngọt không Lan Âm?

Bên ngoài thành có một cánh rừng thông, hai vị quý công tử Tường Hoài Chu và Thẩm Ứng Thời đều rất quen thuộc cho nên mang bọn muội muội tới đó dạo chơi. Lúc xuống ngựa bên một con suối, Tạ Lan Âm vụng trộm liếc nhìn nam nhân cao lớn xuất chúng bên kia, sau đó nhẹ nhàng bước đến bên cạnh tỷ tỷ. Tiêu Nguyên coi như vẫn biết giữ quy củ, đi cùng nàng một lúc rồi lập tức vượt qua nàng, không phải lúc nào cũng dán vào nàng, nhưng chỉ cần nàng thả chậm tốc độ liền cảm nhận được ánh mắt của hắn bắt chợt đảo qua người mình.

“Hắn nói gì với muội thế?” Tạ Lan Kiều thấp giọng hỏi muội muội. Thoáng thấy Thẩm Diệu đang đi đến, Tạ Lan Âm nhẹ giọng trả lời: “Vẫn là về chuyện sinh ý kia đó, Tam biểu ca không đồng ý, hắn biết Tam biểu ca nghe lời ta nhất cho nên nhờ ta nói mấy lời hay giúp hắn”.

“Chuyện sinh ý gì vậy?” Thẩm Diệu không quá tin tưởng tiếp tục truy vấn. Tạ Lan Âm có chút ngượng ngùng cười với nàng ta, “Mấy chuyện sắc mùi tiền này chắc Diệu Diệu không có hứng thú đâu, đừng nói đến nữa, đúng rồi, bên kia có gì vui để chơi không?” Làm bộ tò mò đánh giá bốn phía. Thấy vẻ giảo hoạt của muội muội, Tạ Lan Kiều cười cười, nghĩ thầm đợi tới lúc trở về sẽ tiếp tục truy hỏi muội muội.

“Nơi này nước sâu cá nhiều, trưa nay chúng ta ở đây nướng cá đi”, Tường Hoài Chu vừa xắn tay áo lên vừa nói với hai biểu muội, “Các muội đi nhặt củi đi, nhặt ngay bên kia thôi, chúng ta xuống bắt cá, sau khi làm sạch việc nướng cá sẽ giao cho các muội”.

“Tam đệ cùng tỷ tỷ đi nhặt củi đi”, Thẩm Ứng Thời vỗ bả vai đệ đệ. Thẩm Ứng Minh nhìn con suối, làm nũng với huynh trưởng, “Ta cũng muốn đi bắt cá!” Nhặt củi là chuyện của mấy cô nương, cậu đã mười tuổi rồi, cũng đã là nam tử hán.

“Vay đệ đi bắt cá đi”, Thẩm Diệu nhìn đệ đệ đầy vẻ sùng nịnh, sau đó nàng ta cực kì thân thiết nắm lấy cánh tay Tạ Lan Âm, cười nói, “Ba chúng ta đi nhặt củi là được rồi, các huynh cố bắt nhiều một chút, chúng ta nhiều người như vậy, đừng để đến mức không đủ ăn”. Thẩm Ứng Thời nhủ thầm, Tiêu Nguyên ở một bên bỗng nhiên mở miệng: “Lúc ta còn nhỏ từng bị ốm nặng một trận vì rơi xuống hồ, từ đó về sau không dám xuống nước nữa, thay vì xuống nước bắt cá ta sẽ đi nhặt củi với ba vị cô nương, nếu chẳng may gặp phải mấy thứ côn trùng rắn rết cũng có thể trông nom đúng lúc”. Tường Hoài Chu biết thân thủ của hắn rất cao, gật đầu nói: “Cũng được, vậy chúng ta phân công nhau làm việc thôi”. Đối với Tiêu Nguyên hắn rất yên tâm nên lập tức xoay người đi bắt cá.

Thẩm Ứng Thời đang định “nhắc nhở” Thẩm Diệu mấy câu thì đã bị kẻ ham chơi là Thẩm Ứng Minh gắng sức đẩy về phía dòng suối. Thẩm Diệu bụng cười, buông tay Tạ Lan Âm ra, ra về quen thuộc đi về phía Tiêu Nguyên, “Gia đệ bướng bỉnh, đã khiến Viên công tử chê cười rồi, vừa rồi từ xa đã thấy Viên công tử dẫn đầu, kỹ thuật cưỡi ngựa rất tốt, quả thực khiến người ta bội phục, không biết huynh có thể dạy ta chút bí quyết được không?” Tường Hoài Chu chỉ giới thiệu tên họ của Tiêu Nguyên, vẫn chưa đề cập đến thân phận của hắn, bởi vậy Thẩm Diệu nhìn thấy khí chất long chươg phương tr, thoát tục xuất trần của Tiêu Nguyên, cũng cảm thấy hắn không phải người thường, mà Thẩm Diệu tuy là quý nữ Hầu phủ nhưng so với các quý nữ ở kinh thành lại càng lớn mật hơn, gặp được một nam nhân xuất chúng như vậy liền muốn kết giao, cũng là muốn thu hút sự chú ý của Tiêu Nguyên, để chứng minh so với Tạ Lan Âm nàng ta càng được nam nhân yêu thích hơn.

“Thật có lỗi, trên đường Ngũ tiểu thư đã nhờ ta chỉ nàng cưỡi ngựa, ta đã đồng ý rồi, mà ta thấy kỹ thuật cưỡi ngựa của Thẩm tiểu thư cùng Nhị tiểu thư đều không tầm thường, quả thực Viên mẫu không dám múa rìu qua mắt thợ”. Tiêu Nguyên cực kì khách khí từ chối, dứt lời liền nhìn về phía Tạ Lan Âm, “Ngũ tiểu thư, không bằng nàng và ta cùng đi nhặt củi, nhân tiện ta truyền chút kinh nghiệm cho nàng được không?” Tạ Lan Âm ngây ra như phỗng, không thể tin được nhìn về phía nam nhân nói dối không chớp mắt ở đối diện. Nàng nhớ hắn dạy mình cưỡi ngựa lúc nào chứ? Trong dư quang thấy tỷ tỷ nhìn qua, lại nhìn nam nhân trong mắt đầy ý cười bên kia, Tạ Lan Âm đành phải kiên trì gật đầu, “Vay làm phiền Viên công tử rồi”. Có lẽ hắn muốn nói chuyện liên quan đến Nghiêm di nương với nàng chăng? Bây giờ nói thì buổi tối hắn sẽ không xông vào khuê phòng của nàng nữa. Nghĩ như vậy, Tạ Lan Âm liền cố gắng tự nhiên nói với tỷ tỷ: “Vay ta cùng Viên công tử đi về phía Tây nhặt, tỷ tỷ cùng Diệu Diệu đi về phía đông, lát nữa chúng ta lại so xem ai nhặt được nhiều hơn”. Tạ Lan Kiều nhìn muội muội thâm dò, trong lòng nàng cũng không muốn muội muội quá thân cận với một nam nhân.

Tạ Lan Âm biết tỷ tỷ lo lắng cho mình, nhìn về phía nam nhân đã đi về phía trước, nàng nghịch ngợm nháy mắt với tỷ? Tỷ, “Hôm nay ta cưỡi ngựa thua, chờ ta theo Viên công tử học hỏi xong lại tiếp tục thi với hai người lần nữa”, nói xong lại ném cho Thẩm Diệu một ánh mắt không phục, sau đó xoay người đuổi theo Tiêu Nguyên. Muội muội đã có chủ kiến, Tạ Lan Kiều âm thầm lắc đầu, phát hiện Thẩm Diệu muốn đi theo, nàng cười cười chỉ về hướng bên kia, “Nếu Lan Âm đã muốn đi hỏi kinh nghiệm, chúng ta cũng không nên đi theo, tránh để sau này nó thua lại lấy cớ, đi thôi”.

Muội muội ở ngay gần, nàng có thấy rõ ràng, nếu muội muội muốn một mình nói chuyện với Tiêu Nguyên, tất nhiên có đạo lý riêng của nó, sao nàng có thể để Thẩm Diệu làm hỏng chuyện của muội muội chứ.

Thấy nàng đã nói như vậy, Thẩm Diệu không thể không đi theo Tạ Lan Kiều, nhắc chân đi được mấy bước lại nhìn về phía đôi nam nữ đang dần đi xa

bên kia, trong lòng nàng ta cảm thấy không cam lòng, lặng lẽ bóp chặt ống tay áo. Lúc phi ngựa hai tý muối Tạ gia một tác cũng không rời, Tạ Lan Âm cũng không ăn phép khích tướng của nàng ta, nhưng hôm nay nàng ta đã có sự chuẩn bị, không tin không giáo huấn được Tạ Lan Âm.

“Huynh lừa ta đến đây là có chuyện gì muốn dặn ta?”

Tạ Lan Âm cúi đầu đi sau Tiêu Nguyên, nhẹ giọng hỏi.

“Nếu ta nói là ta muốn ở riêng với nàng thì nàng có tức giận không?” Tiêu Nguyên xoay người nhặt một cành cây khô, lúc đứng dậy, lại nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắt phượng sáng ngời từ đầu đến cuối đều không rời khỏi ánh mắt nàng, giống như muốn nhìn thấu tâm tư của nàng.

Tạ Lan Âm cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bốn tuổi, hẳn là mối tình đầu của nàng, lúc thích hẳn lại không được đáp lại, nàng vừa thất vọng vừa buồn bực, bây giờ cuối cùng cũng xác định được trong lòng hẳn có nàng, hẳn lại liên tục nói ra mấy lời nói trắng trợn ngả ngớn như vậy, cho dù trong lòng không kim được sự vui mừng thì da mặt cũng không thể chịu nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của nàng xị ra, xoay bước muốn rời đi.

“Lan Âm...”

Tiêu Nguyên thấp giọng gọi nàng, sợ bị người ta nhìn thấy nên cũng không dám nắm lấy tay nàng, chỉ lấy một cành củi nhỏ mới nhặt được gõ nhẹ vào thắt lưng nàng, nhìn chằm chằm sườn mặt ửng đỏ của nàng hỏi, “Lan Âm, mấy quả táo kia có ngọt không?”

Tạ Lan Âm quay đầu lại nhìn xem hẳn dùng cái gì chọc nàng, nhưng nghe hẳn hỏi vậy thì mặt nóng bừng lên, cũng không dám nhìn thẳng hẳn nữa. nhanh chóng quay đầu về, khẽ nắm chặt bàn tay, nhỏ giọng hừ hừ: “Ta ném hết rồi, sao biết được có ngọt hay không?”

“Rò ràng nàng đã ăn”, Tiêu Nguyên vòng tới trước nàng, làm bộ như chuẩn bị đưa củi cho nàng.

Tạ Lan Âm lui ra phía sau một bước, quay đầu cật lực, “Ánh mắt nào của huynh thấy ta đã ăn chứ?”

Nàng mặc một thân nam trang trong trắng thuần khiết, đứng giữa cánh rừng u tĩnh này, càng nổi bật khuôn mặt như phù dung của nàng. Tiêu Nguyên thấy cảnh đẹp ý vui, cười cười chọc tay áo nàng, lúc nàng cảm tức muốn giật lấy thanh củi hẳn liền gia tăng khí lực, nhìn chằm chằm cánh môi đỏ hồng của nàng: “Ta không nhìn thấy, nhưng ta lại nghe thấy tiếng nàng cắn táo”.

Tạ Lan Âm khiếp sợ ngẩng đầu, “Huynh, huynh không rời đi sao?”

“Có ngọt không?” Tiêu Nguyên nhìn đôi mắt hoa đào ngập nước của nàng, không trả lời.

Khuôn mặt Tạ Lan Âm lập tức đỏ ửng, thẹn quá hóa giận, cãi lại theo bản năng: “Huynh đã nghe lầm rồi!”

Nàng cắn chắc gì đã ăn, hẳn cũng đâu có chứng cứ gì?

Nhớ tới biện pháp trước kia tỷ tỷ nói nàng, Tạ Lan Âm đứng về cây ngay không sợ chết đứng liếc mắt trừng Tiêu Nguyên, sau đó lại giả bộ như không có việc gì tiếp tục đi nhặt củi.

Tiêu Nguyên lắc đầu bật cười, nhanh chóng đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 48

Sắp tới buổi trưa, những tia nắng xuyên qua tán lá tạo thành những vết sáng rực rỡ trên bãi cỏ.

Bên dòng suối truyền đến tiếng kêu la hưng phấn của Thẩm Ứng Minh, hình như là Thẩm Ứng Thời đã bắt được cá, Tạ Lan Âm tò mò xoay người lại nhưng trước mặt đột nhiên lại xuất hiện mấy cành cây.

“Bọn họ xuống nước bắt cá, y phục không chỉnh tề”. Tiêu Nguyên đi ngay sau nàng, vẫn luôn chú ý đến nàng, thấy nàng muốn nhìn về phía dòng suối, không chút nghĩ ngợi liền chặn lại. Thê tử tương lai của hắn sao có thể nhìn người khác được chứ? Cánh tay căng chân cũng không được.

Tạ Lan Âm tức hắn quản nhiều, lại không có cách nào phản bác. Nếu khẳng khẳng muốn xem tiếp chẳng phải lại thành thứ không liêm sỉ sao? Nàng chỉ muốn coi chút náo nhiệt thôi, mà cách xa như vậy, có thấy nhìn rõ gì chứ?

Liếc mắt trừng hắn một cái, Tạ Lan Âm tiếp tục nhặt củi.

“Đề ta cầm cho”, Tiêu Nguyên đuổi kịp nàng, muốn đỡ lấy bó củi trong tay nàng.

Tạ Lan Âm do dự một lát, nghĩ đến sự khinh thường của hắn đối với một quý nữ hàng đầu Thiểm Tây như thiểm diệu, trong mắt thật sự chỉ có nàng. Tạ Lan Âm khẽ cắn môi, chớp chớp mắt đưa bó củi cho qua

Tiêu Nguyên thả lỏng vai, cố gắng nhìn xuống không tiếp tục nhìn chăm chăm cổ tay nhỏ bé mảnh khảnh của nàng nữa, cực kì quý củi nhận lấy bó củi của nàng, cười nói: “Nàng nhất đi, ta giúp nàng ôm”.

Hắn cam nguyện làm người hầu, Tạ Lan Âm cũng chả có ý kiến gì, chỉ liếc mắt nhìn vạt áo của hắn, sảng giọng: “Huynh cách xa ta một chút”.

“Giấu đầu lòi đuôi, giữa ban ngày ban mặt chúng ta lại đứng xa nhau chứng tỏ trong lòng có quỷ, đứng gần lại càng không thẹn với lương tâm, bọn họ sẽ không hoài nghi”. Tiêu Nguyên không chịu, nhìn một bên mặt nàng cười, “Lan Âm, ta không có nhiều cơ hội nói chuyện với nàng như vậy, nàng đừng đuổi ta nữa, nếu không ngay ngày mai ta sẽ đến gặp bá mẫu để cầu hôn, sớm lấy nàng vào cửa đó”.

“Người còn nói lung tung...”

Nếu đã động tâm, đương nhiên sẽ cân nhắc đến chuyện xuất giá, nhưng nghe hắn nói trực tiếp như vậy, đột nhiên Tạ Lan Âm có cảm giác khẩn trương, giống như là chuyện lấy chồng còn cách nàng rất xa, bây giờ đột nhiên nhắc đến khiến trong lòng nàng thấy hốt hoảng.

“Ta thực sự nghiêm túc”. Tiêu Nguyên nhìn đôi mắt trong suốt của nàng thấp giọng nói: “Lan Âm, nàng chỉ mới mười bốn tuổi nhưng ta đã hai mươi rồi, đương nhiên phải lo lắng nhiều hơn nàng. Năm trước không đề thân là sợ chúng ta hữu duyên vô phận, bây giờ chưa nhắc đến là vì bà phụ còn chưa trở về, đợi bà phụ trở về ta lập tức mời bà mỗi đến nhà nàng đề thân, chỉ có điều đó Lan Âm có nguyện ý gả cho một thương nhân như ta không? Ta có gia sản, có thể cho nàng áo cơm không lo, nhưng mà chỉ sợ nàng cùng bá mẫu bá phụ sẽ ghét bỏ thân phận của ta”.

Tạ Lan Âm ngửa đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn mặc một thân cẩm bào, trên đầu cài chiếc trâm ngọc cực kì xa xỉ, trong lòng lại ôm một bó củi lớn, đôi mắt phượng sáng ngời nhìn nàng chăm chú, nhìn thì bình tĩnh nhưng lại chứa đầy sự thâm tình cùng sự kiên định muốn cưới nàng. Vốn đã là một nam nhân ngọc thụ lâm phong, nay lại nhìn nàng đầy tình ý như vậy, trái tim Tạ Lan Âm đập nhanh đến mức không thể kiềm chế, bối rối không dám mở mắt.

Ghét bỏ thân phận của hắn ư?

Nếu ghét bỏ thì lúc trước đã không thích hắn, lúc nhà phát sinh biến cố rõ ràng nàng đã quyết định tương lai sẽ gả cho con cháu thế gia, vậy mà vẫn bởi vì những lời thâm tình của hắn mà âm thầm cảm thấy vui mừng.

Thực sự nàng vẫn muốn được gả cho người mình thích, thương nhân thì sao chứ, chẳng phải mọi vẫn hạnh phúc như thường sao?

Nhưng Tạ Lan Âm không biết nên trả lời như thế nào nữa?

Nàng không muốn thừa nhận mình thích hắn nhanh như vậy, mới quen biết được bao lâu chứ, chưa chi đã nói đến chuyện cưới xin. Nhưng nàng cũng không nở trực tiếp cự tuyệt, lúc hắn nhắc đến chuyện thân phận có chút tội nghiệp, Tạ Lan Âm sợ hắn hiểu lầm nàng khinh thường hắn.

“Huynh đừng nói nữa, trước khi cha ta trở về, ta không muốn nghĩ đến chuyện hôn sự”. Lúc xoay người nhặt củi, rốt cuộc Tạ Lan Âm cũng nghĩ được câu trả lời.

“Được, ta sẽ chờ bá phụ trở về, nhưng mà về sau gặp mặt, nàng đừng trốn tránh ta nữa được không?” Tiêu Nguyên nhẹ nhàng thương lượng.

Thấy hắn quanh co lòng vòng ép nàng phải chấp nhận, Tạ Lan Âm càng không để hắn được như ý, làm bộ như không nghe thấy gì đi thẳng về phía trước.

Tiêu Nguyên bật cười. Tiểu cô nương này đúng là giáo hoạt. Nhưng mà cũng rất dễ lừa gạt.

Nhìn bóng dáng đơn bạc của nàng, nghĩ đến chuyện một tiểu thư nhà quan như nàng vậy mà không ghét bỏ thân phận “thương nhân” của hắn, phần chân tình này khiến Tiêu Nguyên đột nhiên cảm thấy áy náy. Hắn nói được sẽ làm được, cưới nàng sẽ đối với nàng thật tốt, nhưng chung quy hắn vẫn phải giấu nàng, có lỗi với sự chân thành của nàng.

“Trước kia nàng từng nấu cơm đã ngoại trong núi rồi sao?”. Sau khi đã bày tỏ tình ý, Tiêu Nguyên lại thấp giọng trò chuyện với nàng, cố dỗ nàng mở miệng.

Hắn không tiếp tục dây dưa nên Tạ Lan Âm cũng thả lỏng, ở cùng hắn cũng tự nhiên hơn, cười nói: “Vâng, lúc còn ở Hàng Châu, hàng năm phụ thân đều đưa cả nhà ta ra ngoài du ngoạn, mùa xuân đến Tây Hồ dạo chơi, mùa hè đến Tây Khê nghỉ ngơi, mùa thu đến Lũng Sơn ngắm hoa quế... Hàng Châu rất đẹp, không thiếu chỗ du ngoạn, sau đó ông ấy cùng Đại tỷ đi săn thú còn nương sẽ mang chúng ta đi nhóm lửa”.

Lúc vừa bắt đầu còn đầy hưng phấn, nhưng càng về sau lại càng giảm. Nàng rất nhớ phụ thân cùng Đại tỷ.

“Đừng lo lắng, nhạc phụ sẽ không có chuyện gì đâu”, Tiêu Nguyên thấy nàng buồn liền nhẹ nhàng an ủi.

Tạ Lan Âm gạt đầu, gạt xong mới có phản ứng, ngẩng mạnh đầu lên, “Huynh...”.

Thấy nàng giống như chú mèo dưng hết lông, Tiêu Nguyên sợ thực chọc giận nàng, lập tức nhận lỗi: “Được rồi, không trêu nàng nữa, thực ra ta rất hâm

mộ nàng, không tính đến Đồng Sơn năm trước thì hôm nay là lần đầu tiên ta được trải nghiệm chuyện nấu cơm dã ngoại trên núi”.

Tạ Lan Âm tò mò chuyện nhà hấn, đem một bụng lửa giận nuốt xuống, đi thêm hai bước nhỏ giọng hỏi hấn, “Phụ thân huynh không đưa huynh ra ngoài du ngoạn sao?”. Sự hiểu biết của nàng về hấn đều thông qua Tam biểu ca, chỉ biết nguyên quán của hấn là ở Lạc Dương.

Tiêu Nguyên nhận lấy bó củi nàng mới nhặt, thần nhiên nói: “Không có, mẫu thân ta mất sớm, lúc nhỏ thân thể ta không tốt nên phụ thân đưa ta đến Ngũ Đài Sơn học công phu để cường kiện thân thể, đến lúc ta dưỡng tốt thân thể trở về thì phụ thân lại ngã bệnh rồi mất, hai cha con gần như chưa từng ở chung. Ở Lạc Dương ta cũng không quen biết ai nên mới chuyển đến Tây An”.

Rốt cuộc Tạ Lan Âm cũng hiểu rõ vì sao tính cách hấn lạnh lùng như vậy, vì sao lại hãm mộ nàng. Nếu biết cha mẹ hấn đều đã mất thì vừa rồi nàng đã không kể nhiều chuyện trong nhà như vậy.

“Nàng không cần phải nhìn ta như vậy, ta đã sớm quen rồi”, Tiêu Nguyên nhìn lướt qua phía dòng suối, thừa dịp không có người nhìn về phía bên này liền nhanh tay xoay đầu Tạ Lan Âm, cười cực kì vui mừng, “Quả thật Tây An đúng là mảnh đất lành của ta, nếu không đến đây, làm sao ta có thể gặp được nàng chứ?”.

“Đừng đụng vào người ta!”. Thấy hấn lại không đứng đắn, Tạ Lan Âm không thèm thương tiếc hấn nữa, xoay người trốn hấn.

Tiêu Nguyên không nhanh không chậm đi theo nàng, nhìn bó củi trong lòng, biết đã sắp phải trở về nên thanh âm càng thấp, “Lan Âm ta đã thăm dò kĩ càng rồi, ngày mười tám Thảm Tiệp sẽ đưa Nghiêm Di nương đến Ly Sơn ngâm ôn tuyền, nàng nghĩ cách để Hoài Chu đưa nàng đến một chỗ rất đẹp, chúng ta cùng nhau ngắm cảnh”.

Bước chân Tạ Lan Âm chậm lại, một lúc sau thừa dịp đưa củi cho hấn mới nghi hoặc hỏi: “Chỗ nào đẹp?”. Trong ánh mắt có vài tia chờ mong.

Tiêu Nguyên hơi giật mình, “Nàng có chỗ nào muốn đi sao?”.

Tạ Lan Âm vỗ vỗ lớp bụi đất trên tay, thở dài: “Hồi mâu nhất tiểu bách nhị sinh, Lục cung phần đại vô nhan sắc*, trong lịch sử Dương Quý Phi là một mỹ nhân nổi tiếng, cho nên ta cũng muốn đến nơi nàng ấy ngủ để nhìn một lần, có điều tuy bây giờ Hoan Thanh cũng đã đổi tên thành Lộ Hoa cung nhưng vẫn là biệt viện của hoàng gia như xưa, Thảm Tiệp còn không thể vào đó thì sao chúng ta có thể đây”.

*đây là hau câu thơ trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, một nhà thơ lớn đời Đường. Bài thơ nói về mối tình ngang trái giữa Đường Huyền Tông Lý Long Cơ và Dương Quý Phi. Tản Đà dịch thơ: “Một cười trăm vẻ thiên nhiên, Sáu cung nhan sắc thua hờn phần son”.

Nói xong khề chu miệng, nhìn chung quanh sau đó đi đến chỗ khác nhặt củi. Đi được vào bước lại phát hiện nam nhân kia chưa đi theo. Tạ Lan Âm nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy nam nhân đứng yên Tại chỗ không hề nhúc nhích, dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm. . . vạt áo của nàng, hai mắt có thể nói là đắm đắm.

Ma xui quỷ khiến thế nào, đột nhiên Tạ Lan Âm lại nhớ tới vào câu phía sau của “Trường hận ca”, “Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì, ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi, thị nhân phù khứi kiều vô lực*...”.

*dịch nghĩa: Mùa xuân nhà vua cho nàng tắm ở ao Hoa Thanh. Nước suối ấm chảy mau, rửa thân thể mịn màng như mỡ động. Con hầu nâng dậy, nàng yếu đuối tưởng chừng như không có sức để đứng lên nổi.

Lại nhìn vệt hồng khả nghi trên mặt nam nhân, mặt Tạ Lan Âm lập tức đỏ ửng, nhanh chóng bước tới trước mặt hấn đoạt lấy bó củi trong lòng hấn, trước khi rời đi lại hung hăng đập lên giày hấn một phát, “Hạ lưu, về sau người đừng đến gần ta nữa”.

Nói xong lại tức giận rời đi, lúc này nguyên tiêu mới hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn bóng lưng nàng, trong ngực dần dần bùng lên một ngọn lửa.

Quả thật Đường Minh Hoàng rất biết hưởng thụ, chẳng qua Tiêu Nguyên cảm thấy vận khí của mình so với Đường Minh Hoàng càng tốt hơn. Bởi vì Lan Âm của hấn chắc chắn càng đẹp hơn Dương Quý Phi, mà cung điện do Đường Minh Hoàng vất vả xây dựng, trải qua mấy triều đại, bây giờ đã là của Tiêu gia bọn họ, mà cũng sẽ nhanh chóng là của hấn. Nếu nàng muốn đến đó, vậy hấn sẽ mang nàng đi, cũng sẽ ban thưởng cho nàng được tắm trong hồ Hoa Thanh.

Đám người Thảm Ứng Thời bắt được mười con cá béo ú, sau khi làm sạch bèn giao cho các cô nương nướng.

Ba đồng lửa, Tạ Lan Âm cố tình chọn chỗ cách xa nam nhân kia nghỉ ngơi nhất, mượn làn khói che khuất tầm mắt của nguyên tiêu. Người này vậy mà dám suy nghĩ lung tung như vậy, Ly Sơn chắc chắn nàng sẽ đi, nhưng nàng tuyệt đối không ra ngoài với hấn một mình, lỡ chẳng may hấn thành thật thì sao? Hiện Tại Tạ Lan Âm không tin hấn một chút nào.

“Lan Âm nướng thế nào rồi?”. Đang miên mang suy nghĩ, Thảm Diệu đột nhiên đi tới, Tạ Lan Âm nghiêng đầu nhìn qua, thấy nàng ta đưa ba con cá cho Thảm Ứng Minh, không khỏi có chút hãm mộ nói: “Còn phải đợi thêm một lát nữa, Diệu Diệu thật may mắn, còn có đệ đệ giúp đỡ”.

Thảm Diệu đứng cạnh nàng, xoay người nhìn cá của nàng, cười nói: “Lan Âm không cần gấp gáp, lần này bá mẫu hoài thai chắc chắn là đệ đệ, đợi vài năm là Lan Âm cũng sẽ có đệ đệ để sai bảo rồi”. Nhắc tới tiểu gia hỏa trong bụng mẫu thân, Tạ Lan Âm bất giác khề nhếch khoe miệng, quả thật nàng rất muốn có một đệ đệ, nhưng là muội muội cũng không sao, đến lúc đó có thể trang điểm cho tiểu nha đầu thật xinh đẹp. Đang định nói chuyện, bỗng nhiên vạt áo giật giật, giống như có cái gì ngọ ngậy, ta Lan Âm hoang mang quay đầu lại, còn chưa thấy rõ ràng, Thảm Diệu ở bên cạnh đột nhiên gào to lên rằng có rắn, trong giây lát đã bỏ chạy.

Rắn....

Trong nháy mắt, thân thể Tạ Lan Âm cứng ngắc, không biết là ảo giác hay thực sự có cái gì, chỉ cảm thấy trên lưng có thứ gì đó đang ngo ngoáy.

“Tam biểu ca!”.

Giây tiếp theo, trong phút chốc Tạ Lan Âm nhảy dựng lên, chạy đi vài bước, khóc lớn gọi tên người có thể giúp nàng lúc này, chân tay luống cuống.

Tạ Lan Kiều ngồi ngay ở đồng lửa bên cạnh, lúc Thẩm Diệu gào lên nàng đã lập tức chạy đến nhìn sau lưng muội muội, ánh mắt vội vã tìm kiếm, sau đó lại nắm lấy cánh tay muội lần mò thêm một hồi, xác định không có rắn, mới ôn lấy muội muội vì quá sức sợ hãi mà khóc lớn đến mức còn xinh đẹp nào, “Lan Âm đừng sợ, trên người muội không có thứ gì đâu, tỷ tỷ đã kiểm tra rồi!”.

“Có, ở bên trong xiêm y...” trán Tạ Lan Âm dựa chặt vào bả vai tỷ tỷ, cả người phát run.

Tướng Hoài Chu cực kì đau lòng, biết trong lòng tiểu biểu muội cực kì sợ hãi, bèn chỉ vào phía xa xa nói: “Lan Kiều đưa muội ấy qua bên kia kiểm tra thêm một lần đi!”.

“Không cần, rắn ở đây”.

Tạ Lan Kiều gật đầu, đang định đưa muội muội rời đi, thì nguyên tiêu ở bên kia đột nhiên mở miệng, sau đó xoay người đến trước đồng lửa, nhặt con rắn nhỏ xanh biếc dài tầm hai thước lên. Tạ Lan Âm lên nhìn qua, thoáng thấy con rắn kia liền lập tức quay đầu đi.

“Viên huyên cẩn thận!”, Tướng Hoài Chu lo lắng nhắc nhở, nhưng thật ra luẩn lộn lại tin tưởng khả năng phán đoán của chủ tử nhà mình nên không hề động đậy.

Tiêu Nguyên nhìn thê tử tương lai trong lòng Tạ Lan Kiều, sau đó chuyển hướng về phía Thẩm Ứng Thời, trong mắt không có chút cảm nào, “Thế tử nhận ra con rắn này sao?”.

Thẩm Ứng Thời nhìn con rắn, sắc mặt có chút khó coi, “Loại rắn này gọi là Thuý Thanh, cả người nó xanh biếc nên dễ nhầm với rắn lục, nhưng rắn Thuý Thanh không có độc”.

Nếu đã không có độc, hơn nữa tính tình lại ôn hoà, cực kì nhát gan, thấy người là chạy, tuyệt đối không dám chủ động lại gần công người, trừ phi là nuôi trong nhà.

Tiêu Nguyên nhìn sắc mặt hần, biết trong lòng Thẩm Ứng Thời đã hiểu rõ, liên quan đến giao tình giữa hai nhà Thẩm, Tướng nên cũng không nói gì thêm, chỉ tiện tay đem con rắn quăng vào trong đồng lửa.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt chưa từng liếc qua Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu thấy không có ai hoài nghi mình, nhớ đến bộ dạng khốc lóc chật vật của Tạ Lan Âm, âm thầm đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Khóc lóc một hồi, Tạ Lan Âm liền đến bên dòng suối rửa mặt.

Tạ Lan Kiều đi cùng muội muội, hai tỷ muội đi dạo thêm mấy bước, không rời khỏi tầm mắt của mọi người nhưng cũng không để người ta nghe được tiếng trò chuyện của các nàng.

“Tỷ tỷ, rắn là do Thẩm Diệu mang đến”, sau khi rửa mặt sạch, Tạ Lan Âm ngồi xuống bên suối, nhìn dòng nước đang chảy róc rách nói. Nàng biết rắn Thuý Thanh, lúc còn nhỏ ở hội chùa từng nhìn thấy loại rắn này, nàng sợ hãi không dám nhìn, phụ thân liền giải thích cho nàng biết sự khác nhau giữa hai loại rắn. Nếu đặt một con thanh thủy và một con rắn lục trước mặt nàng, Tạ Lan Âm hơn phân nửa sẽ không nhận ra, nhưng nếu đã nghe được tên thì nàng cũng biết được đôi chút. Rắn Thuý Thanh sợ người, sao có thể chủ động bò tới trước mặt nàng được? Chắc chắn là Thẩm Diệu giấu trong người, thừa dịp nàng nàng đến gần mới ném nó tới.

Nhưng Tạ Lan Âm không nghĩ ra mình đã đắc tội Thẩm Diệu lúc nào. Tạ Lan Kiều nghe được lời nói của muội muội, một lúc lâu sao mới mở miệng: “Lan Âm, đương kim hoàng hậu là cô ruột của Thẩm Diệu”.

Cho dù có tức giận hơn nữa thì cũng làm gì được chứ? Thẩm Diệu có phụ thân là Đại tướng quân trấn thủ Tây Bắc, có cô ruột là hoàng hậu vinh sủng không hề suy giảm trong hậu cung, muội muội không làm gì đã bị Thẩm Diệu trêu cợt, nếu thực lời ra để phản xử hay là trả thù, Thẩm Diệu chỉ cần cáo trạng với cô cô nàng ta, sau đó Thẩm hoàng hậu lại thổi gió bên tai Hoàng thượng, có khi nào Hoàng thượng sẽ lỗi phụ thân ra để xá không?

Đương kim thánh thượng dường như cũng không phải là một người anh minh.

Tạ Lan Âm nhẹ nhàng dạ, “Ta biết, việc này chúng ta cũng đừng nói với nương”. Mẫu thân đang mang thai, nàng sợ mẫu thân lo lắng, mẹ con Thẩm Diệu không thích các nàng, các nàng không lượn lờ trước mắt người ta là được rồi.

Dùng khăn lau không mặt xong, Tạ lan ân nhìn tỷ tỷ cười nói, “Có nhìn ra là đã khác không ạ?”. Tạ Lan Kiều cười cười, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn non nặn như đậu hũ của muội muội, “Không nhìn ra đâu, nhưng mà rửa xong lại càng xinh đẹp hơn”. Được khen, Tạ Lan Âm thờ ra một hơi, nắm lấy tay tỷ tỷ đứng lên, thần thanh khí爽 bước về phía đồng lửa.

Tường Hoài Chu lo lắng nhìn tiểu biểu muội.

Tạ Lan Âm có chút ngượng ngùng, nhìn huynh muội Thẩm Ứng Thời nói: “Vừa rồi ta đã chuyện bé xé ra to, khiến các vị chê cười rồi”.

“Không sao không sao, ta cũng rất sợ răn mà”, Thẩm Diệu vô cùng thân thiết nói, “Lan Âm đến đây, chúng ta cùng ăn”.

Thẩm Ứng Thời đang lật con cá trên giá, nghe thấy lời của Thẩm Diệu, gân xanh trên cánh tay lập tức hiện ra.

“Không được rồi, ta phải ngồi bên cạnh Tam biểu ca để huynh ấy còn lựa xương cá cho ta”, Tạ Lan Âm nghịch ngợm nháy mắt với Thẩm Diệu, sau đó lập tức đi về phía Tường Hoài Chu. Tiêu Nguyên đang đứng cạnh Tường Hoài Chu, lo lắng nhìn nàng, thấy ánh mắt của hắn ôn nhu như vậy, lại nhớ tới bộ dáng hắn vừa nhìn con rắn đã đoán ra, trong lòng Tạ Lan Âm rất tự hào, nhìn hắn cười nói, “Kiến thức của Viên đại ca quả thực phi phàm, lan am thật lòng kính phục”. Văn võ song toàn, biết chọn kiếm tốt cũng nhận thức được rắn, ngoại trừ thân phận, quả thực Tạ Lan Âm cảm thấy hắn không có chỗ nào để soi mói cả.

Nàng cười lên quá xinh, giọng nói cũng dễ nghe, Tiêu Nguyên miễn cưỡng tha thứ cho việc lúc nãy sợ hãi nàng lại gọi Tường Hoài Chu trước. “Về sau Ngũ muội muội cũng phải cẩn thận một chút” Tiêu Nguyên cũng thuận thế sửa lời.

Thấy hắn sửa miệng nhanh như vậy, tìm Tạ Lan Âm khẽ đập nhanh, thấy tỷ tỷ và biểu ca cùng lúc nhìn sang, Tạ Lan Âm giả bộ như không biết đi thêm vài bước, thuận thực sai bảo biểu ca, “Chỗ này cũng không tồi, Tam biểu ca huynh mau đi lấy cá đi, ta đói bụng rồi!”.

Tường Hoài Chu hoài nghi nhìn chằm chằm Tiêu Nguyên, tâm tư khẽ xoay chuyển, sai bảo hắn, “Chúng ta cùng đi lấy thôi!”. Lúc trước còn chút nhe nhả lễ độ, bây giờ thì cực kì không khách khí.

Tiêu Nguyên vui vẻ lĩnh mệnh, cũng không khó chịu vì bị người ta sai bảo.

Tường Hoài Chu thấy khoe miệng hắn khẽ nhếch lên, ảo não nắm tay thành nắm, tiểu biểu muội của hắn chắc chắn đã bị người này lừa mất rồi!

Tạ Lan Kiều cũng liếc mắt nhìn Tiêu Nguyên một cái, quay đầu lại thấy muội muội đã ngồi trên bãi cỏ, ánh mắt trong veo như nước đang nhìn theo bóng lưng của hai nam nhân, nàng cười cười, cũng không hỏi thêm. Dung mạo khí độ của Tiêu Nguyên không hề tầm thường, lần này cũng vì quan tâm tới muội muội mà tìm ra con rắn trước tiên, nếu muội muội thật sự thích hắn thì Tiêu Nguyên cũng xứng đáng.

Đang định đi về phía muội muội, chợt phát hiện có người đang nhìn mình, Tạ Lan Kiều quay đầu nhìn sang nhưng chỉ thấy nửa bên mặt của Thẩm Ứng Thời.

Tạ Lan Kiều cũng không nghĩ nhiều. lúc ăn cá xong nàng đi đến bờ suối rửa mặt, thì có người ngồi xuống bên cạnh.

Tạ Lan Kiều chỉ khẽ liếc qua một cái rồi lại tiếp tục rửa tay.

“Gia muội khinh người vô cớ, sau khi trở về ta sẽ răn dạy nó, chỉ mong Nhị tiểu thư sẽ không hiểu lầm rằng tất cả những người trong Hầu phủ đều là loại ý thế hiếp người”, Thẩm Ứng Thời vẩy nước rửa tay, ánh mắt vẫn nhìn mặt nước nhưng lại nhỏ giọng nói chuyện với nàng.

“Ý tốt của Thế tử ta xin nhận”, Tạ Lan Kiều nghiêm túc chà xát những bụi đen trên ngón tay, “Nhưng mà giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nếu Thế tử chỉ răn dạy vài câu nàng ta đã sửa thì sẽ không có xảy ra việc hôm nay, chỉ sợ nàng bị quả trách sẽ lại giận chó đánh mèo lên chúng ta, còn mong Thế tử coi như không biết, đừng nhắc lại chuyện ngày hôm nay nữa, phụ thân ta đang ở tận biên cương, mẫu thân cũng đang mang thai, chúng ta không muốn để bà ấy lo lắng”.

Thấy ngữ khí của nàng bình tĩnh như vậy, Thẩm Ứng Thời nhìn không được liền nhìn qua. Tạ Lan Kiều cũng phát giác nên nghiêng đầu sang nhìn hắn, trong đầu lại nghĩ đến chuyện gì đó, nàng cười thẳng thắn, “Thế tử yên tâm, lần trước được Thế tử ra mặt nhắc nhở, chúng ta rất cảm kích, sẽ không đem Thế tử cùng muội muội ngày chập làm một”. Gương mặt của cô nương mới rửa qua trắng nõn non nặn, Thẩm Ứng Thời thấy trên mặt nàng có một giọt nước đang chảy xuống chiếc cằm nhỏ tinh xảo, đột nhiên cảm thấy khát. Sợ bị nàng nhận ra, Thẩm Ứng Thời nhanh chóng cúi đầu, “Thật có lỗi, đã khiến Ngũ tiểu thư phải chịu uất ức rồi”.

“Sợ bóng sợ gió một hồi thôi, Thế tử không cần phải để trong lòng”, thấy Thẩm Diệu đang đi tới, Tạ Lan Kiều khẽ vẩy tay, đứng dậy rồi đi.

“Đại ca nói gì cùng nàng thế?”. Thẩm Diệu ngồi xổm xuống cạnh huynh trưởng, hoài nghi hỏi. Mẫu thân nghi ngờ huynh trưởng thích Tạ Lan Kiều, cố ý dặn nàng ta phải đề ý, Thẩm Diệu không thích người xinh đẹp hơn mình là Tạ Lan Âm, cũng không thích mấy hành động nũng nịu giả vờ giả vịt của nàng, cho nên đương nhiên cũng không muốn huynh trưởng thích tỷ tỷ của Tạ Lan Âm.

“Nàng ấy quan tâm muội muội, nhưng việc liễu lĩnh bất rần như lúc này dễ bị cắn nên ta nhắc nhở nàng vài câu”, Thẩm Ứng Thời thản nhiên nói, thần sắc không khác gì lúc bình thường.

“Đại ca quan tâm nàng ấy như vậy, có phải là thích nàng hay không?”. Trong lòng Thẩm Diệu không vui, trên mặt vẫn cười hờn nhiên hỏi thăm.

“Ta rửa xong rồi”, Thẩm Ứng Thời đứng dậy, cũng không đáp lời. Thẩm Diệu mím môi, sau đó đập mạnh tay xuống mặt nước.

Com nước xong, đoàn người cùng ra về.

Mất thấy càng ngày càng đến gần cổng thành, thừa dịp nói chuyện với tỷ tỷ của Tạ Lan Âm vụng trộm liếc về phía sau, có chút khó hiểu. Nàng cho là hẳn sẽ lại tìm cơ hội đi sống vai với nàng nhưng không ngờ hẳn lại quy củ như vậy. Khẽ nắm chặt dây cương, Tạ Lan Âm hậm hực nhìn về phía cổng thành, hẳn không thành thật, nàng tức giận, nhưng khi hẳn thật sự quy củ, nàng lại thấy không quen. Cũng không pait ngóng trông mấy lời nói lung tung của hẳn, chỉ là nàng muốn nàng lại bên hẳn chốc lát thôi.

Vào thành rồi sẽ phải tách ra.

Tiêu Nguyên nói lời cáo từ với Thẩm Ứng Thời và Tường Hoài Chu trước rồi mới thúc ngựa đi đến bên cạnh Tạ Lan Âm, nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu nói: “Mấy bí quyết cưỡi ngựa ta nói hôm nay, Ngũ muội muội đã nhớ kĩ chưa?”. Rốt cuộc hẳn cũng đến, nhưng Tạ Lan Âm lại không dám nhìn, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Nguyên nói, “Được, vậy lần sau có cơ hội, ta lại hẹn mọi người cùng ra ngoài cưỡi ngựa, cũng nhìn xem Ngũ muội muội được ta chỉ điểm thì kĩ thuật cưỡi ngựa có tốt hơn chút nào không. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, buổi tối ta còn có hẹn với người ta, người nọ cũng không nhẫn nại lắm, ta sợ mình đến chậm sẽ chậm sẽ chọc giận nàng”.

Lời này hình như còn có ý tứ khác, Tạ Lan Âm nghi hoặc ngẩng đầu lên. Tiêu Nguyên ý vị thâm trường liếc nàng một cái, thúc ngựa rời đi. Tạ Lan Âm ngo ngắc nhìn bóng lưng hẳn, trái tim trong ngực đập loạn.

Ý hẳn là tối nay hẳn sẽ đến tìm nàng sao?

~

Lúc xế chiều mặt trời bắt đầu lặn, sắc trời dần tối.

Phủ Bình Tây Hâu, sau khi thay xiêm y, Thẩm Tiệp liền đến dùng com cùng Mạnh thị và ba đứa con. Thẩm Diệu diễn tả bộ dáng chán kinh sợ hãi của Tạ Lan Âm cực kì sinh động, về mặt hưng phấn, “Phụ thân người có biết không nàng ấy sợ đến mức chui vào lòng tỷ tỷ, lúc đầu con cũng hơi sợ, nhưng sau đó phát hiện chỉ là một con rắn Thủy Thanh...”. Mấy tiểu cô nương xuất môn phát sinh mấy chuyện ngoài ý muốn, Thẩm Tiệp nghe thấy nhưng cũng không để trong lòng.

Mặt thẩm ứng Ứng Thời không chút biểu cảm, sau khi ăn xong Thẩm Tiệp gọi hẳn đến thư phòng nói chuyện, sau khi bàn xong chính sự, Thẩm Ứng Thời mới thấp giọng kể lại chân tướng việc xảy ra trong rừng hôm nay, “Phụ thân, Ngũ tiểu thư Tạ gia chưa từng đắc tội Diệu Diệu, ngược lại còn vì nói mà rơi xuống nước, thế mà hôm nay Diệu Diệu lại trêu cợt nàng ấy như thế. Con âm thầm bồi tội với Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư lo lắng cho mẫu thân, hy vọng có thể dàn xếp ôn hoà nên khuyên con cứ coi như không biết. Nhưng lúc này trên bàn com, Diệu Diệu hại người đã không biết hỏi cái còn vui sướng khi người gặp họa, loại phẩm hạnh bậc này con cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng”.

Thẩm Tiệp nhũ mày, nữ nhi cao ngạo cũng không phải sai lắm lớn, nhưng vô cớ sinh sự ức hiếp người khác sẽ không được ai ưa thích cả, đối phương còn là nữ quyền Hầu phủ, thân phận cũng không hề kém gì nó.

Suy nghĩ một lát, Thẩm Tiệp gõ nhẹ mặt bàn nói: “Nếu Nhị tiểu thư Tạ gia đã muốn yên ổn cho qua chuyện, thì cũng ta cũng đừng gây thêm phiền toái cho các nàng, bây giờ nếu răn dạy Thẩm Diệu, nó sẽ lại giận chó đánh mèo lên các nàng ấy. Như vậy đi, cuối tháng ta sẽ thương lượng với mẫu thân con, mời một ma ma giáo dưỡng về, nó cũng đã mười lăm rồi, quả thật cần được dạy bảo”.

“Biện pháp này của phụ thân đúng là chu toàn”, Thẩm Ứng Thời gật đầu đồng ý, “Vậy phụ thân nghỉ ngơi, con đi trước”.

“Đợi chút”, Thẩm Tiệp gọi con trai lại, cười nhìn hẳn, “Vì sao Ngũ tiểu thư bị uy khuất con lại bồi tội với tỷ tỷ của nàng ấy?”.

Thẩm Ứng Thời gạt mình, chốc lát sau mới mở miệng: “Ngũ tiểu thư tuổi còn nhỏ, con sợ nàng không nhận được con giận, sẽ lại gây gổ với Diệu Diệu”.

Lý do này cũng có vẻ hợp lý nhưng Thẩm Tiệp không dễ lừa như vậy, tính tình của trưởng tử giống nương hẳn, từ nhỏ đã lạnh lùng, nếu không phải người hẳn coi trọng thì uy khuất cỡ nào hẳn cũng sẽ không chủ động quan tâm, còn khắp nơi suy nghĩ đến thái độ của người ta như vậy.

“Ứng thời, năm nay con đã mười tám, cũng đã đến tuổi bàn đến chuyện hôn sự rồi, nếu con vừa mất cô nương nào cứ nói với ta, ta sẽ làm chủ cho con”, Thẩm Tiệp nhìn trưởng tử cười tùm tùm nói.

Trong lòng Thẩm Ứng Thời cười khỏ, cho dù hẳn thật sự vừa ý thì nàng cũng chưa chắc đồng ý gả cho hẳn.

Nói một câu có lệ sau đó Thẩm Ứng Thời lui ra ngoài.

Thẩm Tiệp ngồi một lúc rồi lại đến Mai Các vén lớp màn sa ra, ông ôm Tiểu Nhan thị nói nhỏ: “Ứng thời của chúng ta đã yêu mến một cô gái rồi”.

Đối với sự thân cận của ông Tiểu Nhan thị đã sớm chết lặng, chỉ quan tâm đến tin tức trong lời nói của ông, “là cô nương nhà ai?”.

“Nhị tiểu thư nhà họ Tạ, tên là Tạ Lan Kiều”, Thẩm Tiệp nói hết những điều mình biết cho bà, “Tính cách có chút cổ quái, thích quản lý việc sinh ý trong cửa hàng, ngày Trường gia làm tiệc đầy tháng Ứng Thời tình cờ gặp được nàng, hẳn là lúc đó nó đã động tâm”.

Thích một cô nương quản việc sinh ý...

Tiểu Nhan thị không tiếng động nở nụ cười.

Nếu bà vẫn còn là Nhị tiểu thư cao cao Tại thượng của phủ Hộ Quốc Công, bà chắc chắn sẽ không vừa mắt một cô con dâu như vậy, nhưng bà không phải, bà chỉ là một người bị kẻ thù nuôi nhốt trong lồng rồi tùy ý đùa bỡn, một nữ nhân đáng thương sống hoàn toàn dựa vào hy vọng sẽ chờ được một ngày nào đó, vậy thì bà có tư cách gì để xem thường người khác chứ?

Chỉ cần con thích, cho dù lấy một tên khất cái thì bà cũng không quản.

Bà cũng không có tư cách quản.

“Đứa nhỏ này chắc chắn rất thú vị, nhưng chỉ sợ bên kia sẽ churóng mắt”, Tiểu Nhan thị thờ dãi.

Đối với Mạnh thị bà cũng có chút hiểu biết, chắc chắn Mạnh thị sẽ muốn con trai cưới một danh môn quý nữ mà khiến người ta không thể nói gì.

“Chỉ cần Ứng Thời thích, nàng cũng không phản đối, thì ta sẽ làm chủ cho Ứng Thời”, Thẩm Tiệp chậm rãi nằm xuống bên cạnh Tiểu Nhan thị, ánh mắt thâm tình nhìn gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của bà, “Ta đã nói rồi, nàng ta chỉ là mẫu thân trên danh nghĩa của Ứng Thời, còn chuyện nhân sinh đại sự của nó, nàng ta không có tư cách xen vào”.

Tiểu Nhan thị thuần thực nhìn ông nở một nụ cười cảm kích.

Thẩm Tiệp động tình, cũng cúi đầu hôn bà.

Tiểu Nhan thị nhắm mắt lại.

Mạnh thị cũng thật đáng thương, gặp phải một trượng phu bạc tình bạc nghĩa như vậy. Tuy bà thông cảm với Mạnh thị, nhưng bà cũng có huyết hải thâm cừu của mình, không có dư lực để áy náy với Mạnh thị, nếu muốn trách, thì hãy trách trượng phu của nàng ta đã phản bội Nhan gia, trách ông ta rõ ràng đã có thể tử còn mạnh mẽ chiếm đoạt một nữ nhân khác.

Ông trời không có mắt, người tốt lại đoán mệnh, vậy thì bà sẽ làm kẻ ác, tự tư tự lợi*.

*chỉ nghĩ đến lợi ích riêng của mình, không nghĩ đến người khác.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đúng là không cho hôn đó!

Tạ Lan Âm hưng phấn đến mức không ngủ được, trong đầu đều là ánh mắt ý vị thâm trường của hần lúc chia tay.

Là nàng đã nghĩ nhiều, hay người mà hần ước hẹn thật sự chính là nàng đây?

Không có sức nhẫn nại, dễ nổi giận...

Nghĩ thế nào đi chăng nữa thì cũng giống như đang nói nàng vậy.

Tạ Lan Âm khẽ hừ một tiếng, xoay người nhìn về phía cửa sổ, quyết định sẽ chờ đến canh hai, nếu hần đến, nàng sẽ hỏi thăm hần một chút, còn nếu hần không tới, lại có ý nói mấy lời khiến nàng hiểu lầm mà phải trắng đêm chờ đợi thì nàng sẽ thực sự nổi giận cho hần xem.

Một chốc thì nghĩ xem phạt hần thế nào, một chốc lại hồi tưởng chuyện xảy ra ban ngày, cứ suy nghĩ miên man nên không hề thấy buồn ngủ.

Nhìn chiếc đồng hồ cát, đã sắp đến canh hai, Tạ Lan Âm đột nhiên cảm thấy hơi khát nên xuống giường lấy nước. Sợ hần đến nên nàng vẫn mặc nguyên xiêm y, chỉ có mái tóc đen hơi rối một chút.

Buồng chén trà xuống, Tạ Lan Âm lại nhìn về phía cửa sổ, vừa định xoay người, thì chợt nghe thấy một tiếng gõ nhẹ.

Trái tim Tạ Lan Âm đập nhanh hơn, khẩn trương nhìn về phía cửa sổ.

Tiếng gõ lại vang lên hai ba lần nữa nhưng đều rất nhẹ.

Tạ Lan Âm biết hẳn đã đến, suy cho cùng nếu là tặc nhân thì đâu thể tạo ra động tĩnh chứ.

Bước nhẹ về phía cửa sổ, Tạ Lan Âm nhẹ giọng hỏi một câu, quả nhiên nghe thấy thanh âm quen thuộc, bảo nàng mở cửa sổ ra.

Tạ Lan Âm do dự một lát, mới từ từ mở cánh cửa gỗ khắc hoa ra, mở thì mở, nhưng hẳn đừng có nghĩ đến chuyện đi vào.

Còn kém mấy ngày là đến mười lăm, ánh trăng bên ngoài sáng ngời nên trong phòng cũng có ánh sáng, cho nên Tạ Lan Âm không cần thắp đèn vẫn thấy được âm trà. Bấy giờ cửa sổ đã mở, ánh trăng bên ngoài như dòng nước ủa vào phòng, chiếu rọi lên khuôn mặt xinh xắn của nàng, làn gió đêm mát rượi cũng len lỏi thổi bay lọn tóc dài bên tai, từng sợi khẽ lay động giữa không gian tĩnh mịch, đẹp không sao tả xiết.

Tiêu Nguyên nhìn đến ngây ngốc, quên luôn cả mở miệng, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn nàng.

Tay Tạ Lan Âm vẫn đặt trên cửa sổ, thấy hẳn nhìn chăm chăm mình như vậy, nhin không được muốn đóng cửa lại.

Tiêu Nguyên lập tức hoàn hồn, ánh mắt vẫn đảo qua đảo lại trên người nàng, thấp giọng nói: “Nàng vẫn luôn chờ ta sao?”

Tạ Lan Âm vẫn cúi đầu như cũ, nhỏ giọng phủ nhận, “Đâu có, vừa nãy ta mới đứng dậy uống trà”.

“Vậy thì vì sao phải mặc cả ngoại y?” Tiêu Nguyên cười hỏi.

“Ta thích mặc như vậy, sao huynh lại tới đây nữa làm gì?” Mũi chân ấn nhẹ vào góc tường, ngữ khí của Tạ Lan Âm đầy vẻ ghét bỏ.

Da mặt tiểu cô nương mông, Tiêu Nguyên cũng không dám dồn ép nàng quá, tựa vào cửa sổ, ánh mắt vẫn nhìn nàng chăm chú: “Ban ngày nàng bị hoảng sợ nên ta rất lo lắng, lúc đó có nhiều người nên khó nói, chỉ đành để buổi tối đến đây. Lan Âm, ta đã đợi ở bên ngoài được nửa canh giờ rồi, định chờ đến canh hai xem nàng có nhận ra ý tứ của ta không, cho nên vừa nghe thấy tiếng nàng đứng lên ta liền thử gõ nhẹ vào cửa”.

Hắn đến sớm như vậy sao?

Tạ Lan Âm nhin không được ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của hắn lại hoảng hốt cúi xuống, nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Nàng nằm chờ còn oán trách hắn vài câu, không ngờ hắn lại đứng bên ngoài lâu như vậy.

Trong lòng vui vẻ, giọng nói càng êm dịu, “Tai huynh đúng là thính, vậy nếu ta không đứng lên có phải huynh lại định vụng trộm đi vào không?”

“Không có, nàng không thích ta đi vào, sao ta dám làm vậy nữa chứ?” Nghe thấy chút ý tứ tra hỏi trong thanh âm mềm mại nũng nịu của nàng, trong lòng Tiêu Nguyên ngứa ngáy, cố gắng lắm mới có thể nhin không đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Nàng không đứng lên, tức là không hiểu ý của ta, vậy thì ta sẽ rời đi”.

Lời này nghe thì ngọt, nhưng cũng rất giả dối, Tạ Lan Âm khẽ liếc mắt trừng hắn một cái, “Nói thì dễ lắm, huynh tính lừa ai vậy?”

Tiêu Nguyên nhìn nàng cười, thẳng thắn thừa nhận.

Thấy hẳn có tà tâm nhưng cũng không giả dối, Tạ Lan Âm cũng thả lỏng hơn, tuy nhiên vẫn còn chút hoài nghi nhìn hắn: “Nửa đêm nửa hôm huynh lên vào trạch viện thuần thực như vậy, có phải trước đây cũng từng dỗ người khác như thế này không?”

“Nếu có kẻ khác thì ta sẽ không được chết từ từ” Tiêu Nguyên không chút ngại ngời mở miệng, thấy sắc mặt nàng hơi thay đổi, giống như bị lời này dọa đến, Tiêu Nguyên vội vàng xoa đầu nàng, “Không sao đâu, ta không thẹn với lương tâm, tự nhiên lời này sẽ không ứng nghiệm, Lan Âm, ra đây đi, đêm nay trăng rất đẹp, chúng ta vừa ngắm trăng vừa nói chuyện”.

Tạ Lan Âm muốn đi nhưng nàng cũng thẹn thùng, cúi đầu nói: “Chúng ta nói ở đây đi”, vừa dứt lời lại đột nhiên nhớ tới lần trước ra ngoài bị hắn ôm mấy lần, cho nên càng không dám đi ra.

“Ồ đây nói chuyện không tiện, ta sợ nha hoàn của nàng nghe thấy”. Thấy hàng mi của nàng khẽ chớp, giống như là đang phân vân, Tiêu Nguyên lập tức dỗ nàng.

Tạ Lan Âm hơi dao động, nhìn hắn, khẽ cắn môi nói: “Vậy huynh đợi ta một lát”.

Ra về đóng cửa sổ lại sau đó chải lại mái tóc, khoác thêm một chiếc áo choàng màu bạc rồi lặng lẽ đi về phía cửa chính.

Tiêu Nguyên ngăn nàng lại, dụ dỗ: “Bên kia nguy hiểm, ra ngoài từ đây đi, để ta đỡ nàng”.

Đây là lần đầu tiên Tạ Lan Âm làm mấy chuyện lén lút như thế này, trong lòng cũng không có chủ kiến, nghe thấy hắn nói vậy lại thấy có thể giảm bớt gánh nặng leo ra cửa sổ, liền gật đầu, nhưng vẫn khép cánh cửa lại, “Ta lấy thêm một chiếc áo choàng nữa”.

“Bên ngoài không lạnh” Tiêu Nguyên nhìn nàng chăm chăm, dường như không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

Tạ Lan Âm bị hấn nhìn đến mức tim đập loạn, mơ hồ cũng tin tưởng hấn, xếp xong ghế tựa, tay nàng nắm chặt khung cửa, hai chân đã muốn bước ra ngoài thì thấy nam nhân đưa tay ra như muốn ôm lấy nàng, Tạ Lan Âm không đồng ý, nhỏ giọng thúc giục hấn, “Huynh tránh ra, ta tự xuống được”.

“Để ta đỡ nàng”, thấy nàng giống như chú chim hoàng oanh cứ bám chặt lấy then cửa không chịu xuống, Tiêu Nguyên cũng không có biện pháp nào, đành phải tránh sang một bên.

Tạ Lan Âm miễn cưỡng gật đầu, Tiêu Nguyên liền đỡ lấy một tay nàng, ngay lúc nàng chuẩn bị nhảy xuống, hấn liền đổi động tác, cực kì lưu loát ôm nàng vào trong lòng. Tạ Lan Âm hoảng sợ, may mắn kịp thời đưa tay lên che miệng nên mới không phát ra âm thanh nào, Tiêu Nguyên cũng thừa dịp nàng đang hoảng hồn, cười khê bên tai nàng, “Ban đêm rất lạnh, để ta ôm nàng cho ấm”.

Tạ Lan Âm nhìn xung quanh, nắm chặt lấy vạt áo của hấn nói: “Mau thả ta xuống!”

Tiêu Nguyên không để ý, cứ đi thẳng về phía cây anh đào bên góc tường.

Tạ Lan Âm không cam lòng khê giãy giụa, tiếc là cả người đang bị hấn ôm trong lòng, giãy nhẹ không có tác dụng, giãy mạnh nàng lại sợ kinh động đến người khác, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận để hấn ôm tới phía góc tường. Đang nghĩ hấn sẽ thả mình xuống, ai ngờ nam nhân lại ôm lấy nàng ngồi xuống, hấn ngồi trên mặt đất, còn nàng ngồi trên đùi hấn.

“Huynh là đồ vô lại!” Tạ Lan Âm quay đầu ra ngoài, hấn hên háng.

“Năm trước ta công nàng, sao không thấy nàng mắng ta là đồ vô lại?” Tiêu Nguyên thật sự sợ nàng bị lạnh, hai tay ôm chặt lấy nàng, nàng cố trốn nhưng làm thế nào cũng không thoát được khỏi bàn tay hấn nên đành quay đầu lại, không thể không đối mặt với hấn.

Mặt hấn gần như vậy, Tạ Lan Âm không tránh được, liền nhắm mắt lại, hừ một tiếng: “Cứu người cùng với ức hiếp người có thể coi giống nhau sao?”

“Ta không phải ức hiếp mà là thích” Tiêu Nguyên nhìn chăm chăm cánh môi hồng của nàng, thanh âm khàn khàn, “Sớm biết có ngày hôm nay, năm trước lúc nàng nói muốn báo ân, ta phải bắt nàng lấy thân báo đáp mới phải”.

Mặt Tạ Lan Âm nóng bừng lên, không nói gì nữa.

Tiêu Nguyên cười cười, ngón cái khê chạm vào vành tai nàng, Tạ Lan Âm sợ ngứa bèn trốn vào trong lòng hấn, còn dùng hai tay che lỗ tai lại.

Thấy nàng đề phòng như vậy, Tiêu Nguyên cũng không dám làm gì nữa, chỉ nhìn lên ánh trăng sáng trên bầu trời, thấp giọng nói: “Con rắn kia là của Thẩm Diệu, nàng có biết không?”

Thấy hấn nói đến chuyện chính sự, trong lòng Tạ Lan Âm cũng trầm xuống, khê buông tay ra, chỉ thấy sự bất đắc dĩ cùng áy náy trong đáy mắt hấn còn nhiều hơn so với tỷ tỷ.

Là do hấn cảm thấy tự trách vì bản thân không đòi được công bằng cho nàng sao?

Thật ra Tạ Lan Âm cũng không trách hấn chút nào, dù sao thân phận của Thẩm gia ngay cả phụ thân còn phải kiêng dè, huống chi là hấn.

“Không sao đâu, về sau ta không đi chơi với nàng ta nữa là được”.

Thấy nàng tuổi nhỏ đã biết quan tâm đến người khác, nhìn đôi mắt hoa đào ra vẻ không thềm để ý của nàng, Tiêu Nguyên đau lòng khê vuốt thẳng lọn tóc đen bên tai nàng, thấp giọng cam đoan: “Phong thủy luân lưu chuyên*, Lan Âm không cần phải nôn nóng, ta sẽ đáp trả con giận này thay nàng”.

*không có cái gì trên đời này mà không bao giờ thay đổi.

Đến lúc đó đừng nói là Thẩm Diệu, mà ngay cả Thẩm hoàng hậu trong cung đều sẽ phải quỳ gối dưới chân nàng.

Thấy suy nghĩ trong lòng hấn hệ trọng như vậy, Tạ Lan Âm sợ hấn xúc động lại đi gây phiền toái cho Thẩm Diệu, liền vội vã khuyên như: “Ta biết công phu của huynh tốt, nhưng Thẩm gia thế lớn, huynh trăm ngàn lần đừng vì chút việc nhỏ này mà đắc tội bọn họ”.

“Được, Lan Âm nói cái gì ta cũng nghe” Lần đầu tiên được nàng quan tâm, cả người Tiêu Nguyên cảm thấy khoan khoái, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện, hấn vòng ngón trỏ quanh lọn tóc dài của nàng, mở miệng tra xét: “Vì sao hôm nay lúc bị kinh sợ lại gọi tên Hoài Chu mà không gọi ta?”

Tạ Lan Âm ngẩn người một lúc mới nhận ra ý tứ trong lời này, không khỏi bật cười, trêu hấn nói: “Huynh ấy là biểu ca săn sóc ta nhất, ta không gọi huynh ấy thì gọi ai? Thực ra ta thân với tỷ tỷ nhất, nhưng tỷ tỷ cũng là cô nương, ta sợ thì nàng ấy cũng sợ, cho nên chỉ có thể gọi biểu ca, về phần huynh, da mặt ta còn chưa có dày như vậy”.

Dứt lời lại rụt đầu vào trong lòng hấn.

Thấy tiểu cô nương ngại ngùng, trong lòng Tiêu Nguyên cảm thấy ngứa ngáy, cúi đầu dỗ nàng: “Bây giờ chỉ có hai chúng ta, nàng gọi ta một tiếng được không?”

Giọng nói ảm áp của hấn kề bên lỗ tai, Tạ Lan Âm sợ ngứa nên che tai lại, ấp a ấp ứng: “Gọi huynh cái gì?”

Dáng vẻ ngượng ngùng trốn tránh của nàng trông cực kì dục hoặc, cổ họng Tiêu Nguyên căng chặt, bắt lấy bàn tay nàng ôm vào trong ngực, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “Ca ca, Lan Âm cũng gọi ta một tiếng ca ca đi”.

Môi hắn sắp chạm vào lỗ tai nàng, tim Tạ Lan Âm đập loạn, xung hô thân thiết như vậy, nàng không mở miệng nói, nhưng nàng cũng biết hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Tâm loạn như ma, chợt một ý tưởng xẹt qua đầu Tạ Lan Âm, nàng nhỏ giọng nói: “Huynh, huynh buông ta ra, rồi ta sẽ gọi huynh”.

Tiêu Nguyên bá đạo đã quen, lập tức nói: “Nàng gọi một tiếng trước, gọi xong ta lại thả nàng ra”.

Còn lâu Tạ Lan Âm mới tin hắn, hắn không nghe lời, tính khí thiên kim tiểu thư của nàng cũng trời dấy, ngậm chặt miệng không thêm nói câu nào.

Tiêu Nguyên cũng đành chịu, chỉ có thể thả người.

Rốt cuộc cũng không bị hắn ôm nữa, Tạ Lan Âm vừa đứng dậy đã muốn trốn xa vài bước, không ngờ chưa đứng vững đã bị người ta đè lên tường.

“Huynh...”

“Gọi ta”, Tiêu Nguyên ôm lấy eo nàng, một tay giữ lấy đầu nàng, nhất quyết không cho nàng trốn tránh nữa.

Khuôn mặt tuần tú của hắn ở ngay trước mắt, trong mắt phượng không cho phép từ chối, Tạ Lan Âm khẩn trương đến mức nhũn cả người, nhưng yêu cầu này của hắn so với lần muốn nàng hát trên núi còn khiến người ta khó xử hơn, Tạ Lan Âm xấu hổ đến mức toát cả mồ hôi, mới lắp bắp nói: “Viên, Viên đại ca.”

“Không phải đại ca”, Tiêu Nguyên nhắm mắt lại, thanh âm khàn khàn kè bên tai dạy nàng, “Là Nguyên ca ca”.

“Không phải đều giống nhau sao*?” Tạ Lan Âm then quá thành giận, xoay đầu sang bên kia.

*ý của Tiêu Nguyên là muốn Lan Âm gọi hắn “Nguyên ca ca” – tức là tên hắn, nhưng Lan Âm lại hiểu thành “nguyên ca ca” (do Tiêu Nguyên đang dùng tên giả Viên Tiêu), nguyên này nghĩa là đầu tiên, thứ nhất => nguyên ca ca = đại ca.

“Không giống”, Tiêu Nguyên nhanh chóng siết chặt vào nàng, biết nàng khó xử nên hắn càng mềm giọng cầu xin, “Lan Âm...”

So với việc bá đạo ép buộc thì hắn cầu khẩn càng khiến người ta khó cự tuyệt hơn, Tạ Lan Âm cắn môi, khẩn trương nắm lấy vạt áo hắn, “Viên, Viên ca ca...”

Thanh âm của nàng vốn đã mềm mại ngọt lịm đến tận xương, bây giờ lại ngượng ngùng gọi một nam nhân bằng xưng hô cực kì thân thiết như vậy, so với bất kì thứ gì đều thôi thúc người ta phát cuồng hơn. Hô hấp của Tiêu Nguyên đột nhiên nặng nề hơn, nâng cằm nàng lên, si mê nhìn nàng nói: “Lại gọi thêm một tiếng nữa đi”.

Thấy hắn gấp gáp cầu khẩn như vậy, giống như một tiếng của nàng chính là linh đan diệu dược mà hắn cực kì khát vọng, Tạ Lan Âm không đành lòng cự tuyệt, khẽ rũ mắt xuống, sau đó nhẹ giọng kêu một tiếng.

Vừa dứt lời thì hắn lập tức áp sát nàng.

Tạ Lan Âm trốn tránh theo bản năng, môi hắn khẽ lướt gò má nóng bừng của nàng, nghe thấy hơi thở nặng nề của hắn, thấy hắn lại tiếp tục đuổi theo, Tạ Lan Âm cực kì hoảng sợ, hai tay ôm lấy mặt, hơi thở nặng của hắn lập tức phun lên mu bàn tay nàng, mà ngay lúc này hắn giống như một con dế đã thú đang chờ đợi con mồi xuất hiện vậy, khẽ trăn lên đầu nàng, khàn giọng cầu khẩn, “Lan Âm, chỉ một chút thôi”.

Trong đầu Tạ Lan Âm trống rỗng, thờ gáp lắc đầu.

Không được, nửa đêm lên lút gấp gờ ôm ôm áp áp đã trái với lệ thường rồi, sao nàng có thể cái gì cũng nghe theo hắn được chứ?

Hôm nay nàng mới ngẫm thừa nhận mình thích hắn, ban đêm đã để cho hắn hôn, hắn chiếm được tiện nghi xong chỉ sợ sẽ lại khinh thị nàng cho coi?

Càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, Tạ Lan Âm che kín mặt lại, tuyệt đối không để cho hắn hôn.

Thái độ của nàng kiên quyết, Tiêu Nguyên cũng từ từ bình tĩnh, thấy dáng vẻ ngây ngốc của nàng liền nở một nụ cười bất đắc dĩ.

“Là ta đã nóng vội rồi”. Hắn chạm nhẹ vào mu bàn tay nàng, từ từ nắm lấy bàn tay: “Ta không hôn nữa, Lan Âm đừng sợ”.

Giọng nói của hắn đã khôi phục sự bình tĩnh nhưng tay vẫn nóng, Tạ Lan Âm sợ hắn đổi ý, cúi đầu nói: “Ta muốn trở về”.

Tiêu Nguyên lập tức nắm chặt lấy tay nàng, thấy nàng sợ tới mức rụt cả bả vai, cho dù hắn không muốn thì cũng phải buông ra, tránh sang một bên rồi nói: “Được.”

Tạ Lan Âm lặng lẽ thở phào, nhanh chóng vòng qua người hắn đi về phòng.

Tiêu Nguyên đi theo ngay sát nàng, lúc đỡ nàng treo qua cửa sổ, mắt thấy nàng sắp đi vào, Tiêu Nguyên nhìn không được liền nắm lấy cánh tay Tạ Lan

Âm

Tạ Lan Âm quay đầu lại, những lọn tóc dài bị gió đêm thổi bay, thoang thoang hương mai.

Tiêu Nguyên ngửa đầu nhìn nàng, chỉ cảm thấy những ánh sao trong đêm so ra đều kém ánh mắt trong suốt của nàng, “Đừng quên đến Ly Sơn, ta ở bên kia chờ nàng.”

Tạ Lan Âm nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu, thấy hấn vẫn ngây ngốc nhìn nàng, hiển nhiên là không muốn buông ra, đột nhiên Tạ Lan Âm cảm thấy không đứng lên nổi nữa.

Nhưng nếu hấn vẫn không buông ra, thì cực kì không hợp lẽ.

“Huynh về đi”, giẫy khỏi tay hấn, Tạ Lan Âm cẩn thận giẫm lên ghế dựa bước xuống đất, lúc đóng cửa sổ lại, liền cố gắng không để ý nữa.

“Lại gọi ta một tiếng nữa đi” Tiêu Nguyên nắm lấy song cửa, không cho nàng đóng lại.

Thấy hấn giống như đứa nhỏ, vừa vô lại vừa bám người như vậy, trong lòng Tạ Lan Âm khẽ động, ra hiệu bảo hấn ghé tai lại gần rồi nàng mới bước lên nhẹ giọng gọi một tiếng bên tai hấn, vừa dứt lời liền nhanh tay đóng cửa sổ lại, cắn môi nhin cười.

Tiêu Nguyên nhìn cánh cửa lạnh lẽo trước mặt, biết nàng cũng chưa đi, dè nén hỏa khí trong lòng rồi đe dọa: “Lan Âm, nàng cứ chờ đây.”

Đợi bao giờ đến hồ Hoa Thanh, hấn muốn tự tay ném nàng vào trong ôn tuyền nấu, để xem ai mới giống bánh trôi*.

*nguyên văn là nguyên tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nàng nên cảm thấy may mắn vì ta là quân tử!

Nếu Tạ Lan Âm muốn đến Ly Sơn thực ra rất đơn giản, nàng vừa bị kinh sợ vì gặp rắn, bây giờ lại giả bộ đáng thương xong làm nũng một hồi là Tường thị đã đồng ý.

Ngày mười tám Thảm Tiệp ra khỏi thành, để tránh đụng phải, Tạ Lan Âm liền chờ đến ngày kế mới xuất phát, Lục Tri có việc không thể đi theo nên đổi thành kẻ đang nhân muốn phát điền là Tiết Cửu đến hộ tống, Tạ Lan Kiều cùng Tường Hoài Chu đương nhiên cũng đi cùng.

Trước khi xuất phát, hiển nhiên Tường thị cùng Lý thị cũng đã dặn dò bọn họ kỹ càng.

Tạ Lan Âm ôm mẩu thân, lại cúi đầu tạm biệt đệ đệ muội muội đến tận tháng sáu mới có thể gặp mặt, sau đó mới vui vẻ bước lên xe ngựa.

Hành cung của hoàng gia được xây dựng trên Ly Sơn nên quan lộ cực kì bằng phẳng, ngoại trừ dịch quán cứ cách một đoạn lại có quán trà khách điểm Tường Hoài Chu bận tâm đến sự an toàn của hai biểu muội nên chỉ ngủ lại dịch quán.

Càng tới gần Ly Sơn, cảnh vật bên đường càng thêm tĩnh mịch, đẹp đẽ.

Tạ Lan Âm tựa vào thành xe, cực kì buồn ngủ.

Đi đường thực sự mệt chết đi được, cho dù xe ngựa có vững chắc hơn nữa thì cũng phải ngồi bó gối tận mấy canh giờ, Tạ Lan Âm chỉ hận bản thân không thể ngủ một giấc thật dài, để lúc tỉnh thì đã đến biệt viện của cậu rồi.

“Lan Âm, Lan Kiều, các muội ra đây xem này.”

Đang chán không biết làm gì, ngoài cửa sổ liền truyền tới tiếng cười của Tường Hoài Chu.

Tạ Lan Kiều kéo tấm rèm cửa sổ ra, Tạ Lan Âm cũng không có mấy hào hứng liếc qua, chỉ thấy hai người Tiết Cửu cùng Tường Hoài Chu, bên cạnh là khung cảnh núi rừng thanh tĩnh. Đang định nhủ mảy, Tạ Lan Kiều liền ra hiệu bảo muội muội tựa vào chỗ của mình, Tạ Lan Âm cũng xoay người qua, liền thấy ở ngã rẽ phía trước có một tòa dịch quán, núi già thấp thoáng lộ ra sau góc tường viện, những cây tường vi đủ màu bò đầy trên tường, đỏ hồng vàng tím, trông xinh đẹp như một biển hoa.

Tinh thần Tạ Lan Âm lập tức tỉnh táo, hưng phấn nhìn về phía biểu ca: “Tam biểu ca, đêm nay chúng ta nghỉ lại ở đây đi!”

Tường Hoài Chu đã từng đến đây, cười cười giới thiệu: “Thứ nổi tiếng nhất của dịch quán chính là hoa viên ngập tràn hoa tường vi, nơi chúng ta nhìn thấy bây giờ mới chỉ là tường ngoài, đợi vào đến bên trong, xung quanh đều là tường vi, chỉ sợ muội ở lại một đêm cũng không đủ ngắm.”

“Một đêm không đủ thì lúc quay về chúng ta lại ở thêm là được rồi mà.” Tạ Lan Âm tựa vào khung cửa, nhìn về phía biển hoa bên kia.

Đội xe ngựa chạy vào dịch quán, Tạ Lan Âm cũng không thấy một mồi, lập tức năn nỉ biểu ca đưa nàng đi dạo hoa viên.

Nàng nhỏ nhất nên cả ba người đều nguyện ý cung chiều nàng, sau khi an bài đám nha hoàn đi thu thập phòng nghỉ, bốn người liền đi đến hậu viện.

Không ngờ mới đến cửa viện đã bị hai tên thị vệ ngăn cản, “Hầu gia có lệnh, người không liên quan không được phép bước vào vườn.”

Trong lòng Tạ Lan Âm cả kinh.

Thiểm Tây chỉ có một Binh Tây Hầu Thẩm Tiệp, rõ ràng bọn họ đã đi trước một ngày vậy mà bây giờ còn có thể gặp gỡ sao? Thẩm Tiệp là một đại nam nhân, không có chuyện nhân rồi ngồi đây ngắm hoa, vậy thì lúc này Nghiêm di nương hẳn là đang ở cạnh ông ta chẳng?

Người muốn gặp ở ngay trước mắt, đột nhiên Tạ Lan Âm có chút khẩn trương.

Thấy tiểu biểu muội ngơ ngác, Trương Hoài Chu lại hiểu lầm, cười nói: “Không sao, đội Hầu gia rồi đi chúng ta lại qua xem.”

Tạ Lan Âm nhìn hai gã thị vệ, đang định gật đầu, thì chợt thấy trong hoa viên có hai bóng người đang đi tới, Thẩm Tiệp cao lớn uy vũ, bên cạnh là một nữ tử nhỏ nhắn thướt tha, một thân váy dài sắc đỏ dính những đóa mẫu đơn bằng đá quý, nhưng trên đầu lại đội mũ mào nên không thể thấy rõ khuôn mặt.

Tạ Lan Âm nhìn nàng mà trong lòng khẽ cảm khái, ai cũng nói Thẩm Tiệp “sùng ái” vị Nghiêm di nương này, bây giờ chỉ nhìn một thân váy áo phô trương này cũng đủ thấy.

Vô tình gặp gỡ, Trương Hoài Chu cũng dừng bước, nói với hai biểu muội: “Hầu gia vẫn luôn quan tâm đến nhà chúng ta, chúng ta đến đó thỉnh an thôi.”

Thẩm Tiệp chưa từng gặp hai tỷ muội Tạ gia nhưng ông lại biết Trương Hoài Chu, thấy bên cạnh hẳn có một đôi tỷ muội như hoa, lập tức minh bạch, liếc mắt nhìn cô nương vóc người cao hơn là Tạ Lan Kiều một cái, ông cười cười, thấp giọng nói với Tiểu Nhan thị: “Bên kia chính là hai vị tiểu thư nhà họ Tạ, tỷ tỷ gọi là Tạ Lan Kiều, không ngờ hôm nay các nàng cũng đến Ly Sơn chơi, có muốn mời bọn họ đến biệt viện của chúng ta dạo chơi không?”

Bà đã đội mũ mào lại có ông ở bên cạnh nên cũng không có gì phải lo lắng.

“Ta có nên thay Ứng Thời cảm ơn chàng không?” Tiểu Nhan thị cười cười đáp lời, cách lóp mạng che quan sát hai tỷ muội phía trước, chủ yếu vẫn là nhìn tỷ tỷ.

Bà cảm thấy kinh hi vì lần xảo ngộ này nên tiếng cười so với lúc bình thường còn ảm áp từ tận đáy lòng.

Thẩm Tiệp cũng nhận ra, trong lòng liền cân nhắc.

“Hoài Chu gặp qua Hầu gia.” Người đã đến gần, Trương Hoài Chu liền cúi đầu hành lễ.

“Ừ, vị này là?” Thẩm Tiệp nhìn Tiết Cửu hỏi.

Tiết Cửu cao giọng nói: “Tiết mỗ tên một chữ Cửu, là hộ vệ của Tạ gia, hôm nay được gặp Thẩm Hầu gia uy danh vang dội đúng là tam sinh hữu hạnh*.”

*có phước ba đời, Tam sinh theo quan niệm của phật gia là : tiền sinh, kim sinh và lai sinh (có thể hiểu là kiếp trước, kiếp đang sống và kiếp sau), còn hữu nghĩa là có, hạnh nghĩa là may mắn.

Bản thân Thẩm Tiệp là tướng quân nên càng thương thức võ tướng, thấy Tiết Cửu thân thể cường tráng, trông rất có khí phách liền khen ngợi hai câu, đội Tiết Cửu lùi về sau, ông mới nói với Trương Hoài Chu: “Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành, các người định bao giờ mới lên đường?”

Trương Hoài Chu cũng nói là ngày mai.

Thẩm Tiệp liền nói: “Tốt lắm, vậy sáng mai chúng ta cùng xuất phát thôi, Ứng Thời cũng có đến đây, trên đường các người vừa đi vừa tán gẫu cho đỡ buồn.”

Trương Hoài Chu vui vẻ đồng ý.

Thẩm Tiệp cũng không nói gì thêm, cùng Tiểu Nhan thị rời đi.

Trở lại khách viện của Thẩm gia, Thẩm Tiệp đưa Tiểu Nhan thị vào nội thất rồi mới bước ra gian ngoài, phái người mời Thế tử đến.

Thẩm Ứng Thời đang đọc sách trong thư phòng, biết phụ thân tìm mình, hẳn ngồi thêm một lát lại đổi một thân y phục rồi mới rời đi.

“Đoán xem ta mới gặp ai trong hoa viên?” Thẩm Tiệp cười cười hỏi con trai. Mang theo con cùng đi chính là để cho nàng có cơ hội nhìn con, nghe giọng nói của con nhiều một chút.

Thẩm Ứng Thời không có manh mối gì cho nên đương nhiên không đoán ra.

Thẩm Tiệp uống một ngụm trà rồi mới nói: “Gặp Hoài Chu, hắn cũng mang hai biểu muội đến Ly Sơn du ngoạn, đêm nay nghỉ chân ở đây.” Ông thấy bà thích hoa viên này nên mới ở thêm một đêm, nếu không thì hôm nay đã bỏ lỡ.

Rốt cuộc Thẩm Ứng Thời cũng hiểu được vì sao phụ thân lại nở một nụ cười như vậy, trên mặt hắn không có biểu cảm gì nhưng trong lòng lại muốn cười. Hắn đối với Tạ Lan Kiều quả thật có chút hảo cảm, nhưng chỉ mới mơ hồ giúp nàng hai lần, không ngờ phụ thân cùng Mạnh thị đều nhìn ra.

Vậy, phụ thân có nói cho bà ấy không? Bà biết hắn thích một cô nương đặc biệt như vậy thì sẽ có thái độ gì đây?

Thẩm Ứng Thời nhìn về phía phụ thân, thấy trong nụ cười của ông chỉ có ý tứ trêu ghẹo, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu phụ thân không đồng ý chuyện hắn thích Tạ Lan Kiều thì sẽ không có thái độ này, về phần người bên trong. ...

Đang do dự có nên thử dò xét không thì Thẩm Tiệp lại tiếp tục nói: “Di nương của con cũng cảm thấy hai cô nương của Tạ gia không tệ, muốn mời các nàng đến biệt viện của chúng ta làm khách một ngày, ngày mai con gặp Tưởng Hoài Chu thì hãy nói với nó một tiếng.”

Tuy rằng đã đoán được nhưng chính tai nghe thấy mẹ đẻ hài lòng với cô nương mình thích, trong lòng Thẩm Ứng Thời vẫn nổi lên một gợn sóng.

Thế này xem như là mẹ con tâm ý tương thông sao?

Nhớ đến sự phản cảm của Mạnh thị với Tạ Lan Kiều, trong lòng Thẩm Ứng Thời cực kì phức tạp, buông mi che dấu: “Vâng.”

Con trai từ trước đến giờ đã ít nói, Thẩm Tiệp khoát tay, ý bảo hắn có thể đi rồi, nhưng đến lúc thấy con trai sắp bước ra khỏi cửa, Thẩm Tiệp lại có chút thâm ý nhắc nhở: “Ứng Thời, con cũng không còn nhỏ nữa, gặp được cô nương mình thích cứ mạnh dạn theo đuổi, đừng để đến lúc nàng coi trọng người khác, con có hối tiếc cũng không kịp nữa rồi.”

Nam vị hôn nữ vị giá*, cơ hội tốt như vậy, con trai ngốc lại không biết quý trọng.

*nam chưa cưới vợ, nữ chưa gả chồng.

Thẩm Ứng Thời dừng bước một chút nhưng không quay đầu lại.

Hôm sau mọi người đều tập hợp ở cửa.

Thình thoảng phụ thân lại liếc hắn một cái, Thẩm Ứng Thời cũng không liếc nhìn người trong lòng quá nhiều, chỉ đến lúc nàng đỡ muội muội lên xe hắn mới ghé mắt nhìn qua, nhưng nàng cũng bước lên xe ngay sau đó.

“Tỷ tỷ, có phải Thẩm thế tử thích tỷ không?” Sau khi ngồi ổn định, Tạ Lan Âm liền nhỏ giọng thì thầm với tỷ tỷ, “Tỷ đừng không tin vội, ngày ấy chúng ta đi cưới ngựa, ta đã bắt gặp hắn ta nhìn lên tỷ, mà ngay lúc này khi tỷ bước lên xe, ta ngồi trong này cũng nhìn thấy rõ ràng hắn đã nhìn qua đây.”

Phụ thân chính là một người lạnh lùng nhưng lại thích nhìn lên mẫu thân.

“Làm sao có thể thế được.” Tạ Lan Kiều bóp đầu mũi nhỏ của muội muội, cười nói: “Mọi người tụ họp cùng một chỗ, chắc chắn sẽ phải liếc nhìn nhau vài lần, muội suy nghĩ linh tinh ít thôi, thích tám chuyện với ta sao không kể chuyện muội thông đồng với Viên đại ca đi?”

“Ai thông đồng với hắn chứ?” Tạ Lan Âm chột dạ chớp chớp mắt, lui về phía cửa sổ, đẩy bàn tay đang lôi kéo của tỷ tỷ ra, trong lòng cũng có chút nhớ hắn. Đã mười ngày không gặp, cũng không biết bây giờ hắn có ở ngay phía sau không, thật là, lẽ ra không nên chờ đến lúc vào núi mới giao đồ cho nàng, nếu hắn sớm đưa cho nàng một chút thì lúc này nàng đã tìm cơ hội đục vào Nghiêm di nương rồi.

Lãng phí một cơ hội tốt như vậy, Tạ Lan Âm cực kì tiếc nuối.

Không ngờ sắp đến lúc chia tay thì bên ngoài lại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Thẩm Ứng Thời, hắn muốn mời bọn họ đến biệt viện của Thẩm gia làm khách.

Tạ Lan Âm mừng rỡ.

“Muội cao hứng gì chứ?” Tạ Lan Kiều cổ quái nhìn muội muội.

Đôi mắt đẹp của Tạ Lan Âm liếc qua, lập tức đã tìm được lý do, cười hắc hắc: “Thẩm thế tử mượn danh nghĩa của di nương mời tỷ tỷ qua đó, tỷ còn dám nói là hắn không có tâm tư gì sao?”

Tạ Lan Kiều bật cười, dùng sức nhéo muội muội một cái, nghe tiếng vó ngựa bên ngoài đã dần dần đi xa, trong đầu lại hiện lên mấy lần gặp gỡ với Thẩm Ứng Thời. Gặp nhau ba lần thì có đến hai lần hắn đều ra tay giúp đỡ, lần trước Thẩm Diệu thả rắn hắn cũng cực kì quân tử bởi tội thay muội muội, là nhân phẩm của hắn đoan chính, hay thật sự. ...

Nhưng vừa nghĩ đến nụ cười chứa dao của mẹ con Mạnh thị, Tạ Lan Kiều liền cảm thấy vô nghĩa, cho dù hắn thích thật thì sao chứ, chỉ bằng muội muội cũng mẫu thân hắn, nàng đã không chấp nhận nổi rồi, huống hồ nàng cũng không muốn xuất giá sớm như vậy.

Tối gần trưa, mọi người đã đến biệt viện của Tướng gia ở Ly Sơn.

Tướng Hoài Chu chỉ về tòa cung điện xa xa nói: “Thấy không, chỗ đó chính là Lộ Hoa cung.”

Tạ Lan Âm ghé mắt nhìn về nơi xa xa, thấy mái hiên cong cong lộ ra sau ngọn núi, không khỏi thất vọng, “Xa như vậy...”

Tướng Hoài Chu gõ nàng một quạt, “Biết thế là được rồi, cho dù là biệt viện của Thầm gia thì cũng không gần Lộ Hoa cung hơn chúng ta là bao. Mà cho dù có đến gần thì cũng vô dụng, nơi đó thị vệ trùng trùng, người bình thường đâu thể tới gần.”

Tạ Lan Âm xuất thần, nhìn tòa cung điện nguy nga đến xuất thần.

Nơi Dương quý phi đã từng sống, nàng thật sự muốn được chiêm ngưỡng một lần.

Lộ Hoa cung mơ ước nằm ngay trước mắt nên Tạ Lan Âm quên luôn chuyện Tiêu Nguyên muốn tới tìm nàng, đến nửa đêm bị người ta bóp nhẹ cái mũi, nàng mới bừng tỉnh.

“Sao huynh lại vào được?” Tạ Lan Âm nhanh chóng kéo chăn đắp lên người, trừng mắt nhìn nam nhân bên giường.

“Ta đã gõ cửa ba lần mà nàng vẫn không nghe thấy nên ta chỉ còn cách tự đi vào thôi.” Tiêu Nguyên cười cười xoa đầu nàng, ánh mắt lại chuyển đến môi nàng, thanh âm khàn khàn, “Ngủ say như vậy, nàng nên cảm thấy may mắn vì ta là quân tử đó.”

Tạ Lan Âm lập tức nhớ lại tình cảnh lần trước, trên mặt nóng lên, nàng vội vàng nói sang chuyện khác, “Hôm qua chúng ta ngủ lại ở dịch quán, gặp được Thầm Tiếp cùng Nghiêm di nương, sáng nay Thầm Ứng Thời có mời chúng ta đến biệt viện Thầm gia làm khách, Tam biểu ca cũng định đi qua đó.”

Tiêu Nguyên có chút bất ngờ, Thầm Tiếp mang di xuất môn, bên đường vẫn âm thầm sắp xếp người, hẳn sợ rút dây động rừng nên vẫn ra lệnh cho ám vệ từ con đường nhỏ vào núi, nhìn chằm chằm biệt viện Thầm gia từ xa, không ngờ nàng có thể gặp bọn họ trước.

“Như vậy cũng tốt, nhưng mà nàng qua đó hành sự phải cẩn thận, cố gắng đừng để cho Thầm Tiếp phát hiện.” Hắn thấp giọng dặn dò.

Tạ Lan Âm bĩu môi, quay đầu hừ hừ: “Yên tâm, ta cam đoan sẽ không phá hỏng đại sự của huynh.”

Tiêu Nguyên bật cười, nắm lấy cằm nàng xoay qua, “Là ta sợ nàng gặp phải phiền toái.”

Động tác của hắn ngả ngón, Tạ Lan Âm giận dỗi hất tay hắn ra, nhưng lại nam nhân bắt lấy, đem bàn tay nhỏ bé của nàng kéo vào trong ngực. Tạ Lan Âm vừa ngượng vừa vội, nhưng đúng lúc này lòng bàn tay lại bị người ta nhét vào thứ gì đó. Tạ Lan Âm giật mình nhìn hắn, dưới ánh mắt ngăm đông ý của hắn khẽ nâng tay lên, nhìn ông trúc nhỏ giống loại hay cột vào chân chim bồ câu mà sợ run.

“Đây là...”

“Nàng mở ra xem đi.” Vì để nàng hoàn toàn an tâm, Tiêu Nguyên nguyện ý cho nàng xem trong thư viết cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Nơi ước hẹn khó có thể khước từ

Hàn huyên chuyện nhà một lúc, Thầm Tiếp lại muốn khảo cứu võ nghệ của Tiết Cửu, Tướng Hoài Chu cùng Thầm Ứng Thời tự nhiên cũng muốn đi theo.

Thầm Tiếp nói với con trai: “Con đến thư phòng của ta, mang bộ cờ Vĩnh Xưởng ra đây, cho các nàng chơi.”

Tiểu Nhan thị nói muốn chơi cờ với Tạ Lan Âm.

Thầm Ứng Thời hơi kinh ngạc không hiểu vì sao phụ thân lại bảo hắn đi, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, nói với Tiết Cửu Tướng Hoài Chu một tiếng rồi rời đi.

Thầm Tiếp nhìn Tiểu Nhan Thị cười cười, dẫn đầu rời đi. Trong đình có nha hoàn, Tiểu Nhan thị cũng không vội vàng hỏi thăm hai tiểu cô nương, hơn nữa hôm nay gặp tỷ muội Tạ gia cũng vì hôn sự của con trai, Thầm Tiếp cảm thấy tâm tư của Tiểu Nhan thị đều đặt ở đây hết rồi.

Các nam nhân đã rời đi, hai tỷ muội Tạ Lan Âm ngồi đối diện Tiểu Nhan thị, cười cười tán gẫu về mấy chuyện hoa cỏ. Rất nhanh Thầm Ứng Thời đã mang bộ cờ đến, đặt lên bàn xong liền khách khí cáo từ: “Vậy mọi người chơi cờ đi, ta đi tìm phụ thân.”

“Đợi chút.” Tiểu Nhan thị bình tĩnh mở miệng.

Thân thể Thẩm Ứng Thời cứng đờ, cố gắng khắc chế lắm mới không quay đầu nhìn qua.

Đây là lần đầu tiên bà nói chuyện với hắn.

Ánh mắt Tiểu Nhan thị nhanh chóng chuyển qua người Tạ Lan Kiều, cười nói: “Ngồi xem chúng ta chơi cờ cũng không có ý nghĩa gì, Lan Kiều cùng thế tử đi dạo đi, lát nữa chúng ta tỷ thí xong hai đứa lại quay lại đây.”

Tạ Lan Âm kinh ngạc nhìn về phía tỷ tỷ, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Thẩm Ứng Thời.

Thẩm Tiệp cùng Nghiêm di nương là muốn tác hợp cho tỷ tỷ với Thẩm Ứng Thời sao?

Nhưng vì sao Nghiêm di nương lại giúp đỡ chứ? Hay là bà ấy chỉ nghe theo sự sắp xếp của Thẩm Tiệp thôi?

Tỷ tỷ sẽ nghĩ như thế nào đây?

Ngay khi Nghiêm di nương mở miệng thì Tạ Lan Kiều đã giải được sự nghi hoặc trong lòng. Đầu tiên là mời bọn họ đến biệt viện của Thẩm gia, hôm nay gặp mặt Thẩm Tiệp cùng Nghiêm di nương lại đối xử khách khí với bọn họ như vậy, hóa ra đều vì Thẩm Ứng Thời.

Nếu đối phương đã có tâm thì nàng cũng nguyện ý giải thích rõ ràng.

“Cũng được, vậy Lan Âm nhớ nghe lời, ngoan ngoãn chơi cờ với di nương đi, đừng có chạy loạn đó.” Tạ Lan Kiều đứng lên, đi về phía Thẩm Ứng Thời.

Trong lòng bàn tay Thẩm Ứng Thời toát mồ hôi, liếc mắt nhìn mẹ ruột một cái, liền đưa tay mời Tạ Lan Kiều ra khỏi đình.

Tạ Lan Âm nhìn theo bóng lưng hai người, vô cùng tò mò có phải trên đường Thẩm Ứng Thời sẽ nói gì với tỷ tỷ hay không.

Tiểu Nhan thị ở đối diện lại nhìn Tạ Lan Âm chăm chăm.

Đứa cháu trai bà chưa từng gặp kia vì sao lại tin tưởng nha đầu này? Nhưng nhìn tiểu cô nương mỹ mạo vô song, người cũng thông minh, quả thật cháu trai đã không tin sai người. Lặng lẽ sờ thứ trong tay áo, trong lòng Tiểu Nhan thị cực kỳ xúc động, bà đưa ngọc bội cho con trai chỉ ấp ủ một tia hy vọng mỏng manh, không ngờ tới thực sự lại có tác dụng.

Đợi thêm một chút, trở về lại nhìn, đã đợi gần hai mươi năm, không vội.

~

Trên con đường đến trường luyện võ bên kia, Thẩm Ứng Thời lén nhìn cô nương đi bên cạnh mình, một tia rồi rầm hiếm có hiện trên khuôn mặt thanh lãnh.

Cha mẹ đã cố hết sức bố trí, nàng hẳn là đã đoán được rồi? Hắn cũng đã quyết định hỏi nàng, nhưng đến lúc gặp người ta thật lại không biết mở miệng thế nào.

“Thế tử có chuyện gì muốn nói sao?” Thấy hắn liên tục liếc mắt về phía mình, Tạ Lan Kiều dừng lại dưới bóng cây hòe, ngẩng đầu lên hỏi hắn.

Nàng mặc một thân y phục trang nhã, khuôn mặt xinh đẹp, đứng gần như vậy Thẩm Ứng Thời càng kinh diễm bởi vẻ đẹp của nàng, đặc biệt là đôi mắt hoa đào ngập nước kia, thông minh linh hoạt, giống như không có chuyện gì có thể trốn khỏi ánh mắt nàng.

Thấy nàng trấn định như vậy, không hiểu sao Thẩm Ứng Thời cảm thấy buồn cười.

Ngay cả chiến trường hắn cũng đã đi qua, vậy mà lúc này lại không trấn tĩnh bằng một cô nương sao?

Dần dần bình tĩnh, Thẩm Ứng Thời cười cười, nhìn sang hai bên, sau đó tầm mắt lại quay trở lại mặt nàng, thấp giọng nói: “Nhị tiểu thư thông tuệ, thẳng thắn, trong lòng Ứng Thời cảm mến, nếu như Nhị tiểu thư không ghét bỏ, Ứng Thời muốn gặp bá mẫu để cầu hôn. Trong nhà ta, gia phụ đã tán thành cửu hôn sự này, về phía mẫu thân, Nhị tiểu thư không cần lo lắng, Ứng Thời sẽ bảo vệ nàng chu toàn.”

Thân thể nam nhân giống như cây bách lớn, mặt như quan ngọc, trong đôi mắt phượng đê nén bao tình ý, Tạ Lan Kiều có thể cảm nhận được sự chân thành của hắn, nhưng nàng cũng nhớ tới vẻ hư tình giả ý của Mạnh thị cùng Thẩm Diệu. Thẩm Ứng Thời thật sự quân tử, quả thực là một vị hôn phu đáng để chọn lựa, nhưng Tạ Lan Kiều vẫn nhớ rõ tình cảnh ở chung của Trần thị cùng mẫu thân, mặc dù bình thường nước sông không phạm nước giếng nhưng vẫn âm thầm có xung đột.

Nàng biết bản thân cũng không phải nàng dâu tốt trong mắt các trưởng bối, cho nên nàng cũng không nghĩ đến chuyện sớm xuất giá, khiến bản thân phải sống trong nơi lao ngục với bốn bức tường có tên hậu trạch.

Nàng nhìn Thẩm Ứng Thời không chút trốn tránh, thành khẩn nói: “Thế tử ngay thẳng lại chân thành, rất có phong phạm của quân tử, Lan Kiều cực kỳ bội phục, nhưng ta đã chủ định từ trước, trước mười tám tuổi sẽ không xuất giá, bởi vậy chỉ có thể cô phụ ý tốt của thế tử.”

Thẩm Ứng Thời kinh ngạc nhìn cô nương trước mặt.

Hắn đã nghĩ đến chuyện nàng sẽ cự tuyệt, nhưng không ngờ lại có lý do như thế này.

“Vi sao lại là mười tám?” Ôn định lại suy nghĩ, Thẩm Ứng Thời cố gắng ra vẻ thông dong.

Tạ Lan Kiều cười cười, ra hiệu bảo hắn vừa đi vừa nói, “Đại tỷ của ta tập võ, năm nay mười bảy tuổi còn chưa xuất giá, nương ta tuy không vội vã thúc giục nhưng ta cũng nhìn ra sự lo lắng của bà ấy, sau đó ta lại suy nghĩ kĩ, quyết định năm mười tám tuổi mới xuất giá. Trước đó ta sẽ đi theo ba vị biểu ca chu du khắp nơi, lần lượt thưởng lãm danh sơn thắng cảnh, đợi đến lúc mười tám tuổi, hẳn là thanh danh của ta cũng đã truyền ra ngoài, nếu lúc đó còn có người đồng ý làm chồng của ta thì chắc hẳn sẽ không tùy tiện quân thú ta nữa.”

Nàng nói ra lời trong lòng, sự xấu hổ vì bị cự tuyệt của Thẩm Ứng Thời cũng tan đi rất nhiều, cười nói: “Nếu đến năm mười tám tuổi mà nàng vẫn chưa gặp được nam nhân phù hợp thì nàng định làm gì?”

“Tìm một người đến ở rể.” Tạ Lan Kiều thuận miệng nói, dứt lời lại nhìn hắn cười cười, “Nương ta nói, bà ấy không để ý đến thân phận của nhà trai như thế nào, chỉ cần đối xử thật lòng với tỷ muội chúng ta là được, mà ta cũng tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình, ta tin mình sẽ không nhìn lầm người.”

Nàng cười, ánh mắt sáng rực, cõi mở phóng khoáng, Thẩm Ứng Thời không cam lòng bị bỏ qua như vậy, kích động dừng hẳn lại, cúi đầu hỏi nàng: “Vậy nếu ba năm sau tâm ý của ta vẫn không thay đổi, nàng có thể cho ta một cơ hội được không?”

Tạ Lan Kiều không ngờ hắn có thể kiên trì như vậy, hoài nghi nhìn hắn, sau đó lắc đầu: “Thế tử vẫn nên tìm mối nhân duyên khác đi, nếu huynh thật sự chờ ta ba năm, ta sẽ cảm thấy áy náy, huống chi huynh cũng là Thế tử của Hầu phủ, có trách nhiệm của mình, hôn sự sợ là cũng không thể tùy tâm sở dục, có lẽ rất nhanh huynh sẽ gặp được một cô nương khiến mình động tâm, hà cớ gì lại ước hẹn với ta, tăng thêm trói buộc cho cả hai.”

Thấy nàng lo lắng chu toàn như vậy, Thẩm Ứng Thời tự than thở, chăm chú nhìn nàng một lát rồi mới nói: “Ta hiểu, thế sự khó lường, tựa như ta không thể đoán được năm nay sẽ gặp nàng, cũng không dự liệu được đến năm sau sẽ gặp ai, nếu chí hướng của Nhị tiểu thư cao xa như vậy, ta cũng chỉ biết chúc Nhị tiểu thư vạn sự như ý, còn chuyện hôn sự thì đành phải tùy duyên thôi.”

“Vậy ta trở về được không?” Thấy hắn đã thông suốt, Tạ Lan Kiều cười cười, nhìn con đường về nói: “Đối với xung quanh đây ta cũng không có hứng thú gì.”

Thẩm Ứng Thời lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, làm một tư thế mời.

Tạ Lan Kiều hướng hắn chấp tay, xoay người rồi đi.

Thẩm Ứng Thời giật giật, cuối cùng cũng không đưa tay ra kéo nàng, nhìn nàng rồi đi không chút lưu luyến nào, trong lòng cảm thấy cực kì trống rỗng.

Nửa canh giờ sau.

Trong xe ngựa, Tạ Lan Âm nghe tỷ tỷ kể xong, cực kì tiếc hận: “Thật đáng tiếc, một nam nhân cao lớn tuấn lãng như Thẩm thế tử, nhưng mà hắn cũng thật là, nếu thực sự thích tỷ tỷ, vì sao không cam đoan sẽ chờ tỷ ba năm? Tỷ tỷ vừa nói hắn đã thu tâm, dù thấy cũng không phải thực thích tỷ tỷ.”

Tạ Lan Kiều vỗ bàn tay muội muội, cười nói: “Muội còn nhỏ, không hiểu đâu.”

Thẩm Ứng Thời không tiếp tục kiên trì, ngược lại nàng còn đánh giá cao hắn hơn, thực sự đưa ra một cái hẹn ước ba năm, vậy càng khiến người ta đánh giá thấp hắn. Một người mới gặp qua vài lần, sao có thể có tình cảm sâu như vậy? Sự bảo đảm như mấy lời thề son sắt, chỉ đơn giản là lời ngon tiếng ngọt để dỗ dành người ta, nàng cũng không hiếm lạ.

“Tỷ cũng chỉ lớn hơn ta một tuổi thôi.” Tỷ tỷ ra vẻ ông cụ non, Tạ Lan Âm nhin được được liền phản bác.

Tạ Lan Kiều cười mà không nói, thoáng nhìn thấy dây phật châu trên cổ tay muội muội, nghi hoặc nói: “Chiếc vòng của nương rõ ràng là cầu ở Linh Ân tự, vì sao muội phải nói dối chứ? Chỉ là một cái vòng tay của di nương, muội thật sự thích như vậy sao?”

Hôm nay là vì Thẩm Tiệp, chứ nếu người khác muốn các nàng bồi một di nương nói chuyện, nàng chắc chắn không có khả năng đồng ý, tuy rằng khi ở chung cùng Nghiêm di nương cũng thoải mái.

Việc này liên quan quá lớn đến bí mật, Tạ Lan Âm liền cắn chặt là nàng rất thích chiếc vòng tay này.

Thấy muội muội không chịu nói thật, Tạ Lan Kiều tức giận đến cong cả người, nàng có chuyện gì cũng nói cho nó, vậy mà muội muội thì sao, không nói cho nàng chuyện giữa nó và Viên công tử thì thôi, bây giờ ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không chịu thành thật.

Náo loạn suốt một đường, lúc trở lại biệt viện dùng xong cơm trưa, Tạ Lan Âm liền trở về viện của mình.

Lúc nằm trên giường, nàng hưng phấn lăn qua lăn lại.

Hôm nay sự tình thuận lợi như vậy, hẳn chắc chắn sẽ khen nàng đi?

Rốt cuộc trong ống trúc có thứ gì đây, thị vệ Hầu phủ thâm nghiêm như vậy, cho dù liên hệ được với Nghiêm di nương thì bọn họ có biện pháp nào mà một phát cứu được bà ấy ra luôn chứ?

Mà hấn nói canh một đêm nay đến đây, là để mang nường đi thưởng cảnh sao?

Lật trái lật phải mấy lần, Tạ Lan Âm mới ôm chần đi ngủ.

Lúc ngủ dậy lại cùng tỷ tỷ ngâm ôn tuyền, sau khi bơi vài vòng trong hồ, Tạ Lan Âm mới nằm sấp trên bờ, ngửa đầu nhìn trời, “Ngày mai đã phải rời đi rồi, thật luyến tiếc mà.”

Hấn muốn nường xuống núi sớm một chút, cho nên không thể lưu lại Ly Sơn lâu hơn.

“Về sớm một chút, tránh để nương lo lắng.” Tạ Lan Kiều cười nói.

Tạ Lan Âm gật đầu, cùng tỷ tỷ mặc đồ rồi bước lên bờ.

Buổi chiều lại đi dạo xung quanh rừng, trời rất nhanh tối, Tạ Lan Âm nhớ kỹ lời nói của người trong lòng, sau khi ăn xong liền nhanh chóng bước vào màn trướng, nói bản thân muốn đi ngủ, không cho phép Anh Ca đi vào quấy rầy. Anh Ca vừa rời đi, nường lại lặng lẽ bỏ ra, thay một thân y phục màu hồng đào kết hoa, ngồi trước gương nhẹ nhàng trang điểm.

Trên đầu cài một chiếc trâm hoa khảm hồng ngọc, lại nhìn hộp trang sức, Tạ Lan Âm cười chọn một đôi khuyên tai làm bằng mã não đỏ, nhìn không được lại bật cười. Có lẽ thực sự là hữu duyên chăng, nếu không làm sao có thể lý giải được chuyện ở Hoa Sơn có nhiều người như vậy, cố tình khuyên tai lại bị hấn nhặt được?

Sau khi chỉnh trang xong, Tạ Lan Âm quay đầu nhìn về phía cửa sổ, vừa chờ mong vừa chần chừ.

Hấn muốn dẫn nường đến đâu đây? Đêm tối như bưng, cảnh sắc đẹp đến đâu cũng không thể nhìn thấy, huống chi đã cuối tháng, trên trời cũng đâu còn trăng.

Mắt thấy bên ngoài cửa sổ ngày càng tối đen, đột nhiên Tạ Lan Âm có chút sợ hãi.

Cô nam quả nữ, theo hấn ra ngoài, hấn có thể hay không, ...

Suy cho cùng, nường cũng không thực sự hiểu rõ hấn.

Có lẽ bóng đêm vốn đã dọa người, hứng thú của Tạ Lan Âm dần dần giảm sút, nường đưa tay lên chiếc trâm hoa trên đỉnh đầu, định lấy xuống.

Nhưng đúng lúc này, xa xa lại truyền tới tiếng gõ cửa sổ quen thuộc.

Tạ Lan Âm cực kì khản trương, ngồi thêm một lát mới từ từ bước qua đó.

Cẩn thận mở cửa sổ ra, liền thấy hấn mặc một thân hắc y đứng bên ngoài, khuôn mặt tuấn lãng có chút mờ hồ.

“Huynh...”

“Lan Âm muốn đến hồ Hoa Thanh đúng không?”

Tiêu Nguyên cách khung cửa khẽ xoa đầu tiểu cô nương, cười hỏi.

Tạ Lan Âm lập tức choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hai người cùng chìm vào trong hồ

Đêm tối không trăng, những tia sáng mong manh cũng bị cảnh lá rậm rạp che mất, những cây cổ thụ cao vút ban ngày giờ đều biến thành những bóng đen lớn, Tạ Lan Âm sợ đến mức không dám nhìn, chỉ ôm chặt lấy lưng nam nhân của nường, khuôn mặt nhỏ cũng kề sát hấn.

Nường đúng là bị quỷ mê tâm hồn cho nên mới đồng ý theo hấn đến Lộ Hoa cung!

“Huynh thật sự có thể đi vào sao?” Nường giờ viên dạ mình châu trong tay phải lên, chiếu vào mặt hấn hỏi.

“Nường đã hỏi câu này hơn mười lần rồi.” Tiêu Nguyên nhẹ nhàng néo đuôi nường, nhìn chằm chằm sơn đạo phía trước: “Yên tâm đi, trời cao hoàng đế xa, đám thị vệ bên đó cũng lòng lẻo, hai đêm trước ta vẫn vào đó ngủ, đến lúc trời sáng mới đi ra, nường cứ an tâm đi theo ta, đảm bảo không có chút sai sót nào.”

Nghe hấn nói đã đi vào, Tạ Lan Âm thoáng yên tâm, nhìn sườn mặt tuấn mỹ của hấn, nàng tựa lên bả vai hấn, nhỏ giọng nói: “Sao huynh lại lớn mật như vậy? Hành cung của hoàng gia mà cũng dám xông vào.”

Tiêu Nguyên tranh thủ liếc nàng một cái, cười nói: “Đầu tiên, ta có khả năng xông vào đó, nếu ta mà không có võ công thì tuyệt đối không dám đi. Tiếp theo, nàng đã muốn đến đó như vậy, sao ta có thể để nàng mất hứng mà về chứ?”

Lời nói tuy càn rỡ nhưng cũng đủ ngọt ngào, Tạ Lan Âm nhin không được mỉm cười, chớp chớp nhìn vị nam nhân có bản lĩnh dưới thân.

Nàng nhìn lên không chớp mắt như vậy, Tiêu Nguyên cũng cảm nhận được, thấy đoạn đường phía trước khá bằng phẳng, hấn liền nghiêng đầu trò chuyện với nàng, “Lan Âm chuẩn bị cảm tạ ta như thế nào đây?”

Ánh sáng của dạ minh châu êm dịu, hòa vào trong màn đêm, Tạ Lan Âm cực kì khấn trương vì tư thế của hai người. Liếc mắt trừng hấn một cái, nàng hừ nhẹ: “Huynh ít bày trò thôi, đêm nay mà huynh dám làm gì không quy củ thì về sau ta sẽ không bao giờ ra ngoài gặp huynh nữa, ta nói được thì làm được.”

Thanh âm đe dọa mà mềm mại đến mức khiến người ta bủn rủn cả xương cốt, Tiêu Nguyên nắm chặt tay, giọng nói khàn khàn: “Mặt cũng không được sao?”

“Huynh nghĩ cũng đừng nghĩ.” Vì để hấn biết thái độ kiên quyết của mình, Tạ Lan Âm quay hấn đầu sang bên một bên, nhưng vừa nhìn thấy bóng cây tối tăm bên kia, lập tức quay đầu về luôn, thấy hấn vẫn còn đang nhìn mình, Tạ Lan Âm giờ viên dạ minh châu lên trước mắt hấn, cố ý chói chết hấn.

Thấy nàng đáng yêu như một đóa nhỏ, Tiêu Nguyên cười cười, tập trung đi đường.

May mắn biệt viện của Tưởng gia cách Lộ Hoa cung không quá xa, đi hơn nửa canh giờ, Tiêu Nguyên liền dừng lại bên một bức tường cạnh cung.

Hấn ngồi xuống, Tạ Lan Âm chậm rãi bước xuống đất, khấn trương nắm lấy cánh tay hấn.

Tiêu Nguyên cắt kỹ dạ minh châu, dựa vào mấy tia sáng ít ỏi chỉ vào một cái hốc phía trước nói: “Gạch chỗ đó đã bị ta đục ra, chúng ta đi vào thôi.”

“Ta rất sợ.” Tạ Lan Âm vẫn không dám, run rẩy hỏi hấn, “Chẳng may bị bắt thì biết làm sao bây giờ? Quên đi, chúng ta đừng vào.” Dù là nơi ở của Dương Quý Phi thì cũng không quan trọng bằng tính mạng được, bị người ta bắt được còn có thể liên lụy đến người nhà.

“Tin ta một lần.” Tiêu Nguyên kéo nàng vào trong lòng, khẽ hôn lên đỉnh đầu nàng, lấy ra một chiếc khăn đen đã chuẩn bị trước, muốn đeo lên cho nàng: “Xem này, ta đã chuẩn bị trước rồi, cho dù bị phát hiện, bọn họ cũng sẽ không biết nàng là ai, mà ta đã sớm đưa nàng chạy thoát rồi.”

Trong lời nói của hấn mang ý cười, Tạ Lan Âm trừng hấn một cái, cũng không phản đối nữa, ngoan ngoan để hấn nắm tay, hai người trước sau cùng theo hốc nhỏ chui vào.

Không có chủ nhân, cả một hành cung rộng lớn cực kì tĩnh mịch.

Tiêu Nguyên ngại Tạ Lan Âm đi chậm, còn giống như tên trộm cứ nắm chặt lấy tay hấn, đi một bước lại nhìn đông nhìn tây tới ba lần, liền cõng nàng lên lưng lần nữa. Hấn biết công phu, nội ngoại kiêm tu*, trên lưng có người mà bước chân vẫn rất nhẹ, bởi vì đã thăm dò đường từ trước nên rất nhanh đã đi đến nội cung, từ một góc kín đi vào.

*vừa luyện võ vừa tu nội.

“Chỗ này là Liên Hoa cung, là nơi Dương Quý Phi tắm rửa, Đường Minh Hoàng đã đặc biệt tu kiến vì nàng ta.” Tiêu Nguyên thả Tạ Lan Âm xuống, lại cẩn thận đẩy một phiến cửa ra, ra hiệu bảo nàng đi vào.

Trái tim Tạ Lan Âm đập bang bang, nắm chặt lấy vạt áo bước vào, Tiêu Nguyên ở phía sau nhanh chóng đóng cửa lại, lấy dạ minh châu ra để chiếu sáng. Ánh sáng chiếu rọi không quá xa, hấn nắm tay nàng chậm rãi đi vào trong, tiếng nước chảy ngày càng rõ ràng, Tiêu Nguyên thấp giọng giải thích cho nàng: “Những tiếng nước chảy này đều là từ suối nước nóng, cái hồ hình đoá sen kia là của Dương Quý Phi, đáng tiếc không có cách nào thấp đèn, không thể cho nàng nhìn rõ được. Nàng chờ một chút, ta đi xếp dạ minh châu.”

Hấn mang theo bảy viên, xếp quanh hồ nước nóng, ánh sáng từ viên châu hội tụ vào một chỗ, miễn cưỡng có thể chiếu sáng hết hồ, cho dù không có bình phong thì ở bên ngoài nhìn vào cũng không biết ở trong này có người.

Tạ Lan Âm kinh ngạc đứng bên cạnh ao, ánh mắt từ từ lướt qua cảnh tượng trước mắt.

Hồ tắm này dài hơn một trượng, dùng những khối đá lớn khắc thành hình hoa hải đường, từng làn khí mờ mịt bốc lên, có thể thấy được chiếc ghế đá bằng cẩm thạch giữa hồ, là nơi để cung nhân nghỉ ngơi. Bên cạnh hồ, có một chiếc giường bằng đá, mơ hồ có thể thấy được những hoa văn long phượng được điêu khắc trên đó, bên giường có một giá áo còn có một chiếc gương cao hơn nửa người.

Tiêu Nguyên chậm rãi đi tới, nhìn ánh mắt si mê của nàng, thấp giọng hỏi: “Hồ mà Quý Phi đã tắm qua, Lan Âm có muốn thử không?”

Qua một lúc Tạ Lan Âm mới hoàn hồn, nhìn ánh mắt chăm chú sâu kín của hấn, nàng đỏ mặt lắc đầu, “Không cần, ta chỉ muốn nhìn qua thôi.” Nói xong lại đi vòng qua hồ tắm, liếc thấy những món đồ trang trí xa xa, nàng liền nhặt một viên dạ minh châu lên, đi ba vòng rút cuộc cũng ngắm đủ, lưu luyến liếc

mất một cái, đang định khuyên hấn đưa nàng rời đi, chợt thấy nam nhân ngồi xuống bên cạnh hồ, cởi giày cuộn ống quần lên, thả chân vào trong nước.

“Huynh làm gì vậy?” Tạ Lan Âm đưa lưng về hấn hỏi.

“Ta đã bôn ba trong núi hơn ba ngày, chân rất mỏi, đến đây ngâm chân một chút.” Tiêu Nguyên quay đầu gọi nàng, “Lan Âm đến đây đi, chúng ta vừa ngâm chân vừa trò chuyện, nếu nàng sợ ta nhìn thấy thì có thể cất hạt châu đi.”

“Không cần, huynh cứ từ từ ngâm đi, ta ở chỗ này chờ huynh.” Tạ Lan Âm dè dặt khước từ, ngồi xuống chiếc ghế tựa.

Tiêu Nguyên nhìn nàng cười, lại thờ dài một cái, nằm ngửa trên mặt đất, gối lên hai tay, yên tĩnh một lát, mới từ từ mở miệng: “Nói đến Dương Quý Phi, thật đúng là hồng nhan bạc mệnh, bị chính nam nhân sủng ái mình ban chết, không biết khi nàng ta treo cổ tự sát, nhớ lại lúc mình ân ái với Huyền Tông ở chỗ này thì sẽ có tâm tình gì đây?”

Có lẽ do bản thân đang ở đây, Tạ Lan Âm liền đặt mình vào hoàn cảnh của Dương Quý Phi suy nghĩ một lúc, cũng không thấy thương cảm, nàng nhìn về phía hồ nước hình hoa hải đường, khẽ trào phúng: “Hắn là cảm thấy hối hận đi, hối hận vì bản thân đã yêu lầm người, chẳng những mất mạng còn phải đeo lên lưng cái danh hoạ quốc thay hấn ta.”

Tiêu Nguyên nói đến chuyện này cũng không phải để thảo luận mấy chuyện thị phi của cổ nhân với nàng, liền nói theo nàng: “Người ta vẫn nói hồn phách của những kẻ chết oan thường ở lại trên trần thế, nàng nói xem, nếu thật sự Dương Quý Phi không có chuyện thế thì có thể vẫn đang du dương nơi chốn cũ hay không?”

Lập tức Tạ Lan Âm sợ run người, lại nhìn xuống quanh, bỗng nhiên cảm thấy nơi này quá mức u ám. Nàng vẫn luôn nghĩ bản thân không sợ mấy chuyện ma quỷ, đến tận lúc này mới phát hiện, nàng chỉ là ban ngày nhắc đến thì không sợ thôi, còn đến đêm thì vẫn sợ hãi như bình thường. Ngồi cũng không yên, Tạ Lan Âm vội rời đi về phía hấn, ngồi xôm xuống thúc giục hấn, “Lên đi, ta muốn trở về.”

“Sợ sao?” Tiêu Nguyên nắm tay nàng, nắm hỏi.

Tạ Lan Âm cắn môi, tiếp tục giục hấn, “Huynh nhanh lên một chút.”

Tiêu Nguyên cười cười, đưa tay muốn nhéo cái mũi nhỏ của nàng, Tạ Lan Âm liền lui ra phía sau, Tiêu Nguyên cũng không đuổi theo, đứng thẳng dậy, nhưng mà có lẽ do lực đạo quá lớn, chưa kịp đứng vững đã ngã vào trong hồ.

Tiếng nước rầm một cái, Tạ Lan Âm sợ đến mức tim suýt ngừng đập, vừa ngó ra bên ngoài, nàng nhẹ chân bước tới bên cạnh hồ, “Huynh không sao chứ? Có bị người ta phát hiện không?”

Nước trong hồ khá sâu, gần bằng một đứa trẻ tầm sáu bảy tuổi, cả người Tiêu Nguyên ướt sũng cố gắng ngồi dậy nhưng lại nghiêng ngả như sắp đổ, chỉ lộ đầu ra ngoài, vừa gạt lớp nước trên mặt vừa trấn an nàng: “Đừng sợ, tiếng động nhỏ như vậy không truyền ra ngoài đâu, chỉ là chân ta bị chuột rút, không đứng lên được...”

Tạ Lan Âm luống cuống, hoang mang không biết làm sao: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Một tay Tiêu Nguyên ôm gối, một tay thò xuống dưới nước xoa chân, đầy vẻ thống khổ gọi nàng, “Lan Âm xuống đây đỡ ta, đợi lên bờ lại nói tiếp.”

Tuy Tạ Lan Âm sợ có thị vệ nghe thấy tiếng mà đến, nhưng cũng sợ hấn thật sự gặp chuyện không may, liền không chút nghĩ ngợi bám vào bên bờ lò dò đi xuống, giày thêu vừa đụng đến nước, nàng co rúm lại theo bản năng, nhưng mà nhìn hấn ướt sũng ngồi trong nước, trông đáng vẻ cực kì đau đớn, nàng cũng không thêm để ý đến chuyện y phục có thể bị ướt, từ từ đi xuống, đứng vững rồi mới dìu hấn lên.

Tới trước mặt Tiêu Nguyên, Tạ Lan Âm xoay người, nâng một cánh tay hấn lên.

Tay trái Tiêu Nguyên đặt lên lưng nàng, tay phải lại đỡ lấy bả vai nàng, lúc đứng dậy, Tạ Lan Âm chỉ cảm thấy giống như có một toà núi lớn đè lên, mới giữ chưa được mấy hơi thì bỗng nhiên dưới chân bị trượt, hai người lập tức ngã xuống. Dòng nước xuôi ám áp tràn vào khoang miệng, Tạ Lan Âm lập tức nhắm chặt cả mắt lẫn miệng, cánh tay nam nhân trên lưng đột nhiên dùng sức nhào lên, Tạ Lan Âm chỉ cảm thấy giống như trời đất xoay chuyển, ngay sau đó liền bị người ta đè lên.

Đôi môi đang khép chặt bị cạy mở, Tạ Lan Âm khiếp sợ mở mắt ra.

Trong nước rất tối, nàng mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hấn, đôi mắt phượng kia đang nhắm chặt nhưng cánh môi lại bá đạo dán chặt lên nàng.

Hiểu rõ bản thân bị lừa gạt, Tạ Lan Âm cực kì tức giận, dùng sức đẩy hấn ra.

Tiêu Nguyên không thêm để ý, nâng đầu nàng lên rồi hướng tới đôi môi hấn nhớ mong, nhưng lúc xoay chuyển lại hút vào không ít nước, hấn không thể không ôm nàng đứng dậy. Mới trời lên khỏi mặt nước, Tạ Lan Âm nhắm mắt lại muốn mắng hấn, Tiêu Nguyên cũng không cho nàng mở miệng, lập tức ôm người lên đùi, nâng khuôn mặt nhỏ sũng nước của nàng lên hôn.

Nam nhân giống như lửa, thiêu đốt hết tất cả khí lực trong người nàng, lại là người trong lòng nên Tạ Lan Âm dần dần đắm chìm trong những rung động xa lạ.

Nước xuôi khẽ động, Tiêu Nguyên nhắm nháp được sự ngọt ngào trong miệng nàng, tay cũng bắt đầu không thành thật, từ sau lưng nàng chuyển dần lên

phía trước, chạm đến nơi đang đè chặt lên ngực hắn. Lúc chạm đến, tim hắn đập liên hồi, Tạ Lan Âm đột nhiên bình tĩnh, ý thức hai người đang làm cái gì, nàng lập tức giãy dụa đẩy hắn ra ngoài. Hắn không chịu rời đi, càng lỗ mãng dấn thân, Tạ Lan Âm bị đau, thấy hắn ngày càng điên cuồng còn định xé xiêm y của mình, nàng vừa tủi thân lại vừa sợ hãi, đẩy hắn không được nên tuyệt vọng khóc lên.

Tiếng khóc đã gọi lý trí của Tiêu Nguyên trở về, hắn cứng đờ ngẩng lên khỏi cổ nàng, nhìn gương mặt đầy nước mắt của nàng.

Tiêu Nguyên biết đó là lệ bởi vì nước hồ trên mặt nàng lúc trước đã bị hắn gạt hết rồi.

Ngực còn đang phập phồng kịch liệt nhưng Tiêu Nguyên cũng không dám mạnh động nữa, ôm tiểu cô nương bị uy khuất vào lòng, thấp giọng bồi tội: “Ta xin lỗi, là do ta đã xúc động, Lan Âm tha thứ cho ta lần này được không? Ta thề, trước khi thành thân tuyệt đối sẽ không mạo phạm nàng nữa.” Hắn cố gắng bình ổn lại hơi thở.

Tạ Lan Âm không tin, tiếp tục khóc.

Nàng trách hắn nhưng càng tự trách mình hơn, bởi vì tin hắn, bởi vì bị lời nói của hắn hấp dẫn cho nên mới nửa đêm theo hắn ra ngoài. Một cô nương chân chính, căn bản sẽ không làm chuyện như thế này, cho nên đêm nay hắn ức hiếp nàng, thì cũng là do nàng tự tìm, ai bảo nàng nghĩ hắn rất tốt chứ?

Hối hận, tủi thân, thất vọng, sợ hãi, đủ loại cảm xúc quấn lấy nhau, Tạ Lan Âm khóc không ngừng nhưng vẫn muốn đứng lên.

Thấy nàng khóc đáng thương như vậy, Tiêu Nguyên cũng không còn lòng dạ nào mà chiếm tiện nghi, dẫu một lúc cũng không hữu hiệu, hắn khẽ thở dài, sau đó thận trọng đứng lên, ôm nàng đi về phía giường đá.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Dỗ dành tiểu cô nương, chuẩn bị động thủ

Dạ minh châu đều đặt cạnh hồ, ánh sáng trước sáng chỉ lơ mờ, nhìn tiểu cô nương cuộn tròn trên giường, Tiêu Nguyên có chút không biết làm sao.

Hắn thích nàng, năm trước đã có một giấc mộng như vậy, năm nay rốt cuộc cũng có được trái tim nàng, ban đêm nghe thấy giọng nói mềm mại yêu kiều của nàng, thấy nàng vì gương mặt mà trốn hắn, thì hắn lại càng muốn hơn, có lẽ bởi vì đã nhìn quá lâu, cho nên vừa rồi ở trong hồ bắt được nàng, hắn mới có thể không kiềm chế nổi.

Hắn thừa nhận bản thân đã vội vàng, nhưng dù sao hắn cũng đã dùng tay, vì sao nàng vẫn sợ thành như vậy chứ? Sao không chịu tin hắn?

“Lan Âm, y phục đều ướt hết rồi, nàng cởi ra trước đi để ta trải ra đất, ở đây rất nóng, rất nhanh sẽ khô thôi.” Lo nàng bị nhiễm lạnh nên tạm thời Tiêu Nguyên lấy chiếc chăn đã chuẩn bị trước ra, cùng với lớp mền trên giường bọc kỹ nàng lại rồi ôm đến trên đùi, cúi đầu dỗ nàng, “Ta chờ ở bên ngoài, nàng lâu khô người rồi chui vào ổ chăn, ta cam đoan sẽ không chạm vào nàng nữa.”

Tạ Lan Âm cười lạnh, nàng đã ngủ gật đến mức nửa đêm ra ngoài cùng hắn, bây giờ lại cởi sạch trơn rồi chui vào đệm giường hắn đã chuẩn bị sẵn, hắn thực hiện được ý xấu sẽ quay ra nói nàng không biết tự trọng đi?

“Nếu người thực sự thích ta, thì bây giờ hãy đưa ta trở về.”

Lúc nói ra chữ thích, lại nhớ đến vừa rồi hắn thô lỗ xoa nắn nàng, cảm nhận được sự đau đớn trên ngực, tự bản thân Tạ Lan Âm cũng không tin hắn thật sự quan tâm đến mình, nước mắt tràn mi. Tại sao hắn có thể làm như vậy chứ? Nàng bằng lòng cho hắn ôm thậm chí cho hắn hôn, nhưng hắn vậy mà... Không hề có chút dịu dàng ôn nhu nào, chỉ giống như một gã nam nhân bá đạo tùy tiện tìm một nữ nhân để phát tiết vậy.

Tạ Lan Âm sợ hãi, chỉ cảm thấy người trước mắt căn bản không phải vị công tử tuấn tú mà nàng nhận thức kia.

Nàng liên tục rơi nước mắt, Tiêu Nguyên lại thử dỗ dành thêm hai lần mà vẫn không được đáp lại. Nhìn cô nương trong lớp chăn đang quay đầu không cho hắn nhìn, đột nhiên Tiêu Nguyên dùng sức chà xát, giống như lớp chăn mền kia là một chiếc khăn, hắn lau nàng giống như đang lau một con mèo vậy.

“Người làm gì vậy?” Tạ Lan Âm cực kỳ khó chịu, ôm ngực kinh hãi hỏi hắn.

“Nàng không chịu đối y phục, ta giúp nàng thấm khô hết nước.” Tiêu Nguyên yên lặng nói, giọng điệu quá mức bình tĩnh, sự ôn nhu lúc trước ít đi hẳn.

Tạ Lan Âm không thích bị đối xử như vậy, tay cũng thu vào trong lớp chăn mền, nàng không có cách nào ngăn cản hắn, giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Không cần, nếu người có ý tốt thì lập tức đưa ta trở về.”

Tiêu Nguyên coi như không nghe thấy, thả nàng lên trên giường, bắt đầu lau từ trên xuống giường. Lúc ban đầu Tạ Lan Âm còn kháng nghị vài tiếng, thấy hắn không nghe, nàng nhếch miệng, mặc hắn nổi điên.

Lau người xong, Tiêu Nguyên lấy chiếc khăn phủ gối giúp nàng lau tóc, hất gỡ châu thoa xuống rồi tiếp tục lau tóc cho nàng. Tóc bị kéo, Tạ Lan Âm đau đến mức khẽ rên hai tiếng, động tác của Tiêu Nguyên đột nhiên dừng lại, lúc làm tiếp thì nhẹ nhàng hơn không ít. Lau đến lúc tóc nàng không còn giọt nước nào, Tiêu Nguyên kéo lóp chần mền ra, đột nhiên bại lộ trước mặt hắn, Tạ Lan Âm sợ hãi trốn vào phía trong, Tiêu Nguyên khẽ mím môi, lại kéo chần qua cuốn nàng lại rồi khiêng nàng lên vai.

“Người...”

“Ta đưa nàng về.” Tiêu Nguyên thần nhiên nói.

Thấy hắn mất hứng rõ ràng như vậy, Tạ Lan Âm càng cảm thấy tủi thân, hắn mất hứng gì chứ? Chẳng lẽ nàng phải ngoan ngoãn nằm yên cho hắn ức hiếp thì hắn mới hài lòng chắc?

Cố gắng nghẹn giọt nước mắt lại, Tạ Lan Âm lạnh lùng cự tuyệt, “Không cần, ta tự mình đi.”

Tiêu Nguyên dừng một chút, vừa đi vừa nói: “Ra ngoài nói sau.”

Tạ Lan Âm nhớ đến đám thị vệ gần đây, đành cam chịu.

Rời khỏi cung điện, những làn gió đêm thổi tới trước mặt, tuy rằng Tạ Lan Âm đã được bọc kín nhưng vẫn cảm thấy lạnh, nhưng thứ lạnh hơn chính là trái tim. Mặt ghé lên đầu vai hắn, nhớ lại lúc hai người nhẹ giọng cười nói trên đường đến đây, bây giờ lại biến thành như vậy, từng chuỗi nước mắt của nàng lại rơi xuống.

Hắn ức hiếp nàng, hắn không dỗ nàng, nàng không bao giờ... thích hắn nữa, về sau không bao giờ gặp hắn nữa.

Yên lặng khóc suốt một đường, lúc tới chỗ hốc nhỏ, Tiêu Nguyên thả nàng xuống, Tạ Lan Âm không để ý đến lớp y phục ẩm ướt dính trên người, không quan tâm xem hắn xử lý chiếc chần kia như thế nào, tự mình đi thẳng ra ngoài. Những bức tường bốn phía cực kì trống trải, dựa vào ánh sao miễn cưỡng có thể nhìn thấy đường. Tạ Lan Âm không chờ hắn, dựa vào trí nhớ đi thẳng về phía trước.

Nàng sợ hãi, nhưng phía sau có tiếng bước chân của hắn, so sánh với núi rừng trước mặt, hắn lại trở thành chỗ nương tựa của nàng?

Nhưng hắn dựa vào cái gì mà nổi giận chứ? Vì sao không đến dỗ nàng?

Quả nhiên là không thật lòng thích nàng.

Nước mắt rơi ngày càng nhiều, Tạ Lan Âm cố kìm nén để bản thân không khóc thành tiếng, mắt ngập nước không nhìn thấy rõ, cho nên cũng không sợ những bóng đen xung quanh. Vào cánh rừng, nàng đi thật cẩn thận, nhưng cho dù có cẩn thận hơn thì chung quy nàng cũng chỉ là một cô nương được nuông chiều từ bé, lúc đập vào khoảng không thần thể liền nghiêng đổ về phía trước.

Thân mình mới nghiêng, cánh tay đã bị người nắm lấy, lúc ngã vào lòng ngực ướt sũng, rốt cuộc Tạ Lan Âm cũng không nhịn được nữa, đau lòng khóc thành tiếng.

Thấy nàng khóc nhưng không kháng cự hắn như trước, Tiêu Nguyên biết nàng đã bớt giận, đau lòng ôm lấy nàng bồi tội: “Đừng khóc, ta biết sai rồi.”

Tạ Lan Âm lắc đầu, muốn nói hắn chưa hề, nhưng lại khóc không thành tiếng.

Tiêu Nguyên cực kì hối hận, hắn đã sớm ân hận, nói cái gì nàng cũng không chịu nghe, cho dù có cam đoan nhiều hơn thì chính hắn cũng cảm thấy dối trá, không biết phải làm sao nên đành nghe lời đưa nàng trở về. Nàng đi phía trước, không chịu nói lời nào, bởi vì oán hận hắn mà ngay cả đường núi tối đen cũng không thấy sợ, Tiêu Nguyên không đoán được nàng đang nghĩ cái gì, hắn càng chạy càng thấy hoảng, sợ nàng thật sự sẽ không bao giờ... tha thứ cho hắn.

Đến tận lúc nghe thấy nàng khóc, hắn mới biết được nàng vẫn còn đang uỷ khuất.

“Lan Âm, ta sai rồi...” Hắn ôm chặt lấy nàng, không ngừng lặp lại nhưng lời nhận tội mà hỏi trước hắn vẫn khinh thường.

Tạ Lan Âm không tin, một chút cũng không tin, nhưng lại không có tiền đề nên không nổi đẩy hắn ra, tham luyến lòng ngực ấm nóng của hắn.

Bao nhiêu lời xin lỗi cũng không có tác dụng, Tiêu Nguyên xoa khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt của nàng, cực kì đau lòng, kim không được khẽ hôn lên, hút lấy những giọt lệ trên mặt giúp nàng. Nàng nhe một chút, Tiêu Nguyên không đuổi theo, chỉ nhân tiện hôn lên chỗ khác, có lẽ do động tác của hắn rất nhẹ nhàng nên nàng không trốn nữa, nhắm hai mắt lại.

Nước mắt dần dần khô, chỉ còn những tiếng khóc khe khẽ, Tiêu Nguyên đi đến bên môi nàng, do dự một lát, cuối cùng vẫn hôn lên.

Thân thể nàng cứng đờ, Tiêu Nguyên không ôm chặt nàng cũng không nắm tay nàng, lập tức thối lui, trong bóng đêm nhìn những giọt lệ trong mắt nàng, “Lan Âm, ta hôn nàng là bởi vì ta thích nàng, nếu nàng không thích, ta sẽ không hôn.”

Nước mắt Tạ Lan Âm lại rơi xuống, “Huynh làm ta đau...”

Tiêu Nguyên giật mình, lập tức hiểu được, đây là nàng đang nói lúc trong hồ.

Hắn cực kì áy náy, nâng khuôn mặt nàng lên thì thào dỗ dành: “Là ta quá nôn nóng, Lan Âm nàng biết không, ta rất nhớ nàng, lần đầu tiên hôn, ta không kiềm chế được...”

“Tay huynh còn...” Giống như đã tìm được chỗ để phát tiết, Tạ Lan Âm vừa khóc vừa nói hẳn sự uỷ khuất của bản thân.

“Là ta không đúng, ta không nên động tay.” Tiêu Nguyên nhanh chóng nhận lỗi, thấy nàng lại khóc lên, sợ nàng có tiềm thức không tốt với chuyện thân mật giữa nam nữ, Tiêu Nguyên nâng mặt nàng lên, chần chờ một lát, lại ngậm lấy cánh môi nàng.

Lần này hẳn không gấp gáp một chút nào, chỉ để nàng cảm nhận được sự dịu dàng của hắn, nàng tốt đẹp như vậy, hắn cực kì khát vọng loại thân mật như thế này, chắc chắn nàng cũng sẽ thích.

Chiếm giữ là bản năng của nam nhân nhưng Tiêu Nguyên lại nhịn xuống, chỉ dạy nàng cách hôn, để nàng cảm nhận được sự ngọt ngào trong đó.

Tạ Lan Âm cũng có bản năng, đắm chìm trong sự ôn nhu cực hạn của hắn, trái tim nàng dần đập, hơi thở rất nặng, chân cũng không còn khí lực, nàng đứng không nổi nữa, tựa hẳn vào trong lòng hắn. Hắn đuổi theo không ngừng, cánh tay rắn chắc vững vàng ôm lấy eo nàng, cánh tay kia thật nóng, lồng ngực phập phồng cũng nóng, xuyên qua hai lớp y phục ẩm ướt truyền tới người nàng.

Rốt cuộc tiểu cô nương cũng không nhịn được nữa, phát ra một tiếng than nhẹ, như sợi lông nhẹ trên chiếc đuôi xinh đẹp của một chú cáo nhỏ, khẽ quét qua lòng hắn.

Thân thể Tiêu Nguyên căng chặt, trong đầu diễn ra một hồi giao chiến, cuối cùng vẫn kịp thời dừng lại, mặt dán lên mặt nàng bình phục.

Tạ Lan Âm cũng đã thanh tỉnh, nghe hơi thở dồn dập của hai người cùng tiếng tim đập bang bang, mặt nàng ngày càng nóng hơn.

“Rất thích đúng không?” Tiêu Nguyên thở hổn hển, ôm nàng hỏi.

Tạ Lan Âm cúi đầu khẽ lắc.

Tiêu Nguyên cười cười, khàn khàn nói với nàng, “Lan Âm, thích một người, sẽ nhịn không được mà muốn thân mật mới nàng ấy. Nàng còn nhỏ, loại cảm giác này sẽ không mãnh liệt, nhưng ta đã hai mươi tuổi rồi, là một nam nhân trưởng thành, cho nên không thể nhịn xuống được, đã dọa đến nàng. Nhưng nàng yên tâm, ta thật sự biết sai rồi, trước khi thành thân chỗ không nên chạm vào, cho dù trong lòng ta có muốn thì cũng sẽ nhịn xuống, không để nàng phải khóc nữa.”

Sinh nhật mười bốn tuổi của nàng còn chưa đến, vẫn chỉ là một đứa nhỏ, sao có thể chịu được sự kinh sợ lớn như vậy.

Tạ Lan Âm khẽ mỉm môi, không biết có nên tin hắn hay không, nhỏ giọng oán giận nói: “Vậy vừa rồi huynh còn...”

“Có thể hôn môi” Tiêu Nguyên lớn tiếng phủ đầu, ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào cổ nàng, “Chỉ có từ cổ trở xuống không thể đụng vào...”

“Chỗ nào cũng không được!” Tạ Lan Âm hung hăng đẩy hắn, sự thân mật đã trôi qua, nhớ tới khoản nợ lúc trước, nổi giận nói: “Về sau chỉ được gặp vào ban ngày, không gặp được cũng không cho phép huynh tới lại mò đến, sau khi trở về ta sẽ mua một chú chó về giữ nhà, không tin huynh cứ thử xem”

“Chó sẽ cắn người, nàng đừng nuôi loạn.” Tiêu Nguyên cười cười nắm lấy tay nàng, “Được rồi, ta đồng ý với nàng, không có việc gì sẽ không thường xuyên chạy qua, nhưng một tháng ít nhất nàng cũng phải cho ta gặp hai lần chứ? Nếu không ban ngày nàng không xuất môn, thời gian dài quá, làm sao ta biết được nàng có coi trọng vị biểu ca nào không? Hành Chu Hoài Chu đều...”

“Huynh nói linh tinh gì đó!” Tạ Lan Âm thật sự nổi giận, hung hăng đánh hắn một cái, “Ta vẫn coi các huynh ấy như ca ca, huynh đừng có nói lung tung”

“Cuối tháng cùng mười lăm hàng tháng” Tiêu Nguyên ôm lấy nàng dỗ dành, “Đợi đến lúc bá phụ trở về, ta lập tức sẽ cầu hôn.”

Tạ Lan Âm khẽ hừ, không phản đối nữa.

Sau khi thương lượng xong, Tiêu Nguyên ngồi xổm xuống, muốn cõng nàng.

Tạ Lan Âm có chút do dự, lo lắng nhìn về con đường phía trước: “Trời tối như vậy, huynh có thể nhìn rõ hay sao?” Mấy viên dạ minh châu còn chưa nhặt về.

“Không sao, ta đi chậm một chút, sẽ không đánh rơi nàng đâu.” Tiêu Nguyên tự tin mười phần.

Tạ Lan Âm do dự một lát, chậm rãi bò lên lưng hắn.

Y phục vẫn ướt, ngực bị tấm lưng rắn chắc của hắn ép lên càng có cảm giác rõ ràng, Tạ Lan Âm đau đến hít một hơi, trong lòng oán hận, khẽ nhéo hắn một cái. Tiêu Nguyên thấy nàng vẫn còn đau, cũng biết bản thân thực lỗi mắng, tự trách nhưng vẫn có chút tiếc nuối, hắn mới sờ hai cái, còn chưa cảm nhận được tư vị gì đâu....

Suy nghĩ miên man một lúc đã công năng về tới biệt viện.

“Sáng mai nhớ bảo nha hoàn nấu cho nàng một bát canh gừng.” Sắp phải chia tay, Tiêu Nguyên thấp giọng dặn dò.

Tạ Lan Âm gật đầu, vội vã thay đồ rồi giục hán mau rời đi.

Tiêu Nguyên vẫn còn lời muốn nói, liền nắm lấy tay nàng: “Tiếp theo ta phải giúp đỡ bằng hữu, tạm thời không có thời gian tìm nàng, nàng nhớ ngoan ngoãn ở trong nhà, bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng đừng nghĩ, mười lăm tháng sau, ta lại đến tìm nàng.”

Nói đến chuyện chính sự, Tạ Lan Âm có chút lo lắng, khuyên nhủ hán: “Huynh cũng nhớ cẩn thận một chút.”

Cướp người trong tay Thẩm Tiệp, không khác gì cướp thức ăn trong miệng hổ.

Trước khi đi lại được nghe một câu nói mềm mại như vậy, Tiêu Nguyên khoan khoái hơn không ít, khẽ xoa đầu nàng, nhin không được lại hôn một cái rồi lập tức rời đi.

Tạ Lan Âm đóng kỹ cửa sổ, đem đồng y phục ướt thả vào trong chậu nước, lau qua người rồi đổi một thân áo ngủ, chui vào ổ chăn.

Tóc còn chưa khô, Tạ Lan Âm tựa vào đầu giường, nhớ lại chuyện đêm nay, không tự chủ được khẽ sờ lên môi.

Càng nghĩ lại càng ảo não, càng xấu hổ hơn.

Hôm sau Tạ Lan Âm đã sớm tỉnh lại, ngồi trên giường một lát, cảm thấy có chút mơ màng, vội vàng lấy cố tối hôm qua đồ mồ hôi phân phó Anh Ca bảo phòng bếp chuẩn bị một chén canh gừng nóng. Uống canh gừng xong lại đi tắm thêm một lần, cả người dễ chịu hơn nhiều, Tạ Lan Âm nhẹ nhàng thở ra, dùng điểm tâm xong, liền cùng người thân xuống núi.

Nơi nào đó trên đỉnh núi.

Tiêu Nguyên mặc một thân hắc y, nhìn xe ngựa Tưởng gia dần dần đi xa, trong lòng có chút tiếc nuối. Thực ra hán muốn ở cạnh nàng cả đêm, đến sáng lại đưa nàng đi ngắm mặt trời mọc, đáng tiếc nàng nổi giận quá dữ, hán đành phải đưa nàng trở về trước.

“Công tử, chuyện của Di tiểu thư, ngài thật sự không có ý định nói cho Thế tử sao?” Lư Tuấn đột nhiên hiện thân, thấp giọng hỏi.

Ánh mắt Tiêu Nguyên biến lạnh, cái gì cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bệnh tình nguy kịch, ngăn trở bởi một cánh cửa

Biệt viện Thẩm gia.

Sắp tới hoàng hôn, trong đình hóng mát, hai cha con Thẩm Tiệp còn đang đánh cờ, Tiểu Nhan thị đội mũ mạo ngồi cạnh Thẩm Tiệp, một đôi mắt phượng xinh đẹp vẫn nhìn về phía con trai ở đối diện.

Lúc vừa mới hoài thai nó, ý niệm đầu tiên của bà chính là không cần nó, không muốn sinh con đẻ cái cho Thẩm Tiệp, đúng lúc đó bên chính phòng lại truyền tới tin tức Mạnh thị có thai, ma xui quỷ khiến thế nào bà lại nghĩ tới biện pháp tráo đổi đứa trẻ, ý niệm này cứ sinh sôi nảy nở không ngừng trong đầu bà. Nhưng mà, dù đã hạn quyết tâm, đã có thể hư tình giả ý với Thẩm Tiệp, nhưng bà vẫn không muốn sinh như cũ, mấy ý niệm này cứ lặp đi lặp lại, cuối cùng cũng đến lúc sinh nở.

Lúc sinh con rất thống khổ, ngay thời điểm cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi nữa, bà lại nhớ tới những người thân đã chết, nhớ tới đệ đệ còn đang ở Liêu Đông, nhớ tới đứa cháu trai vợ không nơi nương tựa trong hoàng cung, còn nhớ đến đứa bé bà đã khổ sở mang thai suốt chín tháng. Cho dù có hạn hơn nữa, thì nó cũng là miếng thịt trên người bà, từ lần đầu tiên nôn nghén đến lần đầu tiên nó bú sữa bình đá chân, nó đã ở cạnh bà vô số ngày đêm.

Lúc đứa bé bị ôm đi, bà đã cảm thấy không sống nổi nữa.

Sau này, bà nhìn nó lớn lên mỗi ngày, nhìn đôi mắt của nó ngày càng giống bà, giống phụ thân cùng mấy huynh trưởng Nhan gia, nỗi oán hận của bà với nó ngày càng phai nhạt, cuối cùng chỉ còn lại sự chờ đợi, ngóng trông nó khoẻ mạnh cứng cáp, ngóng trông nó có thể hoàn thành tâm nguyện của người mẹ để nhẩn tâm này.

Bà quý trọng mỗi cơ hội được nhìn thấy con, nhưng bà phải đi rồi, bà rất căm hận Thẩm Tiệp, không muốn ở cạnh ông ta thêm một đêm nào nữa.

“Trời đã tối rồi, ngày mai Hầu gia hãy tiếp tục khảo cứu kì nghệ của Thế tử đi.” Thấy nha hoàn đến bẩm báo giờ cơm, Tiểu Nhan thị cười nói.

Đúng lúc Thảm Tiệp cũng hạ quân cuối cùng xuống, cười cười trêu ghẹo con trai: “Ứng Thời đã mất hồn mất vía nhiều ngày rồi, không phải chỉ là Nhị tiểu thư Tạ gia thôi sao? Đứng sợ trên đời còn nhiều cô nương tốt như vậy, người này không được còn có người khác, làm gì phải vì một nữ nhân mà phiền muộn thương tâm như vậy.”

Con trai không nói cho ông kết quả, nhưng ông có thể nhìn ra được.

Thảm Ứng Thời cười khê, tạm thời cũng không muốn nghĩ đến chuyện hôn sự.

Dùng xong cơm chiều, Thảm Tiệp cùng Tiểu Nhan thị sóng vai trở về thượng phòng, Thảm Tiệp đứng trước tấm bình phong cời áo, vừa nhìn Tiểu Nhan thị trước bàn trang điểm, “Ngày mai sẽ phải trở về rồi, nàng còn muốn đến đâu dạo chơi không?”

Ở Ly Sơn đã nửa tháng, nếu không trở về, Mạnh thị sẽ lại náo loạn.

Tiểu Nhan thị xoa trán, không có chút tinh thần nào khê gật đầu.

Sắc mặt Thảm Tiệp khê biến, lập tức bước qua, “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Tiểu Nhan thị sờ cổ, nhũ mày nói: “Lúc nghỉ trưa không biết bị con gì cắn một cái, lúc đầu có chút đau, ta tưởng là con muỗi, bôi chút thuốc tiêu sưng xong cũng không để ý nữa, nhưng vừa rồi ăn cơm chiều lại cảm thấy ngứa, chàng nhìn giúp ta một chút, sờ vào giống như nổi cục vậy.”

Kéo mái tóc dài sang một bên, nghiêng đầu cho ông nhìn.

Thảm Tiệp cúi đầu, chỉ thấy vùng cổ trắng nõn một mảnh, lại cẩn thận nhìn lần nữa, ngoại trừ dấu tay ủng đỏ do bà ấn ra thì cũng không có chuyện gì khác thường. Nhưng nếu bà thấy không thoải mái, ông cũng sẽ không yên tâm, ngẩng đầu gọi nha hoàn, bảo nàng ta đi mời lang trung Cao tiên sinh.

“Không cần.” Tiểu Nhan thị gọi nha hoàn lại, bắt đắ dĩ cười cười với Thảm Tiệp, “Chút chuyện nhỏ cũng mời lang trung, ta còn chưa quý giá như vậy, có lẽ mấy ngày nay ở trong núi nên bị nhiễm gió lạnh, ngủ một giấc là được rồi, trời tối rồi, Hầu gia nghỉ ngơi đi, đừng gây sức ép cho Cao tiên sinh.”

Mất phượng của bà sáng ngời, Thảm Tiệp cũng cảm thấy không có gì đáng ngại, liền nắm tay bà đi vào sa trướng.

Nằm xuống, ôm lấy thân thể là lướt của bà, hơi thở Thảm Tiệp nặng hơn, bàn tay to di chuyển bừa bãi trên lưng bà.

“Ta rất mệt...” Tiểu Nhan thị nhích lại gần trong lòng ông, âm cuối mềm nhẹ, có chút hương vị làm nũng.

Thảm Tiệp nhin không được nở nụ cười, hôn lên mặt bà, ôn nhu nói: “Được, đêm nay nàng nghỉ ngơi đi, đêm mai chúng ta lại tiếp tục.”

Tiểu Nhan thị nhắm mắt lại, mệt mỏi ừm một tiếng.

Hai người ôm nhau ngủ, đến nửa đêm, Thảm Tiệp chợt bừng tỉnh, nghe thấy bà thật sự đang gọi mình, trong thanh âm xen lẫn sự đau đớn thống khổ, ông nhất thời luồn cuống, nhanh chóng đứng dậy thấp đèn lên, phái nha hoàn đi mời Cao tiên sinh trước, lúc này mới vội vã chạy về bên giường, đã thấy Tiểu Nhan thị trên giường sắc mặt đã đen lại, rõ ràng là triệu chứng trúng độc!

“Ngưng Hoa!”

Trái tim Thảm Tiệp nhảy mất đã rơi xuống đáy cốc, cũng không biết bản thân đã đi đến bên giường thế nào, run rẩy nắm lấy tay bà, “Không sao đâu Ngưng Hoa, nàng đợi một chút, Cao tiên sinh lập tức tới ngay, nàng sẽ không có chuyện gì đâu!”

Tiểu Nhan thị thống khổ nhìn ông, đưa tay muốn chạm vào cổ mình, “Ta ngứa...”

Thảm Tiệp vội vàng nắm lấy tay bà, ông cúi xuống nhìn thay bà, chỉ thấy vùng cổ đã biến đen cũng xuất hiện mấy nốt sởi. Nhiều năm như vậy bà rất ít khi sinh bệnh, bây giờ đột nhiên thành ra như vậy, trong lòng ông rất sợ hãi, ánh mắt đã cay cay, lại chỉ có thể nói mấy lời vô dụng để an ủi bà, bà nhắm mắt lại, cả người lạnh dần, dường như cả khí lực để nói chuyện cũng không còn nữa. Thảm Tiệp vừa hoảng vừa sợ, quay đầu ra ngoài rống giận.

Cao tiên sinh nhận được tin xong, ngay cả giày còn chưa kịp xỏ đã vội vàng chạy sang, sau khi chẩn bệnh liền quỳ xuống trước mặt Thảm Tiệp, “Hầu gia, di nương là bị độc trung căn, khiến thân thể nhiễm phải một loại độc kì lạ, không biết di nương có thấy rõ hình dạng của loại độc trùng kia không?”

Tiểu Nhan thị vô lực quay sang nhìn ông ta, Thảm Tiệp đã đáp lời thay bà: “Không thấy, lúc nàng tỉnh ngủ mới cảm thấy đau, ta nằm ngay bên cạnh nàng, người nếu đã biết là trùng độc, chẳng lẽ lại không biết là loại độc trùng nào sao!”

Giọng ông lớn, nổi giận lôi đình, trong lòng Cao tiên sinh sợ hãi, run run, cúi đầu nói: “Xin thứ tội cho tài học thô thiển của lão phu, thật sự không nhận ra đây là loại độc gì, chỉ có thể dùng thuốc để kiềm chế sự phát tác của độc tính, Hầu gia vẫn nên lập tức phái người mời mấy vị danh y đến đây chẩn trị cho di nương đi.”

“Vậy người còn không mau đi sắc thuốc đi!” Vừa nghe thấy ông ta không điều chế nổi giải dược, Thảm Tiệp nổi giận, đập một cước qua.

Cao tiên sinh chật vật lui xuống, lúc ra đến cửa viện lại gặp Thảm Ứng Thời đang chạy nhanh tới. Cao tiên sinh chỉ nói qua loa bệnh tình của di nương,

không dám trì hoãn nữa, vội vàng đi sắc thuốc.

Mẹ đẻ trùng kỳ độc, Thắm Ứng Thời giống như đứng trước vực thẳm, nhưng hẳn lại không thể đi vào, chỉ có thể phả nha hoàn đi vào thông truyền trước.

“Hầu gia, Thế tử nghe nói di nương bị bệnh, liền đến đây hỏi thăm, bây giờ đang ở bên ngoài.” Tiểu nha hoàn cúi đầu bẩm báo.

Thắm Tiếp nhìn về Tiểu Nhan thị đang hấp hối.

Rốt cuộc Tiểu Nhan thị cũng mở mắt ra, khẽ xoa cổ, lại xoa mặt, nước mắt rơi lã chã, “Hầu gia, đồng ý với ta, nếu ta không qua khỏi, mặc kệ là ta hôn mê bất tỉnh hay là... đã chết, cũng không được cho Ứng Thời gặp ta, không được cho nó biết chân tướng, ta không xứng đáng là mẫu thân của nó, lúc còn sống đã không thể chăm sóc cho nó, chết rồi lại càng không thể hại nói tự trách...”

“Đừng nói nữa!” Rốt cuộc Thắm Tiếp cũng không nhịn được nữa, quỳ trước giường bà, nghẹn ngào nhìn bà, “Ngưng Hoa, là ta có lỗi với nàng, bây giờ chỉ cần nàng khỏe lại, cái gì ta cũng sẽ nghe nàng, nàng muốn ta làm gì cũng được! Ta sẽ cho hai mẹ con nàng nhận nhau, nàng muốn cứu Tam đệ, nàng muốn đưa người nọ lên ngôi, ta đều nghe lời nàng hết, ta chỉ cầu nàng khỏe lại thôi!”

Con trai còn chưa thành thân, sao bà có thể bỏ lại hai cha con bọn họ chứ?

Tiểu Nhan thị cái gì cũng chưa nói, chỉ cố hết sức lấy chiếc khăn dưới gối đầu ra, che trên mặt, thật lâu sau mới nói: “Bảo nó đi đi.”

Lúc này trong mắt Thắm Tiếp chỉ có bà, trong đầu đều là bệnh tình của bà, không hề nghĩ ngợi gì liền bảo nha hoàn đi truyền lời.

Tiểu nha hoàn ra cửa phòng, khuyên Thắm Ứng Thời rời đi trước.

Thắm Ứng Thời nắm chặt hai tay lại, đứng im chùng một chén trà nhỏ*, mới xoay người.

*tầm 10 phút

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.